al treilea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

COLIVIA REGELUI

VICTORIA AVEYARD

Seria: Red Queen #3

COLIVIA REGELUI

Original: *King's Cage* (2017)

Traducere din limba engleză de:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

2018

Să nu te îndoiești niciodată că ești importantă și puternică și că meriți toate șansele și oportunitățile din lume ca să-ți urmezi și să-ți împlinești visurile.

HILLARY RODHAM CLINTON

UNU

Mare

Mă ridic în picioare atunci când îmi dă voie.

Lanțul mă smucește, mă trage de zgarda cu țepi pe care o port la gât. Vârfurile ascuțite îmi intră în carne, dar nu atât de adânc încât să-mi dea sângele – nu încă. Oricum, deja îmi sângerează încheieturile mâinilor. Răni care nu se mai vindecă, provocate de cătușele dure în care am zăcut inconștientă zile întregi. Mânecile mele albe sunt pătate cu purpuriu-închis și stacojiu strălucitor. Sânge vechi și sânge-nou, cu care este scrisă mărturia chinurilor mele. Prin care voi demonstra în fața Curții lui Maven cât de mult am suferit deja.

El stă aplecat deasupra mea. Chipul îi este impenetrabil. Coroana tatălui său îl face să pară mai înalt, ca și cum lamele ei din fier i-ar crește direct din țeastă. Și vârfurile lor lucesc aidoma unor flăcări răsucite din metal negru, cu reflexe de bronz și argintii. Deși îmi trezește doar amintiri amare, mă concentrez asupra acestui obiect, ca să nu fiu obligată să mă uit în ochii lui Maven. Dar el mă trage de un alt lanț pe care nu pot să-l văd. Însă îl simt.

Cu mișcări blânde, o mână albă îmi cuprinde încheietura rănită. Cu toate că nu vreau, ochii mi se ridică spre chipul lui, incapabili să îl evite. Zâmbetul lui este oricum, numai binevoitor nu. Subțire și tăios ca un brici, gata să mă muște cu toți dinții. Dar ochii, ochii lui sunt cei mai îngrozitori. Ochii ei, ai Elarei. Pe vremuri credeam că sunt reci, ochi de gheață vie. Acum știu mai multe. Cele mai dogoritoare focuri ard cu flacără albastră, iar ochii lui Maven nu sunt o excepție.

Sunt umbra acelei flăcări. Pentru că, deși Maven arde de furie, întunericul îl acoperă. Pete vinete îi înconjoară ochii injectați. Nu a dormit. Este mai slab decât îl țin eu minte, mai sfrijit, mai crud. Părul lui, ondulat la vârfuri și negru precum neantul, i-a crescut până la urechi. Obrajii încă îi sunt netezi. Uneori uit cât de tânăr este. Cât de tineri suntem amândoi. Sub rochia strâmtă

și dreaptă simt cum mă ustură stigmatul de pe claviculă, litera *M* înfierată în carnea mea.

Maven se întoarce brusc, trăgând de lanțul care mă leagă și obligându-mă să mă mișc cu el. Ca o lună care se rotește în jurul unei planete.

— Vă aduc această prizonieră, această victorie, spune el publicului numeros dinaintea noastră.

Cel puțin trei sute de argintii, nobili și oameni de rând, gărzi și ofițeri. Mă înfior când zăresc cu coada ochiului santinelele, ale căror mantii de culoarea focului îmi amintesc în permanență de colivia mea din ce în ce mai strâmtă. Nu sunt departe nici paznicii mei din Casa Arven. Mă orbește albul uniformelor lor, mă gâtuie harul lor al tăcerii. M-ar putea sufoca presiunea pe care o exercită prezența lor.

Glasul regelui răsună peste opulenta Piață a lui Caesar, reverberând prin mulțimea care-i răspunde la fel. Probabil că există acolo microfoane și difuzoare care duc vorbele aspre ale regelui prin tot orașul și, desigur, prin tot restul regatului.

— Ea este Mare Barrow, comandanta Gărzii Stacojii!

Îmi vine să râd, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu. *Comandantă*. Moartea mamei sale nu-l împiedică să mintă în continuare.

— O criminală, o teroristă, inamică a regatului nostru! Iar acum îngenunchează înaintea noastră, lipsită de toată puterea pe care a avut-o.

Lanțul mă smucește iarăși, mă trage. Și eu întind brațele ca să-mi păstrez echilibrul. Reacțiile îmi sunt lipsite de vlagă. Țin ochii în pământ. Ce mai mascaradă! Mă inundă furia și rușinea când îmi dau seama cât rău va face Gărzii Roșii gestul meu. Toți roșiii din Norta mă vor vedea dansând așa cum îmi cântă Maven și ne vor crede slabi, învinși, nedemni de atenția, strădaniile și de speranțele lor. Nimic mai fals. Dar nu pot face nimic, nu acum, nu aici, când mă aflu la mila lui Maven. Mă întreb ce s-o fi ales de Corvium, orașul militarizat pe care l-am văzut în flăcări în timp ce ne îndreptam spre Năduful. Acolo a avut loc o revoltă după difuzarea mesajului meu. Să fi fost oare prima răsuflare a revoluției sau ultima? Nu am de unde să știu. Și mă îndoiesc că îmi va aduce cineva vreun ziar.

Cal m-a avertizat asupra pericolului reprezentat de izbucnirea unui război civil. A făcut-o cu mult timp în urmă, înainte de

moartea tatălui său, pe când avea mult mai multe, nu doar o fetiță impulsivă, înarmată cu fulgere. *Rebeliuni de ambele părți*, a zis el atunci. Dar acum, când stau legată în lesă în fața Curții lui Maven și a regatului său argintiu, nu văd că ar exista tabere opuse. Chiar dacă le-am arătat, le-am povestit despre temnițele lui Maven, despre cum cei dragi lor au fost aruncați în ele, despre cum încrederea le-a fost trădată de rege și mama acestuia, tot eu sunt dușmanul. Îmi vine să urlu, dar am suficientă minte și mă stăpânesc. Glasul lui Maven va fi mereu mai puternic decât al meu.

Oare mama și tata se uită la mine? Amintirea lor îmi aduce un alt val de tristețe și îmi mușc tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor. Știu că în apropiere sunt camere de luat vederi, ațintite asupra chipului meu. Sunt convinsă de asta, cu toate că nu le mai pot simți. Maven nu va rata ocazia de a-mi imortaliza decăderea.

Mă vor vedea cum mor?

Zgarda de la gât mă contrazice. De ce să-și bată capul cu toată punerea asta în scenă, dacă o să mă omoare oricum? Altcineva în locul meu s-ar simți ușurat, dar mie îmi îngheață măruntaiele de frică. Nu mă va ucide. Nu, Maven nu o va face. Îmi dau seama după felul în care mă atinge. Încă îmi ține încheietura cu degetele lui lungi și albe, în timp ce strânge lesa în cealaltă mână. Chiar și acum, când este evident că-i aparțin, tot nu vrea să-mi dea drumul. Aș prefera moartea în locul acestei colivii – moartea este mai bună decât obsesia perversă a unui băiețel nebun ajuns rege.

Îmi aduc aminte de bilețelele lui, fiecare sfârșind cu aceeași tânguire stranie.

Pe curând!

Continuă să vorbească, dar îi aud vocea ca de foarte departe, pentru că acum în urechi îmi țiuie bâzâitul unei viespi. Privesc peste umăr. Prin mulțimea de curteni din spatele nostru. Toți făloși și dezgustători în straiele lor negre, de doliu. Lordul Volo, din Casa Samos, împreună cu fiul lui, Ptolemus, sunt superbi în armurile lor lustruite, de culoarea abanosului, cu eșarfe argintii de la umăr până la șold. Îl privesc pe Ptolemus și văd roșu în fața ochilor. Mă lupt cu imboldul de a mă repezi la el ca să-i sfâșii pielea de pe față. Ca să-l înjunghii în inimă, așa cum l-a înjunghiat el pe fratele meu, Shade. Probabil că mi se citește

setea de răzbunare pe chip, pentru că Ptolemus are tupeul să-mi zâmbească superior. Dacă n-ar fi zgarda asta și gărzile din jur, i-aș sfărâma oasele.

Nu știu din ce motiv, dar sora lui, dușmanca mea de luni de zile, nici nu se uită la mine. În straiele bătute cu cristale negre, Evangeline rămâne steaua cea mai strălucitoare a acestei constelații agresive. Presupun că va ajunge în curând regină, căci îndură de prea multă vreme această logodnă cu Maven. Nu-și dezlipește privirea de la spatele regelui – îi fixează ceafa cu ochii ei negri, în care mocnește un foc sinistru. Se iscă o adiere de vânt, care-i deranjează pieptănătura argintie, lucioasă, suflându-i părul de pe umeri. Însă nici nu clipește. Doar după o clipă lungă cât o eternitate își dă seama că mă holbez la ea. Dar nici măcar atunci nu mă privește. Ochii ei nu exprimă nimic. Nu mai sunt demnă de atenția ei.

— Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și va avea de suportat judecata Coroanei și a consiliului. Trebuie să răspundă pentru nenumăratele ei crime!

Cum? mă întreb eu.

Mulțimea îi răspunde cu urlete de bucurie, ovaționându-i hotărârea. Cei care zbiară sunt argintii, dar oameni „de rând”, nu de descendență nobilă. Savurează cuvintele lui Maven, în timp ce curtenii lui nu reacționează în niciun fel. Ba chiar chipurile unora sunt pământii, furioase, împietrite. Dar niciunii nu sunt mai supărați ca membrii Casei Merandus, ale căror straie de doliu au dungi bleumarin, culoarea preferată a reginei moarte. Evangeline nu se uită la mine, dar ei mă fixează cu o intensitate înspăimântătoare. În orice direcție aș întoarce capul, dau doar de priviri de un albastru arzător. Mă aștept să le aud șoaptele în minte, zeci de voci sfredelindu-mi creierul la fel cum sfredelesc viermii un măr stricat. Însă nu aud decât tăcerea. Poate că ofițerii Arven care mă păzesc nu sunt doar temniceri, ci și protectori. Îmi înăbușă talentul și înăbușă abilitățile oricui ar vrea să și le folosească împotriva mea. Probabil că așa le-a poruncit Maven. Nimeni nu are voie să-mi facă rău.

Nimeni în afară de el.

Dar oricum mă doare totul. Mă doare să stau în picioare, mă doare să mă mișc, mă doare să gândesc. De la accidentul de avion, de la sonda cu ultrasunete, de la presiunea exercitată asupra mea de gărzile amuțitoare. Iar acestea sunt doar răni

fizice. Vânătăi. Fracturi. Dureri ce se vor vindeca în timp. Nu același lucru îl pot spune despre celelalte suferințe. Fratele meu e mort. Eu sunt prizonieră. Și, de când am încheiat acest târg cu diavolul, nu mai știu ce s-a întâmplat cu prietenii mei. Cal, Kilorn, Cameron, frații mei – Bree și Tramy. I-am lăsat în luminișul acela, dar erau răniți, imobilizați, vulnerabili. Este foarte posibil ca Maven să-și fi trimis asasinii ca să termine ce începuse el. M-am dat pe mâna lui, doar ca să scape toți ceilalți și nici măcar nu știu dacă s-a ținut de cuvânt.

Dar știu că mi-ar spune adevărul dacă l-aș întreba. I-o citesc pe chip. După fiecare frază plină cu venin, mă privește ca și cum ar fi vrea să-mi scoată ochii cu faptul că supușii lui îl adoră și înghit toate minciunile lui. Se asigură că sunt atentă, că mă uit la el. Așa fac copiii, iar el este un copil.

N-am să-l rog nimic. Nu aici. Nu așa. Încă mai am ceva mândrie.

— Mama și tatăl meu au murit luptându-se cu aceste bestii, bate el câmpii în continuare. Și-au sacrificat viețile ca să păstreze unitatea regatului, ca să vă apere pe voi.

Oricât de înfrântă m-aș simți, nu pot să mă abțin și mă uit la Maven, întâmpinându-i focul cu un șuierat dezaprobator. Amândoi ținem foarte bine minte circumstanțele în care a murit tatăl lui. Circumstanțele în care a fost asasinat. Regina Elara își croise drum în mintea lui Cal, transformându-l pe iubitul moștenitor într-o armă mortală. Maven și cu mine am fost de față atunci când Cal și-a ucis tatăl, tăindu-i capul și renunțând astfel la orice șansă la tron. De atunci încoace am mai văzut o mulțime de lucruri îngrozitoare, însă amintirea aceasta încă mă bântuie.

Pe de altă parte, nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat cu regina dincolo de zidurile închisorii Corros. Starea în care i-a fost găsit trupul a demonstrat cu prisosință ce-i pot face unui om fulgerele nestăpânite. Știu că am omorât-o fără să stau pe gânduri, fără remușcări, fără regrete. Cu furtuna mea devastatoare, alimentată de moartea neașteptată a lui Shade. Ultima imagine clară a bătăliei de la Corros este cea a fratelui meu, prăbușindu-se la pământ, cu inima străpunsă de acul din oțel rece, neiertător al lui Ptolemus. Nu-mi dau seama cum, dar Ptolemus a reușit să scape de furia mea oarbă. Nu și regina. Bine măcar că eu și colonelul i-am expus cadavrul în timpul

transmisiunii noastre, asigurându-ne astfel că toată lumea a aflat ce se întâmplase cu ea.

Mi-aș dori ca Maven să aibă cel puțin o parte din talentul ei, ca să se poată uita în mintea mea și să vadă ce final i-am oferit mamei sale. Vreau să simtă și el durerea îngrozitoare a pierderii la fel ca mine.

Mă privește țintă în timp ce își încheie discursul învățat pe de rost. Stă cu mâna întinsă, pentru ca toată lumea să vadă cât mai bine lanțul care mă leagă de el. Face totul metodic, cu intenția de a prezenta o anumită imagine.

— Jur că voi lupta până la moarte ca să distrug Garda Stacojie și pe toți monștrii ca Mare Barrow!

Păi, mori, ce mai aștepți? îmi vine să-i strig.

Însă vuietul mulțimii îmi acoperă gândurile. Sute de oamenii își aclamă regele și tirania lui. Am plâns când am traversat podul, văzând chipurile atâtor oameni care mă blamau pentru moartea celor dragi. Parcă nici acum nu mi s-au uscat lacrimile pe obraji. Și uite că-mi vine iarăși să plâng, dar nu de tristețe, ci de furie. Cum de pot crede ce le spune? Cum de-i înghit minciunile?

Sunt smucită și întoarsă cu spatele la ei. Ca o marionetă. Cu ultimele puteri, întorc capul, căutând camerele de filmat, ochii lumii. *Uitați-vă la mine*! implor eu. *Uitați-vă și la el cum vă minte*! Mi se încleștează maxilarele, mi se îngustează ochii, pictând un tablou al rezistenței, al revoltei, al mâniei. Cel puțin așa sper. *Eu sunt Fetița cu Fulgerele. Eu sunt furtuna*. Am sentimentul că mint. Fetița cu fulgerele este moartă.

Însă mai există un ultim lucru pe care îl pot face pentru cauza noastră și pentru oamenii pe care îi iubesc și care încă nu au pierit. Nu mă vor vedea prăbușită în această ultimă clipă, ci dreaptă, în picioare. Și, cu toate că n-am habar cum aș putea să reușesc, trebuie să mă lupt chiar și aici, în burta fiarei.

Altă smucitură mă obligă să mă întorc cu fața la curteni. Argintiii ostili se uită înspre mine. Au pielea brăzdată de nuanțe albastre și negre, violet și cenușii, piele fără viață, cu vene din oțel și diamant, nu din sânge. Însă nu pe mine mă fixează privirile lor, ci pe Maven. Iar privirile lor îmi găsesc răspunsul. În privirile lor citesc foamea.

Timp de o fracțiune de secundă îmi este milă de băiețelul ăsta, ajuns prea devreme rege, singur pe tronul lui. Apoi simt în adâncul inimii un licăr de speranță care parcă-și râde de mine.

Of Maven! *În ce te-ai băgat*...

Nu pot decât să mă întreb cine va da prima lovitură. Garda Stacojie sau lorzii și doamnele care de-abia așteaptă să-i taie beregata și să-i ia tot ce apărase mama lui cu prețul vieții.

•

De îndată ce părăsim treptele Focului Alb și ne retragem în holul imens al palatului, Maven dă lesa unuia dintre amuțitorii Arven. Ciudat! Părea atât de îndârjit să mă aducă înapoi, să mă închidă în colivia lui, și uite că acum aruncă lanțurile în mâinile altcuiva, fără măcar să se uite la mine. *Lașule*! îl apostrofez eu în gând. Nu are curajul să mă privească atunci când nu se află în fața spectatorilor.

— Ți-ai ținut promisiunea? îl întreb eu cu sufletul la gură.

N-am vorbit multe zile și vocea îmi sună răgușit.

— Ești om de cuvânt?

Nu-mi răspunde.

Curtenii se aliniază în spatele lui. Rândurile lor dovedesc un exercițiu îndelungat, bazat pe complexitatea ierarhiei în care fiecare ocupă câte un loc. Numai eu n-am nicio treabă cu ierarhia asta, dar merg cu câțiva pași în urma regelui, în locul care ar trebui să aparțină unei regine. Dar cât de departe sunt de acest titlu.

Arunc o privire spre cel mai corpolent dintre temnicerii mei, sperând să citesc pe chipul lui și altceva în afară de o loialitate oarbă. Poartă uniformă albă, groasă, antiglonț, încheiată până la gât. Mănuși lucioase. Nu din mătase, ci din plastic sau din cauciuc. Tresar când le văd. În ciuda talentului lor de amuțitori, arvenii nu vor să-și asume niciun risc în ceea ce mă privește. Chiar dacă aș reuși să scapăr o scânteie, nevăzută de ei, mănușile alea le vor apăra mâinile și le vor permite să mă țină în continuare în zgardă, în lanțuri, în colivie. Arvenul cel masiv nu mă privește în ochi și se uită doar înainte. Își ține buzele țuguiate – semn de concentrare maximă. Celălalt temnicer îi seamănă leit. Mă flanchează și merge în pas cu fratele sau vărul lui. Capetele rase le lucesc, amintindu-mi de Lucas Samos. De paznicul meu cel bun, care mi-a devenit prieten și care a fost executat doar din cauză că eu exist pe acest pământ. Și pentru

că m-am folosit de el. Am avut noroc atunci, când Cal a pus un argintiu atât de cumsecade să mă păzească. Și – îmi dau eu seama – am noroc și acum. Îmi va fi mult mai ușor să ucid niște paznici care mă lasă rece.

Pentru că trebuie să moară. Într-un fel sau altul. Dacă vreau să scap de aici, dacă vreau să-mi recuperez fulgerele, temnicerii sunt primele obstacole. Ceilalți sunt ușor de ghicit. Santinelele lui Maven, ceilalți paznici și ofițeri postați prin tot palatul și, evident, Maven însuși. N-am de gând să plec de aici până nu las în urmă cadavrul lui... sau al meu.

Mă gândesc la cum va fi atunci când îl voi ucide. Cum îmi voi înfășura lanțul în jurul gâtului lui și-i voi stoarce toată viața din trup. Iar gândul ăsta mă ajută să nu mă mai gândesc că fiecare pas mă duce tot mai adânc în interiorul palatului, peste marmura albă, pe lângă pereții înalți și auriți, pe sub zeci de candelabre cu lumini de cristal. Splendide și reci ca în amintirile mele. O temniță cu lacăte din aur și gratii din diamant. Cel puțin nu voi mai fi nevoită să mă confrunt cu cel mai violent și mai nemilos gardian al ei. Bătrâna regină este moartă. Și totuși, încă mă mai cutremur când mă gândesc la ea. Elara Merandus. Fantoma ei îmi bântuie prin minte. Pe vremuri, mi-a făcut harcea-parcea amintirile. Acum este una dintre ele.

O siluetă în armură îmi traversează câmpul vizual, se strecoară pe lângă paznicii mei și se postează între mine și rege. Ține pasul cu noi – este un gardian tenace, chiar dacă nu poartă nici mantia și nici cagula de santinelă. Presupun că știe că mă gândesc să-l sugrum pe Maven. Îmi mușc buzele, pregătindu-mă pentru atacul usturător al șoptitorului.

Dar nu, nu face parte din Casa Merandus. Armura lui este neagră ca obsidianul, părul argintiu, pielea albă ca luna. Iar ochii lui – când se uită peste umăr la mine –, ochii lui sunt negri și goi.

Ptolemus.

Mă reped să-l mușc, fără să îmi dau seama ce fac, fără să-mi pese. Nu contează decât să-mi las amprenta pe el. Mă întreb dacă sângele argintiu are alt gust față de cel roșu.

Dar nu reușesc să aflu.

Zgarda zvâcnește și mă trage înapoi cu atâta putere, că mi se îndoaie șira spinării și mă prăbușesc. Puțin a lipsit să nu-mi rup gâtul. Mă lovesc tare la cap de marmura de pe jos și lumea se învârtește cu mine. Dar nu renunț. Mă ridic cu ochii ațintiți

asupra picioarelor îmbrăcate în armură ale lui Ptolemus. El se întoarce cu fața la mine. Și din nou mă reped și din nou zgarda mă trage înapoi.

— Ajunge! șuieră Maven.

S-a oprit ca să-mi urmărească jalnicele eforturi pe care le fac încercând să mă răzbun pe Ptolemus. S-a oprit tot alaiul și mulți curteni se înghesuie să vadă cât mai bine cum se zbate în zadar șobolanul roșu.

Zgarda mă strânge parcă mai tare, mă îneacă. Duc mâinile la gât.

— Ajunge, am zis, Evangeline! spune Maven.

Mă doare foarte tare, dar tot întorc capul și o văd cum stă în spatele meu, cu pumnul strâns și cu ochii la zgarda mea, care pulsează. Probabil că în ritmul inimii ei.

— Lasă-mă s-o eliberez, spune ea și eu mă întreb dacă am auzit bine. Lasă-mă s-o eliberez chiar aici. Poruncește gărzilor să plece și o s-o ucid pe loc, cu toate fulgerele ei.

Mârâi la ea ca o fiară – așa cum cred ei că aș fi.

— Încearcă, îi răspund, dorindu-mi din tot sufletul ca Maven să fie de acord.

Cu toate rănile mele, cu toate zilele în care n-am rostit niciun cuvânt și cu toată inferioritatea mea față de această fată magnetron, vreau să o confrunt. Am învins-o în trecut. O pot învinge din nou. Cel puțin, aș avea o șansă. O șansă mai bună decât aș fi îndrăznit să sper.

Maven își ia ochii de la zgarda mea și se uită la logodnica lui. Chipul i se strâmbă de furie. Cât de mult seamănă acum cu mama lui.

— Pui la îndoială ordinele regelui tău, lady Evangeline?

Dinții ei lucesc albi printre buzele date cu ruj violet. Masca de politețe amenință să-i cadă de pe față, dar, înainte de a apuca să spună ceva cu adevărat incriminator, intervine tatăl ei, care o atinge ușor pe braț. Mesajul este limpede: *Supune-te*!

— Nu, mârâie ea, când de fapt ar fi vrut să spună *da*.

Își pleacă fruntea.

— Maiestate…

Zgarda se lărgește la gâtul meu. Parcă-i chiar mai largă decât înainte. Ce noroc că Evangeline nu-i atât de meticuloasă pe cât încearcă să pară!

— Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și doar regele are dreptul să-i hotărască soarta, spune Maven.

Vocea îi răsună cu putere, dincolo de labila lui viitoare mireasă. Străpunge cu privirea mulțimea de curteni, ca să-și facă mai bine înțelese intențiile.

— Moartea este prea bună pentru ea.

Printre nobili trece un val de murmure. Aud exclamații dezaprobatoare, dar mai multe de încuviințare. Ciudat! Credeam că toți doresc să mă vadă executată în cel mai oribil mod cu putință, atârnată în ștreang ca să mă mănânce vulturii, pătând cu sângele meu teritoriile cucerite de Garda Stacojie. Dar se vede treaba că îmi pregătesc lucruri mai rele decât tortura.

Lucruri mai rele decât tortura.

Așa mi-a zis Jon. Atunci când a văzut ce-mi rezervă viitorul, unde duce drumul meu. Știa că așa se va întâmpla. Știa și i-a spus și regelui. Și-a cumpărat un loc lângă Maven, plătindu-l cu viața fratelui meu și cu libertatea mea.

Îl descopăr pe Jon în mulțime. Ceilalți oameni se feresc să se apropie de el. Are ochii roșii, iar părul, încărunțit înainte de vreme, îl poartă legat în coadă. Alt animăluț cu sângenou pentru Maven Calore, însă acesta nu are lanțurile la vedere. Pentru că l-a ajutat pe Maven să ne împiedice să salvăm o legiune de copii. Pentru că i-a dezvăluit planurile noastre. Pentru că m-a făcut cadou băiețelului-rege. Pentru că ne-a trădat pe toți.

Bineînțeles că Jon se uită la mine. Nu mă aștept să-și ceară iertare pentru ce a făcut. Și evident că nici nu-și cere.

— Cum rămâne cu interogatoriul?

Întrebarea este pusă de o voce pe care nu o recunosc și care vine de undeva din stânga mea. Dar cunosc chipul celui care a vorbit.

Samson Merandus. Un luptător care ucide în arenă, un șoptitor nemilos, văr cu defuncta regină. Își croiește drum către mine, împingându-i pe cei care-i stau în cale. Nu mă pot stăpâni și tresar puternic. Într-o altă viață, l-am văzut cum și-a făcut adversarul să se înjunghie mortal cu propria-i sabie. Atunci lângă mine se afla Kilorn, care urmărea lupta cu aviditate, ovaționa și se bucura de ultimele ore de libertate. Dar apoi instructorul lui a murit și întreaga noastră lume n-a mai fost la fel. Ni s-au schimbat viețile. Iar acum, cuprinsă de frisoane și

sângerând, zac pe marmura asta perfectă, ca un câine la picioarele unui rege.

— Oare este ea mai presus de întrebările noastre, Maiestate? continuă Samson, întinzând o mână albă spre mine.

Și mă apucă de bărbie, obligându-mă să-mi ridic ochii la el. Mă abțin cu greu să nu-l mușc. Nu trebuie să-i ofer lui Evangeline alt pretext ca să mă sugrume.

— Gândește-te la câte a văzut. La câte știe. Ea este conducătoarea lor – cheia pentru desființarea definitivă a neamului ei infect.

Se înșală, însă mie inima tot îmi bubuie în piept. Știu destule ca să reprezint un pericol pentru ei. Prin fața ochilor mi se perindă chipul lui Tuck, cel al colonelului și ale gemenilor din Montfort. Infiltrarea în legiuni. Orașele. Toți cei cu numele Whistle, deveniți acum refugiați. Secrete valoroase, bine păstrate, dar care vor fi curând date în vileag. Oare pe câți îi vor pune în pericol informațiile pe care le dețin? Oare câți vor muri atunci când nu voi mai putea să suport tortura și voi mărturisi?

Iar ăsta-i doar interogatoriul pe care mi-l vor lua ofițerii de informații din armată. Mult mai rele sunt părțile întunecate ale propriei mele minți. Colțurile în care îmi păstrez demonii. Maven este unul dintre ei. Prințul acela din amintirile mele, pe care l-am iubit și care mi-am dorit să fie adevărat. Și mai este și Cal. Câte am făcut ca să-l pot ține lângă mine, câte am trecut cu vederea, câte minciuni mi-am spus despre loialitățile lui. Mă macină rușinea și greșelile din trecut – mă rod până în adâncul sufletului. Nu-i pot permite lui Samson – și nici lui Maven – să vadă ce ascund în mine.

Vă rog! îmi vine să-i implor. Dar buzele nu mi se mișcă. Oricât de tare îl urăsc pe Maven, oricât de mult îmi doresc să-l văd cum suferă, știu că el este cea mai bună șansă pe care o am. Dacă l-aș ruga să se îndure de mine în fața celor mai puternici aliați și a celor mai îndârjiți inamici ai lui, nu aș face decât să-i subminez și puțina putere pe care o are. Așa că nu spun nimic, încerc să ignor mâna lui Samson pe bărbia mea și mă concentrez doar asupra lui Maven.

O clipă foarte lungă, dar și foarte scurtă privirile ni se întâlnesc.

— V-ați primit ordinele! se răstește el la paznicii mei, făcând un semn din cap.

Mă apucă strâns, dar nu chiar atât încât să mă învinețească, și mă ridică în picioare. Apoi mă trag cu lanțul și mă împing ca să mă scoată din mulțime. Îi las pe toți în urmă: Evangeline, Ptolemus, Samson și Maven.

Maven face stânga-mprejur și pornește în direcție opusă, către singurul lucru care i-a mai rămas și care îi mai poate ține de cald.

Tronul din flăcări înghețate.

DOI

Mare

Nu sunt niciodată singură.

Temnicerii nu pleacă de lângă mine. Sunt mereu câte doi, mereu cu ochii pe mine, mereu amuțindu-mă și reprimându-mi talentul. N-au nevoie decât de o ușă încuiată ca să mă țină captivă. Nu că m-aș putea apropia de ușa aceea fără ca ei să mă îmbrâncească înapoi în mijlocul dormitorului meu. Sunt mai puternici decât mine și foarte vigilenți. Singurul loc unde pot să fug de ochii lor este baia cea mică, o încăpere cu faianță albă și accesorii aurii, cu o dungă de Piatră Tăcută de-a lungul pardoselii. Sunt suficiente dale din cenușiul acela sidefat ca să simt cum îmi bubuie capul și mi se strânge gâtul. Trebuie să mă mișc repede și să folosesc din plin fiecare secundă. Senzația pe care o am aici îmi aduce aminte de Cameron și de talentul ei. Poate ucide pe cineva doar prin forța tăcerii ei. Oricât de detestabilă mi se pare veghea constantă a temnicerilor mei, nu voi risca să mă sufoc pe podeaua unei băi doar pentru câteva minute de liniște.

Ciudat, înainte eram convinsă că teama cea mai mare a mea era să rămân singură. Acum numai singură nu sunt și niciodată nu am fost mai speriată.

Nu mi-am mai simțit fulgerele de patru zile.

Cinci.

Șase.

Șaptesprezece.

Treizeci și una.

Cu o furculiță, crestez în plinta de lângă pat fiecare zi care trece. Faptul că las urme aici, că pricinuiesc o rană, cât de mică, acestui Palat al Focului Alb îmi dă o stare de bine. Arvenilor nu

le pasă. Mă ignoră în cea mai mare parte a timpului, concentrându-se doar asupra tăcerii totale și absolute. Stau de-o parte și de alta a ușii, aidoma unor statui cu ochi vii.

Data trecută când am fost în palatul acesta am dormit într-o altă încăpere. Dar evident că nu s-ar fi cuvenit ca prizoniera regelui să fie găzduită în același loc unde stătuse viitoarea lui mireasă. Însă nu sunt într-o celulă. Colivia mea este confortabilă și bine mobilată: un pat cu saltea moale, un raft plin cu tomuri plictisitoare, câteva scaune, o masă la care să mănânc, ba chiar și draperii fine, în nuanțe de cenușiu, maro și alb. Nuanțe neutre, secate de culoare, la fel cum arvenii mă seacă pe mine de puteri.

Încet-încet mă obișnuiesc să dorm singură, dar coșmarurile nu-mi dau pace și Cal nu mai este lângă mine ca să le alunge. Lângă mine nu mai este nimeni care să mă iubească. De fiecare dată când mă trezesc din somn, îmi ating cerceii și dau câte un nume fiecărei pietre. Bree, Tramy, Shade, Kilorn. Frați de sânge, frați de cruce. Trei încă vii, unul devenit fantomă. Mi-aș dori să am un cercel la fel cu acela pe care l-am dăruit Gisei, ca să am și o parte din ea cu mine. Uneori o visez. Nu-s vise lungi, ci doar îi văd chipul, părul roșu-închis ca sângele vărsat de martiri. Nimic nu mă obsedează mai mult decât vorbele ei. *Într-o zi o să vină niște oameni și o să-ți ia tot ce ai*. A avut dreptate.

Aici nu există oglinzi, nici măcar în baie. Dar eu știu prea bine ce-mi face locul acesta. În ciuda meselor îmbelșugate și a lipsei de mișcare, simt că mi s-au scofâlcit obrajii. Și oasele parcă vor să-mi iasă prin piele, atât de tare s-au ascuțit de când am început să slăbesc. Aici nu prea am ce face decât să dorm sau să citesc vreun volum despre codul fiscal din Norta. Cu toate acestea, de zile bune mă simt epuizată. La cea mai mică atingere îmi înfloresc alte vânătăi. Iar zgarda mi se pare fierbinte, cu toate că tremur mai mereu de frig. Poate că am febră. Poate că am să mor.

Însă n-am cui să mă vait. De-abia dacă mai rostesc vreun cuvânt. Ușa se deschide doar atunci când mi se aduce mâncare și apă și când se schimbă paznicii. Atâta tot. Nu văd nicio cameristă sau servitor roșu, deși sunt convinsă că există prin preajmă. Arvenii sunt cei care iau farfuriile cu mâncare, așternuturile și hainele curate puse în fața ușii și mi le aduc înăuntru. Tot ei sunt cei care fac curat, strâmbându-se pentru că

sunt obligați să îndeplinească o sarcină atât de dezgustătoare. Presupun că este mult prea periculos dacă ar permite vreunui roșu să intre în camera mea. Gândul acesta mă face să zâmbesc. Înseamnă că Garda Stacojie continuă să reprezinte o amenințare, justificând astfel absența servitorilor roșii din preajma mea.

De fapt, se pare că nimeni altcineva nu are voie să mă vadă. Nu vine nimeni să caște gura la mine sau să se bucure de halul în care a ajuns fetița cu fulgerele. Nici măcar Maven.

Iar arvenii nu vorbesc cu mine. Nici măcar nu mi-au zis cum îi cheamă, așa că le-am dat nume din capul meu. Pisicuța – femeia vârstnică, mai scundă decât mine, cu o față mititică și ochi atenți și pătrunzători. Ouț, bărbatul cu capul rotund, alb și chel ca toți din neamul lui. Trio, bărbatul cu trei linii tatuate pe gât, aidoma urmelor lăsate de trei gheare perfecte. Și Trifoiaș, fata cu ochii verzi, cam de aceeași vârstă cu mine, dar fermă în îndeplinirea îndatoririlor. Și singura care îndrăznește să mă privească în ochi.

În clipa când am înțeles că Maven mă vrea înapoi, m-am așteptat să sufăr sau să mă ia cu amețeală, sau și una și alta. Cel mai tare m-am așteptat să-l văd și să rezist torturii sub ochii lui arzători. Însă, din ziua în care am ajuns aici și am fost obligată să îngenunchez, n-am mai avut parte de nimic din toate astea. Mi-a spus atunci că îmi va expune trupul în piața publică. Însă n-a apărut niciun călău. N-au apărut nici șoptitorii, cei ca Samson Merandus și regina moartă, ca să-mi străpungă mintea și să-mi descifreze gândurile. Dacă asta este pedeapsa ce mi-a fost hărăzită, este una al naibii de plictisitoare. Maven n-are strop de imaginație.

Și mai sunt și vocile din capul meu, plus multe, prea multe amintiri. Tăioase ca o sabie. Încerc să-mi amorțesc durerea cu cărți neinteresante, dar cuvintele plutesc înaintea ochilor mei, literele se rearanjează și formează numele tuturor acelora pe care i-am abandonat. Atât vii, cât și morți. Și mereu, pretutindeni, Shade.

Sigur, Ptolemus mi-a ucis fratele, dar eu l-am aruncat pe Shade în calea lui. Pentru că am fost egoistă, pentru că mi-am imaginat că aș fi un fel de salvatoare. Pentru că, încă o dată, am avut încredere în cineva care nu merita și am riscat viețile

tuturor, ca la o masă de joc. *Dar i-ai eliberat pe deținuții dintr-o închisoare. Ai salvat atât de mulți oameni*… *și pe Julian*.

Neconvingător argument, foarte slabă consolare. Acum cunosc prețul pe care a trebuit să-l plătesc pentru închisoarea Corros. Și în fiecare zi încerc să mă împac cu gândul că, dacă ar fi să retrăiesc trecutul, nu aș mai lua cu asalt închisoarea aia. Nici pentru Julian, nici pentru o sută de oameni cu sângenou. N-aș da viața lui Shade pentru a niciunuia dintre ei.

Oricum, finalul ar fi fost același. De luni bune Maven îmi ceruse să mă întorc, implorându-mă cu fiecare bilet mânjit de sânge. Sperase că mă va putea cumpăra cu cadavre, cu trupurile celor morți. Dar eu crezusem că nu voi negocia niciodată cu el, nici măcar în schimbul a o mie de vieți inocente. Acum îmi doresc să-l fi ascultat de la bun început, înainte ca el să pună la cale moartea celor pe care îi iubesc cu adevărat, știind că voi face tot posibilul ca să-i salvez. Știind că doar pentru ei – Cal, Kilorn, familia mea – aș fi fost de acord să cad la o înțelegere cu el. Știind că aș fi făcut orice sacrificiu doar ca să-i pot salva.

Presupun că are destulă minte și de aceea nu s-a apucat să mă tortureze. Nici măcar cu sonda cu ultrasunete, mașinărie concepută anume ca să-mi folosească fulgerele chiar împotriva mea, ca să mă despice nerv cu nerv.

Pentru că nu i-ar folosi la nimic chinurile mele. Mama lui a știut ce să-l învețe. Singura mea alinare este să știu că tânărul rege a rămas fără femeia perversă care-l mânuia ca pe o marionetă. Eu sunt ținută în camera asta și supravegheată zi și noapte, în vreme ce el este singur în fruntea regatului, fără Elara Merandus care să-i spună ce să facă și să-l apere.

N-am mai respirat aer proaspăt de o lună de zile și tot de atâta timp n-am mai văzut nimic decât camera asta și priveliștea meschină pe care mi-o oferă unica fereastră.

Aceasta dă într-o curte interioară, jalnică acum, când toamna e pe sfârșite. Pomii, îngrijiți de verdieni, probabil că au fost superbi în timpul verii: cu coroane maiestuoase, verzi și ramuri spiralate. Dar desfrunziți, stejarii, ulmii și fagii noduroși par a se termina cu niște gheare uscate și moarte, cu care vor să zgârie cerul. Curtea e abandonată, uitată. La fel ca mine.

Ba nu! mârâi în sinea mea.

Vor veni după mine.

Îndrăznesc să sper. Stomacul îmi tresare de fiecare dată când se deschide ușa. O fracțiune de secundă mă aștept să-l văd în prag pe Cal. Sau pe Kilorn. Sau pe Farley. Sau poate pe Buni, purtând chipul altcuiva. Poate chiar pe colonel. Aș plânge de fericire dacă i-aș vedea ochiul roșu. Dar nu vine nimeni. Nimeni nu vine să mă ia de aici.

Este o cruzime să lași loc pentru speranță acolo unde nu trebuie să fie decât deznădejde.

Și Maven știe asta.

La apus, în cea de-a treizeci și una zi, înțeleg ce vrea să facă.

Vrea să putrezesc. Să mă sting. Uitată de toți.

Afară, în curtea de gheare din crengi, prima ninsoare își cerne fulgii dintr-un cer de culoarea plumbului. Geamul este foarte rece la atingere, însă refuză să înghețe.

Așa voi face și eu.

În lumina dimineții, zăpada de afară este perfectă – un strat de alb imaculat, împodobind copacii goi. Se va topi până la prânz. După socotelile mele, azi e 11 decembrie. Un interval rece și mort în trecerea de la toamnă la iarnă. Zăpezile adevărate se vor instala de-abia de luna viitoare.

Când eram acasă, obișnuiam să sărim de pe prispă drept în nămeți, chiar și după ce Bree și-a rupt piciorul când a aterizat pe un morman de lemne, ascuns sub zăpadă. Gisa și-a cheltuit simbria pe o lună ca să-l facă bine, iar eu am fost nevoită să fur mare parte dintre medicamentele de care avea nevoie așa-zisul nostru doctor. Asta s-a întâmplat în iarna de dinainte ca Bree să fie luat în armată, ultima iarnă când toată familia a fost la un loc. Ultima oară. Nu vom mai fi niciodată toți împreună.

Mama și tata sunt în Gardă. La fel și Gisa și frații mei care mai trăiesc. *Sunt în siguranță. În siguranță. În siguranță*. Repet și acum aceste cuvinte, așa cum o fac în fiecare dimineață. Îmi aduc alinare, chiar dacă s-ar putea să nu fie adevărate.

Împing încet farfuria cu micul dejun din fața mea. Amestecul de terci prea dulce, fructe și pâine prăjită nu mă consolează câtuși de puțin.

— Am terminat, spun eu din obișnuință, cu toate că știu că nu-mi va răspunde nimeni.

Pisicuța a și apărut lângă mine și se uită cu dispreț la mâncarea aproape neatinsă. Ia farfuria între două degete, ca pe un gândac scârbos, și o ține la distanță de ea. Când deschide

ușa să iasă, eu ridic repede ochii, sperând că voi apuca să văd ceva în holul din fața camerei. Dar e pustiu, ca întotdeauna. Și mi se strânge inima. Femeia aruncă farfuria, care zăngănește pe pardoseală, poate chiar se sparge. Dar asta nu-i treaba paznicei mele. Vor veni slugile să strângă mizeria. Ușa se închide și Pisicuța se întoarce la locul ei. Pe celălalt scaun stă Trio, cu mâinile încrucișate, uitându-se fără să clipească la pieptul meu. Le simt talentul într-un mod aproape fizic. Ca pe o pătură care mă înfășoară mult prea strâns, ascunzându-mi și imobilizându-mi capul. Îmi vine să-mi jupoi pielea de pe față.

Nu mai suport. Nu mai suport.

Nu. Mai. Suport.

Poc!

Arunc paharul în perete și mă uit la el cum se sparge și împroașcă cu apă zugrăveala cenușie și oribilă. Niciunul dintre paznicii mei nu tresare. Sunt obișnuiți. Fac asta foarte des.

Și mă ajută. Un minut. Poate.

Îmi urmez programul cotidian, pe care mi l-am creat în ultima lună de captivitate. Mă trezesc. Imediat după aceea regret că m-am trezit. Primesc micul dejun. Îmi pierd pofta de mâncare. Mi se ia farfuria. Imediat după aceea regret că n-am mâncat. Arunc paharul cu apă în perete. Imediat după aceea regret că l-am aruncat. Iau așternuturile de pe pat. Sfâșii cearșafurile, uneori în timp ce zbier ca nebuna. Imediat după aceea regret că le-am sfâșiat. Încerc să citesc o carte. Mă uit pe fereastră. Mă uit pe fereastră. În gol. Primesc prânzul. Repet.

Sunt o fată foarte ocupată.

Sau poate că ar trebui să spun „femeie”.

Optsprezece ani este granița arbitrară dintre copilărie și maturitate. Iar eu am împlinit vârsta asta acum câteva săptămâni. Pe 17 noiembrie. Nu că ar fi știut cineva. Oricum nu le-ar fi păsat. Nu prea cred că arvenii dau o ceapă degerată pe faptul că prizoniera lor a îmbătrânit cu un an. Unui singur om din acest palat-închisoare i-ar păsa. Dar, spre marea mea ușurare, el nu mă vizitează. Este unica binecuvântare a acestei captivități. Cu toate că sunt închisă aici, înconjurată de cei mai odioși oameni din lume, nu trebuie să îndur și prezența lui.

Până astăzi.

Tăcerea deplină din jurul meu se sparge. Dar nu, nu cu vreo explozie, ci cu un simplu pocnet. Acela făcut de răsucirea cheii

în broască. În afara programului, fără nicio avertizare. Întorc repede capul când aud zgomotul. La fel fac și arvenii, a căror concentrare slăbește din cauza surprizei. Adrenalina îmi pompează prin vene, acționată de bătăile ca de tobă ale inimii. În fracțiunea de secundă de dinaintea deschiderii ușii, îndrăznesc să mai sper o dată. Și visez la cine s-ar putea afla de cealaltă parte a ușii.

Frații mei. Farley. Kilorn.

Cal.

Îmi doresc nespus de mult să fie Cal. Vreau ca focul lui să mistuie și locul, și oamenii aceștia.

Însă bărbatul din prag îmi e necunoscut. Sigur, am mai văzut veșmintele lui și înainte: uniformă neagră, ornamente argintii. Un ofițer din serviciul de securitate, fără nume și fără importanță. Intră în închisoarea mea și ține ușa deschisă cu spatele. Alții asemenea lui se adună în prag, întunecând holul cu prezența lor.

Arvenii sar în picioare, la fel de surprinși ca mine.

— Ce faceți? îi întreabă Trio, cu un aer de superioritate.

Este prima oară când îi aud vocea.

Pisicuța face ce a fost instruită să facă: se bagă între mine și ofițer. Și atunci tăcerea mă izbește din nou, alimentată de teama și confuzia ei. Mă lovește ca un val uriaș, erodând și ultimele frânturi de putere pe care le mai am. Rămân înțepenită în scaun, pentru că eu nu mă prosternez înaintea nimănui.

Ofițerul de securitate nu spune nimic. Privește în podea. Așteaptă.

Și atunci intră ea, într-o rochie făcută doar din ace. S-a pieptănat altfel și acum în părul ei argintiu sunt împletite nestemate, aidoma celor din coroana pe care tânjește să o poarte. Mă cutremur când o văd atât de perfectă și rece și elegantă – regină prin atitudine, dacă nu prin rang. Pentru că nu este încă regină. Îmi dau seama de asta.

— Evangeline, murmur eu, încercând să-mi ascund tremurul din glas, provocat atât de teamă, cât și de muțenia îndelungată.

Ochii ei negri mă studiază cu toată tandrețea unei șfichiuiri de bici. Din cap până în picioare și din picioare până la cap, observând fiecare imperfecțiune, fiecare slăbiciune. Știu că am multe. În cele din urmă, privirea i se oprește asupra zgărzii mele, asupra muchiilor ei ascuțite. Buzele i se strâmbă de

dezgust, dar și de dorință. Cât de ușor i-ar fi să mi-o strângă, să-mi vâre vârfurile metalice în gât, să mă facă să-mi vărs tot sângele din mine.

— Lady Samos, nu aveți voie aici, spune Pisicuța, fără să se miște dintre noi.

Sincer, mă surprinde îndrăzneala ei.

Evangeline aruncă o privire scurtă paznicei mele și îi spune pe un ton plin de dispreț:

— Crezi că nu m-aș supune poruncilor date de rege, logodnicul meu?

Și râde. Hohotele ei sunt forțate, reci.

— Am venit tocmai pentru că el mi-a cerut-o. Poruncește ca prizoniera să fie dusă la curte. Acum!

Cuvintele-i sunt înțepătoare. O lună de prizonierat îmi pare dintr-odată prea puțin. O parte din mine vrea să se apuce strâns de masă, forțând-o astfel pe Evangeline să mă târască afară din cușcă. Dar nici măcar izolarea nu mi-a știrbit mândria. Nu încă. Niciodată, îmi reamintesc. Așa că mă ridic pe picioarele slăbite. Încheieturile mă dor, mâinile îmi tremură. Cu o lună în urmă l-am atacat pe fratele lui Evangeline cu dinții. Încerc să-mi regăsesc cât mai mult din avântul acela, fie și numai pentru a mă menține la verticală.

Dar Pisicuța se ține tare. Se uită la Trio și îi face un semn din cap.

— Pe noi nu ne-a anunțat nimeni. Nu astea sunt ordinele noastre.

Evangeline râde din nou, dezvelindu-și dinții albi și strălucitori. Zâmbetul ei este frumos și ucigător ca o sabie.

— Refuzi să mi te supui, paznic arven?

În timp ce vorbește, își mângâie pădurea de ace de pe rochie. Unele i se lipesc de palme ca niște magneți. Ascunde în palme ghimpii din metal. Așteaptă răbdătoare, cu o sprânceană ridicată. Arvenii știu că nu trebuie să-și folosească tăcerea zdrobitoare împotriva cuiva din Casa Samos și cu atât mai puțin împotriva viitoarei regine.

Cei doi fac un schimb de priviri, analizând implicațiile pe care le ascunde întrebarea lui Evangeline. Trio se încruntă la ea. Pisicuța oftează. Se dă la o parte. Capitulează.

— Nu voi uita alegerea voastră, murmură Evangeline.

Chiar dacă suntem înconjurate de paznici și ofițeri, mă simt vulnerabilă în fața ei, singură înaintea ochilor ei pătrunzători. Evangeline mă cunoaște, știe ce sunt și ce pot să fac. Nu mai aveam mult și o omoram în Circul Oaselor, dar a fugit, speriată de mine și de fulgerele mele. Evident că acum nu-i mai este deloc teamă.

Foarte încet, fac un pas înainte. Spre ea. Spre minunatul vid care o înconjoară, alimentându-i talentul. Încă un pas. În aerul rarefiat, în electricitate. Oare o voi simți imediat? Așa trebuie. Așa va fi.

Dar rictusul batjocoritor i se transformă în surâs. Face un pas în spate, păstrând aceeași distanță între noi.

— Nu te grăbi, Barrow.

E prima oară când mi se adresează pe numele adevărat.

Pocnește din degete și-i poruncește Pisicuței:

— Duceți-o unde v-am spus!

•

Cei doi arveni mă târăsc la fel ca în prima zi. Pisicuța mi-a prins lanțul de zgardă și îl ține strâns în pumn. Tac în continuare amândoi – și ea, și Trio –, iar tăcerea lor bubuie ca o tobă în țeasta mea. Drumul lung prin Palatul Focului Alb mă istovește ca un sprint pe kilometri întregi, deși ne mișcăm agale. Nici acum nu m-au legat la ochi. Nu își bat capul încercând să mă dezorienteze.

Ne apropiem de destinație și recunosc tot mai multe locuri. Străbatem coridoare și galerii pe care le-am explorat nestingherită în urmă cu o viață. Atunci n-am simțit nevoia să le țin minte. Acum fac tot ce pot ca să-mi întocmesc în minte harta acestui loc. Voi avea nevoie să-i cunosc configurația dacă voi încerca vreodată să evadez de aici. Camera mea e orientată spre est și se află la etajul al cincilea: am aflat-o numărând ferestrele. Palatul Focului de Aur este construit în formă de pătrate care se întrepătrund, iar fiecare aripă înconjoară câte o curte aidoma celei în care dă fereastra de la camera mea. Prin geamurile înalte, cu arcade, ale fiecărui coridor se vede o altă priveliște. O grădină interioară, Piața lui Caesar, porțiuni din terenul pe care Cal își instruia soldații, zidurile îndepărtate și Podul din Archeon, acum reconstruit în întregime. Din fericire, nu trecem prin zonele cu apartamente, unde am găsit lista lui Julian, unde am asistat la criza de nervi a lui Cal și l-am urmărit

pe Maven punându-și la cale planul. Și tocmai din cauza asta mă mir câte amintiri îmi trezește restul palatului, în ciuda scurtului timp pe care l-am petrecut în el.

Traversăm un palier cu o mulțime de ferestre cu vedere la vest, dincolo de cazărmi, spre Râul Capitalei și jumătatea orașului de pe celălalt mal al lui. Recunosc forma mătăhăloasă a Circului Oaselor, cuibărit între clădiri. Știu bine priveliștea. Am stat la ferestrele astea împreună cu Cal. Atunci când l-am mințit, pentru că eu știam că vom fi atacați în noaptea respectivă. Însă ce nu știam eu era felul în care urma să ne afecteze acel atac. Și Cal mi-a șoptit că își dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Acum îi împărtășesc dorința.

Probabil că suntem urmăriți de camerele de supraveghere. Spun „probabil” pentru că eu nu le mai pot simți. Coborâm spre etajul principal al palatului și Evangeline tot nu a spus niciun cuvânt. Ofițerii ei se țin după noi – când de mierle înghesuite în jurul unei lebede din metal. De undeva se aude muzică. Acordurile ei pulsează ca o inimă umflată și tristă. N-am mai auzit niciodată muzica asta, nici la balul la care am fost și nici măcar în timpul lecțiilor de dans pe care mi le-a predat Cal. Parcă are propria-i viață, una întunecată, complicată și bizar de ispititoare. O aude și Evangeline și se crispează.

Straniu, dar etajul la care se află curtea regală este aproape pustiu. Nu sunt aici decât câteva gărzi postate de-a lungul coridoarelor. Gărzi, nu santinele, care ar trebui să fie alături de Maven. Evangeline nu o ia la dreapta, așa cum mă aștept eu, ca să intre în sala tronului pe sub arcadele ușilor mari. Ci se grăbește tot înainte, cu noi pe urmele ei. Și intră într-o altă încăpere, pe care eu o cunosc prea bine. Sala de consiliu. Un cerc perfect din marmură și lemn lustruit. De-a lungul pereților sunt înșirate jilțuri somptuoase, iar pardoseala împodobită este dominată de stema Nortei, Coroana Înflăcărată. Mult roșu și negru și argintiu regal, cu vârfuri din flăcări intense. Aproape că mă poticnesc atunci când o văd și trebuie să închid ochii. N-am nici cea mai mică îndoială că Pisicuța o să mă tragă după ea. Și aș lăsa-o cu dragă inimă să o facă, dacă așa n-aș mai vedea niciun crâmpei din locul acesta. Îmi amintesc că Walsh a murit aici. Chipul ei îmi apare în spatele pleoapelor. Au vânat-o ca pe un iepuraș. Lupii, lupii au vânat-o: Evangeline, Ptolemus, Cal. Și au încolțit-o în tunelurile de sub Archeon, unde ea îndeplinea

ordinele primite de la Garda Stacojie. Au găsit-o, au târât-o până aici, ca să fie interogată de regina Elara. Dar nu s-a ajuns atât de departe. Pentru că Walsh s-a sinucis. A înghițit o pastilă cu otravă chiar în fața noastră. Ca să protejeze secretele Gărzii Stacojii. Ca să mă protejeze pe mine.

Deschid ochii atunci când muzica își triplează volumul.

Nu mă mai aflu în sala de consiliu, ci într-un loc și mai rău.

TREI

Mare

Muzica dansează în aer, dar este compromisă de mirosul înțepător și grețos al alcoolului îmbibat în fiecare colțișor al magnificei săli a tronului. Ieșim pe un palier aflat la un metru și ceva deasupra pardoselii, de unde se poate vedea foarte bine întreaga adunare extrem de zgomotoasă – cu câteva clipe înainte de a fi observați.

Ochii îmi aleargă înainte și înapoi – sunt agitată, precaută, caut șanse sau pericole pe fiecare chip și fiecare umbră. În lumina celor douăsprezece candelabre scânteiază felurite mătăsuri, nestemate și armuri splendide, creând impresia unei constelații umane, care se mișcă și se răsucește pe podeaua din marmură. După o lună de izolare, o asemenea priveliște este un atac asupra tuturor simțurilor mele, dar o sorb cu nesaț, ca o fetiță înfometată ce sunt. Atât de multe culori, atât de multe glasuri, atât de mulți lorzi și doamne cunoscute. Însă deocamdată nu mă bagă în seamă. Nici nu mă văd. Sunt atenți doar unul la altul, la pocalele lor cu vin și cu lichioruri multicolore, la ritmul ăsta enervant, la fumul parfumat care se încolăcește în aer. Probabil că s-au strâns aici ca să sărbătorească ceva, dar habar nu am ce anume.

Bineînțeles că mintea mea o ia razna. Oare sărbătoresc o altă victorie? Împotriva lui Cal? Împotriva Gărzii Stacojii? Sau încă se mai bucură de capturarea mea?

Arunc o privire spre Evangeline și îmi primesc imediat răspunsul. Niciodată n-am văzut-o să se uite atât de urât la cineva – nici măcar la mine. Rânjetul ei de pisică turbată se face și mai urât, plin de o furie care-mi depășește imaginația. Cercetează adunarea din fața noastră cu ochi tot mai întunecați. Sunt negri ca neantul, înghițind mulțimea cu un aer de beatitudine supremă.

Sau de ignoranță deplină, îmi dau eu seama de-abia acum.

La ordinul cuiva, mai mulți servitori roșii, speriați și agitați, se îndepărtează de perete și încep să se deplaseze prin sală cu

mișcări îndelung exersate. Duc în mâini tăvi cu pocale pline cu un lichid de culoarea rubinului amestecat cu aur și străfulgerări de diamante. Când ajung în partea cealaltă, tăvile le sunt deja goale și le umplu repede la loc. Mai trec încă o dată prin mulțime și tăvile se golesc din nou. Nu-mi dau seama cum de se mai țin argintiii ăștia pe picioare. Căci continuă să chefuiască, să discute sau să danseze cu mâinile încleștate pe pahare. Câțiva pufăie din niște pipe alambicate și scot un fum colorat. Nu miroase ca tutunul pe care bătrânii din Pilonii îl păzesc ca pe ochii din cap. Mă uit invidioasă la scânteile din pipele lor, puncte strălucitoare de lumină.

Dar cel mai tare mă doare sufletul la vederea slujitorilor, toți roșii. Ce n-aș da să fiu eu în locul lor! O biată slujnică, nu o prizonieră a regelui. *Proasto*! mă cert singură. *Și ei sunt în închisoare. La fel ca tine. La fel ca tot neamul tău. Striviți de cizmele argintiilor, chiar dacă unii mai respiră încă*.

Din cauza lui.

Evangeline coboară de pe palier, iar arvenii mă obligă să o urmez. Scara ne duce direct la podium – o platformă înălțată pentru a marca importanța ei deosebită. Bineînțeles că acolo se află douăsprezece santinele cu cagule și înarmate, înfricoșătoare din cap și până în picioare.

Mă aștept să văd tronurile pe care mi le amintesc. Cel al regelui, decorat cu flăcări din sticlă-de-diamant, cel al reginei împodobit cu safire și aur alb. Dar nu. Maven stă pe tronul de pe care s-a ridicat în urmă cu o lună, atunci când a arătat lumii că m-a legat în lanțuri.

Un tron fără nestemate, fără metale prețioase. Doar niște plăci din piatră cenușie, marmorată, cu muchii drepte și complet lipsite de orice însemne. Pare foarte rece și incomod, ca să nu mai spun că trebuie să fie și al naibii de greu. Îl face să pară mult mai mic și mai tânăr. Dacă vrei să dai impresia că ești puternic, atunci chiar trebuie să fii puternic. Asta-i lecția pe care eu am învățat-o de la Elara, însă se vede treaba că Maven nu a înțeles nimic. Arată exact așa cum este – un băiețel, prea palid în contrast cu negrul uniformei. Singurele culori sunt căptușeala sângerie a mantiei, puzderia de medalii argintii și albastrul înfiorat al ochilor.

Regele Maven din Casa Calore mă privește în ochi de îndată ce-mi remarcă prezența.

Încremenim amândoi într-un moment ce nu se mai termină. Un hău de distracții se cască între noi, plin cu mult zgomot și amestec de veșminte elegante, dar la fel de bine sala ar fi putut fi goală.

Mă întreb dacă observă că m-am schimbat. Dacă vede urmele suferinței, ale torturii la care m-a supus captivitatea mea mută. Trebuie să le vadă. Privirea îi alunecă peste pomeții mei accentuați, coboară la zgardă, apoi și mai jos, la rochia albă și simplă cu care m-au îmbrăcat. Nu mai sângerez acum și îmi pare rău. Pentru că mi-aș dori să le arăt tuturor ce sunt, ce am fost mereu. Roșie. Rănită. Dar încă vie. La fel cum am făcut și acum câteva minute în fața logodnicei lui, îmi îndrept spatele și îl privesc țintă, cu toată intensitatea și condamnarea pe care le am în mine. Îl studiez cu atenție, căutând fisurile pe care doar eu le pot sesiza. Ochi încercănați, mâini care zvâcnesc necontrolat, poziție atât de rigidă a corpului, că e mare lucru că nu i se frânge coloana.

Ești un ucigaș, Maven Calore, un laș, un incapabil.

Funcționează. Își smulge ochii de la mine și sare în picioare, strângând tare brațele tronului. Furia lui este ca o lovitură de baros.

— Explică, gardă arven! se răstește el la cel mai apropiat temnicer al meu.

Trio mai că face pe el de frică.

Într-o fracțiune de secundă, strigătul lui Maven oprește muzica, dansul și beția.

— Mai-Maiestate, bolborosește Trio, apucându-mă de braț cu mâna-i înmănușată.

Din el se scurge tăcerea, făcându-mi inima să-și încetinească bătăile. Caută o explicație care să nu arunce vina nici asupra lui, dar nici asupra viitoarei regine, însă nu găsește niciuna.

Pisicuței îi tremură mâna în care ține lanțul, dar nu slăbește strânsoarea.

Doar Evangeline pare neafectată de mânia regelui. Se aștepta la reacția asta.

Pentru că nu i-a poruncit să mă aducă aici.

Însă Maven nu-i prost. Face un semn spre Trio, punând astfel capăt bâlbâielilor lui.

— Mi-ai răspuns prin această încercare nereușită de a găsi o scuză, îi spune el. Ce ai de spus în apărarea ta, Evangeline?

Îl văd în mulțime pe tatăl ei, care privește scena cu ochi mari și reci. Ai putea zice că se teme, dar eu nu cred că Volo Samos este capabil de emoții, indiferent de natura acestora. Își mângâie barba ascuțită și argintie și nu i se poate citi nimic pe chip. Pe de altă parte însă, Ptolemus nu se pricepe la fel de bine să-și ascundă gândurile. Stă pe podium, alături de santinele. Singurul fără mască și fără mantie de culoarea focului. Nu se mișcă, doar ochii îi fug de la rege la sora lui și iar la rege. Și strânge încet pumnul. *Bravo*! *Se teme pentru ea la fel cum m-am temut eu pentru viața fratelui meu. Uită-te la ea cum suferă, așa cum m-am uitat eu la el când a murit*.

Ce altceva ar putea face Maven acum? Evangeline nu i-a respectat dinadins porunca, depășind limitele tuturor favorurilor care i se cuvin datorită logodnei cu regele. Am aflat pe pielea mea că ești pedepsită atunci când treci peste cuvântul regelui. Darămite s-o faci aici, în fața întregii Curți. Maven ar fi în stare s-o execute pe loc.

În orice caz, chiar dacă Evangeline e conștientă că se află în pericol de moarte, nu o arată deloc. Vocea ei nu tremură și nu ezită.

— Ai poruncit ca terorista să fie închisă, ca o sticlă de vin prost. Și, după o lună de deliberări ale consiliului, tot nu s-a ajuns la nicio concluzie în privința ei. Crimele ei sunt numeroase și merită să fie pedepsite prin zece morți sau o mie de vieți petrecute în cele mai cumplite închisori ale noastre. Femeia asta ți-a ucis sau schilodit sute de supuși, ca să nu mai pomenesc despre părinții tăi. Și totuși, stă bine-mersi într-o cameră confortabilă, mănâncă, respiră – este încă în viață și nu a primit pedeapsa pe care o merită.

Maven este fiul mamei sale, iar masca pe care o arată Curții este aproape impecabilă. Pare nestânjenit de cuvintele lui Evangeline.

— Pedeapsa pe care o merită, repetă el.

După care ridică bărbia și privește la cei din sală.

— Așa că te-ai gândit s-o aduci aici. Chiar atât de oribile ți se par petrecerile mele?

Mulțimea încordată râde înfundat, râsete autentice, dar și forțate. Cei mai mulți petrecăreți sunt deja beți, dar mai sunt destule capete treze care înțeleg ce se petrece aici. Ce a făcut Evangeline.

Cu mult efort, aceasta schițează un zâmbet măgulitor, care pare să-i provoace atâta durere că mă aștept să-i văd buzele sângerând la colțuri.

— Știu că încă mai jelești pierderea mamei tale, Maiestate, spune ea pe un ton lipsit de cea mai mică fărâmă de compasiune. La fel ca noi toți. Însă tatăl tău nu ar fi procedat așa. S-a dus vremea lacrimilor.

Vorbele astea nu sunt ale ei. Îi aparțin lui Tiberius al Șaselea, tatăl lui Maven. Fantoma care-l bântuie pe Maven. Și, o clipă, masca parcă stă să-i cadă. În ochi îi apare o strălucire care este pe jumătate groază, pe jumătate furie. Îmi amintesc și eu la fel de bine aceste cuvinte. Au fost rostite înaintea unei mulțimi aidoma celei de aici, după ce Garda Stacojie le-a executat oponenții politici. Oponenți aleși de Maven, la sugestia mamei sale. Noi ne-am mânjit mâinile, în vreme ce ei au sporit numărul morților printr-un atac atroce. M-au folosit pe mine, au folosit Garda ca să-și elimine o parte dintre dușmani și să-i demonizeze pe ceilalți dintr-o singură lovitură. Au distrus și au ucis mult mai mulți oameni decât ne doriserăm noi.

Încă mă mai urmărește mirosul de sânge și fum. Încă mai aud planșetele mamelor care-și jeleau copiii morți. Încă mai aud cuvintele acuzatoare la adresa așa-zisei rebeliuni.

— Putere, forță, moarte, murmură Maven, scrâșnind din dinți.

Cuvintele astea m-au speriat atunci și mă îngrozesc acum.

— Și ce anume sugerezi, milady? S-o decapităm? S-o trimitem în fața plutonului de execuție? S-o dezmembrăm bucățică cu bucățică?

Inima mi-o ia la galop. Oare Maven ar îngădui așa ceva? Habar n-am. Nu știu ce ar putea să facă. Trebuie să-mi repet că nici măcar nu îl cunosc. Băiatul acela din trecut nu a fost decât o iluzie. Dar au mai fost și bilețelele prin care mă implora să mă întorc. A mai fost și luna asta de captivitate blândă. Poate că și ele au fost doar niște minciuni, un alt șiretlic de-al lui ca să mă țină aproape. Un alt fel de tortură.

— Să facem așa cum prevede legea. Așa cum ar fi făcut tatăl tău.

După felul malițios în care rostește cuvântul tată, înțeleg că, aidoma multor persoane aflate aici, și Evangeline știe că Tiberias al Șaselea nu a avut parte de moartea descrisă în istorie.

Maven încleștează și mai tare mâinile pe brațele tronului: degete albe pe plăci cenușii. Simte că toți ochii sunt ațintiți asupra lui și aruncă o privire la mulțimea de curteni. După care se uită cu dispreț la Evangeline.

— Nu numai că nu faci parte din consiliul meu, dar nici nu mi-ai cunoscut atât de bine tatăl încât să știi ce gândea. Eu sunt regele, eu sunt urmașul lui. Și înțeleg ce trebuie făcut pentru obținerea victoriei. Legile noastre sunt sacre, dar acum avem două războaie de purtat.

Două războaie.

Cu atâta putere îmi pulsează adrenalina prin vene, că am impresia că mi-au revenit fulgerele. Dar nu, n-a revenit niciun fulger. Doar speranța. Îmi mușc buzele ca să nu mă vadă cineva că zâmbesc. Sunt prizonieră de atâtea săptămâni și uite că Garda Stacojie își vede mai departe de treabă. Și are succes. Maven a ajuns să recunoască deschis că lupta aceasta este una extrem de importantă. Nimeni nu mai poate ascunde acum existența Gărzii Stacojii.

Însă îmi țin gura, chiar dacă mă roade dorința de a afla mai multe.

Maven o străpunge cu privirea pe Evangeline.

— Niciun prizonier, cu atât mai puțin unul atât de valoros cum este Mare Barrow, nu trebuie să fie irosit într-o execuție în piața publică.

— Oricum o irosești! îl contrazice Evangeline.

Atât de rapidă este replica ei, încât îmi dau seama că s-a pregătit intens pentru această discuție. Face câțiva pași înainte, micșorând distanța dintre ea și Maven. Totul pare un spectacol pus în scenă, avându-i spectatori pe curteni. Dar în folosul cui?

— Se umple de praf, nu face nimic, nu ne spune nimic și în tot timpul ăsta Corvium este în flăcări!

Altă informație neprețuită. *Mai spune, Evangeline. Spune-mi mai multe*.

Acum o lună am văzut cu ochii mei revoltele izbucnind în această cetate, unde se află nucleul armatei din Norta. Înseamnă că încă nu au fost înăbușite. Mulțimea din sală devine brusc mai serioasă când aude numele Corvium. Lui Maven nu-i scapă schimbarea de atitudine a publicului său și face eforturi să nu-și piardă calmul.

— Mai avem doar câteva zile până când vom lua o hotărâre, milady, spune el printre dinți.

— Iertați-mi îndrăzneala, Maiestate. Știu că doriți să respectați deciziile consiliului, chiar și pe ale celor mai nevolnici membri. Ale lașilor care nu sunt în stare să facă ce trebuie.

Încă un pas și vocea începe să-i semene cu un tors de pisică.

— Dar sunteți rege. Decizia vă aparține.

Câtă măiestrie! mă minunez eu. Evangeline este o mare specialistă în arta manipulării. Cu doar câteva cuvinte nu numai că l-a salvat pe Maven de impresia de slăbiciune pe care le-ar fi dat-o supușilor lui, dar l-a și obligat să-i îndeplinească vrerea, ca să-și poată păstra imaginea de rege puternic. Nu vreau, dar îmi scapă un oftat chinuit. Oare va face ce-i cere? Sau o va refuza, aruncând și mai mult gaz peste focul răzmeriței deja aprinse în Înaltele Case?

Dar Maven nu-i prost. Pricepe ce vrea să facă Evangeline și nu-și ia ochii de la ea. Se uită lung unul la celălalt, comunicând prin zâmbete silite și priviri pătrunzătoare.

— Desigur că acea Competiție a Reginei a scos la iveală cele mai talentate fete, spune el, luând-o de mână.

Gestul pare să-i scârbească pe amândoi. Maven întoarce capul spre mulțime și vede un bărbat slab, îmbrăcat în albastru.

— Vere! Îți aprob cererea de a interoga prizoniera.

Samson Merandus ia poziție de drepți, apoi iese din rândurile petrecăreților. După ochi se vede că nu s-a atins de băutură. Deabia stăpânindu-și rânjetul de satisfacție, face o plecăciune în fața regelui. Îi flutură mantia albastră, ca fumul.

— Mulțumesc, Maiestate.

— Nu.

Cuvântul îmi țâșnește de pe buze fără voia mea.

— Nu, Maven!

Samson se urcă iute pe podium. Se vede că își stăpânește furia. Din doar câțiva pași apăsați se apropie de mine atât de tare, încât din tot universul nu mai rămân decât ochii lui. Ochi albaștri, ochii Elarei, ochii lui Maven.

— Maven! gem eu încă o dată, implorându-l în zadar.

Îl implor, cu toate că mândria mi se sufocă de indignare la gândul că i-aș putea cere ceva tocmai lui. Dar ce altceva aș putea face? Samson este un șoptitor. Mă va distruge complet, îmi va scotoci mintea și nu se va lăsa până nu va afla tot ce pot

face, tot ce știu. Și atunci câți oameni vor pieri din cauză că eu am văzut prea multe?

— Te rog, Maven! Nu mă da pe mâna lui!

Nu am destulă putere ca să-mi smulg lanțul din mâna Pisicuței. Nu pot nici măcar să mă zbat atunci când Trio mă apucă de umeri. Amândoi mă imobilizează fără prea mare efort. Mă uit la Maven. Se sprijină cu o mână de brațul tronului, în cealaltă strânge degetele logodnicei sale. *Mi-e dor de tine*, mi-a scris el. Nu-i pot descifra expresia, dar măcar se uită la mine.

Foarte bine. Dacă nu vrea să mă salveze din coșmarul ăsta, cel puțin să fie martor la el.

— Maven, șoptesc eu o ultimă oară.

Asta e vocea mea, nu a fetiței cu fulgerele, nu a Mareenei, prințesa pierdută, ci a mea, a lui Mare. A fetei pe care a văzut-o printre gratiile unei celule și i-a promis că o va salva. Numai că fata aia nu mă ajută acum. Maven lasă ochii în jos. Se uită în altă parte.

Am rămas singură.

Samson mă apucă de gât și mă strânge, obligându-mă să privesc în ochii lui atât de cunoscuți. Ochi plini de răutate. Albaștri precum gheața și la fel de duri.

— Ai greșit când ai omorât-o pe Elara, spune el, fără să-și mai aleagă cuvintele. Era un adevărat chirurg al minților.

Se apleacă lacom spre mine – un flămând în fața unei mese copioase.

— Eu sunt un măcelar.

•

Ultrasunetele m-au doborât și m-au aruncat într-o agonie care a durat trei zile foarte lungi. O furtună de unde radio mi-a convins propria electricitate să se întoarcă împotriva mea. Mi-au răsunat în piele, mi-au zăngănit printre nervi ca niște cuie într-un borcan. Mi-au lăsat cicatrice. Dungi neregulate pe gât și coloană, semne oribile, cu care tot nu am reușit să mă obișnuiesc. Mă înțeapă și mă usturǎ, transformând și cea mai inofensivă dintre mișcări într-un adevărat calvar. Până și zâmbetele mele sunt alterate ca rezultat a ceea ce am pățit.

Însă acum, dacă aș putea, aș cere să mai trec o dată prin asta.

Pentru că ar fi o adevărată binecuvântare să mă simt iar sfâșiată de scrâșnetele stridente ale sondei cu ultrasunete.

Prefer să mi se descompună oasele și mușchii, să mi se fărâme dinții și unghiile, să fiu distrusă centimetru cu centimetru, decât să mai îndur încă o secundă șoaptele lui Samson.

Îl simt. Mintea i-o simt. Îmi umple toate cotloanele ca un putregai sau ca un cancer. Îmi scrijelește interiorul capului cu pielea lui aspră și intențiile lui tăioase. Părțile din mine neafectate de otrava lui se zvârcolesc în chinuri. Și lui îi place. În fond, aceasta este răzbunarea pe care și-a dorit-o. Răzbunarea pentru ce i-am făcut Elarei, regina și ruda lui de sânge.

Ea a fost prima amintire pe care mi-a smuls-o. L-a întărâtat lipsa mea de remușcări. Acum regret. Îmi doresc să fi putut să simt ceva compasiune, dar imaginea morții ei a fost mult prea șocantă. Acum mi-o aduc aminte. Mă obligă el.

O durere infernală mă trage înapoi, în trecut, și mă pomenesc chiar în momentul când am ucis-o. Talentul meu scoate fulgerele din cer – linii zimțate alb-violet. Unul o izbește în moalele capului, revărsându-i-se în ochi și gură, pe gât și brațe, de la degetele de la mâini și până la cele de la picioare și înapoi. Transpirația începe să-i clocotească și carnea i se carbonizează și fumegă, iar nasturii de la tunică devin incandescenți, arzând țesătura și apoi pielea. Cuprinsă de convulsii, Elara trage de haine, trage de piele, încercând să scape de furia mea electrică. Vârfurile degetelor i se despică, scoțând la iveală oasele. Mușchii chipului ei frumos se fleșcăiesc, se veștejesc sub efectul curentului electric. Părul alb îi ia foc, se înnegrește și arde înăbușit, dezintegrându-se. Mirosul. Sunetele. Elara urlă până i se rup coardele vocale. Samson are grijă ca toată scena asta să-mi treacă prin fața ochilor cu încetinitorul. Ca toate detaliile deja uitate să mi se întipărească în memorie ca niște semne făcute cu fierul înroșit în foc. Da, chiar este un măcelar.

Mânia lui mă aruncă într-o furtună pe care nu o pot controla, o furtună care mă învârtește năprasnic și nu am de ce să mă agăț. Nu pot decât să mă rog să nu văd imaginea pe care o caută Samson. Încerc să nu mă gândesc la Shade. Dar pereții pe care îi ridic în jurul amintirii sunt subțiri ca hârtia. Samson îi sfâșie cu mare voioșie. Îl simt pe fiecare în parte cum se rupe. Îmi este sfârtecată o altă parte din mine. Samson știe prea bine ce încerc eu să-i ascund, ce nu vreau să retrăiesc. Aleargă printre gândurile mele mai repede decât poate să se țină după el creierul meu schilodit. Oricât aș încerca, nu-l pot opri. Vreau să

țip sau să-i cer îndurare, dar nu-mi iese niciun cuvânt din gură. Mintea mea nu mai este în stare să articuleze nimic. Dispune de mine după bunul lui plac.

— E prea ușor.

Vocea lui răsună în mine. Răsună de jur-împrejurul meu.

La fel ca sfârșitul Elarei și moartea lui Shade îmi este prezentată în cele mai mici detalii. Perfecte. Dureroase. Captivă în propriul meu trup, sunt obligată să retrăiesc fiecare clipă. Aerul vibrează de radiații. Închisoarea Corros se află la marginea Puhoiului, aproape de pustiul radioactiv care formează granița de sud. O ceață rece învăluie zorii cenușii. Preț de o clipă, totul este nemișcat. Mă uit lung în zare, încremenită, incapabilă să fac vreun pas. În spatele meu se înalță închisoarea, care încă mai tremură din cauza revoltei pe care noi am stârnit-o. Pe porțile ei se revarsă deținuți și paznici. Ne urmează pe drumul spre libertate – sau ceva asemănător. Cal a luat-o înainte. Îi văd silueta la o sută de metri depărtare. I-am cerut lui Shade să sară primul, ca să ne protejeze pilotul, singurul care ne poate salva de aici. Kilorn a rămas cu mine, cu pușca sprijinită de umăr. Țintește la cei de pe urmele noastre – la regina Elara, la gărzile ei, la Ptolemus Samos. Un glonț îi țâșnește pe gură, urmat de scântei și praf de pușcă. Încremenește și el în aer, așteptând ca Samson să-și slăbească strânsoarea asupra minții mele. Cerul de deasupra noastră se învolburează, greu de atâta electricitate. Forța mea inegalabilă. Aș plânge dacă aș fi în stare.

Amintirea începe să se miște. Mai încet la început.

Deși are multe arme la îndemână, Ptolemus își mai face un ac din metal, lung, strălucitor. Pe muchiile lui perfecte strălucește sânge roșu și argintiu – fiecare picătură este o nestemată care tremură prin văzduh. În ciuda talentului său, Ara Iral nu este suficient de rapidă ca să se poată feri de zborul lui letal. Acul îi străpunge gâtul într-o singură clipă derulată cu încetinitorul. Ara se prăbușește la câțiva metri de mine, foarte lent, de parcă ar fi căzut în apă. Ptolemus vrea să mă omoare și pe mine din aceeași mișcare, folosindu-se de impulsul loviturii ca să-mi împlânte acul în inimă. Dar nimerește în fratele meu.

Pentru că Shade s-a întors ca să mă teleporteze la adăpost. Se materializează de nicăieri: mai întâi pieptul și capul, apoi

extremitățile. Mâinile întinse, ochii concentrați, atenți doar la mine. Nu vede acul. Nu știe că va muri.

Ptolemus nu a vrut să-l omoare pe Shade, dar nu-l deranjează. Nu mai contează încă un inamic mort. A mai scăpat de un obstacol, un alt trup fără nume și chip. De câte ori am făcut și eu același lucru?

Probabil că nici nu știe cine este Shade.

Cine *era*.

Știu ce urmează, dar indiferent cât de tare aș încerca, Samson nu mă lasă să închid ochii. Cu o grație desăvârșită, acul îmi străpunge fratele – prin mușchi și organe, vase de sânge și inimă.

Ceva erupe în mine și cerul îmi răspunde. Odată cu fratele meu, îmi moare și furia. Dar nu am senzația dulce-amară a eliberării. Fulgerele mele nu mai lovesc pământul, omorând-o pe Elara și împrăștiindu-i gărzile. Samson nu face acest gest mărunt de clemență. Preferă să deruleze iar scena. Și iar se întâmplă totul. Și iar asist la moartea fratelui meu.

Iar.

Și iar.

De fiecare dată mă obligă să văd și altceva. O greșeală. Un pas greșit. O alegere pe care aș fi putut s-o fac ca să-l salvez. Decizii mici. Du-te pe aici, cotește pe acolo, aleargă puțin mai repede. O tortură dintre cele mai rele.

Uite ce-ai făcut! *Uite ce-ai făcut*! *Uite ce-ai făcut*!

Vocea lui răsună de jur-împrejurul meu ca valurile mării.

Alte amintiri se intersectează cu moartea lui Shade și imaginile se scurg unele în altele. Fiecare îmi speculează câte o altă temere, câte o altă slăbiciune. Cadavrul acela micuț pe care l-am găsit în Templyn, bebelușul roșu ucis de vânătorii cu sângenou, la ordinul lui Maven. Într-o altă amintire, pumnul lui Farley mă izbește în obraz. Răpusă de durere, îmi urlă cuvinte îngrozitoare, învinovățindu-mă de moartea lui Shade. Lacrimi fierbinți aburesc pe obrajii lui Cal. Mâna îi tremură pe sabia ținută la gâtul propriului său tată. Mormântul modest al lui Shade de pe insula Tuck, stingher sub cerul toamnei. Ofițerii argintii pe care i-am electrocutat în Corros, în Golful Portuar, bărbați și femei care nu aveau nicio altă vină decât aceea că respectau ordinele primite. N-au avut nicio șansă. Absolut niciuna.

Îmi aduc aminte de toate morțile. De toate suferințele. Privirea din ochii surorii mele când un ofițer i-a rupt mâna. Degetele însângerate ale lui Kilorn atunci când a lovit cu pumnul în zid, pentru că tocmai aflase că va fi luat în armată. Tatăl meu întors de pe front, doar jumătate din cel care fusese la plecare – atât la trup, cât și la minte – și exilat într-un scaun șubred cu rotile. Ochii triști ai mamei când mi-a spus că e mândră de mine. O minciună. Acum este o minciună. Și, ultima, durerea îngrozitoare provocată de adevărul care mi-a bântuit fiecare clipă a vieții trecute – adevărul că am fost sortită pierzaniei.

Și încă mai sunt.

Dezinvolt, Samson șerpuiește printre toate amintirile mele. Mă trage prin frânturi nesemnificative de scene, doar ca să mă supună și altor chinuri. Umbre saltă peste gândurile mele. Imagini mișcătoare în spatele fiecărui moment dureros. Samson trece printre ele prea repede ca să le pot înțelege. Dar văd suficient. Chipul colonelului, ochiul lui vânăt, buzele lui rostind cuvinte pe care nu le aud. Dar sunt sigură că Samson poate. Exact asta și caută. Informații. Secrete pe care le poate folosi ca să zdrobească rebeliunea. Parcă aș fi un ou cu coaja crăpată, prin care mi se scurg afară măruntaiele. Scoate tot ce vrea de la mine. Nici măcar nu mai sunt capabilă să simt rușine pentru alte lucruri pe care le mai găsește acolo.

Nopțile petrecute ghemuită lângă Cal. Modul în care am convins-o pe Cameron să se alăture cauzei noastre. Clipele când m-am ascuns ca să recitesc bilețelele dezgustătoare ale lui Maven. Amintirile despre cine îmi imaginam eu că ar fi fost acel prinț uitat. Lașitatea mea. Coșmarurile mele. Greșelile mele. Fiecare pas egoist pe care l-am făcut ca să ajung până aici.

Uite ce-ai făcut! *Uite ce-ai făcut*! *Uite ce-ai făcut*!

Maven va afla totul în curând.

Așa cum și-a dorit dintotdeauna.

Cuvintele, mâzgălite de mâna neîndemânatică a lui Maven, îmi sfredelesc gândurile.

Mi-e dor de tine.

Pe curând.

PATRU

Cameron

Tot nu-mi vine să cred că am scăpat. Uneori mai visez toate cele întâmplate. Cum au luat-o cu forța pe Mare, imobilizată între doi oțeliți. Purtau mănuși ca să se apere de fulgerele ei, deși n-a mai încercat să le folosească după ce făcuse înțelegerea. Viața ei în schimbul vieților noastre. Nu m-am așteptat ca regele Maven să-și respecte cuvântul. Mai ales când era vorba și despre fratele lui cel surghiunit. Dar uite că nu am avut dreptate. O voia pe Mare mai mult decât pe toți ceilalți.

Cu toate acestea, încă mă mai trezesc din coșmarurile obișnuite, temându-mă că el și vânătorii lui s-au întors ca să ne ucidă. Dar sforăitul colegilor de cameră îmi alungă temerile.

Mi s-a spus că noul nostru sediu este o ruină mizerabilă, însă eu mă așteptam să găsesc aici ceva asemănător cu insula Tuck. O structură abandonată, izolată, dar încă funcțională, reconstruită pe furiș și înzestrată cu toate facilitățile necesare unei rebeliuni în plină dezvoltare. Dar am detestat insula Tuck de cum am dat cu ochii de ea. Grupul de cazărmi și soldații care le păzeau – chiar dacă erau roșii – îmi aminteau prea mult de Corros. Pentru mine insula asta era doar o altă închisoare. O altă celulă în care urma să fiu închisă, de data aceasta de Mare Barrow, iar nu de un ofițer argintiu. Bine măcar că de aici puteam să văd cerul. Și să-mi umplu plămânii cu aer proaspăt. În comparație cu Corros, în comparație cu Orașul Nou, Tuck reprezenta un respiro.

Acum tremur alături de ceilalți în tunelurile de beton din Irabelle, fortăreața Gărzii Stacojii, aflată la periferia orașului Trial, din Ținutul Lacurilor. Zidurile sunt înghețate și țurțuri atârnă din tavanul încăperilor unde nu există nicio sursă de căldură. Câțiva dintre ofițerii Gărzii s-au apucat să-l urmeze pretutindeni pe Cal, doar pentru a profita de căldura pe care o emană. Eu fac exact pe dos și-i evit prezența greoaie cât de mult pot. Nu-mi place deloc prințul ăsta argintiu, care se uită acuzator la mine ori de câte ori mă vede.

De parcă eu aș fi putut s-o salvez.

De-abia începusem să-mi exersez talentul și nu aș fi fost de niciun folos. *Nici tu n-ai fost de niciun folos, Alteță Nenorocită ce ești*! Asta-mi vine să-i strig atunci când ne întâlnim din întâmplare. Flăcările lui nu s-au putut împotrivi regelui și vânătorilor acestuia. Plus că Mare a fost cea care a propus târgul. Dacă simte nevoia să fie supărat pe cineva, atunci pe ea trebuie să fie.

Fetița cu fulgerele a făcut asta ca să ne salveze și îi voi fi mereu recunoscătoare. Chiar dacă era o ipocrită și o egoistă, tot nu merită ce i se întâmplă acum.

De cum am reușit să luăm legătura prin radio, colonelul ne-a ordonat să plecăm de pe Tuck. Știa prea bine că orice interogatoriu al lui Mare îi va conduce direct la insulă. Farley ne-a scos pe toți de acolo în siguranță, fie în bărci, fie la bordul uriașului avion de marfă furat de la închisoare.

Dar pe uscat am fost obligați să mergem pe propriile noastre picioare, până la punctul de întâlnire cu colonelul, dincolo de graniță. Spun *am fost obligați*, pentru că din nou mi s-a ordonat ce să fac și unde să mă duc. Zburaserăm la Năduful ca să salvăm o legiune de soldați-copii. Fratele meu era unul dintre ei. Dar a trebuit să ne abandonăm misiunea. *Deocamdată* – așa mi se spune de fiecare dată când am suficient curaj și refuz să mai fac un pas mai departe de câmpul de luptă.

Îmi ard obrajii de rușine când îmi amintesc. Ar fi trebuit să merg mai departe. N-ar fi îndrăznit să mă oprească. N-ar fi putut s-o facă. Însă mi-a fost frică. Fiind atât de aproape de linia frontului, mi-am dat seama ce ar fi însemnat să mă lupt de una singură. Aș fi murit în zadar. Cu toate acestea, nu pot scăpa de rușinea alegerii făcute atunci. Am plecat și mi-am părăsit încă o dată fratele.

Au trecut câteva săptămâni până când ne-am strâns cu toții. Farley și ofițerii din subordinea ei au sosit ultimii. Probabil că tatăl ei, colonelul, și-a petrecut toate zilele cât ea a lipsit, plimbându-se neliniștit pe coridoarele înghețate ale noii noastre baze.

Bine măcar că întemnițarea lui Barrow ne este de folos. Atenția reclamată de un asemenea prizonier, ca să nu mai pomenesc de tot haosul iscat la Corvium, a oprit mișcările de trupe în jurul Nădufului. Ceea ce înseamnă că fratele meu este

în siguranță. Mă rog, așa cum poate fi în siguranță un puști de cincisprezece ani, îmbrăcat în uniformă și cu o pușcă în mână. Dar în mod cert el este mai ferit de pericol decât Mare.

Nici nu mai știu de câte ori am urmărit discursul regelui Maven. De cum am ajuns aici, Cal a ocupat un colț din camera de comandă și se uită la el iar și iar. La prima vizionare, nu cred că a fost vreunul dintre noi care să nu-și țină respirația. Ne temeam de ce era mai rău. Credeam că vom asista la decapitarea lui Mare. Înnebuniți de spaimă, frații ei de-abia își stăpâneau lacrimile. Iar Kilorn își acoperise ochii cu mâinile și nici nu voia să se uite la ecran. Când Maven a spus că moartea este prea bună pentru ea, am avut senzația că Bree aproape a leșinat de bucurie. Numai Cal a rămas mut, concentrat, încruntat. Pentru că în adâncul sufletului știa – așa cum o știam cu toții – că pe Mare Barrow o așteaptă ceva mult mai rău decât moartea.

A îngenuncheat în fața regelui argintiu și a stat nemișcată în timp ce el i-a pus zgarda la gât. N-a zis nimic, n-a reacționat în niciun fel. I-a permis să-i spună teroristă și criminală înaintea unei întregi națiuni. O parte din mine își dorește ca Mare să-l fi contrazis, dar știu că nu putea să încalce înțelegerea. N-a făcut nimic altceva decât să se uite urât la toată lumea din jur, la argintiii care se îmbulzeau pe platforma aceea. Toți voiau să se apropie cât mai mult de ea. Vânători în jurul unui vânat deosebit.

Cu toată coroana lui, Maven nu avea un aspect prea regesc. Obosit, poate bolnav, cu siguranță furios. Probabil din cauză că fata de lângă el tocmai ce-i omorâse mama. A tras de zgarda de la gâtul lui Mare, obligând-o să intre în palat. Ea a reușit să mai arunce o ultimă privire peste umăr, căutând parcă pe cineva în mulțime. Dar zgarda i-a mai fost smucită o dată și de atunci nu am mai văzut-o.

Ea e acolo și eu sunt aici, unde putrezesc, mă congelez, îmi petrec toate zilele recablând aparatură mai bătrână ca mine. Totul nu-i decât o pierdere de timp.

Mai rămân încă un minut în pat ca să mă gândesc la fratele meu, pe unde o fi, ce-o face acum. Morrey. Cu chipul leit ca al meu, dar asemănarea dintre noi se oprește aici. Prea moale pentru fundăturile dure din Orașul Nou, mereu bolnav din cauza fumului de fabrică. Nici nu vreau să mă gândesc cum a suportat

instrucția militară. Tehnicienii erau considerați ori prea valoroși, ori prea lipsiți de rezistență pentru a fi luați în armată. Asta până când Garda Stacojie s-a apucat să-și vâre nasul unde nu-i fierbea oala, a omorât câțiva argintii și l-a obligat pe fostul rege să-i răspundă la fel. Atunci am fost amândoi mobilizați, cu toate că aveam slujbe. Cu toate că n-aveam decât cincisprezece ani. Afurisitele alea de Măsuri, adoptate de tatăl lui Cal, au schimbat totul. Am fost selecționați, ni s-a spus că trebuie să fim soldați și am fost luați de lângă părinții noștri.

Ne-au despărțit aproape imediat. Numele meu era pe o listă, iar al lui, pe alta. Atunci m-am simțit ușurată că pe mine m-au trimis la Corros. Morrey nu ar fi supraviețuit în celulele alea. Acum îmi doresc să fi făcut schimb. Astfel, el ar fi fost liber, iar eu pe front. Dar, indiferent de câte ori l-am rugat pe colonel să încercăm să-i salvăm pe copiii din Legiunea Mică, el m-a refuzat de fiecare dată.

Așa că aș putea să-l rog din nou.

Mă simt bine cu greutatea centurii cu scule în jurul șoldurilor. Zdrăngănește la fiecare pas pe care îl fac. Merg cu multă hotărâre, ca să descurajez pe oricine ar dori să mă oprească. Dar majoritatea coridoarelor sunt pustii. Nu-i nimeni în jur ca să mă vadă cum umblu țanțoșă, mușcând din cornul primit la micul dejun. Probabil că unii dintre căpitani au plecat iarăși să patruleze cu unitățile lor orașul Trial și granița. Cred că-i caută pe roșii, pe cei care au avut norocul să ajungă până în nord. Unii vin aici ca să ni se alăture, dar toți au ajuns deja la vârsta înrolării sau sunt muncitori cu calificări ce pot fi de folos cauzei. Nu știu unde le sunt trimise familiile: orfanii, văduvele, văduvii. Oamenii ăia care nu ar reuși decât să încurce.

Ca mine.

Numai că eu mă pun dinadins în drumul lor. Numai așa pot obține oarece atenție.

Debaraua colonelului – scuze, biroul lui – se află la etajul de deasupra dormitoarelor. Nu mă sinchisesc să bat la ușă și apăs pur și simplu pe clanță. Ușa se deschide fără probleme și mă pomenesc într-o cămăruță înghesuită și sinistră, cu pereți din beton, câteva dulapuri încuiate și un birou la care stă cineva.

— S-a dus în centrul de comandă, zice Farley, fără să ridice ochii de pe hârtiile din față.

Are pete de cerneală pe degete, ba chiar și pe nas și sub ochii înroșiți. Studiază cu atenție niște rapoarte ale Gărzii, mesaje codificate și ordine. De la Comandament, îmi dau eu seama, amintindu-mi de zvonurile despre nivelurile superioare ale Gărzii Stacojii. Nimeni nu știe prea multe despre ele, cu atât mai puțin eu. Pentru că mie nu-mi spune nimeni nimic decât dacă întreb de zece ori.

Mă încrunt când o văd mai bine cum arată. Chiar dacă masa îi acoperă burta, nu-și mai poate ascunde starea. Are și fața, și degetele umflate. Ca să nu mai pomenesc de indiciul pe care ți-l dau cele trei farfurii pline cu resturi de mâncare.

— Poate că ar fi bine să mai dormi și tu, Farley.

— Poate.

Pare enervată de atenția mea.

Treaba ta. Fă ce vrei.

Îmi înăbuș oftatul de exasperare și mă întorc să plec.

— Spune-i că fortăreața Corvium nu mai are mult! strigă Farley după mine.

Tonul ei este tăios. Mi-a dat un ordin, dar mi-a și comunicat ceva.

Mă uit peste umăr la ea și ridic dintr-o sprânceană.

— Nu mai are mult până la ce?

— Au fost revolte, rapoarte sporadice despre ofițeri argintii găsiți morți, iar depozitele de muniție și-au luat prostul obicei de a exploda când te aștepți mai puțin.

Aproape că zâmbește. Aproape. N-am mai văzut-o să zâmbească de când a murit Shade Barrow.

— Mi se par cunoscute toate astea. Nu cumva e Garda Stacojie în oraș?

Ridică în sfârșit ochii la mine.

— Din câte știm noi, nu este.

— Înseamnă că legiunile întorc armele, gâfâi eu, simțind cum speranța îmi taie respirația. Soldații roșii…

— Sunt cu miile în garnizoanele din Corvium. Și foarte mulți și-au dat deja seama că sunt mult mai numeroși decât superiorii lor argintii. Raportul este de cel puțin patru la unu.

Patru la unu. Și uite cum mi se năruie speranțele. Am văzut cu ochii mei de ce sunt în stare argintiii. Am fost prizoniera și adversară lor, capabilă să le fac față doar datorită talentului meu. Patru roșii împotriva unui singur argintiu tot sinucidere se

cheamă că este. Tot o pierdere. Dar Farley nu pare a fi de acord cu mine.

Îmi sesizează îngrijorarea și își îmblânzește tonul cât poate ea de mult. Adică briciul se transformă într-un cuțit cu tăișul ceva mai tocit.

— Fratele tău nu este în oraș. Legiunea Pumnalului se află și acum în tranșeele din jurul Nădufului.

Ceea ce înseamnă că toți copiii ăia sunt prinși între un câmp minat și un oraș în flăcări. Splendid!

— Nu pentru Morrey îmi fac griji.

Deocamdată.

— Pur și simplu nu înțeleg cum se așteaptă să cucerească orașul. Or avea ei superioritate numerică, dar argintiii sunt… sunt argintii. Câteva zeci de magnetroni ar putea omorî sute de roșii fără să clipească.

Îmi imaginez cum arată Corvium. L-am văzut doar în câteva filmulețe, fragmente preluate din emisiunile argintiilor sau din reportajele ajunse până la Garda Stacojie. Este mai degrabă fortăreață, nu oraș, înconjurată de ziduri înalte din piatră neagră – un monolit îndreptat cu fața către nord, spre pustiul creat de război. Dar ceva din aspectul Corviumului îmi aduce aminte de locul căruia îi spun în silă „orașul meu natal”. Și Orașul Nou avea ziduri și mulți ofițeri care ne controlau viețile. Și noi eram cu miile mai mulți decât ei, însă singurele noastre modalități de revoltă erau întârzierea la program sau furișarea afară din casă după lăsarea serii, când intra în vigoare camuflajul și era interzis să-ți părăsești locuința. Nu puteam face nimic. Bietele noastre existențe erau la fel de lipsite de vlagă și de sens ca fumul în care trăiam.

Farley se întoarce la treburile ei.

— Tu ai grijă doar să-i transmiți ce am spus eu. O să știe ce are de făcut.

Dau din cap și închid ușa după mine tocmai când pe Farley o apucă un căscat pe care nu reușește să și-l înăbușe.

•

— Trebuie să recalibrăm receptoarele video, la ordinele doamnei căpitan Farley…

Cei doi străjeri care păzesc ușa de la centrul de comandă se dau la o parte încă dinainte să-mi termin fraza mincinoasă pe

care o spun de obicei. Amândoi se uită în altă parte, ferindu-se să mă privească în ochi, iar mie îmi ard obrajii de rușine.

Cei cu sângenou îi sperie pe oamenii normali la fel ca argintiii, dacă nu chiar și mai tare. Din punctul lor de vedere, roșiii înzestrați cu abilități deosebite sunt la fel de imprevizibili, la fel de puternici, la fel de periculoși.

Imediat după sosirea noastră și după ce au ajuns aici și mai mulți soldați, zvonurile despre mine și ceilalți s-au răspândit ca o molimă. *Baba își poate schimba fața. Ăla cu ticuri nervoase te poate face să vezi ce nu există. Tehniciana poate să te omoare doar prin puterea gândului.* E un sentiment îngrozitor să știi că ceilalți se tem de tine. Dar mult mai îngrozitor este că nu-i pot învinovăți pentru că simt așa. Noi suntem diferiți și suntem ciudați și avem puteri pe care nu le pot revendica nici măcar argintiii. Suntem ca niște cabluri electrice găurite, ca niște mașinării defecte, încercând încă să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne deprindem cu talentele noastre. Cine știe ce am putea să devenim?

Încerc să-mi stăpânesc senzația de stinghereală care mi-a devenit atât de familiară în ultima vreme și intru în încăpere.

În mod normal, centrul de comandă ar trebui să zbârnâie de la atâtea monitoare și aparatură de comunicații, dar acum camera este neobișnuit de tăcută. Un singur transmițător bâzâie, în timp ce scuipă o bandă lungă de hârtie pe care a fost tipărit un mesaj decriptat. Colonelul îl citește stând aplecat asupra aparatului. Umbrele lui obișnuite, frații lui Mare, sar la vederea mea, speriați ca niște iepuri. A patra persoană aflată în centrul de comandă îmi deslușește misterul raportului primit acum.

Sunt vești despre Mare Barrow.

Altminteri de ce s-ar afla Cal aici?

Îngândurat, ca de obicei, își sprijină bărbia pe degetele împletite. Zilele lungi petrecute în subteran și-au pus amprenta pe chipul lui, storcând toată culoarea din obrajii lui și așa prea palizi. Chiar dacă-i prinț, nu are deloc grijă de el în momente de criză. Acum lasă impresia că ar avea mare nevoie de un duș și un bărbierit, ca să nu mai pun la socoteală și câteva palme zdravene care să-l trezească din apatie. Însă nu și-a pierdut reflexele de soldat. Mă vede înaintea celorlalți.

— Cameron, zice el, străduindu-se să nu mârâie.

— Calore.

În cel mai bun caz, pot spune despre el că-i un prinț surghiunit. Deci nu-i nevoie să folosesc vreun titlu. Dacă nu cumva intenționez să-l scot complet din sărite.

Așa cum știm toți, ce naște din pisică șoareci mănâncă. Colonelul Farley nu ridică ochii de pe banda de hârtie, dar mă întâmpină cu un oftat dramatic.

— Haide să nu pierdem vremea, Cameron. Îți spun încă o dată că nu am nici efectivele necesare și nici nu este momentul potrivit pentru a încerca să salvez o întreagă legiune.

Rostesc cuvintele odată cu el. Le știu pe de rost, doar mi le spune aproape zilnic.

— Vorbim despre o legiune de copii lipsiți de orice experiență în ale milităriei și pe care Maven îi va masacra cu prima ocazie, ripostez eu.

— Nu mă lași niciodată să uit asta.

— Pentru că nici nu trebuie să uiți, domnule colonel, adaug eu, strâmbându-mă.

Domnule colonel. N-am jurat credință Gărzii, chiar dacă toți mă tratează ca pe una de-a lor.

Colonelul a ajuns la o altă parte a mesajului și mijește ochii.

— Au început interogatoriul.

Cal sare în picioare atât de repede, că răstoarnă scaunul pe care a stat până acum.

— Merandus?

O undă de căldură pulsează prin încăpere și eu simt că mă apucă greața. Nu din cauza lui Cal, ci a lui Mare. Din cauza ororilor prin care trece ea acum. Necăjită la culme, îmi duc mâinile la ceafă și-mi strâng părul negru și ondulat.

— Da, răspunde colonelul. Unul pe care îl cheamă Samson.

Înjurăturile lui Cal sunt prea colorate pentru un prinț.

— Ce înseamnă asta? îndrăznește să întrebe Bree, fratele mai mare și mai voinic al lui Mare.

Tramy, celălalt fiu rămas în viață al soților Barrow, se încruntă amarnic.

— Merandus este Casa reginei. Șoptitori – cei care pot citi gândurile. O vor rupe în bucăți ca să ne găsească.

— Și ca să se distreze, bombăne Cal.

Ambii frați Barrow se îmbujorează rău de tot când pricep ce vrea să spună. Bree clipește des, încercând să stăvilească

năvala lacrimilor neașteptate. Îmi vine să-l iau de mână, dar stau la locul meu. Am văzut destui oameni ferindu-se de atingerea mea.

— Ăsta-i motivul pentru care Mare n-a aflat nimic despre operațiunile noastre de dincolo de Tuck, spune repede colonelul.

Perfect adevărat. Au părăsit insula cu viteză amețitoare, renunțând la orice ar fi putut stârni amintirile lui Mare Barrow. Până și pe argintiii pe care i-am capturat în Corros – sau i-am salvat, depinde pe cine întrebi – i-am abandonat pe coastă. Prea periculoși să-i păstrăm, prea mulți să-i putem controla.

Sunt doar de o lună cu Garda Stacojie, dar deja le cunosc deviza. *Înalță-te, roșie ca zorii zilei* – bineînțeles – *și nu încerca să afli mai multe decât trebuie*. Primul este un strigăt de luptă. Al doilea este un avertisment.

— Nu are nimic important să le spună, adaugă el. Nu știe nimic despre Comandament și a auzit prea puține despre treburile noastre de dincolo de Norta.

Fix de asta nu mai pot ei, colonele. Trebuie să-mi mușc limba ca să nu mă rățoiesc la el. *Mare este în mâinile lor*. *Și ce dacă nu o să afle nimic de la ea despre Ținutul Lacurilor, Piedmont sau Montfort*?

Montfort. Țara aceea îndepărtată, așa-zis democratică și condusă în mod egal de roșii, argintii și oameni cu sângenou. Un paradis? Poate, dar eu am aflat de multă vreme că pe lumea asta nu există paradisuri. Probabil că știu acum mai multe decât Mare despre țara asta, datorită gemenilor – Rash și Tahir – care nu pridideșc să laude meritele ținutului lor natal. Nu-s atât de proastă încât să-i cred pe cuvânt. Ca să nu mai zic că-i o adevărată tortură să port o discuție cu ei, pentru că mereu se reped să-și termine unul altuia frazele. Uneori mi-aș dori să-mi folosesc tăcerea asurpa lor, să le distrug abilitatea aia care le permite să-și contopească gândurile. Dar ar fi un gest crud, ca să nu zic prostesc. Oamenii se tem deja de noi și fără să ne vadă cum ne luptăm în talente.

— Contează atât de mult ce reușesc să scoată de la ea? întreb eu printre dinții încleștați.

Și sper să fiu înțeleasă de colonel: *Măcar cruță-i pe frații ei de toată povestea asta. Ai puțină jenă.*

Dar el clipește spre mine și din ochiul bun, și din cel paradit.

— Dacă nu ești capabilă să suporți genul ăsta de informații, atunci fă bine și nu mai veni în centrul de comandă. Trebuie să aflăm ce au stors de la ea în urma interogatoriului.

— Samson Merandus este un luptător de elită, cu multă experiență în arenă, spune Cal pe un ton scăzut, încercând să fie amabil cu mine. Îi place să-și folosească talentul ca să provoace durere. Dacă el o interoghează pe Mare, atunci…

Și se împiedică în cuvinte, ca și cum n-ar mai vrea să continue.

— Atunci totul va fi o adevărată tortură.

Vestea asta parcă-l tulbură chiar și pe colonel.

Cal stă o vreme cu ochii în pământ.

— Nu m-am gândit niciodată că Maven i-ar face una ca asta, murmură el în cele din urmă. Probabil că nici ea n-a crezut așa ceva.

Atunci, sunteți amândoi niște idioți! zbiară mintea mea. *De câte ori trebuie să vă trădeze puștiul ăla inuman ca să vă învățați lecția*?

— Mai ai nevoie de ceva, Cameron? mă întreabă colonelul Farley.

— Corvium. Farley zice că nu mai are mult.

Colonelul mă privește nedumerit.

— Astea sunt cuvintele ei?

— Așa am spus.

Și uite că nu mai sunt în centrul atenției lui. Pentru că se uită lung la Cal.

— Înseamnă că a venit momentul să ne grăbim.

Colonelul este nerăbdător, dar Cal pare complet dezinteresat. Nu se mișcă deloc, știind că orice tresărire, fie ea cât de mică, i-ar putea trăda sentimentele. Însă și lipsa de mișcare poate fi la fel de păcătoasă.

— Am să mă gândesc la un plan, spune el parcă în silă.

Colonelului îi este suficient. Dă scurt din cap și se uită la frații lui Mare.

— Anunțați-vă familia, le zice el, prefăcându-se că i-ar păsa și de emoțiile altora. Și pe Kilorn.

Mă foiesc, stingherită că trebuie să-i văd cum se chinuiesc să asimileze veștile dureroase despre sora lor și să accepte răspunderea de a le împărtăși celorlalți membri ai familiei. Bree

nu-i în stare să vorbească, dar Tramy are mai multă putere și răspunde în numele amândurora:

— Am înțeles, să trăiți! Cu toate că nu știu pe unde-i Kilorn Warren.

— Caută-l în cazarma celor cu sângenou, mă bag eu în vorbă. Se duce foarte des acolo.

Așa este. Kilorn petrece mare parte a timpului în compania Adei. După ce a murit Ketha, Ada și-a asumat dificila sarcină de a-l învăța să citească și să scrie. Deși, sincer, eu bănuiesc că stă pe lângă ea pentru că n-are pe nimeni altcineva. Singura familie pe care a cunoscut-o vreodată este familia lui Mare, iar membrii ei au ajuns acum ca niște fantome, bântuite de amintiri. Eu nici măcar nu i-am văzut vreodată părinții. Se feresc de lume și stau în adâncul tunelurilor.

Ne luăm rămas-bun de la colonel și părăsim toți patru centrul de comandă, încercând fără prea mare pricepere să mergem în șir indian. Bree și Tramy se despart repede de noi și pornesc cu pași apăsați spre locuința familiei lor, aflată în cealaltă parte a bazei. Nu-i invidiez. Mi-aduc aminte cum a plâns și a țipat mama când ne-au luat în armată pe mine și pe fratele meu. Mă întreb ce doare mai tare: să nu ai nicio veste de la copiii tăi sau să primești mereu noutăți despre chinurile la care sunt supuși.

Nu voi afla niciodată răspunsul. În lumea asta idioată și distrusă nu-i loc pentru copii, mai cu seamă pentru copiii mei.

Vreau să-l las pe Cal să se îndepărteze de mine, dar mă răzgândesc imediat. Avem aproape aceeași înălțime și nu mi-e greu să-l prind din urmă.

— Dacă nu te trage inima să faci ce trebuie, o să ai pe conștiință moartea multor oameni.

Se răsucește brusc, aproape trântindu-mă în fund cu viteza și forța mișcării sale. I-am simțit pe pielea mea focul, dar nu mi s-a părut atât de puternic precum este flacăra care-i arde acum în ochi.

— Cameron, te asigur că inima mea este la locul potrivit, șuieră el printre dinți.

Păi, să nu mă ia cu leșin când îl aud? Ce mai declarație de amor. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar reușesc să mă abțin.

— Păstrează-ți farmecul pentru când s-o întoarce! mormăi eu.

Când, nu *dacă*. Mai că a dat foc centrului de comandă când colonelul i-a refuzat cererea de a încerca să-i transmită mesaje lui Mare în interiorul palatului. Așa că nu trebuie acum să topească tot coridorul ăsta pentru că nu mi-am ales eu bine cuvintele.

Pornește din nou, acum de două ori mai repede, dar uite că pe mine nu mă poate lăsa în urmă la fel de lesne cum o făcea cu fetița cu fulgerele.

— Vreau doar să zic că domnul colonel are o grămadă de strategi… oameni de la Comandament… ofițeri din Garda Stacojie, care nu au…

Mă opresc să caut expresia potrivită.

— … loialități conflictuale.

Cal pufnește cu putere, ridicând din umerii lui lați. Îmi este limpede că pregătirea militară a împins în plan secund toate lecțiile de etichetă pe care a fost obligat să le urmeze pe vremuri.

— Arată-mi un singur ofițer care să știe la fel de multe ca mine despre regulamentele argintii și despre sistemele de apărare de la Corvium și, crede-mă, voi fi extrem de bucuros să mă spăl pe mâini de toată nenorocirea asta.

— Sunt convinsă că există cineva, Calore.

— Care să se fi luptat cu ăia cu sângenou? Care să-ți cunoască talentul? Care să știe cum să te valorifice într-o luptă?

Mă zbârlesc toată când îi aud tonul.

— Să mă valorifice! repet eu, răstindu-mă la el.

Chiar așa, să mă *valorifice*. Mi-aduc aminte de cei care nu au supraviețuit după eliberarea din Corros. Oameni cu sângenou recrutați de Mare Barrow, oameni cu sângenou cărora ea le-a promis că-i va apăra. Și când colo, Mare și Cal ne-au azvârlit într-o luptă pentru care nu eram pregătiți, în cadrul căreia ni s-a demonstrat foarte clar că Mare nu era capabilă să se apere nici măcar pe ea însăși. Nix, Gareth, Ketha și alți deținuți din Corros pe care nu i-am cunoscut. Zeci de morți, dați la o parte ca niște piese de pe tabla de joc.

Asta a fost mereu atitudinea conașilor argintii și așa a fost învățat și Cal să se lupte. Ca să învingă cu orice preț.

— Știi ce vreau să spun.

Pufnesc și eu.

— Poate tocmai ăsta-i motivul pentru care nu am încredere.

Ești prea dură, Cameron.

— Ascultă-mă, zic eu, schimbând tactica. Știu că i-aș omorî pe toți de aici dacă astfel mi-aș putea recăpăta fratele. Din fericire, nu este nevoie să iau această decizie. Dar tu... tu chiar ai de ales. Și vreau să fiu sigură că nu faci alegerea greșită.

Perfect adevărat. Amândoi ne aflăm aici din același motiv. Nu din cauza vreunei credințe oarbe față de Garda Stacojie, ci pentru că ea este singura noastră speranță de a-i salva pe cei pe care îi iubim.

Cal schițează un zâmbet șui, identic cu cel pe care l-am văzut la Mare în momentele ei de visare. Îi dă un aer și mai prostesc.

— Nu încerca să mă convingi cu vorbe din astea, Cameron. Fac tot posibilul să evit un alt masacru. Tot posibilul.

Și expresia i se înăsprește.

— Crezi că numai argintiii vor să câștige? bombăne el. Am văzut rapoartele colonelului. I-am citit corespondența cu Comandamentul. Am auzit tot felul de lucruri. Ai intrat într-un grup de oameni care gândesc exact ca tine. Ne-ar da foc tuturor dacă astfel ar obține ce-și doresc.

Poate că așa este, îmi zic eu, *dar cel puțin ei doresc să se facă dreptate*.

Mă gândesc la Farley, la colonel, la soldații care au jurat credință Gărzii Stacojii și la refugiații roșii pe care îi protejează. I-am văzut cu ochii mei cum îi treceau peste graniță. Eram într-unul dintre avioanele care vâjâia zburând spre Năduful, ca să salveze o legiune de soldați-copii. Cunosc prețul mare al obiectivelor lor, dar nu sunt argintii. Ucid, dar nu fără motiv.

Garda Stacojie nu este o armată de oameni pașnici, însă pacea nu-și are loc în conflictul acesta. Indiferent de părerea lui Cal față de metodele și secretele lor, doar ei știu cum să lupte cu argintiii și să învingă. Neamul lui Cal și-a căutat-o cu lumânarea.

— Dacă-ți pasă atât de mult de Corvium, atunci nu te duce, îmi spune el, ridicând din umeri.

— Și să ratez ocazia de a-mi vopsi mâinile cu sânge argintiu? mă răstesc eu la el.

Nu știu dacă am încercat – fără sorți de izbândă – să glumesc sau dacă l-am amenințat de-a dreptul. Îmi pierd iarăși răbdarea. Deja a trebuit să suport lamentările unui paratrăsnet ambulant.

Și n-am de gând să tolerez fasoanele chibritului ăsta căzut în butoiul cu melancolie.

Mânia și focul i se aprind iarăși în ochi. Mă întreb dacă abilitatea mea ar avea iuțeala necesară ca să-l imobilizeze. Ce mai luptă ar fi! Focul împotriva tăcerii. Cine ar arde, oare? El sau eu?

— Mi se pare amuzant că tocmai tu mă sfătuiești să mă port cu grijă când e vorba despre viața oamenilor. Mi-aduc aminte că în închisoarea Corros ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să ucizi cât mai mulți.

Corros, locul unde am fost și eu întemnițată. Unde am fost înfometată, părăsită, obligată să-i văd pe cei din jur cum se usucă și mor pentru că erau… diferiți. Și chiar înainte să ajung în Corros, am fost închisă într-un alt fel de închisoare. Sunt fiică a Orașului Nou, înrolată într-o armată specială încă de la naștere, blestemată să-mi duc viața în umbre și cenușă, la mila fluierului care anunță terminarea schimbului din fabrică. Bineînțeles că am încercat să-i omor pe cei care m-au ținut prizonieră. Și aș face-o din nou dacă aș avea ocazia.

— Și sunt mândră de asta, îi spun eu, fără să clipesc.

Îl aduc la disperare. Măcar atât mi-e clar. Foarte bine. Niciun discurs din lume nu mă va face vreodată să-i îmbrățișez convingerile. Și mă îndoiesc că ar avea prea multe șanse cu altcineva. Cal este prinț al Nortei. Surghiunit, sigur că da, însă diferit de noi în toate modurile posibile. Talentul lui este necesar și va fi folosit, dar Cal reprezintă o armă cu greu suportată de ceilalți. Încearcă să ne convingă prin cuvinte. Dar toți suntem surzi la ele. Mai ales eu.

Pe neașteptate, o apucă pe un coridor mai strâmt, unul dintre multele tuneluri ale labirintului de sub Irabelle. Coridorul se formează din holul mai larg care urcă ușor spre suprafață. Mă uit nedumerită după el. Nu-i nimic în direcția aia. Doar culoare pustii, abandonate, nefolosite.

Totuși, ceva nu-mi dă pace. *Am auzit tot felul de lucruri*, a spus el. Și neîncrederea mi se aprinde în piept, în timp ce-l urmăresc cum se îndepărtează, iar umerii lui lați se fac din ce în ce mai mici.

Ezit o clipă. Cal nu-mi este prieten. De-abia dacă se poate spune că suntem în aceeași tabără.

Se poate spune orice despre el, dar nu și că n-ar fi enervant de bine-crescut. N-o să-mi facă niciun rău.

Așa că mă iau după el.

Mi-e clar că acest coridor nu este folosit. E plin de gunoaie și e întunecat rău de tot acolo unde s-au ars becurile. Dar, chiar și de la distanța asta, simt cum prezența lui Cal încălzește aerul. Temperatura a devenit foarte plăcută și îmi propun să discut despre asta cu alți câțiva tehnicieni care au ajuns aici. Poate vom reuși să găsim o metodă prin care să încălzim pasajele inferioare folosind aer comprimat.

Mă uit la cablurile care străbat tavanul și le număr. Sunt prea multe pentru atât de puține becuri.

Fac câțiva pași înapoi și mă uit cum Cal dă la o parte câțiva paleți din lemn și niște resturi din metal de lângă un perete. În spatele lor e o ușă, iar cablurile trec dincolo de ea. Îndrăznesc să mă apropii de-abia după ce el dispare înăuntru și trage ușa după el.

Acum văd mai bine cablurile. O rețea de transmisiuni radio. Da, le văd la fel de clar cum îmi văd vârful nasului de pe mutra asta antipatică. Înseamnă că cine se află în încăperea aia are posibilitatea de a comunica dincolo de zidurile fortăreței Irabelle.

Dar cu cine să comunice prințul nostru?

Primul meu instinct este să-i anunț pe Farley sau Kilorn.

Dar dacă… dacă prințul face ceva ca să ne împiedice – pe mine și încă alți o mie de nefericiți – de la un atac sinucigaș asupra orașului Corvium, atunci ar trebui să-l las să-și vadă de treabă.

Și să sper că nu voi regreta că am făcut-o.

CINCI

Mare

Plutesc pe o mare întunecată și sunt înconjurată de umbre.

Poate că nu sunt umbre, ci amintiri. Poate sunt vise. Cunoscute și totuși stranii, iar fiecare conține câte ceva oribil. Ochii lui Cal sunt injectați cu argint, fierbinți, fumegă sânge. Chipul fratelui meu este mai degrabă un craniu. Tata se ridică din scaunul cu rotile, dar noile lui picioare sunt cumplit de lungi și subțiri, gata să se crape la fiecare pas nesigur. Gisa are tije din metal în ambele mâini și cineva i-a cusut gura. Kilorn se îneacă într-un râu, captiv într-o plasă perfectă. Din beregata despicată a lui Farley se revarsă niște zdrențe roșii. Cameron se ține de gât, încearcă să vorbească, dar nu poate, este prizonieră a unei tăceri pe care singură a creat-o. Pe pielea lui Evangeline apar solzi din metal, care o înghit cu totul. Iar Maven se prăvălește pe tronul lui ciudat, care se strânge și îl mistuie, până când îl transformă în piatră – o statuie cu ochi de safir și lacrimi de diamant.

Marginile himerei mele se colorează în purpuriu. Încerc să mă întorc în îmbrățișarea ei, știind ce conține. Cât de aproape îmi simt acum fulgerele. Ce bine ar fi dacă aș reuși să găsesc amintirea lor și să mai gust un ultim strop de putere înainte de a mă scufunda înapoi în beznă. Dar și imaginea asta pălește și se stinge. Întunericul mă învăluie și mă aștept să mi se facă frig. Dar temperatura crește.

Pe neașteptate, Maven este mult prea aproape de mine. Nu-i pot suporta prezența. Ochi albaștri, păr negru, paloare de cadavru. Mâna îi plutește în aer, la câțiva centimetri de obrazul meu. Tremură, parcă ar vrea să mă atingă, parcă ar vrea să se îndepărteze. Iar eu nu știu ce aș prefera.

Cred că dorm. Întunericul și lumina fac schimb de locuri, dilatându-se înainte și înapoi. Încerc să mă mișc, dar picioarele îmi sunt prea grele. Din cauza lanțurilor sau a temnicerilor sau și una, și alta. Mă apasă mai rău ca înainte și singura mea scăpare sunt himerele astea îngrozitoare. Caut doar ce contează cel mai

mult pentru mine – Shade, Gisa, restul familiei mele, Cal, Kilorn, fulgerele. Dar mereu îmi scapă sau dispar atunci când ajung aproape. Presupun că-i un alt fel de tortură – modalitatea prin care Samson mă epuizează chiar și în somn. Și Maven este acolo, dar nu mă duc spre el și el nu se mișcă deloc. Stă jos, se uită la mine, își masează o tâmplă. Parcă nici nu clipește.

Trec ani. Sau poate secunde. Apăsarea slăbește. Mintea mi se mai limpezește. Se împrăștie ceața care a acoperit-o și m-a ținut prizonieră. Mi se permite să mă trezesc.

Mi-e sete. M-au secat lacrimile amare pe care nu-mi aduc aminte să le fi vărsat. Mă strivește la fel ca întotdeauna greutatea tăcerii. O clipă parcă nici nu mai pot să respir și mă întreb dacă așa voi muri. Cufundată în acest pat din mătase, mistuită de obsesia unui rege, sufocată de aerul proaspăt.

Sunt iar în camera care îmi este închisoare. Poate că am fost aici tot timpul. Lumina albă care intră prin fereastră îmi spune că a nins din nou și că afară a venit iarna cea strălucitoare. După ce mi se obișnuiesc ochii și contururile din jur devin mai clare, am curajul să mă uit prin încăpere. O dată spre stânga și o dată spre dreapta. Fără să mă mișc dacă nu-i absolută nevoie. Nu că ar avea vreo importanță.

Arvenii stau de pază în cele patru colțuri ale patului. Toți cu ochii la mine. Pisicuța, Trifoiaș, Trio și Ouț. Nu observă că mă uit printre gene la ei și schimbă priviri îngrijorate.

Pe Samson nu-l văd nicăieri, deși mă așteptam să fie lângă mine și să-mi ureze bun venit cu un zâmbet malițios pe buze. Dar în locul lui, la capătul patului se află o femeie micuță, în haine civile, cu pielea atât de neagră că bate în albastru. Nu am mai văzut-o niciodată, dar trăsăturile ei mi se par cumva cunoscute. Și îmi dau seama că ce crezusem eu că ar fi cătușe sunt de fapt mâini. Mâinile ei. Fiecare în jurul câte unei glezne, îmi mângâie pielea și oasele de sub ea.

Îi recunosc culorile împletite pe umeri. Roșu și argintiu, reprezentând ambele tipuri de sânge. Este o tămăduitoare. O tămăduitoare de piele. Din Casa Skonos. Atingerea ei mă vindecă... sau, cel puțin, mă împiedică să mă sfârșesc sub atacul violent al celor patru stâlpi de tăcere. Dacă nu ar fi tămăduitoarea aici, presiunea lor m-ar ucide. Echilibrul este unul precar. Probabil că e foarte talentată. Are ochii Sarei. Strălucitori, cenușii, expresivi.

Dar nu la mine se uită, ci la ceva din dreapta mea.

Îi urmăresc privirea și mă cutremur.

Maven este aici, exact ca în visul meu. Nemișcat, concentrat, cu o mână la tâmplă. Acum face un semn din mâna cealaltă.

Și uite că apar și cătușele. Paznicii se mișcă iute și îmi pun la mâini și la glezne brățările dintr-un metal ciudat, împletit și bătut cu niște bile lustruite. Sunt închise cu o singură cheie. Încerc să-i urmăresc traseul, dar sunt prea amețită și vederea îmi este încețoșată. Văd clar doar cătușele. Sunt grele și reci. Mă aștept să-mi pună și o zgardă nouă, dar, din fericire, îmi lasă gâtul liber. Am scăpat de țepii ăia împodobiți cu pietre prețioase.

Spre marea mea mirare, tămăduitoarea și temnicerii își iau rămas bun de la mine și ies din cameră. Mă uit contrariată după ei, încercând să-mi maschez entuziasmul neașteptat care-mi accelerează foarte tare pulsul. Ei, cât de proști să fie? De ce mă lasă singură cu Maven? Oare chiar crede că n-am să încerc să-l omor numaidecât?

Mă întorc spre el, încerc să mă mișc, încerc să mă dau jos din pat. Însă mi-e imposibil. Nu reușesc decât să mă ridic cu greu în capul oaselor. De parcă sângele mi s-ar fi transformat în plumb. Înțeleg repede cauza.

— Știu ce ți-ai dori să-mi faci, îmi șoptește el de-abia auzit.

Îmi zvâcnesc degetele și încleștez pumnii. Încerc să produc fulgerele. Dar nu-mi răspund. Nu-mi pot răspunde.

— Altă Piatră Tăcută, bolborosesc eu, rostind cuvintele ca pe un blestem.

Bilele lustruite de la cătușe mă țin prizonieră.

— Probabil că rezerva ta e pe sfârșite.

— Mulțumesc pentru grijă, dar stocul este în bună stare.

La fel cum am făcut și în celulele de sub Circul Oaselor, scuip în direcția lui. Dar saliva mea nu-l atinge, ci îi cade la picioare. Maven nu pare supărat. Ba chiar zâmbește.

— Încetează cu aiurelile astea! Curtea nu va fi încântată de un asemenea comportament.

— De parcă mi-ar păsa… Curtea?

Zâmbetul lui se lărgește.

— Cred că am vorbit destul de clar.

Mi se strâng măruntaiele la vederea rânjetului său.

— Splendid! spun eu. Te-ai săturat să mă ții într-o colivie unde nu mă poți vedea.

— De fapt, mi se pare greu să stau atât de aproape de tine.

Ochii lui sunt plini cu o emoție pe care nu vreau s-o recunosc.

— Sentimentul e reciproc, mârâi eu, fie și ca să alung starea de blândețe neobișnuită care l-a cuprins.

Mai bine aș fi obligată să-i suport furia decât vreun cuvânt frumos.

Nu mușcă momeala.

— Mă îndoiesc.

— Atunci, unde-i lesa mea? Îmi dai una nouă?

— Fără lesă și fără zgardă, spune el, făcând un semn din cap spre cătușe. Doar astea.

Habar n-am ce are de gând. Dar de multă vreme am încetat să mai încerc să înțeleg ce trece prin mintea sucită a lui Maven Calore. Așa că îl las să vorbească în continuare. În cele din urmă tot îmi va spune ce vreau să aflu. Așa face întotdeauna.

— Interogatoriul a fost foarte util. Am aflat extrem de multe despre tine și despre teroriștii care-și zic Garda Stacojie.

Mi se taie respirația. Ce au aflat? Ce mi-a scăpat? Încerc să-mi amintesc cele mai importante informații, să-mi dau seama care dintre ele ar putea face cel mai mare rău prietenilor mei. Insula Tuck? Gemenii din Montfort? Talentele celor cu sângenou?

— Răi oameni, nu-i așa? spune el mai departe. Deciși să-i distrugă pe toți cei care nu sunt aidoma lor.

— Despre cine vorbești?

Sigur, colonelul m-a întemnițat și, da, încă se mai teme de mine. Dar acum suntem aliați. Ce însemnătate are asta pentru Maven?

— Despre cei cu sângenou, firește.

Tot nu pricep. În afară de faptul că încearcă să scape de noi toți, n-are niciun motiv să-i pese de roșiii înzestrați cu abilități. La început ne-a negat existența și a zis despre mine că aș fi o escroacă. Acum suntem niște monștri, niște pericole. Creaturi care inspiră teamă și care trebuie să fie eradicate.

— Mare păcat că ai fost tratată atât de rău, încât ai simțit nevoia să fugi de la moșul ăla care-și zice „colonel”.

E clar că Maven se distrează la culme explicându-mi frânturi din planul lui și așteptându-se să le pun eu cap la cap. Dar

mintea mi-e încă încețoșată, trupul mi-e slăbit și încerc din răsputeri să-mi dau seama ce vrea să spună.

— Și mai rău a fost când s-a gândit să vă ducă în munți, să scape de voi ca de niște gunoaie.

Despre Montfort vorbește. Dar nu așa a fost.

— Și, desigur, m-am necăjit foarte tare când am aflat despre intențiile reale ale Gărzii Stacojii. Să făurească o lume roșie. Un nou început – tot roșu – unde să nu fie loc pentru nimic altceva. Pentru nimeni altcineva.

— Maven.

Numele lui vibrează de toată furia de care sunt capabilă acum. Dacă n-aș fi încătușată, probabil că aș exploda.

— Nu poți…

— Ce anume? Să spun adevărul? Să-mi anunț țara că Garda Stacojie îi ademenește pe cei cu sângenou de partea ei doar ca să-i ucidă după aceea? Că pregătește un mare genocid ale cărui victime vor fi ei – și tu – și noi toți? Că infama răzvrătită Mare Barrow s-a întors de bunăvoie la mine și că toate lucrurile astea au fost aflate în timpul unui interogatoriu în care este imposibil de ascuns adevărul?

Se apleacă spre mine. E atât de aproape acum, că l-aș putea lovi cu ușurință. Dar știe că nu pot mișca niciun deget.

— Că ai trecut de partea noastră pentru că ai văzut de ce este capabilă Garda Stacojie? Pentru că și tu, și oamenii ăia cu sângenou sunteți la fel de puternici ca noi, la fel de favorizați de soartă ca noi, la fel de argintii ca noi din toate punctele de vedere, mai puțin culoarea sângelui?

Mișc din buze, dar nu reușesc să găsesc cuvintele potrivite care să descrie groaza care m-a cuprins. A reușit să afle toate astea fără șoaptele Elarei.

— Ești un monstru! reușesc eu să spun.

Un monstru care nu mai are nevoie de niciun ajutor.

Se retrage zâmbind în continuare.

— Nu-mi spune tu mie ce nu pot să fac! Și nu subestima niciodată ce voi face pentru regatul meu!

Pune mâna pe încheietura mea și trece ușor cu degetele peste cătușele cu Piatră Tăcută care mă imobilizează. Mă înfior de teamă. La fel și Maven.

Acum am timp să-l studiez. Uniforma lui neagră, de toate zilele, nu mai pare de-abia scoasă din cutie. Și nu respectă

eticheta. Nu poartă coroană și nici insigne. Un băiat malefic, și totuși doar un băiat.

Trebuie să-mi dau seama cum mă pot lupta cu el. Chiar, cum? Sunt slăbită, nu mai am fulgere și orice aș spune va fi răstălmăcit. Nu cred că m-aș putea ține pe picioare, darămite să scap fără ajutor. Evadarea este imposibilă, doar un vis irealizabil, cu care nu mai trebuie să-mi pierd vremea. Sunt captivă aici, la bunul plac al unui rege intrigant și criminal. M-a urmărit luni în șir, m-a chinuit de la distanță prin toate metodele posibile, de la transmisiuni radio și până la biletele alea mizerabile ale lui.

Mi-e dor de tine. Pe curând.

Zicea că-i om de cuvânt. Poate că atunci chiar a fost.

Oftez prelung și încerc să mă folosesc de singura slăbiciune pe care presupun că o mai are.

— Ai fost și tu acolo?

Ochii lui albaștri mă privesc țintă. I-a venit și lui rândul să fie nedumerit.

— În tot timpul ăsta, spun eu, uitându-mă la pat și apoi în depărtare.

Mi-e greu să-mi amintesc de tortura la care m-a supus Samson și sper să se vadă.

— Am visat că erai acolo.

Căldura din el se stinge, dispare, lăsând camera cuprinsă de frigul începutului de iarnă. Clipește des – gene negre lovesc pielea albă a feței. O clipă, mi-l aduc aminte pe Maven așa cum credeam eu că este. Un vis sau o fantomă.

— Tot timpul, îmi răspunde.

Și îmi dau seama că spune adevărul atunci când văd bujorii argintii înflorindu-i în obraji.

Și înțeleg cum îl pot răni.

Mi-este foarte greu să mă prefac că adorm. Strâng pumnul sub pătură, înfigându-mi unghiile în palmă. Număr secundele. Număr respirațiile lui Maven. În cele din urmă, aud un scârțâit de scaun. Se ridică în picioare. Șovăie. Simt cum îmi arde chipul nemișcat sub privirea lui. Și pleacă. Aud pași ușori pe podeaua din lemn, îndepărtându-se de mine cu grația tăcută a unei feline. Ușa se închide încet în urma lui.

Acum mi-ar fi ușor să adorm.

Dar aștept.

Trec două minute, însă temnicerii arven nu se întorc.

Probabil își închipuie că sunt suficiente cătușele ca să mă țină prizonieră.

Se înșală.

Parchetul e rece sub tălpile mele goale. Picioarele îmi sunt nesigure. Nu-mi pasă dacă sunt camere de supraveghere aici. Nu mă pot împiedica să merg. Sau să încerc să merg.

Nu-mi place să fac lucrurile încet. Mai cu seamă acum, când fiecare clipă contează. Fiecare secundă poate aduce cu sine moartea unei alte persoane dragi mie. Așa că mă ridic de pe pat, forțându-mă să stau pe picioare slăbite, care-mi tremură rău de tot. Senzația e stranie. Piatra Tăcută îmi apasă încheieturile și gleznele, secându-mă și de puținа forță pe care mi-o dă furia. O secundă trece ca o eternitate până când reușesc să mă obișnuiesc. De fapt, nu cred că mă voi obișnui vreodată. Dar pot încerca să n-o mai bag în seamă.

Primul pas este foarte ușor. Un salt până la masa unde mănânc. Al doilea este mai dificil, pentru că acum știu cât efort presupune. Mă mișc la fel ca un om șchiop sau beat rău. O fracțiune de secundă mă gândesc cu jind la scaunul cu rotile al tatălui meu. Gâfâind, ajung în partea opusă a camerei și aproape mă prăbușesc lângă perete. Parcă mi s-a aprins un foc în picioare și stropi fierbinți de sudoare mi se preling pe spate. Cunoscută senzație, ca și cum tocmai ce aș fi alergat doi kilometri. Străină îmi este starea de greață care mă încearcă. Alt efect secundar al Pietrei Tăcute. Parcă și inima îmi bate cu mai multă greutate și cumva altfel. Parcă ar încerca să mă stoarcă de orice urmă de putere.

Îmi lipesc fruntea de peretele lambrisat ca să mi-o răcoresc.

— Încă o dată, reușesc eu să murmur.

Mă întorc și mă împleticesc spre celălalt capăt al camerei.

Încă o dată.

Încă o dată.

Încă o dată.

Când Pisicuța și Trio îmi aduc prânzul, eu sunt deja scăldată în transpirație și trebuie să mănânc întinsă pe jos. Pisicuței nu-i pasă și, cu vârful piciorului, împinge spre mine farfuria cu carne și legume în cantități egale. Se pare că rezervele de alimente nu sunt afectate de evenimentele de dincolo de zidurile orașului.

Semn rău. Trio lasă și altceva pe patul meu, dar deocamdată mă concentrez doar asupra mâncării. Mă forțez să înghit absolut tot.

Îmi este oarecum mai ușor să mă ridic în picioare. Mușchii mei s-au obișnuit deja cu cătușele și au început să-mi răspundă la comenzi. Uite că am și un pic de noroc. Arvenii sunt argintii ale căror abilități fluctuează în funcție de concentrarea lor, schimbătoare ca valurile mării. Este mult mai greu să te obișnuiești cu tăcerea lor decât cu apăsarea constantă a Pietrei.

Rup ambalajul gros și elegant al pachetului de pe pat. Și dau de o rochie. Fac încet un pas în spate. Mă cuprind frisoanele și îmi vine iarăși să mă arunc de la fereastră. Închid ochii, încercând să fac cumva rochia să dispară.

Dar nu pentru că ar fi urâtă. Nici vorbă. Este uluitor de frumoasă, toată doar scântei de mătase și nestemate. Dar mă obligă să înțeleg un adevăr oribil. Înainte de a vedea rochia, am fost în stare să ignor vorbele lui Maven, planul lui, tot ce vrea să facă. *Ca zorii zilei*, îmi șoptește mintea mea. Dar nu-i așa. Aceasta nu este culoarea Gărzii Stacojii. Roșul nostru este aprins, strălucitor, mânios – o nuanță ce poate fi recunoscută instantaneu, aproape șocantă pentru ochiul omului. Rochia asta este diferită. Cu tonuri mai întunecate de carmin, împodobită cu fragmente de pietre prețioase, țesute într-o broderie complicată. Lucește în cel mai mohorât mod cu putință, reflectând lumina aidoma unei bălți de ulei roșu.

O baltă de sânge roșu.

Rochia asta mă va face – pe mine și tot ce reprezint eu – imposibil de uitat.

Scot un hohot de râs amar. Mi se pare aproape nostim. Cât timp am fost logodnica lui Maven am încercat să mă ascund, să mă prefac că aș fi argintie. Bine că acum nu voi mai fi nevoită să mint. Măcar de consolarea asta să am parte.

Deci, voi apărea în fața Curții lui, în fața întregii lumi, purtând culoarea sângelui meu. Mă întreb dacă supușii lui Maven vor înțelege că nu sunt nimic altceva decât o momeală care ascunde un cârlig ascuțit, din oțel.

•

Nu se întoarce decât în dimineața următoare. Intră în cameră și se încruntă văzând rochia făcută ghemotoc și aruncată într-un colț. N-am suportat s-o mai văd. Nici la el nu pot să mă uit, așa că îmi continui exercițiile fizice: acum fac o serie foarte

schimonosită și foarte lentă de abdomene. Parcă aș fi un țânc neîndemânatic, cu brațele mult prea grele. Dar nu mă las. Înaintează câțiva pași spre mine, iar eu strâng pumnul, căznindu-mă să trimit câteva scântei în direcția lui. Nu se întâmplă nimic, așa cum nimic nu s-a întâmplat nici în ultimele zece dăți când am încercat să-mi folosesc electricitatea.

— E bine de știut că au echilibrat situația, murmură el, așezându-se pe scaunul de lângă masă.

Aspectul lui de azi este impecabil, toate insignele îi strălucesc pe piept. Probabil că vine de afară, pentru că are zăpadă în păr și mănuși din piele pe care și le scoate trăgându-le cu dinții.

— O, da, cătușele sunt absolut superbe, îl ironizez eu, făcând cu greu un semn din mână.

Cătușele sunt largi, dar nu atât cât să le pot scoate, chiar dacă mi-aș rupe degetul mare. Nu că nu m-aș fi gândit la asta, dar mi-am dat seama că n-ar avea niciun rost.

— Îi voi transmite lui Evangeline cuvintele tale de laudă.

— Normal că ea le-a făcut, pufnesc eu cu dispreț.

Cât de încântată trebuie să fie știind că mi-a construit colivia.

— Deși mă cam mir că a avut timp. Mă gândesc că-și petrece tot timpul creându-și coroane și diademe. Și rochii. Pun pariu că te tai de fiecare dată când trebuie s-o ții de mână.

Îi zvâcnește un mușchi din obraz. Am știut mereu că Maven nu simte nimic pentru Evangeline. Și mă pot folosi de asta.

— Ai stabilit data nunții? îl întreb eu, ridicându-mă în șezut.

Ochii lui albaștri scânteiază.

— Ce?

— Nu prea cred că o nuntă regală se poate organiza de pe o zi pe alta. Presupun că ai stabilit ziua când te vei însura cu Samos.

— A, despre asta vorbești, se dumirește el și face un gest indiferent din mână. Organizarea nunții e treaba ei.

Îl privesc în ochi.

— Dacă ar fi fost cu adevărat treaba ei, ar fi ajuns regină de acum câteva luni.

Nu-mi răspunde și eu insist și mai mult.

— Înseamnă că nu vrei să te însori cu ea.

Expresia lui nu se ofilește, așa cum mă așteptam, ci devine și mai dură. Ba chiar începe să chicotească, dând impresia unui dezinteres exagerat.

— După cum bine știi, căsătoriile argintiilor se bazează pe alte considerente.

Încerc o tactică diferită, speculând ce știu despre el. Lucrurile despre care îndrăznesc să sper că nu au fost niște minciuni.

— Nu te acuz că tragi de timp…

— Nu e tragere de timp dacă amâni o nuntă în vreme de război.

— Nu pe ea ai fi ales-o…

— De parcă alegerile mele au ceva de-a face cu toată povestea asta.

— Ca să nu mai spun că a fost logodnica lui Cal înainte de a deveni a ta.

Numele fratelui său îi oprește protestele în doi peri. Aproape că-i văd mușchii încordându-se sub piele. Începe să se joace cu brățara de la mână. Fiecare clinchet al metalului sună la fel de tare ca un clopot de alarmă. O singură scânteie să scoată și Maven va arde.

Însă pe mine nu mă mai sperie focul.

— Dacă e să mă iau după progresele pe care le-ai făcut, cred că într-o zi sau două o să te deprinzi să mergi cum trebuie cu astea la glezne.

Cuvintele lui sunt măsurate, artificiale, calculate. Probabil că le-a repetat înainte de a veni la mine.

— Și atunci ai să-mi fii de folos.

Așa cum fac în fiecare zi, privesc și acum în jur, căutând camerele de supraveghere. Tot nu le văd, dar precis sunt instalate aici.

— Îți treci ziua întreagă spionându-mă sau ai un ofițer de securitate care se ocupă de asta? Și-ți dă un raport scris?

Pe Maven nu-l ating vorbele mele.

— Mâine vei sta în fața tuturor și vei spune ce-ți zic eu.

— Și dacă nu vreau?

Mă chinuiesc să mă ridic în picioare, fără urmă din grația și agilitatea din trecut. Mă privește cu mare atenție. N-are decât.

— Deja mă ții prizonieră. Mă poți omorî oricând ai chef. Și, dacă e să fiu sinceră, aș prefera moartea în locul rolului de momeală pentru oamenii cu sângenou.

— N-am să te omor, Mare.

Deși stă pe scaun, am senzația că mă copleșește cu înălțimea lui.

— Și nici pe oamenii cu sângenou nu vreau să-i omor.

Înțeleg fiecare cuvânt în parte, dar nu și ce anume vrea să spună Maven. N-are sens. N-are niciun sens.

— De ce?

— Tu n-ai să lupți niciodată de partea noastră, o știu prea bine. Dar cei la fel ca tine… sunt puternici, mai puternici decât vor fi vreodată argintiii. Imaginează-ți numai ce am putea face cu o armată formată din ambele soiuri. Oamenii cu sângenou ar răspunde prezent la semnalul tău. Cum ar fi ei tratați după aceea depinde, firește, de purtarea ta. Și de docilitatea ta.

Se ridică în picioare. Parcă a mai crescut în ultimele câteva luni. Este mai înalt și mai slab. Seamănă cu maică-sa și în această privință.

— Deci, avem două variante și tu trebuie să alegi una dintre ele. Ori mi-i aduci pe cei cu sângenou și îi convingi să mi se alăture, ori voi continua să-i vânez și să-i ucid.

Palma mea n-are forță, de-abia dacă îi tremură falca. Îl lovesc în piept cu cealaltă mână – cu același efect jalnic. Maven își dă ochii peste cap. Zici că-i face plăcere.

Simt că mă fac ca focul la față, atât de furie, cât și de tristețe.

— De ce ești atât de ticălos? îl jignesc eu, dorindu-mi să-l pot face fărâme.

Dacă n-aș avea cătușele astea afurisite, l-ar face praf fulgerele mele. Dar din mine nu fulgere se revarsă, ci doar cuvinte. Cuvinte scuipate pe negândite, atât de mare mi-este supărarea.

— Cum de încă mai ești atât de ticălos? Ea e moartă. Eu am ucis-o. Acum ești liber. N-ar mai… n-ar mai trebui să te porți ca și cum ai fi nevoit să-i dai socoteală.

Mă apucă strâns de bărbie, speriindu-mă și făcându-mă să amuțesc. Forța gestului său mă încovoaie, aproape dezechilibrându-mă. Mai că mi-aș dori asta. Mai că mi-aș dori să mă prăbușesc și să mă sparg într-o mie de bucăți.

În tabăra noastră, pe care o numisem Șanțul, pe când stăteam cuibărită noaptea alături de Cal și mă desfătam cu căldura pe care o emana, m-am gândit adesea la acest moment. Când voi fi din nou singură cu Maven. Când voi avea șansa de a vedea ce fel de om este el cu adevărat, în spatele măștii pe care mi-o amintesc eu și în spatele acelei persoane pe care l-a forțat mama lui să devină. Și ochii lui mă urmăreau pretutindeni în

locul acela straniu dintre somn și starea de veghe. Ochii lui, mereu de aceeași culoare, dar parcă schimbându-se întruna. Ochii lui, ochii ei, ochi pe care i-am cunoscut și ochi pe care n-am să-i pot înțelege niciodată. Așa sunt ei și acum: ard cu foc rece, amenință să mă mistuie.

Pentru că știu că asta vrea să vadă, permit lacrimilor de frustrare să-mi șiroiască pe obraji. Le urmărește dârele cu o privire plină de lăcomie.

După care mă împinge de lângă el. Mă clatin și aproape cad în genunchi.

— Sunt așa cum m-a făcut ea, șoptește Maven și pleacă.

Înainte ca ușa să se închidă în spatele lui, apuc să-i văd pe paznicii aflați de-o parte și de cealaltă a ei. Acum sunt Trifoiaș și Ouț. Prin urmare, chiar dacă aș reuși cumva să mă eliberez, arvenii tot acolo sunt să mă supravegheze.

Mă las încet pe podea și mă așez pe călcâie. Îmi acopăr fața cu o mână, ca să-mi ascund ochii uscați ca prin minune. Oricât de mult mi-am dorit ca Maven să se schimbe odată cu moartea Elarei, am știut foarte bine că nu va fi așa. Nu-s chiar atât de proastă. Când e vorba despre Maven, nu mă pot bizui pe nimic.

Mă ustură palma de la cealaltă mână: de la acul unei insigne micuțe. Strâng degetele în jurul ei. Nici măcar Piatra Tăcută nu-i poate fura instinctele unui hoț. Sunt tentată să las acul ăla ascuțit să-mi pătrundă adânc în piele și așa să-mi curgă sângele rubiniu, ca să-mi reamintească și mie, și tuturor celor care mă privesc cine sunt și de ce sunt capabilă.

Sub pretextul că mă sprijin de pat ca să mă ridic în picioare, strecor insigna sub saltea. Acolo se află toată prada mea: agrafe de păr, dinți de furculiță, cioburi de pahare și farfurii din porțelan. Va trebui să mă mulțumesc doar cu acest arsenal modest.

Mă uit urât la rochia aruncată în colț, de parcă ea ar fi de vină pentru toată povestea asta.

Mâine, a zis el.

Mă reapuc de exercițiile fizice.

ȘASE

Mare

Cartonașele sunt scrise foarte citeț. Acolo este tot ce trebuie să spun. Nici măcar nu pot să mă uit la ele și le las să zacă pe noptieră.

Nu prea cred că voi avea parte de cameriste care să mă gătească și să mă transforme în păpușica pe care visează Maven că o va prezenta curții sale. Așa că mă gândesc ce treabă istovitoare va fi să mă îmbrac singură cu rochia stacojie, cu nenumărații ei nasturii și fermoare. Are un guler înalt, trenă și mâneci lungi, toate menite a ascunde nu doar stigmatul lui Maven de pe clavicula mea, dar și cătușele pe care încă le mai port la mâini și glezne.

Indiferent de câte ori reușesc să scap de circul ăsta sclivisit, se pare că sunt blestemată să joc un rol principal în el. Și știu că rochia îmi va fi prea mare, prea largă la brațe și talie. Oricât de mult mă forțez să mănânc, încă sunt prea slabă în zonele alea. N-am oglindă, dar îmi văd reflexia în geamul ferestrei și îmi dau seama că și părul și tenul meu au avut de suferit de pe urma tratamentului la care m-au supus amuțitorii. Am chipul tras și gălbejit, cu aspect nesănătos, și ochii înroșiți. Iar părul meu castaniu-închis, cu vagi nuanțe cenușii la vârfuri, seamănă mai mult ca oricând cu blana jerpelită și încâlcită a unui șobolan. Mi-l împletesc iute la loc, încercând să-l descurc cu degetele.

Nici cea mai frumoasă mătase din lume nu poate ascunde cum sunt eu cu adevărat sub costumul de carnaval pe care mi l-a dat Maven. Dar nu contează. Dacă totul merge conform planului, nu voi fi nevoită să o port.

Însă următoarea etapă a pregătirii îmi accelerează bătăile inimii. Fac tot ce pot ca să par calmă, cel puțin în fața camerelor de supraveghere din dormitor. Cei care stau cu ochii zgâiți la mine nu trebuie să afle ce am de gând să fac, mai ales dacă am să reușesc. Însă, chiar dacă îmi voi păcăli paznicii, mai există încă un obstacol, unul destul de mare.

Și care m-ar putea ucide.

Maven nu a pus camere de supraveghere și în baie. Dar nu pentru a-mi proteja intimitatea, ci din cauza geloziei care-l macină. Știu că niciodată nu va permite altei persoane să mă vadă dezbrăcată. Dovadă stau și bucățile de Piatră Tăcută din pereți. Maven s-a asigurat că paznicii mei nu vor avea niciodată vreun motiv să mă însoțească până aici. Inima mea parcă și-a rărit bătăile, dar nu am încotro. Trebuie să continui.

Răsucesc robinetul la maximum, dușul șuieră și apa fierbinte țâșnește, umplând baia cu abur. Dacă Piatra Tăcută n-ar fi fost aici, mi-aș fi petrecut multe zile bucurându-mă de mângâierea fără pereche a unei băi calde. Dar trebuie să mă mișc repede, dacă nu vreau ca puterea Pietrei să mă sufoce.

În tabăra Șanțul ne scăldam în apa rece a râurilor, în vreme ce pe insula Tuck dușurile erau programate, iar apa lor era călâie. Îmi vine și acum să râd când mă gândesc ce însemna baia de acasă. Un butoi umplut cu apă de la robinetul din bucătărie – caldă vara și rece iarna – în care ne spălam cu săpun de furat. Nici acum nu o invidiez pe mama pentru că-l ajuta pe tata să se spele.

Cu ceva noroc – de fapt, cu tone de noroc – îi voi revedea curând.

Întorc dușul, îndepărtându-l de cadă și lăsându-l să curgă pe podeaua băii. Apa răpăie pe gresia albă, o inundă. Mă udă pe picioare și fierbințeala ei îmi înfioară pielea, dar blând și ispititor ca o pătură caldă.

Mă grăbesc să fac tot ce am de făcut, în timp ce apa se scurge pe sub ușă. Mai întâi, pun pe toaletă ciobul mare de sticlă. Trebuie să-l am la îndemână. După care mă ocup de arma adevărată.

Palatul Focului Alb este o minunăție, iar baia mea nu face excepție. Este luminată de un candelabru modest – dacă există așa ceva – din argint, cu brațe arcuite, aidoma crengilor pe care înfloresc vreo douăsprezece becuri. Ca să ajung la el, trebuie să mă urc pe chiuvetă și să stau acolo în echilibru precar. Trag de câteva ori cu putere și îl scot de la locul lui. Trag și cablurile după el. Când mi se pare că am obținut lungimea potrivită, mă ghemuiesc, ținând în mână candelabrul încă aprins. Mă sprijin de marginea chiuvetei și aștept.

După câteva minute încep bubuielile în ușă. Cei care îmi supraveghează camera au observat apa care iese pe sub ușa de

la baie. Zece secunde mai târziu, se aude cum două persoane dau năvală în dormitor. Nu știu despre care arveni este vorba, dar nici nu contează.

— Barrow!

Este un strigăt de bărbat, însoțit de niște lovituri cu pumnul în ușa de la baie.

Nu le răspund, așa că își dau seama că nu trebuie să mai piardă vremea. Iar eu le urmez exemplul.

Ouț sparge ușa și intră. Chipul lui alb aproape se confundă cu faianța albă. Trifoiaș este mai prudentă – nu intră decât cu un picior în baie, iar pe celălalt îl ține încă în dormitor. De parcă ar mai avea vreo importanță. Oricum are ambele picioare în apa fierbinte.

— Barrow…, îngaimă Ouț, când dă cu ochii de mine.

Nu durează mult până când candelabrul atinge apa, dar gestul mi se pare extrem de anevoios.

Și se sparge de faianța albă. Iar atunci când curentul electric ia contact cu apa, o undă de șoc trece prin încăpere, scurtcircuitând nu doar celelalte becuri din baie, dar și pe acelea din dormitor. Probabil și pe cele din întreaga aripă a palatului.

Cei doi arveni saltă și se zbat când scânteile încep să le danseze prin carne. Și imediat se prăbușesc țepeni în balta de pe jos.

Sar peste apă și peste trupurile lor. Și aproape mi se taie respirația când nu mai simt apăsarea Pietrei Tăcute din baie. Cătușele mă trag în jos, îmi împiedică mișcările și mă grăbesc să caut cheile în buzunarele arvenilor, însă cu mare grijă ca nu cumva să calc în apă. Simt un obiect metalic sub cămașa lui Ouț, lipit de stern. Cu mâini care-mi tremură mult prea tare, îl smulg de acolo și îmi desfac afurisitele de cătușe, una câte una. Treptat, tăcerea se ridică de pe mine. Trag cu nesaț aer în piept și îmi caut fulgerele. Se vor întoarce la mine. Trebuie să se întoarcă.

Dar tot amorțită mă simt.

Trupul lui Ouț este la cheremul meu, cald și viu sub mâinile mele. I-aș putea tăia beregata. Și pe a lui Trifoiaș aș putea s-o tai. Să le spintec jugularele cu unul dintre cioburile pe care le-am ascuns sub saltea. Chiar ar trebui s-o fac, îmi spun eu. Dar am pierdut deja prea multă vreme. Și îi las în viață.

După cum mă așteptam, arvenii sunt bine instruiți și au încuiat ușa de la dormitor după ce au intrat. N-are importanță. O agrafă este la fel de bună ca o cheie. Descui ușa într-o secundă.

Au trecut câteva zile de când n-am mai ieșit din închisoarea mea, iar atunci m-a dus Evangeline în lesă și am fost înconjurată de paznici. Acum coridorul e pustiu. Șiruri de becuri arse brăzdează tavanul, aruncându-mi priviri batjocoritoare din ochii lor morți. Facultățile mele electrice încă sunt slăbite, de-abia dacă pot scoate o scânteie. Trebuie să-mi recapăt puterile. N-am să reușesc să fac nimic dacă nu mi le recapăt. Mă lupt cu panica – dacă n-am să mi le mai recapăt niciodată? Dacă Maven m-a lăsat fără fulgere?

Fug cât de repede pot, încercând să-mi amintesc ce știu despre Palatul Focului Alb. Evangeline m-a dus la stânga, către sala de bal și celelalte săli somptuoase și sala tronului. Pe acolo mișună puzderie de gărzi și ofițeri, ca să nu-i mai pomenesc și pe nobilii din Norta, ei singuri extrem de periculoși. Așa că acum o iau la dreapta.

Normal că mă urmăresc camerele de supraveghere. Le observ la fiecare colț. Mă întreb dacă nu le-am scurtcircuitat și pe ele sau dacă într-o cameră de comandă sunt acum câțiva ofițeri care-și râd de mine. Se uită la monitoare și pariază pe cât de departe voi reuși să ajung. Pe strădania sortită eșecului a unei fete blestemate.

Cobor pe o scară de serviciu și ajung pe un palier, unde aproape mă ciocnesc de un servitor cu o tavă în mână.

Îmi sare inima din piept când îl văd. Un băiat cam de vârsta mea, cu chipul îmbujorat. În culoarea roșie.

— E o minciună! îi strig eu. Ce vor ei să mă pună să zic – e o minciună!

Și din vârful scării, și de la baza ei se aud uși trântite. Sunt iarăși încolțită. Tare prost obicei am căpătat.

— Mare…

Numele meu tremură pe buzele băiatului. Îl înspăimânt.

— Găsește o cale ca să anunți Garda Stacojie. Spune oricui poți. Nu este decât o altă minciună!

Cineva mă apucă de mijloc, trăgându-mă înapoi. Sunt luată de acolo. Stau cu ochii țintă la tânărul servitor. Ofițerii în uniforme îl îmbrâncesc, îl lipesc de perete fără să stea pe gânduri. Băiatul scapă tava din mâini și ceaiul se împrăștie pe jos.

— O altă minciună! mai reușesc eu să strig încă o dată, înainte ca o mână cât o lopată să-mi astupe gura.

Încerc să-mi aprind scânteile, să-mi găsesc fulgerele pe care de-abia dacă le mai simt. Nu se întâmplă nimic și mușc până la sânge mâna de la gura mea.

Înjurând, ofițerul și-o retrage repede, în timp ce altul – o femeie – se ivește în fața mea și-mi imobilizează repede și fără efort picioarele cu care încercam să-l lovesc. Îi arunc în obraz un scuipat plin de sânge.

Îmi trage una cu dosul palmei și atunci o recunosc.

— Mă bucur să te revăd, Sonya, scrâșnesc eu.

Încerc s-o lovesc în burtă cu picioarele, dar se ferește cu o mișcare plictisită și plină de grație.

Te rog! implor eu în gând, de parcă electricitatea ar avea urechi să mă audă. Nu primesc niciun răspuns și-mi înăbuș suspinele. Sunt prea slăbită. A trecut prea mult timp.

Sonya este o mătăsoasă, foarte rapidă și foarte agilă. Nu se sinchisește de împotrivirile unei fete vlăguite. Arunc o privire la uniforma ei. Neagră, cu cusături argintii și cu trese albastre și roșii – culorile Casei Iral. Dacă e să mă iau după insignele de pe piept și însemnele de la guler, Sonya este acum ofițer superior în cadrul securității lui Maven.

— Felicitări pentru promovare! mârâi eu frustrată, pentru că doar prin vorbe o mai pot răni. Așa de repede ai isprăvit cu instrucția?

Mă strânge și mai tare de glezne – parcă are clești, nu mâini.

— Păcat că n-ai apucat să termini lecțiile de etichetă, spune ea, ștergându-și de umăr sângele de pe obraz, ca să nu-mi dea drumul la picioare. Ți-ar fi prins bine niște maniere mai elegante.

N-au trecut decât câteva luni de când am văzut-o ultima dată. Era în doliu după rege și stătea alături de bunică-sa, Ara, și Evangeline. A fost una dintre numeroasele persoane care m-au urmărit în Circul Oaselor și care au vrut să mă vadă moartă. Casa din care face parte este renumită pentru abilitățile membrilor ei – nu doar fizice, ci și psihice. Toți sunt înzestrați cu talent de spion, pregătiți să descopere taine de nepătruns. Mă îndoiesc că ea l-a crezut pe Maven când a declarat în văzul tuturor că aș fi o escroacă, o membră a Gărzii Stacojii infiltrată în palat. Și mă îndoiesc că va crede ce va urma.

— Am văzut-o pe bunica ta, îi spun eu.

Îndrăzneață mutare.

Calmul ei impecabil nu pare deloc tulburat, dar parcă îi mai slăbește strânsoarea din jurul gleznelor mele. Și apoi își lasă ușor bărbia în jos. *Continuă*, încearcă ea să-mi transmită.

— În închisoarea Corros. Înfometată și secată de puteri din cauza Pietrei Tăcute.

Așa cum sunt și eu acum.

— Am eliberat-o.

Oricine altcineva mi-ar striga că sunt o mincinoasă. Dar Sonya nu spune nimic și nici nu se uită la mine. Oricine ar vedea-o acum ar zice că n-o interesează câtuși de puțin ce-i povestesc eu.

— Nu știu câtă vreme a fost închisă acolo, dar s-a bătut cu mai multă îndârjire decât toți ceilalți.

Mi-o amintesc acum. O bătrână înzestrată cu vigoarea fiarei al cărei nume îl poartă – Pantera. Mi-a salvat viața în Corros, atunci când a înșfăcat din aer o lamă curbată care ar fi trebuie să-mi taie gâtul.

— A omorât-o Ptolemus la sfârșit. Chiar înainte de a-mi omorî și mie fratele.

Sonya se încruntă și se uită în jos. S-a încordat toată. O clipă cred că o să înceapă să plângă, dar nu varsă nicio lacrimă.

— Cum?

De-abia îi aud întrebarea.

— Un cuțit înfipt în gât. A murit repede. Nu s-a chinuit absolut deloc.

Acum palma ei e la fel de bine țintită, dar fără forța celei de mai devreme.

— Ține-ți pentru tine minciunile astea împuțite, Barrow! spune ea printre dinți, punând punct discuției noastre.

Sunt aruncată ca un balot în mijlocul camerei mele. Mă ustură obrajii și simt cum mă strivește din nou greutatea tăcerii celor patru paznici arveni. Ouț și Trifoiaș par cam șifonați, dar tămăduitorii s-au îngrijit deja de rănile lor. Păcat că nu i-am omorât!

— Sunteți șocați că mă vedeți? îi întreb eu, chicotind de propria-mi glumă macabră.

Drept răspuns, Pisicuța mă obligă să mă despoi în fața tuturor ca să mă îmbrace în rochia stacojie. Nu se grăbește, parcă o

amuză să-mi prelungească umilirea. Rochia mă arde rău când se atinge de stigmatul meu. *M* de la *Maven*. *M* de la *monstru*. *M* de la *moarte*.

Încă mai simt pe limbă sângele ofițerului de securitate când Pisicuța îmi îndeasă în mână cartoanele cu discursul.

•

Absolut toți curtenii argintii au fost convocați în sala tronului. Bogăția de culori a Înaltelor Case îmi atacă toate simțurile cu focuri de artificii din nestemate și brocart. Mă alătur și eu acestui amestec cromatic, adăugându-i culoarea roșie a sângelui. Ușile de la sala tronului sunt zăvorâte în urma mea, încarcerându-mă lângă cele mai rele creaturi. Casele se dau la o parte ca să pot trece, creând un coridor lung de la ușă și până la picioarele tronului. Îi aud cum murmură la vederea mea, observându-mi fiecare cusur. Prind frânturi. Bineînțeles că au aflat deja despre micuța mea aventură din această dimineață. Iar paznicii arveni – doi în fața mea și doi în spate – confirmă fără putință de tăgadă continuarea statutului meu de prizonieră.

Prin urmare, cea mai recentă minciună a lui Maven nu le este lor destinată. Încerc să-i deslușesc motivele, să descopăr meandrele manipulărilor lui labirintice. Probabil că a cântărit bine efectele destăinuirilor lui asupra nobililor care-i sunt loiali și a hotărât că merită să riște. Nu le va păsa dacă minte, atâta timp cât lor le spune adevărul.

La fel ca prima oară, și acum stă așezat pe tronul lui din piatră cenușie, cu degetele încleștate pe brațele acestuia. Santinelele sunt înșirate lângă peretele din spate, în vreme ce Evangeline stă mândră în stânga lui. Strălucește toată, ca o stea ucigașă, înveșmântată cu o pelerină și o rochie despicată, făcută dintr-o țesătură complicată din solzi argintii. Fratele ei, Ptolemus, într-o armură nouă, se află în apropiere – păzindu-și sora și regele. În dreapta lui Maven stă o altă cunoștință de a mea. Nu poartă armură. Nu are nevoie de armură. Mintea îi este atât armă, cât și scut.

Samson Merandus rânjește la mine, vedenie în albastru închis și dantelă albă – culori pe care le detest mai mult decât pe oricare altele. Mai mult decât detest argintiul. *Eu sunt un măcelar*, m-a prevenit el înainte de interogatoriu. Și nu a mințit. Niciodată nu-mi voi reveni în totalitate după ce m-a hăcuit așa

cum a făcut-o – ca pe un porc atârnat într-un cârlig, din care s-a scurs tot sângele.

Maven mă observă și este evident încântat de felul cum arăt. Aceeași tămăduitoare din Casa Skonos a încercat să-mi aranjeze cât de cât părul, strângându-mi-l la spate într-o coadă. Și mi-a pus și un strop de fard pe chipul istovit. Nu i-a luat multă vreme, dar îmi doream să nu se grăbească. Atingerea ei răcoroasă și mângâietoare îmi vindeca loviturile căpătate în timpul tentativei de evadare.

Mă apropii de tron fără teamă, trecând prin fața zecilor de argintii strânși acolo. Sunt multe lucruri mai rele de care trebuie să mă tem. Camerele de supraveghere, de exemplu. Încă nu sunt ațintite asupra mea, dar nu va mai dura mult. Mi-e greață numai când mă gândesc la asta.

Maven ne oprește, ridicând mâna cu palma deschisă. Arvenii cunosc semnificația gestului și se îndepărtează, lăsându-mă să parcurg singură ultimii metri. Acum se activează și camerele. Ca să arate întregii lumi cum merg eu nepăzită, fără zgardă și lesă – o roșie liberă, printre toți argintiii de aici. Imaginile vor fi transmise pretutindeni, vor fi văzute de toți cei dragi mie, de toți cei pe care vreau să-i protejez. Acest plan extrem de simplu poate duce cu ușurință la osândirea la moarte a zeci de oameni cu sângenou și va da o lovitură grea Gărzii Stacojii.

— Apropie-te, Mare!

Vocea lui Maven. Dar nu a lui Maven – regele, ci a celuilalt, a băiatului pe care îmi închipuiam că-l cunosc. Blândă, tandră. Își ține la loc sigur vocea asta, ca să o poată folosi împotriva mea ca pe o armă atunci când este nevoie. Mă lovește până în străfundurile ființei, exact așa cum a anticipat el. Oricât de mult m-aș împotrivi, îmi este din nou dor de acel băiat care nu există.

Pașii mei răsună pe dalele din marmură. În cadrul lecțiilor de etichetă, defuncta lady Blonos a încercat să mă învețe ce fizionomie trebuie să am atunci când mă aflu la curtea regală a argintiilor. Din punctul ei de vedere, expresia ideală ar fi fost una rece, impasibilă, ca de piatră. Dar eu nu sunt deloc așa și îmi stăpânesc dorința de a-mi ascunde chipul sub o asemenea mască. Încerc să arăt într-un fel care să-l mulțumească pe Maven, dar care să și transmită cumva tuturor privitorilor că nu sunt aici din propria-mi inițiativă. Foarte grea treabă.

Cu același rânjet scârbos pe buze, Samson face un pas în lateral, lăsând liber locul de lângă tron. Mă înfior, dar fac ce trebuie. Ocup locul din dreapta lui Maven.

Ce mai tablou! Evangeline în argintiu, eu în roșu, iar între noi, regele în negru.

ȘAPTE

Cameron

Așa-zisa „alertă de fulgere” răsună prin Irabelle, de-a lungul coridoarelor, printre schelele de pe paliere. Copiii-mesageri aleargă încoace și încolo, căutându-i pe aceia dintre noi considerați suficient de importanți ca să primească vești de ultimă oră despre Mare. În mod normal, eu nu fac parte dintre aceste persoane. Nu mă cheamă nimeni în subsol, alături de fanii ei. Dau de mine mai târziu, la muncă, și-mi înmânează un document în care sunt descrise în amănunt toate informațiile culese de spionii Gărzii despre întemnițarea scumpei noastre Barrow. Tâmpenii inutile. Ce-a mâncat, intervalul la care se schimbă paznicii, chestii din astea. Însă astăzi mesagerul, o fetiță cu păr negru, drept și cu piele arămie, mă trage insistent de mână.

— Alertă de fulgere, domnișoară Cole. Vino cu mine, îmi zice ea cu hotărâre, dar și cu miere în glas.

Îmi vine să țip la ea și să-i spun că prioritatea mea este să fac să funcționeze sistemul de încălzire din cazarmă, nu să aflu de câte ori s-a dus Mare la budă astăzi. Dar mă uit la chipul ei dulce și mă stăpânesc. Probabil că Farley a căutat cel mai drăgălaș copil din bază ca să-l trimită la mine. *Afurisita*!

— Bine, bine, vin, pufnesc eu, aruncându-mi sculele înapoi în trusă.

Fetița mă ia de mână și eu îmi aduc imediat aminte de Morrey. Fratele meu este mai scund decât mine și, pe vremuri, când eram mici și lucram la linia de asamblare, obișnuia să mă ia de mână când îl speria zgomotul mașinăriilor, însă copilița asta nu dă niciun semn de teamă.

Mă trage după ea prin coridoare întortocheate, fălindu-se că știe încotro s-o ia. Mă încrunt când văd cârpa roșie pe care o are legată la încheietura mâinii. E mult prea mică să fi jurat credință rebelilor, necum să locuiască în centrul operațiunilor lor. Însă nu e mai puțin adevărat că eu am fost trimisă la muncă încă de la vârsta de cinci ani. Ori ea are de două ori mai mult.

Vreau s-o întreb cum a ajuns aici, dar mă gândesc mai bine la asta. Evident că se află aici din cauza părinților ei – fie prin alegerile pe care le-au făcut aceștia în viață, fie pentru că viețile li s-au sfârșit. Mă întreb dacă totuși mai trăiesc și, dacă da, pe unde or fi ei acum. La fel cum mă întreb pe unde or fi și părinții mei.

În coridoarele 4 și 5 și coridorul subteran 7 trebuie izolate cablurile. Cazarma A are nevoie de încălzire. Îmi repet în minte lista lungă cu treburi ca să amorțesc cumva durerea neașteptată care m-a cuprins. Alung din minte chipurile părinților mei. Tata – la volanul unui camion de transport. Mama – în fabrică, alături de mine, muncind mult mai repede decât voi fi eu vreodată în stare s-o fac. Când am plecat noi, ea tocmai se îmbolnăvise, i se rărise părul și pielea-i măslinie căpătase o nuanță de cenușă. Amintirile parcă mă sufocă. Nu mă mai pot întoarce la ei. Dar pe Morrey pot să-l aduc lângă mine.

În coridoarele 4 și 5 și coridorul subteran 7 trebuie izolate cablurile. Cazarma A are nevoie de încălzire. Morrey Cole trebuie salvat.

Ajungem în același timp cu Kilorn în coridorul ce duce la centrul de comandă. Copilul care l-a chemat abia ține pasul cu el. Probabil că l-a găsit afară, în aerul înghețat al începutului de iarnă, pentru că obrajii lui Kilorn sunt roșii de la frig. Își scoate din mers căciula tricotată, lăsându-și libere buclele roșcate și încâlcite.

— Cam, mă salută el, dând din cap și oprindu-se când ni se întretaie drumurile.

Tremură tot de frică, iar ochii lui sunt de un verde strălucitor în luminile de neon ale coridorului subteran.

— Știi despre ce-i vorba?

Ridic din umeri. Mă interesează puțin spre deloc ce se întâmplă cu Mare. Nici nu înțeleg de ce-și bat atâta capul ca să mă țină la curent. Poate ca să mă simt inclusă. Toată lumea știe că nu vreau să mă aflu aici, dar n-am unde să mă duc. Nu pot să mă întorc în Orașul Nou și nici în Năduful. Sunt blocată aici.

— Habar n-am, îi răspund.

Kilorn îi zâmbește peste umăr copilului pe care l-a convocat.

— Mulțam! îi spune el, concediindu-l cu blândețe.

Puștiul pricepe aluzia și, cuprins de ușurare, se întoarce să plece. Eu procedez la fel cu fetița mea, dând din cap și

zâmbindu-i recunoscătoare. Ea o ia la fugă în direcție opusă și dispare după colț.

— Sunt din ce în ce mai tineri, mormăi eu în barbă, fără să mă pot stăpâni.

— Nu la fel de tineri cum am fost noi, comentează Kilorn.

Mă încrunt.

— Ai dreptate.

În ultima lună, am aflat destule despre Kilorn ca să știu că pot avea încredere în el. Viețile noastre sunt asemănătoare. A început să muncească la o vârstă fragedă, la fel ca mine. Și, tot ca mine, și el s-a bucurat de avantajele unei slujbe care l-a ferit un timp de înrolare. Asta până s-au schimbat legile și ne-am trezit orbitând în jurul fetiței cu fulgerele. Kilorn m-ar contrazice și ar spune că el singur a ales să vină aici. Numai că eu cunosc adevărul. El a fost cel mai bun prieten al lui Mare și a urmat-o în Garda Stacojie. Acum îl mai țin aici doar încăpățânarea lui oarbă și, desigur, statutul lui de fugar.

— Numai că noi n-am fost îndoctrinați, Kilorn, continui eu, ezitând să fac ultimii pași.

Paznicii de la ușa centrului de control se află la doar câțiva metri depărtare. Și stau cu ochii pe noi. Nu-mi place.

Kilorn schițează un zâmbet chinuit. Privirea i se oprește pe tatuajul pe care îl am la gât, menit să-mi amintească în permanență de meseria mea și de locul pe care îl ocup în lume. Tușul negru se vede foarte bine, chiar și pe pielea mea întunecată.

— Ba am fost, Cam, șoptește el. Haide!

Mă ia de după umeri și înaintăm împreună. Gărzile se dau la o parte, lăsându-ne să intrăm.

Nu am văzut niciodată centrul de comandă atât de aglomerat. Toți tehnicienii sunt concentrați la cele câteva monitoare din fața lor. Pe fiecare dintre ele se vede același lucru: stema Nortei, Coroana Înflăcărată, cu flăcări roșii, negre și argintii. În mod normal, simbolul acesta apare la sfârșitul transmisiunilor oficiale și presupun că urmează să asist la cel mai recent mesaj al regimului lui Maven. Și nu sunt singura care gândește așa.

— Poate o s-o vedem, gâfâie Kilorn, cu dor și teamă în voce.

Imaginea de pe ecran tremură. Îngheață.

— Ce mai așteptăm?

— Mai degrabă „pe cine”, îl corectez eu, privind prin încăpere.

Cal este deja aici, ghemuit în spatele camerei, departe de toți ceilalți. Îmi simte privirea și mă salută cu un gest scurt din cap.

Spre marea mea disperare, Kilorn îi face semn să vină lângă noi. Cal ezită o secundă, apoi străbate încet mulțimea. Alerta asta a adus puzderie de oameni în centrul de comandă, toți la fel de nerăbdători și nervoși precum este și Kilorn. Nu-i știu pe mulți dintre ei, dar sunt aici și câțiva dintre cei cu sângenou. Îi zăresc pe Rash și Tahir la locurile lor obișnuite, în fața aparatului de transmisie. Buni și Ada stau una lângă alta, tot lângă peretele din spate, cum stătea și Cal, nedorind să atragă atenția asupra lor. Prințul se apropie acum de noi, prefăcându-se că nu-i vede pe ofițerii roșii care se grăbesc să se dea la o parte din drumul lui.

Cal și Kilorn își adresează câte un zâmbet discret. Vechea lor rivalitate a dispărut de mult, însă a fost înlocuită de o stare de neliniște și stinghereală.

— Ce bine-ar fi dacă nenea colonelul s-ar mișca mai repede! spune o voce din dreapta mea.

Mă întorc și o văd pe Farley cum se strecoară către noi, încercând din răsputeri să treacă neobservată, în pofida burții destul de mari. Sigur, și-a acoperit-o cu o haină largă, dar secretele nu pot fi păstrate într-un loc ca ăsta. Mai are nițel până când va intra în patru luni și nu-i pasă că lumea știe. Chiar și acum are o farfurie cu cartofi prăjiți într-o mână și o furculiță în cealaltă.

— Cameron, băieți, ne salută ea, dând din cap.

O salut, o salută și Kilorn. Apoi Farley îi dă onorul lui Cal în bătaie de joc, cu furculița. Prințul mormăie un răspuns iritat. Atât de tare strânge din dinți, că ar putea să și-i spargă.

— Credeam că aici e dormitorul colonelului, spun eu, cu ochii la ecran. Tipic. O dată avem și noi nevoie de el și ia-l de unde nu-i.

În oricare altă zi, m-aș fi întrebat dacă nu cumva absența lui este o stratagemă. Ca să ne demonstreze cine-i șeful. De parcă am putea să uităm. Chiar și în comparație cu Cal, prinț și general argintiu, sau în comparație cu numeroșii oameni cu sângenou, toți înzestrați cu o multitudine de abilități absolut înspăimântătoare, tot colonelul reușește să fie stăpân pe situație. Pentru că aici, în această lume a Gărzii Stacojii, informația este mai importantă decât orice altceva, iar el e

singurul care știe suficiente lucruri ca să ne poată controla pe toți.

Respect asta. O piesă a unei mașinării nu trebuie să știe ce fac celelalte piese. Dar uite că eu nu sunt doar o roată zimțată. Nu mai sunt.

Colonelul intră în centrul de comandă, flancat de frații lui Mare. Părinții ei n-au venit nici acum, probabil că stau ascunși pe undeva, împreună cu sora ei cu părul roșu. Mi s-a părut că am văzut-o odată: o făptură drăguță, care a trecut ca o săgeată prin popotă. Dar n-am reușit să stau de vorbă cu ea. Firește că și eu am auzit zvonurile. Bârfele răspândite de alți tehnicieni și soldați. Un agent de securitate i-a fărâmat oasele de la picior, obligând-o pe Mare să cerșească îndurare la palatul de vară. Sau cam așa ceva. Poate i-a fărâmat mâna, nu știu. Dar am sentimentul că ar fi nepoliticos să-l rog pe Kilorn să-mi spună povestea reală.

Toată lumea din centrul de comandă întoarce ochii spre colonel, de-abia așteptându-l să ne arate imaginile pentru care ne-am strâns aici. Cu toții reacționăm la unison, încercând să ne stăpânim exclamațiile de surpriză atunci când vedem că în spatele colonelului intră un alt argintiu.

De fiecare dată când dau cu ochii de el îmi doresc să-l pot detesta din tot sufletul. El este motivul pentru care Mare m-a obligat să mă alătur cauzei ei, m-a obligat să mă întorc la închisoare, m-a obligat să ucid, i-a obligat pe alții să ucidă, doar ca să supraviețuiască uscătura asta de om. Însă nu el a avut pretențiile astea. Pentru că el era închis, la fel ca mine, în celulele din Corros și, tot ca mine, condamnat la moartea lentă și chinuitoare provocată de Piatra Tăcută. Nu-i vina lui că îi este drag fetiței cu fulgere, dar trebuie să îndure blestemul pe care îl aduce cu ea această dragoste.

Julian Jacos nu se face mic lângă peretele din spate, alături de oamenii cu sângenou. Și nici nu se duce să stea lângă nepotul lui, Cal. Ci merge mai departe în spatele colonelului, iar lumea îi face loc să vadă transmisiunea în condiții optime. Mă uit țintă la umerii lui. Toată ținuta lui denotă decadența argintiilor. Spate drept, perfect. Chiar și îmbrăcat în uniforma aia ponosită, cu părul încărunțit și cu aspectul palid pe care l-am căpătat toți din cauza traiului în subteran, nu are cum să-și ascundă identitatea. Îmi dau seama că și ceilalți îmi împărtășesc sentimentele.

Soldații din jur stau cu ochii pe el și cu mâinile la armele de la centuri. În privința lui zvonurile sunt mult mai clare. Este unchiul lui Cal, fratele unei regine moarte, fostul profesor al lui Mare. Infiltrat în rândurile noastre ca un fir de oțel printre cele de lână. Bine intercalat, dar periculos și ușor de eliminat.

Se spune că poate controla un om doar folosindu-și vocea și privirea. La fel ca regina. La fel ca mulți alții.

O altă persoană la care n-am să stau în vecii vecilor cu spatele. Și lista e lungă.

— Să vedem, latră colonelul, oprind brusc murmurele iscate de apariția lui Julian.

Îi răspunde și imaginea de pe ecran, care prinde viață.

Nu mai vorbește nimeni, iar chipul regelui Maven ne încremenește pe toți.

Face un semn de pe tronul lui mătăhălos, din centrul curții argintiilor. Ochii lui sunt bulbucați și ispititori. Știu că-i un șarpe, așa că pot face abstracție de această deghizare iscusită. Dar îmi închipui că ceilalți supuși ai lui nu pot vedea dincolo de masca băiatului sortit unei vieți pline de măreție, obligat acum să facă tot ce poate pentru a-și salva regatul de la haos. Arată bine. Nu-i masiv cum este Cal, ci mai delicat – o statuie cu pomeți rotunzi și păr negru, lucios. Atrăgător într-un mod mai feminin, nu chipeș ca un bărbat. Aud foșnet de hârtii – probabil că cineva notează tot ce se petrece pe ecran. Ne permite astfel să fim atenți doar la ororile pe care le va săvârși Maven.

Acesta se apleacă puțin, apoi întinde o mână și cheamă pe cineva la el.

— Apropie-te, Mare!

Camerele de luat vederi se întorc lin și ne-o prezintă pe Mare, care stă în fața regelui. Mă așteptam s-o văd în zdrențe, dar ea poartă o toaletă atât de elegantă cum nici în vis n-am visat. Fiecare centimetru al corpului ei este acoperit cu nestemate și mătase brodată, toate de culoarea sângelui. Rochia îi strălucește puternic atunci când pășește pe culoarul lăsat liber de argintiii strânși acolo. Nu mai are nici zgardă, nici lesă. Și iar văd dincolo de masca aceasta. Și iar sper să vadă toți supușii lui Maven ce văd eu – dar cum ar putea? Ei nu o cunosc la fel de bine ca noi. Nu-i văd umbrele din ochii întunecați. Obrajii supți. Buzele țuguiate. Degetele fără astâmpăr. Maxilarul încordat. Și

asta-i doar ce văd eu. Cine știe ce văd Cal sau Kilorn sau frații fetiței cu fulgerele?

Rochia o acoperă de la gât până la încheieturile mâinilor și până la glezne. Probabil ca să ascundă vânătăile, cicatricile și stigmatul regelui. Nu-i deloc o rochie, ci un costum.

Nu sunt singura care suspină de frică atunci când Mare ajunge în fața regelui. Ezită să-și retragă degetele atunci când el o ia de mână. Ezită doar o fracțiune de secundă, suficient însă ca să ne confirme ce știam deja. Nu se află aici de bunăvoie. Sau dacă da, atunci alternativa era mult, mult mai rea.

Prin aer trece o undă de căldură. Kilorn încearcă să se îndepărteze de Cal, fără să atragă atenția, și se izbește de mine. Îi fac loc. Nimeni nu vrea să se afle prea aproape de prințul de foc dacă se împute situația.

Maven nu mai trebuie să facă niciun gest. Mare îl cunoaște și îi știe prea bine planul ca să înțeleagă ce așteaptă de la ea. Camera se îndepărtează și ne-o arată cum își ocupă locul la dreapta tronului. Ce vedem noi acum este o imagine a puterii absolute. Într-o parte Evangeline Samos – logodnica regelui, viitoare regină atât prin putere, cât și prin aspect – și fetița cu fulgerele în partea cealaltă. O argintie și o roșie.

Cei mai importanți nobili din Înaltele Case se află și ei pe podium. Nume și chipuri pe care nu le cunosc, dar pe care sunt convinsă că le știu mulți dintre cei de lângă mine. Generali, diplomați, războinici, sfetnici. Fiecare dedicat trup și suflet anihilării noastre complete.

Regele se așază încet pe tron. Privește drept în camera de filmat – deci ne privește și pe noi în ochi.

— Înainte de a spune orice altceva, înainte de a-mi începe discursul, spune el plin de încredere și aproape seducător, vreau să mulțumesc bărbaților și femeilor, argintii și roșii deopotrivă, care luptă ca să ne apere granițele, care ne protejează chiar acum de invazia dușmanilor de dincolo de hotare și de mașinațiunile dușmanilor din interior. Soldați din Corvium, luptători loiali, care rezistați atacurilor constante și rușinoase ale teroriștilor din Garda Stacojie, vă salut cu respect și sunt alături de voi!

— Mincinosule! mârâie cineva din centrul de comandă, potolit urgent de ceilalți.

De pe ecran, Mare pare a-i împărtăși opinia. Face tot posibilul să nu se miște sau să-și trădeze altcumva emoțiile. Și reușește. Aproximativ. I se înroșește partea din gât vizibilă deasupra gulerului înalt. Dar nu suficient de înalt. Maven ar fi trebuit să-i pună un sac pe cap ca să-i ascundă adevăratele sentimente.

— În zilele din urmă, după îndelungi consfătuiri cu consiliul meu și cu tribunalul Nortei, am condamnat-o pe Mare Barrow din Pilonii pentru nelegiuirile comise împotriva regatului nostru. A fost acuzată de crimă și terorism și credem că ea este cea mai rea dintre toți șobolanii care ne rod rădăcinile.

Acum Maven ridică ochii la ea. Nu i se mișcă niciun mușchi al feței. Nici nu vreau să știu de câte ori a repetat monologul ăsta.

— Sentința a fost închisoarea pe viață, imediat după interogatoriul condus de verii mei din Casa Merandus.

Regele dă din cap și un bărbat îmbrăcat în albastru-închis înaintează ușor. Se oprește la câțiva centimetri de Mare, suficient de aproape s-o poată atinge. Ea încremenește.

— Eu sunt Samson, din Casa Merandus, și eu am interogat-o pe Mare Barrow.

Îl văd pe Julian cum duce mâna la gură. Singurul semn care dovedește cât de afectat se simte.

— Sunt șoptitor, drept urmare talentul meu îmi permite să ocolesc obișnuitele minciuni și deformările realității pe care se bazează majoritatea prizonierilor. Așadar, când Mare Barrow ne-a mărturisit adevărul despre Garda Stacojie și ororile la care se dedă aceasta, recunosc că nu am crezut-o. Și declar acum, în mod oficial, că m-am înșelat atunci când m-am îndoit de spusele ei. Pentru că în amintirile lui Mare Barrow am văzut lucruri dureroase și înspăimântătoare.

Sala este străbătută de alt val de rumoare, urmat de un val de șâșâieli. Încă se mai simte tensiunea, dar și confuzia.

Colonelul se îndreaptă de spate și își încrucișează brațele la piept. Sunt convinsă că toți cei de aici se gândesc la păcatele lor și încearcă să înțeleagă despre ce anume bate câmpii prostul ăsta de pe ecran. Farley privește printre pleoape și se lovește în buză cu furculița. Înjură în surdină și îmi pare rău că nu o pot întreba de ce e furioasă.

Pe ecran, Mare ridică bărbia, lăsând impresia că nu mai are mult și va vomita pe cizmele regelui. Pun pariu că își dorește s-o facă.

— Am intrat în Garda Stacojie de bunăvoie, spune ea. Mi-au spus că fratele meu a fost executat în timp ce era înrolat în legiuni, pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Vocea îi sună nefiresc atunci când îl pomenește pe Shade. O aud pe Farley cum gâfâie și o văd cum își acoperă burta cu palma.

— M-au întrebat dacă vreau să-i răzbun moartea. Voiam. Așa că am jurat credință cauzei lor și am fost trimisă sub acoperire să joc rolul de servitoare în Reședința Soarelui. Am fost spion roșu acolo, dar nici măcar eu nu știam că eram de fapt cu totul altceva. În timpul Turnirului Reginelor, mi-am descoperit talentul de a produce fulgere. Defunctul rege Tiberias și defuncta regină Elara s-au sfătuit și au hotărât să mă ia la ei, ca să-mi poată analiza în liniște abilitățile și să mă învețe cum să-mi pot mânui acest talent nou. Ca să mă protejeze, au spus tuturor că sunt o argintie. Știau foarte bine că o roșie înzestrată cu orice fel de abilitate ar fi putut fi considerată, în cel mai fericit caz, o ciudățenie. Un monstru, în cel mai rău caz. Și mi-au ascuns identitatea ca să mă apere de prejudecățile argintiilor și ale roșiilor deopotrivă. Tipul meu de sânge era cunoscut doar de câțiva oameni, printre care Maven și Ca… prințul Tiberias. Însă cei din Garda Stacojie au aflat despre mine. Și m-au amenințat că mă vor demasca, atât cu scopul de a distruge credibilitatea regelui, cât și pentru a mă pune în pericol. M-au obligat să spionez pentru ei, să fac ce îmi ordonă și să le înlesnesc infiltrarea la curtea regelui.

Acum protestul din centrul de comandă este mult mai sonor și mai greu de înăbușit.

— N-am mai auzit tâmpenii așa de mari! mârâie Kilorn.

— Misiunea mea principală era să atrag argintii în Garda Stacojie. Mi s-a cerut să mă concentrez asupra prințului Tiberias, războinic iscusit și moștenitor al tronului din Norta…

Mare șovăie și ne sfredelește cu privirea de dincolo de ecran. Parcă ar căuta pe cineva. Cu colțul ochiului văd cum Cal lasă capul în piept.

— A fost ușor de convins. Când mi-am dat seama de asta, am ajutat Garda Stacojie la Atacul Soarelui, soldat cu unsprezece morți. Am ajutat-o și să bombardeze Podul din Archeon. După ce prințul Tiberias și-a ucis tatăl, regele Maven a acționat repede, luând singura decizie care i s-a părut potrivită.

Acum vocea începe să i se stingă. Alături de ea, Maven se străduiește să adopte o mină tristă când aude de asasinarea tatălui său.

— Își plângea părintele mort și a hotărât să fim executați în arenă. Am scăpat cu viață datorită Gărzii Stacojii, care ne-a dus pe o insulă, departe de coastele Nortei. Acolo am fost ținută prizonieră, împreună cu prințul Tiberias. Și tot acolo mi-am descoperit fratele pe care îl credeam mort. La fel ca mine, și el avea un talent special și Garda Stacojie îl considera o amenințare. Spuneau că suntem „oameni cu sângenou” și aveau de gând să ne omoare. Când am aflat că mai există și alții ca mine, am reușit să evadez împreună cu fratele meu și alți câțiva. A venit cu noi și prințul Tiberias. Acum știu că planul lui era să-și strângă o armată și să se lupte cu fratele lui. După câteva luni, ne-a găsit Garda Stacojie și i-a ucis pe cei câțiva roșii cu talente deosebite pe care i-am descoperit. Fratele meu și-a pierdut viața în lupta ce a avut loc. Eu am reușit să scap.

De data asta căldura din încăpere nu mai vine dinspre Cal. Toată lumea fierbe de furie. Asta nu e Mare. Astea nu sunt cuvintele ei. Și eu sunt supărată. Cum de nu se otrăvește când înșiră toate minciunile lui Maven? Știu însă că n-are de ales.

— Pentru că nu aveam unde să mă duc, m-am predat regelui Maven și dreptății lui.

Hotărârea din tonul ei slăbește și lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Mi-e rușine să recunosc că atitudinea asta îi dă mai multă credibilitate.

— Și acum stau în fața voastră, prizonieră din propria mea voință. Îmi pare rău pentru ce am făcut, dar sunt gata să fac tot ce-mi stă în putință ca să împiedic Garda Stacojie să-și pună în practică planurile îngrozitoare. Membrii ei nu se reprezintă decât pe ei înșiși și pe acei oameni pe care îi pot controla. Pe restul îi ucid. Pe cei care le stau în cale. Pe toți cei care sunt altfel decât ei.

Ultimele cuvinte o îneacă, refuză să-i iasă din gură. Maven stă la fel de neclintit pe tronul lui, dar se vede că este tulburat. Scoate un sunet neauzit de aparatul de filmat, cerându-i să încheie așa cum vrea el.

Mare Barrow ridică bărbia și privește în față. Ochii i s-au făcut negri de furie.

— Noi, cei cu sângenou, nu suntem buni pentru lumea lor.

Centrul de comandă vuiește de strigăte și proteste, de înjurături și blesteme aruncate lui Maven, șoptitorului Merandus, ba chiar și fetiței cu fulgere pentru că a rostit aceste cuvinte.

— … bestie ordinară, nu rege…

— … mai bine îmi pun capăt zilelor decât să…

— … doar o marionetă…

— … pur și simplu o trădătoare…

— … nu-i prima dată când le cântă în strună…

Kilorn este primul care se revoltă.

— Credeți că a vrut să facă asta? întreabă el în jur.

Vocea îi este răsunătoare, dar deloc aspră. S-a făcut roșu la față de supărare, iar Cal îl ia de umeri, arătându-i că este alături de el. Mulți dintre cei prezenți amuțesc, mai cu seamă ofițerii tineri. Aceștia par stânjeniți, plini de remușcări, ba chiar rușinați de faptul că sunt mustrați de un băiat de optsprezece ani.

— Liniște! urlă colonelul, privind urât în jur cu ochii lui diferiți, făcându-i și pe ceilalți să tacă. Obrăznicătura n-a terminat de vorbit.

— Colonele…, mârâie Cal.

Amenințarea din tonul lui este limpede ca lumina zilei.

Drept răspuns, colonelul arată spre ecran. La Maven, nu la Mare.

— … oferim adăpost oricui fuge de teroarea instaurată de Garda Stacojie. Ușile mele sunt deschise tuturor oamenilor cu sângenou, care se ascund de ceva mai rău decât un genocid. Am poruncit ca palatele din Archeon, Golful Portuar, Delphie și Cetatea Soarelui, precum și forturile militare din Norta să vă salveze de la o moarte sigură. Veți găsi la noi de mâncare, veți găsi la noi adăpost și, dacă doriți, posibilitatea de a vă exersa și dezvolta talentele. Sunteți supușii mei și trebuie să vă apăr și așa voi face, prin toate metodele care-mi stau la dispoziție. Mare Barrow nu este prima dintre voi care ni s-a alăturat și nu va fi ultima.

Acum are impertinența să-i pună mâna pe braț.

Prin urmare așa a ajuns rege junele ăsta imberb. Nu-i doar crud și fără scrupule, ci dă dovadă și de o inteligență ieșită din comun. Dacă n-aș fi atât de furibundă, mai că m-aș simți impresionată. Evident că stratagema lui va da mult de furcă Gărzii. Însă pe mine, una, mă interesează mai mult oamenii cu sângenou pe care nu i-am descoperit încă. Atunci când ne-a

recrutat Mare, noi n-am prea avut de ales. Cei rămași au și mai puține variante acum. Trebuie să fie ori de partea Gărzii, ori de cea a regelui. Și Garda, și Maven ne consideră doar niște arme. Și Garda, și Maven ne vor trimite la moarte. Însă doar unul ne va ține în lanțuri.

Mă uit peste umăr, căutând-o din priviri pe Ada. O văd că stă cu ochii lipiți de ecran, ca să memoreze toate gesturile și toate inflexiunile pe care le va analiza mai târziu. Se încruntă și ea, îngrijorată de ceva ce nu a trecut încă prin mintea niciunui membru al Gărzii Stacojii. Ce se va întâmpla cu cei ca noi?

— Iar Gărzii Stacojii atât îi spun, adaugă Maven, ridicându-se de pe tron. Zorii voștri sunt ca o noapte întunecată și nu vor reuși niciodată să cucerească această țară. Ne vom lupta până la ultimul. Forță și putere.

De pe podium și din întreaga sală a tronului, lozinca este repetată de toată lumea. Inclusiv de Mare.

— Forță și putere!

Imaginea mai durează o secundă, întipărindu-se în mintea tuturor. Roșu și argintiu, fetița cu fulgerele și regele Maven, uniți împotriva noastră, pentru că noi suntem cel mai mare rău din punctul lor de vedere. Știu că Mare nu a vrut asta, dar este vina ei. Când Maven nu a omorât-o, nu și-a dat seama că se va folosi de ea?

N-a crezut că va face așa ceva, a spus Cal mai devreme. Amândoi dau dovadă de slăbiciune atunci când vine vorba despre Maven. Iar slăbiciunea lor ne afectează pe toți.

În tabăra Șanțul, Mare s-a străduit să mă învețe cum să-mi folosesc talentul. Exersez și aici, ori de câte ori am ocazia, alături de ceilalți oameni cu sângenou care își testează limitele. Cal și Julian Jacos vor să ne ajute, dar noi nu avem încredere în ei. Plus că eu am găsit pe altcineva.

Știu că talentul meu a devenit mai puternic, dacă nu mai controlabil. Acum am început să simt cum mă împunge pe sub piele, binecuvântată distragere de la haosul din jur. Mă imploră să-i dau drumul, dar eu strâng din pumni și îl stăpânesc. Nu-mi pot vărsa furia pe oamenii din încăpere. Nu ei sunt dușmanii mei.

Când ecranul se face negru, indicând finalul transmisiunii, zeci de voci încep să strige în același timp. Cal lovește cu palma

în biroul din fața lui și se întoarce, mormăind ceva ca pentru sine:

— Am văzut destul.

Asta mi se pare că zice, înainte de a-și face loc prin mulțime. Iese din centrul de comandă. *Mare prostie*! Își cunoaște fratele. Îi poate diseca vorbele mai bine decât oricare dintre noi.

Colonelul pare de acord cu mine.

— Adu-l înapoi! mârâie el, aplecându-se spre Julian.

Argintiul dă din cap și pleacă să-și găsească nepotul. Mulți se opresc din vorbit și-l urmăresc cu privirea.

— Ce părere ai, căpitan Farley? întreabă colonelul pe un ton tăios, care ne face să fim din nou atenți la el.

Așa cum trebuie.

Colonelul își încrucișează brațele la piept și se întoarce cu fața la fiica lui. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui Farley, care pare neafectată de discursul tocmai auzit. Înghite un ultim dumicat de cartof și apoi răspunde:

— Reacția firească ar fi să transmitem și noi ceva. Să dezmințim afirmațiile lui Maven și să arătăm întregii țări pe cine am salvat.

Adică să ne folosească în scopuri de propagandă. Adică să facă cu noi exact ce face Maven cu Mare. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc că aș putea fi pusă în fața unei camere de filmat și obligată să cânt osanale unor oameni pe care abia dacă-i suport și în care nu am încredere deplină.

Tatăl ei dă din cap.

— De acord…

— Dar nu cred că așa ar trebui să procedăm.

Colonelul ridică din sprânceana de deasupra ochiului bolnav.

Lui Farley i se pare că o îndeamnă să continue.

— Vor fi doar cuvintele noastre împotriva cuvintelor lor. Nimic folositor în această situație.

Își lovește ușor buzele cu vârful degetelor și parcă văd cum i se mișcă rotițele în minte.

— Cred că-i mai bine să-l lăsăm pe Maven să bată câmpii, în timp ce ne vedem de treabă. Deja e stresat din cauza infiltrării noastre în Corvium. L-ați auzit cum a vorbit despre Corvium? Despre soldații de acolo? Încearcă să le ridice moralul. De ce ar face-o dacă n-ar fi nevoie?

Julian intră, cu o mână pe umărul lui Cal. Sunt de aceeași înălțime, deși Cal pare cu vreo douăzeci de kilograme mai greu decât unchiul său. Consecințele timpului petrecut în închisoarea Corros sunt evidente și la Julian, la fel ca la noi, ceilalți.

— Avem multe informații despre Corvium, adaugă Farley. Și importanța acestei fortărețe pentru armata din Norta, ca să nu mai spun și pentru moralul argintiilor, o face locul perfect.

— Pentru ce? întreb eu din senin, surprinzându-i pe toți din încăpere, inclusiv pe mine.

Farley este amabilă și-mi răspunde direct.

— Pentru primul atac. Declarația oficială de război a Gărzii Stacojii împotriva regelui din Norta.

Cal scoate un scâncet gâtuit, de neconceput pentru un prinț și un soldat cu experiența lui. Pălește, iar în ochii bulbucați i se citește spaima.

— Corvium este o fortăreață. Un oraș construit cu unicul scop de a supraviețui unui război. Înăuntru sunt peste o mie de ofițeri, soldați care știu…

— Cum să se organizeze. Cum să lupte cu lacuștrii. Cum să stea în tranșee și să citească o hartă, ripostează Farley. Spune-mi că nu am dreptate, Cal. Spune-mi că neamul tău e pregătit să lupte din interior.

Privirea pe care i-o aruncă el ar putea închide gura oricui altcuiva, dar Farley nu se lasă impresionată. Ba mai curând devine și mai îndârjită.

— Este sinucidere curată și pentru tine, și pentru cei care te-ar urma, îi spune prințul.

Ea râde la acest tertip al lui de a evita răspunsul direct, enervându-l și mai tare. Dar Cal se stăpânește foarte bine – un prinț făcut din foc, dar care nu vrea să ardă.

— Nu vreau să am de-a face cu așa ceva, mârâie el. Succes cu atacul vostru, pentru că eu n-am de gând să vă dau informațiile pe care le așteptați de la mine.

Farley nu are abilități de argintiu, așa că nu-și poate stăpâni emoțiile. Și nici nu va reuși să incendieze încăperea, indiferent cât de tare i se aprind obrajii.

— Datorită lui Shade Barrow, am deja tot ce-mi trebuie!

În mod normal, menționarea acestui nume are darul de a-i potoli pe toți. Amintirea numelui lui Shade înseamnă amintirea modului în care a murit și a felului în care moartea lui i-a afectat

pe toți cei pe care îi iubea. Lui Mare i-a pustiit sufletul, a transformat-o într-o persoană care se dă pe sine în schimbul vieții familiei și a prietenilor. Pe Farley a lăsat-o singură, fără alt rost decât acela de a se dedica Gărzii Stacojii. Nu le-am cunoscut nici pe una și nici pe cealaltă cu prea mult timp înainte de moartea lui Shade, dar până și mie îmi pare rău după cele din trecut. Pierderea aceasta cumplită le-a schimbat pe amândouă. Și nu în bine.

Încearcă să nu arate durerea stârnită de amintirea morții lui Shade, fie și numai ca să i-o scoată pe nas lui Cal.

— Înainte să-i simulăm execuția, Shade a fost cel mai important spion al nostru din Corvium. Datorită talentului său a fost în stare să ne furnizeze foarte multe informații. Să nu-ți imaginezi nici măcar o secundă că ne bazăm numai pe tine, îi spune ea pe un ton egal.

După care se întoarce cu fața la colonel.

— Recomand un atac de proporții, în care să-i folosim pe oamenii cu sângenou alături de soldații roșii și de agenții pe care-i avem deja în oraș.

Să-i folosim pe oamenii cu sângenou. Cuvintele astea mă rănesc, mă înjunghie, mă ard, îmi lasă un gust amar în gură.

Probabil că a venit rândul meu să ies în goana mare din centrul de comandă.

Cal se uită după mine, cu buzele strânse de supărare.

Nu ești singurul capabil de efecte dramatice, îi zic eu în minte.

OPT

Mare

Nu mă împotrivesc atunci când arvenii mă iau de pe podium. Ouț și Trio mă apucă de brațe, Pisicuța și Trifoiaș vin în urma noastră. Mă scot din sală, iar eu simt cum îmi amorțește trupul. *Ce am făcut*? mă întreb. *Ce se întâmplă*?

Ceilalți m-au urmărit de undeva, dintr-un adăpost îndepărtat. Cal, Kilorn, Farley, familia mea. Au văzut tot. De rușine îmi vine să vomit peste rochia asta magnifică, rochia asta nenorocită. Mă simt mult mai rău decât atunci când am citit Măsurile elaborate de tatăl lui Maven, prin care atât de mulți tineri erau obligați să se înroleze, drept represalii pentru acțiunile Gărzii Stacojii. Însă atunci știa toată lumea că nu eu am conceput Măsurile. Ci eram doar un simplu mesager.

Arvenii mă împing înainte. Dar nu pe drumul pe care am venit, ci pe o ușă din spatele tronului, în încăperi pe care nu le-am mai văzut niciodată.

Mi-este clar că prima e o altă sală de consiliu, pentru că are în mijloc o masă lungă, cu suprafața din marmură, înconjurată de douăsprezece scaune capitonate. Și mai este unul făcut din piatră cenușie și rece. Scaunul lui Maven. Sala este intens luminată, pentru că ferestrele dau spre apusul strălucitor de soare. Prin ele se vede dincolo de zidurile palatului, spre râu și dealurile domoale, cu păduri acoperite de zăpadă.

Împreună cu Kilorn, anul trecut am tăiat gheața de pe suprafața râului ca să facem rost de ceva bani. Am riscat să degerăm doar pentru că era vorba despre o muncă cinstită. A durat cam o săptămână, până când mi-am dat seama că mărunțișul pe care-l primeam ca să spargem gheața de pe un râu care oricum avea să înghețe la loc era prea puțin și toată povestea era o pierdere de vreme. Cât de straniu mi se pare că toate astea s-au petrecut acum un an. Parcă a trecut o viață de atunci.

— Scuză-mă, spune o voce blândă, care vine dinspre singurul scaun aflat în umbră.

Mă întorc și-l văd pe Jon ridicându-se. Are o carte în mână.

Profetul cu ochi de culoarea sângelui, care strălucesc aprinși de o lumină interioară al cărei nume nu-l cunosc. Credeam că îmi este aliat, omul ăsta cu sângenou înzestrat cu un talent la fel de straniu ca al meu. Este mult mai puternic decât orice clarvăzător argintiu, reușind să vadă mult mai departe în viitor. Acum știu că îmi este dușman – un dușman care ne-a dat pe mâna lui Maven. Mă privește lung și am senzația că mii de ace fierbinți îmi înțeapă pielea.

Din cauza lui am insistat să-i eliberăm pe prizonierii din închisoarea Corros. Din cauza lui mi-a murit fratele. Prezența lui îmi alungă amorțeala ca de gheață, înlocuind golul din sufletul meu cu o căldură furioasă, electrică. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-l plesnesc peste ochi. Dar nu pot și mă mulțumesc doar să mârâi.

— Mă bucur să văd că Maven nu-și ține în lesă chiar toate animalele de casă.

Jon se uită la mine printre gene.

— Mă bucur să văd că nu mai ești la fel de oarbă ca înainte, îmi ripostează când trec pe lângă el.

Când l-am cunoscut, Cal ne-a avertizat că oamenii înnebunesc dacă încearcă să descifreze enigmele viitorului. A avut perfectă dreptate și n-am de gând să mai cad în aceeași capcană. Mă întorc cu spatele la el, luptându-mă cu dorința de a-i diseca iarăși cuvintele bine alese.

— Ignoră-mă cât poftești, domnișoară Barrow. Nu din cauza mea trebuie să-ți faci griji. O singură persoană de aici trebuie să te preocupe.

Mă uit peste umăr, pentru că păcătoșii ăștia de mușchi reacționează mai iute decât mintea. Bineînțeles că Jon îmi citește gândurile înainte să apuc eu să deschid gura.

— Nu, Mare, nu la tine mă refer.

Treceam pe lângă el și ne vedem de drum. Tăcerea arvenilor este o tortură la fel de mare ca prezența lui Jon. Nu am încotro și trebuie să mă concentrez asupra cuvintelor lui. Îmi dau seama că despre Maven a vorbit. Și nu-i deloc greu să ghicesc aluzia făcută. Și avertismentul.

Mai sunt părți din mine, frânturi mici, încă îndrăgostite de o ficțiune. De o nălucă din sufletul unui băiat pe care nu-l înțeleg deloc. Năluca aceea care a stat la capul patului meu când

sufeream și aveam coșmaruri. Năluca aceea care l-a ținut pe Samson departe de mintea mea, amânând cât de mult a putut inevitabila tortură.

Năluca aceea care mă iubește în felul ei veninos.

Și simt cum otrava lucrează în mine.

După cum bănuiam deja, arvenii nu mă duc înapoi în dormitorul-temniță. Încerc să memorez drumul, ușile și coridoarele care pornesc de la numeroasele saloane și săli de consiliu aflate în această aripă a palatului. Trec prin apartamentele luxoase, fiecare mai opulent decât cel din urmă. Dar pe mine mă interesează mai mult culorile din toate încăperile astea, nu mobilierul lor. Roșu, negru și argintiu regal – lesne de înțeles. Culorile Casei Calore. Dar și albastru-închis. Când văd culoarea asta mi se întoarce stomacul pe dos. O reprezintă pe Elara. Deși moartă, tot nu a plecat de aici.

Ne oprim în cele din urmă într-o bibliotecă mică, dar bine dotată. Lumina apusului se strecoară printre draperiile grele care acoperă ferestrele. Firișoare de praf dansează în razele roșii, fulgi de cenușă deasupra unui foc ce se stinge. Sunt înconjurată doar de roșu de sânge, dându-mi senzația că mă aflu în interiorul unei inimi. Și îmi dau seama că aceasta este camera de lucru a lui Maven. Îmi vine să mă așez pe scaunul din piele de la biroul lăcuit, dar reușesc să mă stăpânesc. Deși îmi doresc să revendic măcar un lucru care-i aparține. M-aș simți mai bine. Însă doar câteva clipe.

Așa că mă uit mai bine în jur, încercând să observ până și cel mai mic detaliu. Tapiserii de un roșu intens, prin care sunt țesute fire negre și argintii, atârnă între portretele și fotografiile strămoșilor Calore. Casa Merandus este reprezentată doar de un steag albastru cu alb, agățat de tavan. Sunt aici și culorile celorlalte regine, unele mai strălucitoare, altele mai decolorate. Unele acoperite cu praf. Mai puțin galbenul Casei Jacos. Acesta lipsește cu desăvârșire.

Coriane, mama lui Cal, a fost eliminată din locul acesta.

Mă uit repede la toate portretele, deși habar nu am ce caut. În afară de tatăl lui Maven, nicio altă față nu-mi pare cunoscută. Tabloul fostului rege este greu de ignorat – se uită urât de deasupra căminului gol. Încă mai e drapat în negru, semnul doliului. În fond, n-a murit decât de câteva luni.

Îl văd pe Cal în trăsăturile lui. Și pe Maven îl văd. Același nas drept, pomeți înalți și păr des, lucios și negru. Moșteniri de familie, dacă e să mă iau după celelalte portrete ale regilor Calore. Cel din tabloul sub care scrie „Tiberias al Cincilea” mi se pare deosebit de atrăgător. Dar nu trebuie să uităm că pictorii nu sunt plătiți să-și urâțească modelele.

Nu mă mir deloc când nu-l găsesc nicăieri pe Cal. A fost îndepărtat, la fel ca mama lui. Sunt niște locuri goale pe pereți și presupun că acolo se aflau portretele lui. Și de ce nu? Doar Cal era primul născut al tatălui său, fiul lui preferat. Nu-i de mirare că Maven a scos de aici toate portretele fratelui său. Cu siguranță că le-a dat foc.

— Cum te mai simți? îl întreb pe Outț, adresându-i un zâmbet glumeț.

Îmi aruncă o privire dușmănoasă și zâmbetul mi se lățește până în colțurile gurii. Niciodată n-am să uit cum zăcea în baia aia, electrocutat și inconștient.

— Nu te mai zgâlțâie nimic? insist eu, bâțâind din mână așa cum se bâțâise el mai devreme.

Nici acum nu-mi răspunde, dar gâtul i se face un fel de albastru-cenușiu, semn al furiei care l-a cuprins. Mă simt satisfăcută.

— Se vede treaba că tămăduitorii de piele sunt al naibii de pricepuți.

— Te distrezi?

A intrat Maven. În mod straniu, mi se pare acum mai mic decât atunci când stătea pe tron. Este singur, dar precis că santinelele lui sunt în apropiere, probabil chiar în fața ușii. Nu-i atât de nesăbuit să se lipsească de ele. Face un gest din mână, alungându-i pe arveni din cameră. Aceștia se grăbesc să i se supună și ies fără zgomot, ca niște șoricei speriați.

— Fac și eu ce pot în situația dată, îi răspund când rămânem doar noi doi.

Pentru a mia oară pe ziua de azi, îmi blestem cătușele de la mâini. Dacă nu le-aș avea, Maven ar fi mort ca mama lui. Însă ele îmi strâng încheieturile și mă obligă să-l suport în toată fala lui dezgustătoare.

Îmi rânjește larg, savurând umorul meu negru.

— Mă bucur să văd că nici măcar eu nu te pot schimba.

N-am ce să-i răspund la asta. Am pierdut numărul dăților când Maven m-a schimbat, distrugând-o pe fata care eram.

Așa cum mă așteptam, se repede la birou și se așază cu o grație rece, exersată temeinic.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru lipsa mea de politețe, Mare.

Probabil că mie mi-au ieșit ochii din cap, altminteri nu-mi pot explica de ce l-a apucat râsul.

— Acum mai bine de o lună a fost ziua ta și eu nu ți-am luat nimic.

Ca și în cazul arvenilor, face un semn din mână prin care îmi cere să mă așez în fața lui.

Surprinsă, tulburată, încă puțin amețită, fac ce-mi cere.

— Crede-mă, bolborosesc eu. Nu m-ar deranja deloc dacă ai renunța să-mi oferi în dar cine știe ce oroare.

Maven zâmbește acum și mai tare.

— Ai cuvântul meu că o să-ți placă.

— Uite că nu prea-mi vine să te cred.

Cu același rânjet larg, trage un sertar de la birou. Bagă mâna înăuntru și, fără să mai stea pe gânduri, îmi aruncă o bucată de mătase neagră. Jumătate din ea are flori roșii și aurii. O strâng în mâini cu mult dor. Gisa a brodat-o. O mângâi. Este netedă și răcoroasă, deși m-aș fi așteptat la ceva slinos, alterat, otrăvit pentru că a fost atins de mâinile lui Maven. Dar fiecare firișor din broderia asta este o bucățică din sora mea. Perfect, în frumusețea lui extraordinară, fără cusur – aducându-mi aminte de Gisa și de toți ai mei.

Maven se uită la mine cum pipăi bucata de mătase.

— Ți-am luat-o atunci când te-am prins. Când erai leșinată.

Leșinată. Adică prizonieră în propriul meu trup, torturată de forța ultrasunetelor.

— Mulțumesc, îi spun eu înțepată.

De parcă aș și avea pentru ce.

— Și…

— Și?

— Îți mai dăruiesc și o întrebare.

Mă uit ca năuca la el. Nu pricep deloc ce spune.

— Îți dau voie să-mi pui o întrebare, la care îți voi răspunde cu toată sinceritatea.

Normal că nu-mi vine să-l cred.

Sunt om de cuvânt... atunci când vreau. Așa mi-a spus odată și nu se dezice. Dacă îmi va răspunde, atunci, da, ar fi un dar minunat.

Prima întrebare îmi vine imediat în minte. *Mai trăiesc*? *I-ai lăsat acolo, așa cum ai promis*? *Au scăpat*? Și aproape îmi țâșnește din gură, înainte să mă gândesc că aș irosi-o. Normal că au scăpat. Aș ști dacă prințul Cal n-ar mai fi în viață. Maven ar jubila în permanență sau altcineva ar scăpa vreo aluzie. Plus că-i mult prea îngrijorat din cauza Gărzii Stacojii. Dacă și ceilalți ar fi fost capturați, atunci ar fi avut mai multe informații și s-ar fi temut mai puțin.

Maven înclină capul, pândindu-mă așa cum pândește motanul un șoarece. Se distrează la culme. Mie mi se face pielea de găină.

De ce îmi faci darul ăsta? *De ce îmi dai voie să-ți pun fie și o singură întrebare*? Dar nu. Și așa mi-aș irosi șansa. Pentru că știu răspunsul. Maven nu este cel pe care credeam eu că-l cunosc, dar asta nu înseamnă că nu-l știu chiar deloc. Bănuiesc despre ce este vorba, oricât de mult mi-aș dori să mă înșel. Așa crede el că arată o explicație. Așa își închipuie că aș înțelege ce a făcut și de ce a făcut-o. Știe ce întrebare îi voi pune după ce îmi voi face curaj să deschid gura. Maven este rege, dar e și un băiețel părăsit în lumea pe care el însuși a creat-o.

— Cât de mult a fost ideea ei?

Nici nu clipește. Mă cunoaște prea bine ca să mai poată fi luat prin surprindere. O fată mai prostuță ar fi îndrăznit să spere – ar fi crezut că el nu-i decât o marionetă în mâinile unei femei malefice, o marionetă acum abandonată și lăsată în voia sorții. Din fericire pentru mine, nu-s chiar atât de proastă.

— Știi, am început foarte târziu să merg.

Acum nu se mai uită la mine, ci la steagul albastru de deasupra noastră. Împodobit cu perle albe și nestemate opace, steagul ăsta are menirea de a strânge praf în amintirea Elarei.

— Medicii, ba chiar și tata, i-au spus mamei că am ritmul meu și că nu-i nimic în neregulă cu mine. Că am să merg într-o bună zi. Dar ei i se părea că acea „bună zi” era prea departe. Nu putea să fie regina cu un fiu olog și retardat. Mai ales după ce Coriane dăruise regatului un prinț cum era Cal, mereu surâzător și vorbăreț și vesel și perfect. Așa că mi-a acuzat doica de toate defectele mele, a alungat-o din palat și și-a asumat ea sarcina

de a mă învăța să merg. Eu nu-mi mai amintesc perioada aia, dar mi-a povestit-o ea de multe ori. Avea impresia că așa îmi demonstra cât de mult mă iubește.

Mi se strânge stomacul de spaimă, deși nu înțeleg motivul. Parcă ceva îmi spune să mă ridic de pe scaun, să ies din camera asta și să mă duc la paznicii mei. *Altă minciună, altă minciună*, îmi spun eu. *Meșteșugit țesută, așa cum doar el reușește*. Maven nu mă poate privi în ochi. Simt rușinea lui în aerul din jur.

Ochii lui perfecți devin sticloși ca gheața pură. Dar de multă vreme nu mă mai impresionează lacrimile lui. Prima i se agață de genele negre, strop firav de cristal.

— Nu eram decât un prunc atunci când mi-a intrat cu forța în minte. M-a obligat să stau în picioare și să merg și să cad. Și a făcut-o zilnic, până când am început să plâng când o vedeam intrând în camera mea. Și am învățat să merg fără ajutor. De frică am învățat. Dar nu-i normal. Ce copil începe să plângă atunci când îl ia în brațe mama lui?

Se oprește și clatină cu tristețe din cap.

— Până la urmă, m-a dezvățat și de frica aia.

Acum i se întunecă privirea.

— Așa cum m-a dezvățat de multe alte lucruri. Mă întrebi cât a mai rămas din mine, cel de la început, șoptește el. A mai rămas ceva. Destul.

Dar nu tot.

Nu mai suport. Mă ridic de pe scaun cu mișcări stângace, îngreunate de cătușe și de inima mea împovărată.

— Nu ai cum s-o acuzi doar pe ea, Maven, îi șuier eu, făcând un pas în spate. Nu mă minți spunându-mi că faci tot ce faci din cauza unei femei moarte.

Lacrimile îi dispar la fel de repede cum au apărut. Ca și cum n-ar fi existat niciodată. Fisura din mască i se astupă. *Foarte bine*. N-am niciun chef să-l văd pe băiatul neajutorat din spatele ei.

— Nu este adevărat.

Maven rostește rar cuvintele. Tonul i-a devenit tăios ca un brici.

— Ea nu mai este aici. Eu și numai eu aleg ce să fac. Sunt absolut convins de asta.

Tronul. Scaunul lui din sala de consiliu. Obiecte urâte, în comparație cu capodoperele din sticlă-de-diamant și catifea pe

care obișnuia să stea tatăl lui. Obiecte simple, cioplite din piatră, fără nestemate ori metale prețioase. Și acum înțeleg.

— Piatra Tăcută. Iei toate deciziile stând acolo.

— Tu n-ai proceda la fel? Când Casa Merandus stă cu ochii pe tine?

Se sprijină de spătar și își proptește bărbia în mână.

— Sunt sătul de șoptitorii care pretind că m-ar călăuzi. Sătul până-n gât.

— Bravo! mă răstesc eu. Acum nu mai ai pe cine să dai vina pentru toate nelegiuirile tale.

Ridică ușor dintr-un colț al gurii, adresându-mi un zâmbet superior.

— Așa zici tu.

Îmi vine să înșfac orice obiect mi-ar fi la îndemână și să-i sparg capul cu el, ca să-i șterg odată pentru totdeauna zâmbetul ăla dezgustător.

— Ce bine ar fi dacă aș putea să te omor și să terminăm cu toată povestea asta.

— Vai, cât mă rănesc vorbele tale! pocnește el amuzat din limbă. Și după aia, ce? Ai să dai fuga înapoi la Garda Stacojie? La fratele meu? Samson l-a văzut de multe ori în gândurile tale. În vise. În amintiri.

— Încă te mai obsedează Cal? Și acum, când ai câștigat?

Mi-e ușor să joc cartea asta. Rânjetul lui mă scoate din minți, dar nici zâmbetul meu compătimitor nu-l lasă rece. Știm amândoi prea bine cum să ne înțepăm reciproc.

— Atunci e cu atât mai bizar că încerci din răsputeri să-i semeni.

A venit rândul lui Maven să se ridice de pe scaun, sprijinindu-se cu forță pe tăblia biroului. Mă privește în ochi. Colțul gurii îi zvâcnește, schimonosindu-i trăsăturile într-o expresie plină de batjocură.

— Eu fac ce fratele meu nu a fost niciodată în stare să facă. El știe să urmeze ordinele, dar este complet lipsit de inițiativă. Știi asta la fel de bine ca mine.

Ochii îi hoinăresc spre un loc gol de pe perete. Caută acolo chipul lui Cal.

— Oricât de superb ți s-ar părea ție, oricât de galant, curajos și perfect, ar fi fost un rege mult mai prost decât mine.

Sunt tentată să-i dau dreptate. Am petrecut multe luni urmărind cum Cal ezita între statutul de membru al Gărzii Stacojii și cel de prinț argintiu, mereu refuzând să ucidă, dar fără să încerce vreodată să ne împiedice pe noi s-o facem, incapabil să se decidă de care parte este. Chiar dacă a văzut cu ochii lui ororile și nedreptățile din jur, nu a vrut niciodată să ia atitudine. Dar Cal nu este Maven. Nu are niciun gram din răutatea acestuia.

— Doar pe tine te-am auzit spunând despre el că ar fi perfect, îi zic eu calmă, știind că-l scot și mai tare din sărite. Mi se pare că ai făcut o fixație pentru Cal. Și asta-i tot din vina mamei tale?

Trebuia să fie o glumă, însă lui Maven numai de râs nu-i arde. Privirea i se tulbură o fracțiune de secundă. Dar o fracțiune de secundă absolut terifiantă. Oricât m-aș împotrivi, fac ochii mari și simt cum mi se strânge inima. Nu știe. Chiar nu știe care părți din minte sunt cu adevărat ale lui și care i-au fost implantate de ea.

— Maven, șoptesc eu, îngrozită de descoperirea făcută.

Își trece o mână prin păr, trăgându-se de el până și-l face vâlvoi. O tăcere stranie se așterne între noi, o tăcere care ne expune pe amândoi. Mă simt ca și cum aș fi pătruns pe un tărâm interzis, ca și cum aș fi intrat într-un loc unde nu vreau să mă aflu.

— Pleacă! spune el în cele din urmă.

Cuvântul acesta simplu îi tremură pe buze.

Dar eu nici nu mă clintesc, ci sorb cu nesaț toată suferința lui. *Ca să mă pot folosi de ea mai încolo*, încerc eu să mă conving. Nu pentru că sunt prea șocată ca să mă mai pot mișca. Nu pentru că simt iarăși cum mă inundă mila față de prințul-nălucă.

— Ți-am zis să pleci!

Sunt obișnuită cu mânia lui Cal, care înfierbântă aerul din jur. Furia lui Maven îl îngheață și simt fiori reci pe șira spinării.

— Cu cât îi lași mai mult să aștepte, cu atât mai urât se vor purta cu tine.

Ce stil are Evangeline Samos! Apare în cele mai potrivite, dar și în cele mai nepotrivite momente.

Intră ca o furtună din metal și oglinzi, măturând podelele cu pelerina ei lungă, ce reflectă roșul încăperii în mii de scânteieri purpurii. Mă uit atentă la ea, cu inima bubuindu-mi în piept. Și văd cum pelerina se despică și îi îmbracă fiecare pulpă robustă.

Zâmbind cu superioritate, Evangeline îmi permite să privesc cum rochia ei de gală se transformă într-o armură impresionantă, și aceasta absolut minunată, demnă de o regină.

Dar nici acum nu are treabă cu mine și nu mă bagă în seamă. Evident că nu-i scapă tensiunea ciudată din atmosferă și nici aerul angoasat al lui Maven. Îl privește printre gene. Îl studiază bine, la fel cum am făcut și eu mai devreme. Și, tot la fel ca mine, va folosi această situație în avantaj propriu.

— M-ai auzit, Maven?

Din câțiva pași apăsați ocolește biroul și se apropie de el. Maven se apleacă, ferindu-se iute de atingerea mâinii ei.

— Te așteaptă guvernatorii. Și chiar tatăl meu…

Cu un gest dușmănos, Maven apucă o foaie de hârtie de pe birou. După semnăturile pompoase din josul paginii, înțeleg că trebuie să fie o petiție sau ceva de genul ăsta. Îi aruncă o privire încruntată lui Evangeline, ținând hârtia departe de corp. Mișcă din încheietură, scoțând scântei din brățară. Acestea se transformă în flăcări și încep să danseze prin document, la fel cum dansează prin unt niște cuțite fierbinți. Hârtia se face scrum și cade pe podeaua sclipitor de curată.

— Du-te și spune tatălui tău și marionetelor lui ce părere am despre propunerea lor.

Reacția lui Maven nu pare s-o ia prin surprindere pe Evangeline, care pufnește ușor pe nas și se apucă să-și inspecteze manichiura. Mă uit pieziș la ea, știind prea bine că nu trebuie decât să respir puțin mai sonor și se va repezi asupra mea. Nu scot niciun sunet și mă dojenesc în gând că n-am observat hârtia aia mai din timp. Tare mult aș vrea să știu ce conținea.

— Ai grijă, iubitule, spune Evangeline, deși tonul ei numai iubitor nu este. Un rege fără susținători nu-i câtuși de puțin rege.

Maven se întoarce brusc spre ea, luând-o pe nepregătite. Au cam aceeași înălțime și stau acum aproape nas în nas. Foc și fier. Nu mă aștept ca Evangeline să se sperie de Maven, de puștiul cuminte, de prințul alături de care făcea ture în timpul orelor noastre de instrucție. Pentru că Maven nu este Cal. Și totuși îi tremură pleoapele, bătând odată cu genele negre de pielea de culoarea argintului, trădând un grăunte din teama pe care vrea să și-o ascundă.

— Nu pretinde că ai ști ce fel de rege sunt eu, Evangeline.

Parcă ar vorbi Elara cu vocea lui, îngrozindu-ne pe amândouă.

Maven se uită din nou la mine. A dispărut băiețelul tulburat de acum câteva secunde. În fața mea se află o statuie din piatră, cu o privire înghețată. *E valabil și pentru tine*, îmi transmite privirea lui.

Nu mă mișc din loc, deși nu-mi doresc nimic mai tare decât să ies în goană din încăpere. Mi-a luat aproape tot, dar uite că frica și demnitatea nu vreau să i le dau. N-am să fug tocmai acum. Mai ales când Evangeline este de față.

Ea se uită din nou la mine, măsurându-mă centimetru cu centimetru. Încercând să memoreze cum arăt. Probabil că vede cum sunt fără atingerea tămăduitoarei – probabil că-mi vede rănile căpătate când am încercat să evadez, îmi vede cearcănele permanente de sub ochi. Nu înțeleg imediat de ce privirea îi zăbovește mai mult asupra claviculei mele. Văd cum întredeschide buzele, foarte puțin, de parcă ar fi extrem de surprinsă.

Supărată, rușinată, trag gulerul rochiei peste stigmatul de acolo, dar fără să-mi iau privirea de la ea. Nici ei nu vreau să-i dau mândria care mi-a mai rămas.

— Gărzi! strigă Maven spre ușă.

Arvenii apar imediat și întind mâinile înmănușate ca să mă scoată de acolo. Maven arată cu bărbia spre Evangeline.

— Pleacă și tu!

Firește că nu-i cade bine.

— Nu sunt o prizonieră oarecare, căreia să-i dai tu ordine.

Arvenii mă trag după ei, iar eu mă supun cu un zâmbet de satisfacție pe buze. Ușa se închide în urma noastră, dar vocea pătrunzătoare a lui Evangeline se aude dincolo de ea.

Mult succes! îi urez eu în gând. *Maven ține la tine mai puțin decât la mine.*

Paznicii mei grăbesc pasul, obligându-mă să alerg odată cu ei. Ușor de spus, dar greu de făcut într-o rochie strâmtă și lungă cum e cea de pe mine. Dar mă descurc. Strâng în pumn bucata de mătase brodată de Gisa și moliciunea ei mă face să mă simt mai bine. Mă împotrivesc impulsului de a mirosi țesătura. Trag cu ochiul în spate sperând să văd persoana care așteaptă să intre în audiență la regele nostru neomenos. Dar la ușa biroului nu văd decât santinelele cu cagule negre și mantii ca de foc.

Și uite că ușa este deschisă cu violență, vibrând în balamalele speriate, după care se trântește la loc. Deși este o tânără de viță nobilă, lui Evangeline îi e destul de greu să-și controleze nervii. Mă întreb dacă bătrâna profesoară de etichetă, lady Blonos, a încercat vreodată să-i explice că nu-i bine cum se poartă. Și îmi vine să râd. Mă ustură buzele crăpate, dar nu-mi pasă.

— Păstrează-ți rânjetele pentru altă dată, fetițo cu fulgere, mârâie la mine Evangeline, iuțind pasul.

În ciuda pericolului, reacția ei mă stârnește și mai tare, făcându-mă să râd cu toată gura. Paznicii mei nu scot niciun cuvânt, dar grăbesc puțin ritmul. Nici ei nu vor să întărâte o magnetroană pusă pe harță.

Însă nu scăpăm. Evangeline se ia după noi, ne ajunge din urmă, trece ușor pe lângă Ouț și se proptește în fața mea. Paznicii mei se opresc brusc.

— În caz că n-ai băgat de seamă, sunt cam ocupată acum, îi zic eu, dând din cap spre arvenii care mă țin de brațe. În programul meu de azi n-am niciun loc liber pentru scandal. Du-te și ia-te de cineva care-ți poate răspunde.

Zâmbetul ei este la fel de tăios și strălucitor ca solzii din care-i este confecționată armura.

— Nu te subestima. Nu ești nici pe departe atât de terminată pe cât vrei să pari.

Și se apropie, invadându-mi spațiul personal, la fel cum a făcut cu Maven. Gest prin care vrea să-mi arate că nu se teme. Eu nu mă clintesc din loc și îmi impun să nu tresar nici măcar atunci când smulge un solz tăios de pe armură, așa cum ai smulge petala unei flori.

— Cel puțin așa sper, adaugă ea cu glas scăzut.

Cu o mișcare scurtă din încheietură, îmi taie gulerul de la rochie, dezgolindu-mi pieptul. Simt cum mi se înroșește gâtul de rușine, dar mă stăpânesc și nu-mi acopăr *M*-ul de pe piele.

Ochii ei zăbovesc asupra mea, urmărind liniile necizelate ale semnului lui Maven. Și arată din nou surprinsă.

— Nu pare a fi o întâmplare.

— Mai ai de împărtășit și alte observații pline de substanță? murmur eu printre dinți.

Zâmbind, pune solzul la loc în corsaj.

— Mai am, dar nu pentru tine.

Se îndepărtează puțin, acordându-mi o păsuire.

— Elane?

— Da, Eve, îi răspunde o voce, venită de nicăieri.

Mai că-mi sare inima din loc când Elane Haven se materializează în spatele ei, ca din neant. O umbră în stare să manipuleze lumina, capabilă să se facă invizibilă pentru cei din jur. Mă întreb de cât timp se află aici. Poate a fost și în birou, fie odată cu Evangeline, fie înainte de apariția ei. Este la fel de posibil ca Elane să mă fi urmărit încă de când am ajuns aici.

— N-a încercat încă nimeni să-ți pună un clopoțel la gât? mă răstesc eu, ca să-mi ascund neliniștea.

Elane îmi aruncă un zâmbet drăgălaș.

— O dată sau de două ori.

O cunosc pe Elane, așa cum o cunosc și pe Sonya. Am petrecut multe zile împreună în timpul sesiunilor de antrenamente, dar nu ne-am înțeles bine niciodată. Este prietenă cu Evangeline, una dintre fetele suficient de istețe ca să știe că alianța cu o viitoare regină nu le poate aduce decât avantaje. Face parte din Casa Haven, așa că rochia și bijuteriile ei sunt negre. Dar nu pentru că ar fi în doliu, ci în semn de respect față de culorile familiei sale. Părul îi este roșu, strălucitor ca arama, contrastând puternic cu ochii întunecați și oblici și tenul palid, fără cusur. Manipulează cu mare grijă lumina din jurul ei, ca să obțină o aureolă divină.

— Am terminat aici, spune Evangeline, îndreptându-și atenția asupra lui Elane. Pentru moment.

Și-mi aruncă o privire ucigașă peste umăr, ca să fie convinsă că am înțeles-o.

NOUĂ

Mare

Mi se pare ciudat să fiu păpușă. Mai mult stau pe raft, în loc să mă joc. Dar atunci când sunt obligată, dansez pentru Maven – atâta timp cât o voi face, își va respecta partea lui de învoială. În fond, este om de cuvânt.

Primul om cu sângenou primește adăpost în palatul Dealul Oceanului, din Golful Portuar, așa cum a promis Maven. I se oferă protecție împotriva așa-zisei terori instaurate de Garda Stacojie. Câteva zile mai târziu, amărâtul acela, pe nume Morritan, este dus sub escortă la Archeon și prezentat lui Maven. Întâlnirea lor este transmisă în direct. Acum toată lumea îi cunoaște identitatea și talentul. Spre surpriza multora, Morritan este un piroman, la fel ca descendenții Casei Calore. Însă, spre deosebire de Cal și Maven, el nu are nevoie de nicio brățară care să producă scântei. Flăcările lui se nasc doar din abilitatea cu care este înzestrat, la fel cum se nasc și fulgerele mele.

Sunt obligată să iau și eu parte la toată mascarada. M-au cocoțat pe un scaun aurit, alături de restul anturajului lui Maven. Lângă mine stă tăcut Jon, profetul cu ochii roșii. Pentru că noi doi suntem primii oameni cu sângenou care ne-am alăturat regelui argintiu, ni s-au oferit locuri de onoare în apropierea lui Maven, chiar lângă Evangeline și Samson Merandus. Însă singur Morritan ne acordă o oarecare atenție. Pe măsură ce se apropie, urmărit de toți curtenii și de zeci de camere de luat vederi, privirea lui nu se dezlipește de mine. Tremură de frică, însă prezența mea acolo parcă-l împiedică s-o ia la goană și-l determină să meargă înainte. Evident că a crezut tot ce m-a pus Maven să declar. Și acum este convins că am fost vânați de Garda Stacojie. Așa că se pune în genunchi și jură că se va înrola în armata lui Maven, că va lua parte la instrucții și se va supune ordinelor date de ofițerii argintii. Jură că va lupta pentru regele și țara lui.

Cel mai greu îmi este să nu fac niciun gest și să nu deschid gura. Deși Morritan are picioare lungi și subțiri, piele aurie și mâini bătătorite de anii grei de muncă la stăpân, seamănă extrem de bine cu un iepuraș care se repede într-o cursă. Un singur cuvânt nepotrivit din partea mea și cursa se va închide.

Urmează și alți oameni cu sângenou.

Zi după zi, săptămână după săptămână. Uneori este unul singur, alteori peste zece. Vin din toate colțurile țării, dau fuga spre protecția promisă de regele lor. Mulți o fac pentru că se tem, dar sunt și unii atât de nesăbuiți încât să-și dorească să locuiască aici. Să-și lase în urmă traiul împilat și să devină ceva ce nici cu gândul n-au gândit. Nu-i judec. În fond, nu ni s-a spus întreaga viață că argintiii sunt stăpânii noștri, superiorii noștri, zeii noștri? Iar acum dau dovadă de mărinimie și ne permit să trăim în paradisul lor. Cine ar refuza o asemenea ocazie?

Maven își joacă bine rolul. Îi îmbrățișează ca pe niște frați și surori, le zâmbește larg, nearătând nici urmă de jenă sau frică să facă gesturi pe care majoritatea argintiilor le consideră dezgustătoare. Curtenii îi urmează exemplul, dar eu îi văd cum rânjesc batjocoritor și se încruntă în spatele mâinilor încărcate cu inele. Nu le convine partea aceasta a înscenării care va lovi puternic în Garda Stacojie. Mai mult decât atât, se tem de toată povestea. Majoritatea oamenilor cu sângenou au talente necultivate și neexersate, mult mai puternice decât ale lor sau dincolo de capacitățile de înțelegere ale unui argintiu. Așa că-i pândesc cu ochi de lup și gheare pregătite.

De data asta nu mă mai aflu în centrul atenției. Iar asta îmi acordă un respiro, dar și un avantaj. Fetița cu fulgerele fără fulgere nu mai interesează pe nimeni. Așa că fac și eu ce pot, adică puțin, dar deloc lipsit de importanță. Ascult.

În ciuda expresiei împietrite, Evangeline nu se simte tocmai în apele ei. Bate darabana cu degetele în brațele scaunului, oprindu-se doar atunci când Elane apare lângă ea ca să-i șoptească ceva sau să o atingă. Dar nici atunci nu îndrăznește să se relaxeze. Rămâne cu toate simțurile ascuțite la fel cum îi sunt cuțitele. Nu-i greu de ghicit ce a determinat atitudinea ei. Chiar dacă sunt prizonieră, n-am auzit decât foarte puține discuții despre o eventuală nuntă regală. Deși Evangeline este logodită cu regele, încă nu a devenit regină. Și asta o sperie. I se citește pe chip, în comportament, în permanenta etalare de

ținute opulente, fiecare mai complicată și mai regească decât cea de dinainte. Poartă coroană din toate punctele de vedere, dar încă nu poartă și titlul. Și totuși acest titlu și-l dorește ea mai mult decât orice altceva. La fel și tatăl ei. Superb în catifea neagră și brocart argintiu, Volo nu se dezlipește de ea. Spre deosebire de fiica lui, nu pare a purta niciun obiect din metal. Nici măcar un lanț sau un inel. Dar n-are nevoie de arme ca să pară amenințător. Prin felul lui tăcut de a fi și în veșmintele negre, pare mai degrabă călău decât nobil. Nu înțeleg cum de Maven îi suportă prezența și lăcomia neostoită și încordată din privire. Îmi amintește de Elara. Mereu cu ochii pe tron, mereu pândind ocazia când l-ar putea fura.

Maven l-a văzut și el, dar preferă să nu-l bage în seamă. Îl salută cu respectul cuvenit și atâta tot. Apoi o lasă pe Evangeline în compania lui Elane, bucuros că viitoarea lui soție nu are nicio treabă cu el. Indiscutabil că se gândește la altcineva. Dar nu la mine, ci la vărul lui, Samson. Nici mie nu-mi este ușor să-l ignor pe șoptitorul care m-a chinuit până în miezul gândurilor. Sunt permanent conștientă de prezența lui, încerc să aflu împotriva cui își îndreaptă el acum șoaptele, deși abia dacă am forță să le rezist. Maven nu trebuie să-și facă griji din cauza lui, pentru că își are tronul cioplit din Piatră Tăcută. Îl protejează. Îl golește de gânduri.

Când au început să mă pregătească pentru rangul de prințesă, chestiune ridicolă în sine, eram logodită cu prințul mezin și, în această calitate, am participat la câteva întruniri ale Curții. Baluri, câteva ospețe, dar nimic asemănător cu ce văd acum, în calitate de prizonieră. Nici nu mai știu de câte ori am fost obligată să stau lângă Maven, ca un animăluț bine dresat, și să ascult cum petiționarii, politicienii și oamenii cu sângenou jură credință față de rege.

Ziua de azi nu pare cu nimic diferită. Guvernatorul din regiunea Riftului, un oarecare lord din Casa Laris, tocmai ce termină de adresat o cerere Trezoreriei pentru fonduri destinate renovării minelor aflate în posesia Casei Samos. Individul este, evident, altă marionetă a lui Volo și sforile de care e tras sunt aproape vizibile. Maven îl concediază cu ușurință, promițându-i că-i va analiza propunerea. O fi Maven om de cuvânt în ceea ce mă privește, dar nu și în cazul treburilor regatului. Profund

demoralizat, guvernatorul își pierde elanul pentru că știe că dosarul lui nu va fi citit niciodată.

A început să mă doară spatele de la spătarul tare, ca să nu mai pomenesc de poziția țeapănă pe care trebuie s-o am atunci când sunt prezentă la Curte. Și sunt îmbrăcată doar în dantele și cristale. Roșii, firește, ca întotdeauna. Maven moare de dragul meu când mă vede îmbrăcată în roșu. Spune că așa îi par mai plină de viață, chiar dacă viața e stoarsă din mine cu fiecare zi care trece.

Nu este necesar să fie prezenți toți curtenii în timpul audiențelor zilnice, așa că sala tronului e pe jumătate goală astăzi. Însă podiumul tot aglomerat mi se pare. Argintiii privilegiați, cei aleși să-și însoțească regele, stau la stânga și la dreapta lui, fălindu-se la culme cu poziția lor și, mai ales, cu faptul că au ocazia să facă parte din distribuția unei alte transmisiuni naționale. Camerele de luat vederi sunt puse în funcțiune și eu înțeleg că trebuie să apară alți oameni cu sângenou. Oftez și mă resemnez la gândul că va trebui să trec printr-o altă zi plină de remușcări și rușine.

Mi se strânge stomacul când se deschid ușile înalte. Las ochii în jos, pentru că nu vreau să-i văd. Nu vreau să le țin minte chipurile. Știu prea bine că majoritatea vor urma exemplul nefericit al lui Morritan și vor încerca să-și cunoască mai bine talentele, luptând în războiul dus de Maven.

Ca de obicei, Jon stă alături de mine și se foiește așa cum îi stă în fire. Mă uit cum trasează dungi pe cracul pantalonului cu degetele lui lungi și subțiri. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, de parcă ar întoarce filele unei cărți. Poate că așa și este. Poate că încearcă să citească frânturi din viitorul în permanentă schimbare. Mă întreb despre ce anume o fi vorba. Nu că l-aș întreba vreodată. Nu-i voi ierta în veci trădarea. Bine măcar că nu mai încearcă să-mi vorbească din ziua aceea când ne-am întâlnit în sala de consiliu.

— Bine ați venit! le spune Maven oamenilor cu sângenou.

Tonul lui studiat și ferm răsună în toate colțurile sălii tronului.

— Nu aveți de ce să vă mai faceți griji. Acum sunteți în siguranță. Credeți-mă că aici Garda Stacojie nu mai poate ajunge la voi.

Păcat!

Stau cu capul în jos, ascunzându-mi chipul de camerele de filmat. Sângele îmi vuiește în urechi, odată cu bătăile puternice ale inimii. Mi-e greață; mi-e rău. *Fugi*! zbier eu în gând, deși știu prea bine că niciun om cu sângenou nu mai poate scăpa din sala tronului. Ochii îmi aleargă în toate direcțiile, numai la Maven și la oamenii cu sângenou nu – în toate direcțiile în afară de cușca invizibilă care se închide în jurul lor. Mă uit la Evangeline și descopăr că și ea se uită lung la mine. Dar fără zâmbetul ăla de superioritate pe buze. Chipul ei este lipsit de orice expresie. Are mult mai multă experiență decât mine.

Eu am unghiile rupte, mi-am rupt pielițele până în carne în timpul lungilor nopți de frământări și ai și mai lungilor zile de chinuri fără durere. Tămăduitoarea Skonos, care are grijă să par sănătoasă, uită mereu să-mi controleze mâinile. Sper din suflet ca privitorilor acestei transmisiuni în direct să nu le scape halul în care îmi arată degetele.

Lângă mine, regele merge mai departe cu circul său odios.

— Ei bine?

Acum se prezintă patru oameni cu sângenou, unul mai speriat decât altul. Talentele lor sunt întâmpinate cu gemete de uluire sau cu murmure de spaimă. Parcă ar fi o continuare a Turnirului Reginelor, dar mult mai îndârjită. În loc să-și demonstreze abilitățile ca să obțină o cunună de mireasă, oamenii cu sângenou se luptă pentru viețile lor, pentru câștigarea unui loc alături de Maven, unde ei cred că vor fi în siguranță. Încerc să nu mă uit, dar ochii mei, plini de milă și teamă, tot rătăcesc înspre ei.

Prima persoană, o femeie zdravănă, cu bicepși ce ar putea rivaliza cu ai lui Cal, trece cam nesigură printr-un perete. Pur și simplu trece prin el, de parcă lambriurile aurite și mulurile ar fi făcute din aer. În urma încurajărilor încântate venite din partea lui Maven, face același lucru și cu o santinelă. Omul tresare, iar acesta este singurul semn că în piept i-ar bate o inimă. Dar, în rest, nu pătește nimic. Nu-mi pot da seama cum funcționează talentul ei și mă gândesc la Julian. Se află alături de Garda Stacojie și vreau să sper că urmărește toate transmisiunile de la palatul lui Maven. Cu condiția să-i permită colonelul, care nu-i tocmai un fan al prietenilor mei argintii.

După femeie urmează doi bărbați, veterani cărunți, cu priviri pierdute și umeri lați. Talentele lor îmi sunt cunoscute. Cel mai

scund, cu un dinte lipsă, este precum Ketha, una dintre femeile cu sângenou pe care le-am recrutat acum câteva luni. Chiar dacă era capabilă să detoneze orice obiect sau persoană doar prin forța gândului, ea nu a supraviețuit atacului asupra închisorii Corros. Își detesta talentul. I se părea violent și sângeros. Iar acum, uite că nici bărbatului acesta nu-i prea place abilitatea cu care este înzestrat, deși n-a distrus decât un simplu scaun. Prietenul lui, un ins cu voce blândă, ne spune că se numește Terrance și că este în stare să manipuleze sunetul. Ca Farrah. Altă femeie pe care am recrutat-o eu. Nu ne-a însoțit la Corros. Sper că mai este în viață.

Ultima persoană cu sângenou este tot femeie, probabil de vârsta mamei mele. Părul ei negru, împletit într-o coadă, are multe șuvițe cărunte. Se apropie de rege cu mișcări grațioase și pași eleganți, aidoma acelora ai unei servitoare cu multă experiență. Cum era Ada, cum era Walsh, cum eram și eu pe vremuri. Cum au fost și încă mai sunt mulți dintre noi. Femeia face o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră, murmură ea, cu o voce dulce și cuminte ca o adiere de vară. Eu sunt Halley, servitoare a Casei Eagrie.

Maven își etalează iarăși zâmbetul fals și îi face semn să se îndrepte de spate. Femeia se supune.

— Ești servitoare a Casei Eagrie, repetă el cu blândețe.

După care se uită peste umărul ei, o descoperă în grupul restrâns de curteni pe conducătoarea familiei Eagrie și îi face un semn din cap.

— Îți mulțumesc, lady Mellina, pentru că ai pus-o pe această femeie la adăpost.

Doamna înaltă, cu figură de pasăre, deja își îndoia genunchii într-o reverență sclifosită, știind dinainte care aveau să fie cuvintele regelui. Este clarvăzătoare și vede viitorul imediat, de aceea presupun că a cunoscut talentul servitoarei încă înainte ca aceasta să-și dea seama de el.

— Ei, Halley?

Ochii femeii se opresc asupra mea o fracțiune de secundă. Sper să fac față acestei examinări. Însă ea nu-mi caută nici teama și nici emoțiile pe care le ascund în spatele măștii. Privește undeva departe, vede totul și nimic în același timp.

— Ea poate crea și controla electricitatea, indiferent de intensitate, spune Halley. Nu există nume pentru talentul acesta.

Apoi se uită la Jon la fel cum s-a uitat la mine.

— El vede soarta. Cât de lungă ți-e cărarea, cât ai să mergi pe ea. Nu există nume pentru talentul acesta.

Maven cade pe gânduri și o privește printre gene. Iar mie mi-e silă de mine pentru că simt la fel ca el.

Dar Halley nu se oprește. Se uită și la alții și îi identifică.

— Ea poate controla metalele prin manipularea câmpurilor magnetice. Este un magnetron.

— Șoptitor.

— Umbră.

— Magnetron.

— Magnetron.

Trece la sfetnicii lui Maven, indicându-i pe rând și numindu-le abilitățile aproape fără efort. Maven se apleacă spre ea, înclinând capul într-o parte așa cum fac animalele cuprinse de curiozitate. O urmărește cu mare atenție, aproape fără să clipească. Mulți sunt de părere că-i neajutorat acum, când a rămas fără mamă. Că nu-i vreun geniu militar, ca frate-său. Și mai cred că nu-i bun de nimic. Dar uită că strategia nu se aplică doar pe câmpul de luptă.

— Clarvăzător. Clarvăzător. Clarvăzător.

Femeia îi numește acum pe foștii ei stăpâni. Apoi încheie și lasă mâna jos. Își strânge și își desface pumnul, așteptându-se să se confrunte cu neîncrederea celor din jur.

— Deci talentul tău este descoperirea talentelor celorlalți? spune în cele din urmă Maven, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Ceva ce poate fi simulat cu ușurință.

— Da, Maiestatea Voastră, recunoaște ea, pe un ton pierdut.

Sigur că este ceva ușor de făcut, mai cu seamă de o persoană în poziția ei. Este servitoare la una dintre Înaltele Case, drept care trebuie să fie adesea prezentă la Curte. Așa că i-ar fi ușor să țină minte la ce sunt buni cei din jur… dar chiar și Jon? Din câte știu, Maven se laudă că el a fost primul om cu sângenou care i s-a alăturat. Însă nu cred că sunt prea mulți aceia care îi cunosc talentul. Lui Maven nu i-ar conveni ca oamenii să creadă că îl consiliază cineva cu sângele roșu.

— Mai departe, ridică Maven din ambele sprâncene negre.

Adică: nu m-ai convins, continuă să-mi demonstrezi.

Iar femeia îi ascultă porunca și indică acvaticii din Casa Osanos, verdienii din Casa Welle, un oțelit din Casa Rhambos. Unul după altul, fără să se oprească. Însă toți cei numiți de ea poartă culorile care îi trădează, iar ea este o servitoare. Se presupune că știe lucrurile astea. Talentul ei nu este decât un truc ieftin. În cel mai fericit caz. Iar în cel mai rău caz, este o minciună care îi va aduce condamnarea la moarte. Îmi dau seama că simte cum tăișul sabiei se apropie tot mai mult de gâtul ei, cu fiecare zvâcnet al maxilarelor lui Maven.

În spatele sălii, se ridică în picioare un mătăsos din Casa Iral, înveșmântat în roșu și albastru. Străbate sala, aranjându-și hainele. Observ că pașii lui sunt oarecum bizari, deloc fluizi, așa cum ar trebui să fie pașii unui mătăsos. Curios lucru!

Observă și Halley. Și se cutremură. Dar foarte puțin.

Ori ea, ori el.

— Își poate schimba înfățișarea, șoptește ea, fluturându-și în aer degetele tremurătoare. Nu există nume pentru talentul acesta.

Rumoarea obișnuită la Curte se stinge brusc, aidoma unei lumânări. Tăcerea se așterne peste noi toți și nu se mai aud decât bătăile din ce în ce mai puternice ale inimii mele. *Își poate schimba înfățișarea*.

Trupul îmi vibrează puternic din cauza valului de adrenalină. *Fugi*! vreau eu să-i strig. *Fugi*!

Iar atunci când santinelele îl înșfacă de brațe pe lordul Iral, trăgându-l în fața regelui, încep să mă rog: *Nu vreau să am dreptate. Nu vreau să am dreptate. Nu vreau să am dreptate*.

— Fac parte din Casa Iral, mârâie omul, încercând să se smulgă din strânsoarea santinelelor.

Pentru un Iral adevărat, ar fi floare la ureche. Dar nu și pentru bărbatul sau femeia care se pretinde descendent al acestei Înalte Case. Mie mi se strânge stomacul.

— O credeți pe mincinoasa asta de sclavă roșie în loc să mă credeți pe *mine*?

Samson reacționează foarte repede, înainte ca Maven să poată spune ceva. Coboară în fugă treptele podiumului. Foamea i se citește în ochii de un albastru electric. Probabil că, de la al meu, n-a mai avut parte de prea multe creiere cu care să se

hrănească. Cu un scâncet, Iralul cade în genunchi, cu capul plecat. Samson năvălește în mintea lui.

Și imediat părul începe să i se albească, să se scurteze, să se așeze pe un alt cap, cu un alt chip.

— Buni! suspin eu.

Bătrâna cutează să ridice ochi mari și speriați, pe care îi cunosc atât de bine. Îmi aduc aminte cum am recrutat-o și am adus-o în tabăra Șanțul. Cum îi certa pe copiii cu sângenou și le spunea povești despre propriii ei nepoți. Zbârcită ca o nucă, mai în vârstă decât toți, dar mereu gata de treabă. Dacă aș putea, aș da fuga s-o îmbrățișez.

Dar nu pot și cad în genunchi. Îl apuc de mână pe Maven. Îl implor așa cum am mai făcut-o doar o singură dată, atunci când aveam plămânii plini de scrum și de aer rece și mi se învârtea capul de la explozia avionului.

Rochia mi se sfâșie la cusătură. Nu-i făcută pentru fetele care îngenunchează. Nu-i făcută pentru mine.

— Te rog, Maven, n-o ucide! îi cer eu, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile, agățându-mă de orice argument ar putea să-i salveze viața. Îți poate fi de folos. Este valoroasă. Uite ce poate să facă…

Dar Maven își proptește palma în stigmatul meu și mă îmbrâncește de lângă el.

— Este spioană la Curtea mea. Am dreptate, femeie?

Dar eu nu mă las și continui să vorbesc, pentru ca nu cumva gura spurcată a lui Buni să-i aducă de-a binelea moartea. Și de data asta sper să ne urmărească toate camerele de filmat.

— Și pe ea a trădat-o Garda Stacojie, a mințit-o, a indus-o în eroare. Nu-i vina ei!

Regele nu găsește de cuviință să se ridice în picioare, nici măcar pentru crima ce se va petrece în fața lui. Pentru că îi este teamă să-și părăsească Piatra Tăcută, teamă să ia o decizie dincolo de cercul ei de confort și siguranță.

— Regulile războiului sunt clare. Spionii trebuie să fie pedepsiți pe loc.

— Când te îmbolnăvești, pe cine dai vina? îl întreb eu. Pe trupul tău sau pe boală?

Se uită urât la mine și eu simt că mă apucă disperarea.

— Dai vina pe leacul care n-a avut efect.

— Maven, te implor…

Nici nu-mi aduc aminte când am început să plâng, dar firește că nu mi-am mai putut împiedica lacrimile să-mi șiroiască pe obraji. Sunt lacrimi de rușine, pentru că plâng atât pentru mine, cât și pentru Buni, care ar fi trebuit să fie salvarea mea. Buni a fost șansa mea.

Mi se împăienjenesc ochii și nu mai văd bine în jur. Samson ridică mâna, de-abia așteptând să-i scotocească gândurile. Mă întreb cât de tare va avea de suferit Garda Stacojie și cât de nesăbuiți au fost să încerce așa ceva. Mare păcat!

— Ridică-te! Roșie ca zorii zilei, bolborosește Buni, împroșcând salivă.

Și chipul i se schimbă pentru o ultimă oară. Se transformă în cineva cunoscut tuturor.

Surprins, Samson face o jumătate de pas înapoi. Iar Maven scoate un țipăt gâtuit.

Elara se holbează la noi – o fantomă vie. Fața îi este mutilată, distrusă de fulgerele mele. Nu mai are decât un ochi, și acela injectat cu argintiu dezgustător. Gura i se strâmbă într-un rânjet neomenesc. Îmi produce o groază fără de margini în capul pieptului, chiar dacă știu că-i moartă. Chiar dacă știu că eu am omorât-o.

Ingenioasă stratagemă. Îi oferă timpul necesar să-și ducă mâna la gură. Și să înghită.

Am mai văzut pastile cu otravă. Și, deși închid ochii, știu ce urmează să se întâmple.

Dar moartea asta este mult mai bună decât cea pe care i-ar fi oferit-o Samson. Iar secretele lui Buni rămân secrete. Pe veci.

ZECE

Mare

Distrug toate cărțile de pe raftul din cameră. Le fac bucăți. Copertele plesnesc, paginile se rup. Îmi doresc să sângereze, îmi doresc să sângerez și eu. A murit din cauza mea. Din cauză că eu încă mai trăiesc și mă aflu aici, momeală într-o cursă de șoareci, nadă menită să scoată Garda Stacojie din adăpostul ei.

Zadarnica mea criză de nervi durează câteva ore, după care îmi dau seama că mă înșel. Garda Stacojie n-ar cădea în capcană. Nici colonelul și nici Farley nu ar veni după mine.

— Of, Cal, cât de prost poți să fii! murmur eu pentru mine.

Bineînțeles că a fost ideea lui. Atâta știe. Victorie cu orice preț. Sper doar că nu va continua să trimită oameni la moarte sigură pentru mine.

Prin ferestrele mari se vede că a început iar să ningă. Dar nu simt frigul zăpezii, ci doar pe al meu.

•

Mă trezesc de dimineață. Mă aflu în patul meu, tot în rochia asta imposibilă, deși nu-mi aduc deloc aminte să mă fi ridicat de pe jos. Nu mai sunt nici cărțile făcute ferfeniță, cineva le-a îndepărtat cu meticulozitate din viața mea. Nu se mai vede nici măcar o singură bucățică de hârtie. Și totuși, rafturile nu sunt goale. Douăsprezece volume legate în piele, volume vechi și volume noi, au luat locul cărților distruse. Mă arde dorința de a le rupe și pe ele și mă ridic cu greu în picioare ca să mi-o satisfac.

Prima carte pe care pun mâna are coperta veche și jerpelită. Cred că pe vremuri fusese galbenă sau aurie. Oricum nu-mi pasă. O deschid și apuc mai multe pagini, pregătindu-mă să le fac bucăți, la fel cum am făcut cu celelalte.

Dar văd o caligrafie cunoscută și încremenesc. Iar inima parcă vrea să-mi sară din piept.

Proprietatea lui Julian Jacos.

Nu mă mai țin genunchii. Cad cu un bufnet surd, aplecată peste obiectul care-mi aduce mângâiere după atât de multe

săptămâni. Urmăresc cu degetele liniile numelui său, dorindu-mi să-l fac să se materializeze din ele, dorindu-mi să-i pot auzi vocea în realitate, nu doar în mintea mea. Răsfoiesc cartea, căutând și alte semne care să-mi amintească de el. Citesc în grabă fraze disparate, fiecare emanându-i căldura. Este o istorie a Nortei, a formării ei și a celor trei sute de ani cu regi și regine argintii pe tron. Unele paragrafe sunt subliniate sau au însemnări pe margine. Mă înfiorez de fericire în fața fiecărei mărturii a faptului că acest volum s-a aflat în mâinile lui Julian. Și zâmbesc. Da, zâmbesc, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu, în ciuda tuturor rănilor mele. Zâmbesc.

Și celelalte cărți i-au aparținut lui Julian, au făcut parte din vasta lui bibliotecă. Scotocesc prin ele ca un flămând prin cămara cu bunătăți. Julian este pasionat de istorie, dar uite că sunt și volume științifice. Ba chiar și un roman. Pe prima lui pagină apar două nume. Pentru Coriane, de la Julian. Privesc lung cuvintele acestea, care reprezintă unica dovadă a existenței mamei lui Cal din tot palatul. Pun cu infinită grijă cartea la loc, zăbovind cu degetele pe cotorul ei intact. Nu a citit-o. Poate că nu a mai apucat.

Dar, în adâncul sufletului, nu-mi place deloc că mă simt fericită. Nu-mi place că Maven mă cunoaște atât de bine încât să-mi ofere exact ce-mi trebuie. N-am nici cea mai mică îndoială că aceste cărți au fost ideea lui. Singurele scuze de care este în stare, singurele scuze pe care eu le-aș putea accepta. Dar nu le accept. Normal că nu. Iar zâmbetul mi se șterge de pe buze la fel de iute cum a apărut. Nu-mi pot permite să simt nimic altceva în afară de ură față de acest rege. Manipulările lui nu sunt chiar desăvârșite, așa cum erau cele ale mamei lui, dar au efect asupra mea și nu vreau să-mi pierd luciditatea.

Mă mai gândesc o secundă dacă ar fi bine să distrug și cărțile astea. Ca să-i demonstrez lui Maven ce părere am despre cadoul lui. Dar nu pot. Mângâi paginile, atât de ușor de rupt. Și le pun cu mare grijă înapoi pe raft, una câte una.

Pentru că nu am de gând să distrug cărțile, am să mă mulțumesc cu rochia. Și mă apuc să-mi sfâșii de pe corp țesătura încrustată cu rubine.

Probabil că a fost făcută de cineva ca Gisa. De vreo slujnică roșie, cu mâini îndemânatice și ochi de artist, care a cusut un lucru atât de frumos, de desăvârșit și de înspăimântător, că

doar o argintie ar fi putut să-l poarte. Gândul ăsta ar trebui să mă mâhnească, dar nu simt decât furie năvalnică. Nu mai am lacrimi. După ziua de ieri nu mai pot să plâng.

Trifoiaș și Pisicuța, temnicerele mele tăcute și cu chipuri de piatră, îmi aduc următoarea ținută. Eu o îmbrac fără ezitări și fără proteste. Bluza, acoperită cu rubine, granate și agate, are mâneci lungi, cu dungi din mătase neagră. Și pantalonii sunt aleși pentru binele meu – destul de largi ca să mă simt confortabil în ei.

Urmează tămăduitoarea Skonos. Își concentrează eforturile asupra ochilor mei, îi dezumflă și îmi alungă durerea de cap care mă torturează de la lacrimile vărsate azi-noapte. Seamănă cu Sara – tăcută și pricepută iar degetele ei albastre îmi găsesc ușor punctele dureroase. Lucrează repede. Mă grăbesc și eu.

— Poți vorbi sau regina Elara ți-a tăiat și ție limba?

Știe la ce mă refer. Privirea i se tulbură. Genele i se zbat. Dar tot nu spune nimic. A fost bine instruită.

— Bună decizie. Am salvat-o pe Sara din închisoare, atunci am văzut-o ultima oară. Se pare că nu s-au mulțumit s-o pedepsească doar prin tăierea limbii.

Mă uit peste capul ei la Trifoiaș și Pisicuța, care nu mă scapă din ochi. Le simt undele înghețate pulsând în ritm cu tăcerea statornică a cătușelor mele.

— Sute de argintii erau închiși acolo. Foarte mulți aparținând Înaltelor Case. Nu cumva ți-au dispărut și ție niște prieteni în ultima vreme?

N-am prea multe arme la îndemână. Dar trebuie să încerc.

— Ține-ți gura, Barrow! mârâie Trifoiaș.

Simplul fapt că am făcut-o să vorbească este o victorie nesperată pentru mine. Așa că insist.

— Mi se pare ciudat că nimănui nu-i pasă că regele ăsta micuț se dovedește a fi un tiran însetat de sânge. Dar eu sunt doar o biată roșie. Nu am cum să-i înțeleg pe cei ca voi.

Și încep să râd, în timp ce Trifoiaș, fumegând de furie, mă împinge de lângă tămăduitoare.

— I-a ajuns cât ai vindecat-o! șuieră ea, trăgându-mă afară din cameră.

Ochii ei verzi scapără de supărare, dar și de nedumerire. Și de îndoială. Fisuri mici, prin care intenționez să ajung până la sufletul ei.

Pentru că nimeni nu trebuie să-și mai riște viața ca să mă salveze. Trebuie s-o fac singură.

— N-o lua în seamă, murmură Pisicuța către camarada ei, cu voce pițigăiată și mustind de venin.

— Cât de onorate trebuie să vă simțiți, continui eu să vorbesc, în timp ce sunt condusă prin coridoarele deja cunoscute. Că trebuie să dădăciți o răzgâiată roșie. Să-i aduceți de mâncare, să-i faceți curat în cameră. Pentru ca Maven să se poată bucura de păpușica lui oricând are chef.

Vorbele mele le supără și mai tare și le fac să se poarte cu mai multă duritate. Grăbesc pasul, obligându-mă să mă țin după ele. Dar uite că o luăm la stânga acum, nu la dreapta cum mă așteptam. Și ajungem într-o altă parte a palatului pe care mi-o aduc aminte foarte vag. Este aripa în care locuiește familia regală. Și eu am stat cândva aici, însă o perioadă foarte scurtă.

Inima începe să-mi bată mai repede când trecem pe lângă o statuie aflată într-o firidă. O recunosc. Camera mea – iatacul meu cel vechi – este la câteva uși distanță. La fel și camera lui Cal. Și a lui Maven.

— Ți-a mai trecut cheful de vorbă, nu?

Vocea lui Trifoiaș vine ca de foarte departe.

Lumina intră prin ferestrele înalte, de două ori mai strălucitoare de la zăpada proaspăt așternută. Dar nu reușește să-mi aducă alinare. Îi pot face față lui Maven în sala tronului, în biroul lui, când suntem în fața celorlalți. Dar dacă suntem singuri – cu adevărat singuri? Simt stigmatul lui sub bluză – mă ustură. Mă arde.

Ne oprim în fața unei uși. Arvenele o deschid și intrăm într-un salon. Atunci înțeleg că m-am înșelat. Și mă cuprinde un sentiment de mare ușurare. Maven a devenit rege. Apartamentele lui nu se mai află aici.

Dar ale lui Evangeline, da.

Stă pe jos, în mijlocul salonului prea puțin mobilat, înconjurată de tot felul de bucăți răsucite din metal de culori și soiuri diferite – fier, bronz, aramă. Cu multă sârguință, Evangeline modelează flori din crom și le împletește într-o bandă din argint și aur. O altă coroană pentru colecția ei. O altă coroană pe care încă nu o poate purta.

Doi servitori sunt în preajmă, la dispoziția ei. Un bărbat și o femeie în haine simple, cu dungi în culorile Casei Samos. Tresar când îmi dau seama că sunt roșii.

— Îngrijiți-vă să fie mai prezentabilă! le poruncește Evangeline, nederanjându-se să ridice privirea.

Roșiii îmi fac semn să mă apropii de unica oglindă din încăpere. Mă privesc în ea și îmi dau seama că și Elane este aici. Stă tolănită la soare pe o canapea, ca o pisică leneșă și mulțumită. Se uită și ea la mine, dar fără mirare sau teamă. Doar cu o lipsă totală de interes.

— Așteptați afară, le spune Elane arvenelor mele.

Razele de soare aprind flăcări lichide în părul ei roșu. Chiar dacă am scuze pentru faptul că arăt oribil, în fața ei mă simt rușinată de înfățișarea mea.

Evangeline face un semn scurt din cap, vrând să arate că este de acord cu porunca dată de Elane, iar arvenele ies imediat. Amândouă îmi aruncă priviri iritate. Le înregistrez cu mare grijă, știind că-mi vor putea fi de folos mai târziu.

— Îmi explică și mie cineva ce se petrece? întreb eu, deși nu mă aștept să primesc vreun răspuns.

Cele două izbucnesc în hohote de râs, schimbând priviri pline de răutate. Profit de ocazie ca să mă uit prin încăpere și să evaluez situația. Mai există încă o ușă, care probabil dă în dormitorul lui Evangeline. Ferestrele, bine zăvorâte împotriva gerului de afară, dau spre o curte pe care o cunosc bine. Și îmi dau seama că încăperea în care am fost închisă tot timpul acesta se află față în față cu apartamentul lui Evangeline. Și descoperirea asta mă face să mă cutremur.

Spre marea mea surpriză, Evangeline lasă din mână bucățile de metal. Coroana se rostogolește cu zgomot pe pardoseală și se sfărâmă.

— Este datoria unei regine să-și întâmpine oaspeții cum se cuvine.

— Eu nu sunt tocmai un oaspete, iar tu nu ești tocmai o regină, așa că…

— Ce bine ar fi dacă ți-ar merge și mintea la fel de iute cum îți merge gura! se răstește ea la mine.

Slujnica roșie flutură din pleoape, ferindu-se de parcă vorbele noastre i-ar putea face vreun rău. De fapt, chiar pot. Prin urmare, mă hotărăsc să fiu puțin mai abilă și îmi mușc buzele,

ca să nu mai spun și alte prostii. Îi las pe roșii să se ocupe de mine. Bărbatul îmi perie părul și mi-l răsucește într-un coc, iar femeia mă fardează. Nu cu farduri argintii, ci îmi dă cu roșu în obraji, îmi trasează o linie neagră la ochi și îmi aplică pe buze un ruj intens, transformându-mă într-o apariție de mare prost gust.

— Suficient, spune Elane din spatele ei.

Roșiii se retrag, lăsându-și mâinile în jos și plecând frunțile.

— Nu trebuie să dea impresia că i-ar merge prea bine. Prinții n-ar mai înțelege nimic.

Fac ochii mari. *Prinții. Oaspeții*. În fața cui i-a mai trăsnit prin cap să mă etaleze?

Evangeline își dă seama ce gândesc. Pufnește tare, aruncând o floare din bronz spre Elane. Se înfige în perete, deasupra capului ei, dar Elane nu pare să se sinchisească, ci doar scoate un oftat visător.

— Ai grijă ce spui, Elane.

— Oricum va afla în câteva clipe, scumpa mea. Ce mai contează?

Se ridică dintre perne și își întinde picioarele lungi, incandescente datorită talentului pe care îl stăpânește. Evangeline n-o scapă din ochi și privirea i se ascute când Elane traversează încăperea spre mine.

Se oprește în fața oglinzii și mă privește drept în față.

— Ai să fii cuminte astăzi, da?

Mă întreb cât de repede m-ar jupui Evangeline dacă mi-aș îndesa cotul în dantura perfectă a lui Elane.

— Am să fiu.

— Bravo!

Și dispare. Doar din vedere, nu și din preajma mea. Încă îi mai simt mâna pe umăr. Ca avertisment.

Mă uit la Evangeline prin spațiul unde a fost, până adineauri, trupul lui Elane. Ea se ridică și poalele rochiei i se umflă, fluidă ca mercurul. Din care chiar ar putea să fie confecționată.

Nu mă pot stăpâni și vreau să mă dau puțin înapoi atunci când o văd că vine spre mine. Dar mâna invizibilă a lui Elane mă ține pe loc, obligându-mă să stau dreaptă și nemișcată și să-i permit lui Evangeline să se aplece la mine. Ridică dintr-un colț al gurii. O bucură nespus să mă vadă speriată. Și nu-și mai reține zâmbetul când observă că tresar puternic în fața mâinii ei

ridicate. Dar nu mă lovește, ci doar îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Nu-ți face iluzii! Totul este în folosul meu, mă anunță ea. Nu al tău.

Habar n-am despre ce vorbește, dar dau din cap că am înțeles.

•

Însă Evangeline nu ne duce în sala tronului, ci în sala de consiliu pe care o folosește numai Maven. Santinelele de la uși par mai impozante decât de obicei. Intru și văd că sunt postate și la ferestre. O prevedere în plus după infiltrarea lui Buni în palat.

Ultima oară când am trecut prin sala asta, în ea nu se afla decât Jon. Și acum este aici. Stă tăcut într-un colț, nebăgat în seamă de celelalte șase persoane prezente. Mă ia cu fiori reci când îl văd pe Volo Samos, păianjen negru, stăpân pe sine, cu fiul său, Ptolemus, alături. Bineînțeles că se află aici și Samson Merandus. Îmi aruncă un rânjet disprețuitor, iar eu mă uit în jos, ferindu-mă de privirea lui, de parcă așa aș putea să mă apăr împotriva amintirii când îmi scotocea prin minte.

Mă aștept să-l văd pe Maven stând singur la capătul mesei din marmură. Dar el e încadrat de doi bărbați. Amândoi înfășurați în blănuri grele și piele moale, ca și cum ar trebui să facă față unui ger polar, deși aici suntem bine feriți de frigul iernii de afară. Pielea lor are culoarea albastră-închis, aidoma pietrelor bine lustruite. Cel din dreapta are părul pieptănat într-un fel de cosițe complicate, în care sunt împletite boabe de aur și turcoaze. Iar cel din stânga s-a mulțumit doar cu niște bucle lungi și strălucitoare, peste care și-a pus o cunună din flori de cuarț alb. Evident că sunt de neam regesc. Dar nu de aici. Nu din Norta.

Maven ridică mâna și-i face semn lui Evangeline să se apropie. Ea strălucește de fericire.

— Logodnica mea, lady Evangeline din Casa Samos, o prezintă el. Contribuția ei a fost esențială pentru capturarea lui Mare Barrow, zisă și fetița cu fulgerele, conducătoarea Gărzii Stacojii.

Evangeline își joacă bine rolul și face o reverență în fața celor doi bărbați. Aceștia îi răspund cu plecăciuni.

— Felicitările noastre, lady Evangeline! spune cel cu coroana din cuarț.

Ba chiar îi sărută mâna întinsă. Evangeline pur și simplu radiază pentru că i se acordă atâta atenție.

Apoi îmi aruncă o privire urâtă și înțeleg că vrea să mă duc lângă ea. O fac, dar fără nicio tragere de inimă. Prezența mea îi intrigă pe cei doi străini, care se uită fascinați la mine. Refuz să-i salut, nici măcar din cap nu dau.

— Ea e fetița cu fulgerele? se miră celălalt prinț, descoperindu-și dinții albi care sclipesc puternic în contrast cu pielea lui de culoarea nopții fără lună. Ea ți-a făcut atâtea necazuri? Și ai lăsat-o în viață?

— Normal că a lăsat-o, cârâie compatriotul lui, ridicându-se în picioare.

Mie mi se pare că are peste doi metri înălțime.

— Ce altă momeală mai bună ar găsi? Deși, dacă-i chiar atât de importantă cum zici, mă miră că teroriștii ei n-au încercat încă s-o salveze.

Maven ridică din umeri, cu un aer de satisfacție imperturbabilă.

— Palatul meu este foarte bine apărat. E imposibil să pătrunzi aici.

Mă uit la el și îi surprind privirea. *Mincinosule*! Schițează un zâmbet superior, de parcă ar fi vorba despre o glumă pe care doar noi doi o știm. Iar mă apucă dorința să-l scuip între ochi.

— În Piedmont, am plimba-o pe străzile tuturor orașelor, spune prințul cu coroana din cuarț. Ca să le arătăm cetățenilor noștri ce pătesc cei ca ea.

Piedmont. Numele îmi sună cunoscut. Prin urmare, cei doi sunt prinții din Piedmont. Îmi scormonesc creierii ca să-mi amintesc ce știu despre țara lor. Aliată a Nortei, la granița de sud a acesteia. Guvernată de un grup de prinți. Toate informațiile astea le-am căpătat din lecțiile lui Julian. Dar mai cunosc și altele. Mi-aduc aminte că pe insula Tuck am găsit mai multe mărfuri furate din Piedmont. Ba chiar și Farley a lăsat să se înțeleagă că acolo începuse să se dezvolte o ramură a Gărzii Stacojii, care voia să aducă rebeliunea și în sânul celui mai apropiat aliat al Nortei.

— Știe să vorbească? continuă prințul, uitându-se la Evangeline.

— Din păcate, răspunde ea, cu un zâmbet dușmănos.

Cei doi prinți izbucnesc în râs. Li se alătură și Maven. Apoi și ceilalți din încăpere, dorind să-l flateze pe domnul și stăpânul lor.

— Deci, ce spuneți? Prinț Daraeus? Prinț Alexandret?

Maven îl privește pe fiecare în ochi atunci când îi rostește numele. Își joacă cu multă mândrie rolul de rege în fața prinților de două ori mai vârstnici și mai corpolenți decât el. Ca și cum ar dori să demonstreze că nu-i cu nimic mai prejos decât ei. Da, Elara l-a instruit foarte bine.

— Ați dorit să vedeți prizoniera. Și ați văzut-o.

Alexandret e cel mai aproape de mine și mă apucă de bărbie cu mâinile lui moi. Mă întreb ce talent o avea. Mă întreb cât de tare ar trebui să mă tem de el.

— Foarte adevărat, Maiestate. Însă avem câteva întrebări, dacă ne permiteți.

Deși pare o rugăminte, tonul lui insinuează că este puțin mai mult decât o pretenție.

— Alteță, v-am spus deja ce știe, intervine Samson de la locul lui. Nu mi-a scăpat nimic din ce se află în mintea lui Mare Barrow.

L-aș aproba și eu, dar nu pot să dau din cap din cauza mâinilor lui Alexandret. Mă uit la el, încercând să înțeleg ce vrea de la mine. Dar ochii lui sunt impenetrabili ca un abis. Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta și nu am ce să folosesc împotriva lui. Mi se face pielea de găină la atingerea lui și mi se face dor de fulgerele mele, care m-ar ajuta să mă distanțez de el. Peste umărul lui, văd cum Daraeus își schimbă poziția ca să mă poată vedea mai bine. Razele soarelui de iarnă se reflectă în mărgelele lui de aur și-i dau părului o strălucire orbitoare.

— Rege Maven, am dori să auzim toate lucrurile astea chiar de la ea, spune Daraeus, aplecându-se către Maven.

Zâmbetul lui e plin de naturalețe și charismă. Este un bărbat chipeș și știe să se folosească de atuul său.

— Sperăm să înțelegi că este rugămintea prințului Bracken. Nu avem nevoie decât de câteva minute.

Eu le memorez numele: *Alexandret, Daraeus, Bracken*.

— Întrebați-o tot ce poftiți.

Dar gestul lui Maven sugerează altceva, pentru că și-a încleștat degetele de marginea scaunului. Toți surâd în

continuare și eu îmi spun că niciodată n-am mai văzut zâmbete atât de prefăcute.

— Chiar aici.

După o clipă foarte lungă, Daraeus acceptă. Înclină respectuos capul.

— Foarte bine, Maiestate.

Și imediat trupul lui parcă-și pierde contururile. Se mișcă atât de repede, că nici nu-mi dau seama când ajunge lângă mine. Este extrem de rapid. Nu ca fratele meu, dar suficient ca să mă facă să vibrez de adrenalină. Tot nu știu la ce se pricepe Alexandret. Pot doar să mă rog să nu fie vreun șoptitor, pentru că nu vreau să mai îndur asemenea chinuri.

— Garda Stacojie operează în Piedmont? mă întreabă Alexandret, aplecându-se amenințător asupra mea și sfredelindu-mă cu privirea.

Spre deosebire de Daraeus, el nu zâmbește deloc.

Aștept semnul care să-mi indice existența unei alte minți în mintea mea. Dar îl aștept degeaba. Din cauza cătușelor, ele nu permit nimănui, indiferent de talentul pe care îl posedă, să-mi străpungă capsula de tăcere. Bâigui, cu voce spartă:

— Ce?

— Vreau să-mi spui tot ce știi despre activitățile Gărzii Stacojii în Piedmont.

Toate interogatoriile mele au fost realizate de șoptitori. Mi se pare ciudat acum să mi se pună întrebări și să mi se aștepte răspunsurile, fără să-mi simt țeasta despicată. Presupun că Samson le-a spus deja prinților tot ce a aflat de la mine, numai că ei nu au încredere în el. Și le-a venit ideea să vadă dacă povestea mea se potrivește cu a lui.

— Garda Stacojie nu-și divulgă secretele, răspund eu, fără să știu exact ce am de gând să fac.

Să mint? Să pun mai multe paie pe focul neîncrederii dintre Maven și Piedmont?

— Nu mi s-au dat prea multe informații cu privire la operațiunile lor.

— Operațiunile tale.

Alexandret se încruntă, formând un rid adânc în mijlocul frunții.

— Tu ai fost conducătoarea rebelilor. Refuz să cred că nu ne poți fi de niciun folos.

De niciun folos. Până acum două luni am fost fetița cu fulgerele, o furtună năprasnică sub formă de om. Dar înainte am fost exact cum spune el. De niciun folos pentru nimeni, chiar și pentru dușmanii mei. Pe când locuiam în Pilonii, mă detestam pentru că eram așa. Acum mă bucur. Nu sunt o armă cu care argintiii să se poată lupta.

— Nu sunt conducătoarea lor, îi spun eu lui Alexandret.

Îl aud pe Maven cum se foiește pe scaun. Sper că se simte stânjenit.

— Și nici măcar nu i-am cunoscut pe adevărații conducători.

Prințul nu mă crede. Dar nu crede nici ce i s-a spus înainte.

— Câți agenți aveți în Piedmont?

— Nu știu.

— Cine vă finanțează?

— Nu știu.

Începe ca un fel de înțepătură în degetele de la mâini și de la picioare. O simplă senzație. Neplăcută, dar nu ceva care să mă deranjeze prea mult. E ca atunci când îți amorțește o parte a corpului. Alexandret nu-mi lasă bărbia din mâini. Cătușele, îmi spun eu. Ele mă vor apăra de ce vrea să-mi facă. Nu se poate altfel.

— Unde se află prințul Michael și prințesa Charlotta?

— Nu știu cine sunt.

Michael, Charlotta. Alte nume de ținut minte. Înțepăturile continuă. Acum mi-au urcat pe brațe și pulpe. Inspir zgomotos pe gură.

Alexandret mă privește concentrat printre gene. Mă pregătesc pentru eventuala explozie de durere pe care mi-o va provoca talentul lui.

— Ai avut vreun contact cu Republica Liberă Montfort?

Înțepăturile sunt încă suportabile. Dureroasă este doar strânsoarea lui pe falca mea.

— Da! strig eu.

Și imediat se retrage, cu un zâmbet disprețuitor. Ba chiar îmi dă drumul. Aruncă o privire la mâinile mele, după care îmi ridică brutal o mânecă, dorind să-mi vadă cătușele. Se uită mânios la ele, iar eu simt cum se micșorează zumzetul pe care-l simt în mâini și picioare.

— Maiestate, mă întreb dacă aș putea s-o interoghez fără cătușele din Piatră Tăcută?

Altă pretenție cu mască de rugăminte.

De această dată, Maven îl refuză. Fără cătușe aș fi victimă sigură a talentului său. Probabil că trebuie să fie ceva copleșitor din moment ce a reușit deja să-mi străpungă puțin colivia de tăcere. Și voi fi torturată. Din nou.

— Nu poți, Alteță. Este prea periculoasă ca s-o eliberăm din cătușe, spune Maven, clătinând doar o dată din cap.

Îl urăsc, sigur că-l urăsc, dar uite că acum simt pentru el ceva ce seamănă cu recunoștința.

— Și, așa cum ai zis, este valoroasă. Nu-ți pot permite s-o distrugi.

Samson nu-și poate ascunde dezgustul.

— Cineva ar trebui s-o facă.

— Pot face altceva pentru Altețele Voastre ori pentru prințul Bracken? continuă Maven, vorbind peste diabolicul său văr.

Se ridică și cu o mână își netezește uniforma de gală, acoperită cu insigne și medalii de onoare. Însă nu-și desprinde cealaltă mână de scaun și o ține strâns pe un braț din Piatră Tăcută. Ancora și scutul lui.

Zâmbind din nou, Daraeus face o plecăciune adâncă, în numele lui și al lui Alexandret.

— Am auzit vorbindu-se despre o petrecere.

— De data asta, spune Maven, aruncându-mi un rânjet ironic, zvonurile sunt adevărate.

•

Lady Blonos nu m-a învățat cum să mă comport cu membrii familiei regale din țările aliate. Am participat la petreceri, la baluri, la un Turneu al Reginelor – pe care l-am distrus din greșeală –, dar niciodată la așa ceva. Poate pentru că tatălui lui Maven nu-i păsa atât de mult de aparențe, dar Maven este bucățică ruptă din mama lui. *Dacă pari puternic, atunci chiar ești puternic*, a declarat ea odată. Iar astăzi el ia în serios vorbele Elarei. Mă pune să mă așez la o masă lungă, alături de sfetnicii săi și de oaspeții din Piedmont. De aici putem vedea tot ce se întâmplă.

N-am intrat niciodată în sala asta de bal. Este mult mai mare decât sala tronului, decât galeriile și decât toate sălile de ospețe din palat. Aici încape cu ușurință întreaga lui Curte, toți lorzii și doamnele, plus toate rudele lor. Încăperea este înaltă cât trei etaje, cu ferestre uriașe din cristal și sticlă colorată, fiecare

reprezentând câte una dintre Înaltele Case. Rezultatul este o duzină de curcubeie arcuite peste pardoseala din marmură cu nervuri din granit negru. Fațetele din diamant ale candelabrelor au forme de copaci, păsări, raze de soare, constelații, furtuni, iaduri, taifunuri și zeci de alte simboluri ale puterii argintii. Dacă n-aș fi în situația asta dificilă, aș sta tot timpul ospățului doar cu ochii în tavan. Bine măcar că de data asta nu sunt așezată lângă Maven. În seara asta prinții străini trebuie să-i suporte prezența. Dar îi am pe Jon în stânga și pe Evangeline în dreapta. Îmi țin coatele lipite de corp, pentru că nu vreau să mă ating de vreunul din greșeală. Evangeline ar putea băga cuțitul de friptură în mine, iar Jon mi-ar împărtăși o altă premoniție dezgustătoare de-a lui.

Din fericire, mâncarea este gustoasă și mă forțez să înghit câte ceva. Dar nu mă ating de băutură. Servitorii roșii se învârtesc printre noi și niciun pahar nu rămâne gol. Vreo zece minute încerc să le atrag atenția, apoi mă las păgubașă. Servitorii sunt isteți și nu vor să-și riște viața uitându-se la mine.

Așa că privesc doar înainte, număr mesele, număr Înaltele Case. Sunt toate reprezentate aici, inclusiv Casa Calore, însă aceasta doar prin Maven. Nu știu să aibă veri sau alte rude, deși probabil că mă înșel. Poate că sunt și ei suficient de inteligenți ca să se țină la distanță de furia lui posesivă în privința tronului.

Casa Iral îmi pare mai mică, mai subțiată cumva, în ciuda straielor strălucitoare în albastru și roșu purtate de membrii ei prezenți aici. Sunt prea puțini și mă întreb câți Irali au fost închiși în Corros. Sau au fugit de la palat. Sonya este aici, elegantă și extrem de protocolară, dar ciudat de încordată. Și-a înlocuit uniforma militară cu o rochie splendidă și stă alături de un bărbat mai în vârstă, care poartă la gât un colan cu rubine și safire. Probabil noul conducător al casei ei, de vreme ce Pantera a fost ucisă de cineva care se află acum la doar câțiva metri depărtare. Mă întreb dacă Sonya a povestit cuiva ce i-am zis eu despre bunica ei și Ptolemus. Și mă mai întreb dacă se sinchisește cineva de cele întâmplate.

Sonya ridică brusc ochii și se uită drept la mine, făcându-mă să tresar.

Lângă mine, Jon oftează prelung. Ridică paharul cu vin stacojiu cu o mână.

— Spune-mi, Mare, poți să-mi faci un serviciu?

Până și vocea lui mă scârbește. Zâmbind cu dispreț, mă întorc și-i arunc o privire plină de toată otrava din sufletul meu.

— Poftim?

Pocnește ceva, iar durerea mă străpunge în obraz, sfâșiindu-mi pielea, arzându-mi carnea. Tresar cu putere, ca un animal speriat. Mă lovesc cu umărul de Jon, care, luat prin surprindere, varsă vin pe eleganta fața de masă. Și sânge. Mult sânge. Îl simt, este cald, dar nu mă uit în jos ca să-i văd culoarea. Mă uit doar la Evangeline, care s-a ridicat de la masă, cu brațele întinse.

Un glonț vibrează suspendat în aer, chiar în fața ei. Presupun că seamănă cu acela care mi-a tăiat obrazul și care ar fi putut să mă rănească mult mai rău.

Evangeline strânge pumnul și glonțul țâșnește înapoi, de unde a venit, urmărit de așchiile de oțel desprinse din rochia ei. Mă uit îngrozită la siluetele în albastru și roșu, care încearcă să se ferească de furtuna din metale, lăsând capetele în jos, aplecându-se mai mult, alergând încolo și încoace. Ba chiar înhață bucăți din proiectilele ei, le aruncă înapoi, după care își reiau dansul sălbatic.

Dar nu doar Evangeline atacă. Santinelele se urcă repede pe masă, formând un zid înaintea noastră. Sincronizarea lor este perfectă, căpătată în ani lungi de instrucție neobosită. Însă apar goluri în rândurile lor. Și unii soldați își scot cagulele, își aruncă mantiile de culoarea focului. Se luptă între ei.

La fel fac și Înaltele Case.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de expusă, atât de vulnerabilă, iar ăsta nu-i nici măcar o jumătate de adevăr. Zeii se duelează în fața mea. Casc bine ochii, ca să urmăresc întreaga scenă. Încerc să înțeleg ce se petrece. Nu mi-am închipuit niciodată că se poate întâmpla una ca asta. O luptă pe viață și pe moarte în sala de bal, nu în arenă. Cu bijuterii în loc de armuri.

Membrii Caselor Iral, Haven și Laris – cei în galben strident – par a forma una dintre tabere. Se susțin, se ajută între ei. Lorzii țesevânt din Casa Laris îi aruncă pe mătăsoșii Iral dintr-un capăt în celălalt al sălii, ca pe niște săgeți vii. Iar Iralii trag cu pistoalele și azvârle cuțite cu precizie ucigașă. Nobilii din Casa Haven au dispărut cu totul, dar văd cum se prăbușesc câteva santinele în fața noastră, doborâte de atacurile lor invizibile.

Cât despre ceilalți… ei bine, ceilalți habar n-au ce să facă. Unii dintre ei – din Casele Samos, Merandus, împreună cu majoritatea gărzilor și santinelelor – se reped la masa principală ca să-l apere pe Maven, pe care eu nu mai reușesc să-l văd. Dar mulți se retrag imediat – surprinși, simțindu-se trădați, nedorind să intre într-un asemenea bucluc și să-și riște pielea. Se apără doar pe ei înșiși și atâta tot. Așteaptă să vadă din ce direcție va bate vântul.

Îmi simt inima în gât. Asta-i șansa mea. Nu mă va observa nimeni în haosul iscat. Singurul lucru pe care cătușele n-au reușit să mi-l răpească este instinctul de hoață.

Mă ridic în picioare, fără să mă mai gândesc la Maven sau la altcineva. Mă concentrez doar pe ce am în față. O ușă. Nu știu unde dă, dar știu că mă va scoate de aici și asta îmi este suficient. Pornesc într-acolo, dar iau și un cuțit de pe masă și încerc să-mi descui cătușele cu el.

Cineva aleargă înaintea mea, lăsând o dâră de sânge roșu. Cu toate că șchiopătează, se mișcă repede și iese pe o ușă. Îmi dau seama că este Jon. Și el fuge. Jon vede viitorul. Cu siguranță că știe care-i cea mai bună ieșire.

Mă întreb dacă am să reușesc să mă țin după el.

Capăt răspunsul după doar trei pași, când o santinelă mă înșfacă pe la spate. Îmi imobilizează brațele, iar eu gem ca un copil furios la culme atunci când scap cuțitul din mână.

— Nu, nu, nu! spune Samson, apărându-mi în față.

Santinela mă ține atât de strâns că nici să tresar nu mai pot.

— Nu se poate așa ceva.

Acum înțeleg despre ce e vorba. Nu-i o operațiune de salvare. Ce se întâmplă nu are nicio legătură cu mine. Este o lovitură de palat, o tentativă de asasinat. Maven e ținta lor.

Casele Iral, Haven și Laris n-au cum să câștige bătălia asta. Sunt în inferioritate numerică, și o știu. Așa că s-au pregătit pentru ce va urma. Iralii se pricep la conspirații și la spionaj. Prin urmare și-au făcut un plan bun. Deja fug din sală, sărind prin ferestrele sparte. Mă uit cu gura căscată cum se aruncă spre cer, agățându-se de rafalele vântului care îi vor duce departe de aici. Dar nu scapă chiar toți. Agilii din Casa Nornus capturează câțiva, la fel și prințul Daraeus, chiar dacă are un cuțit lung împlântat în umăr. Presupun că membrii Casei Haven au plecat de mai multă vreme, deși parcă mai văd unul sau doi, plini de

sânge și murind sub atacul unui șoptitor Merandus. Daraeus întinde o mână și apucă pe cineva de gât. Strânge pumnul și imediat își face apariția o umbră din Casa Haven.

Nu scapă nici soldații trădători, toți aparținând Caselor Laris și Iral. Îngenunchează furioși, dar curajoși și hotărâți. Fără cagule nu-mi mai par atât de înspăimântători.

Atenția ne este atrasă de un bolborosit. Santinela care mă imobilizează se întoarce, permițându-mi și mie să văd un colț al mesei. Mulți oameni se înghesuie în locul unde fusese scaunul lui Maven. Unii stau de pază, alții s-au așezat în genunchi. Reușesc să-l văd printre picioarele lor.

Din gât îi șiroiește sânge argintiu, țâșnind printre degetele santinelei care încearcă să aplice o presiune cât mai mare pe rana de glonț. Maven își rotește ochii și își mișcă buzele. Dar nu poate să vorbească. Nici măcar să țipe nu poate. Nu reușește decât să scoată niște gâfâieli, ca niște suspine.

Mă bucur că mă ține santinela. Altminteri aș fi capabilă să fug la el. Ceva din mine mă îndeamnă s-o fac. Dar nu știu dacă vreau să-i dau lovitura fatală ori să-l alin în clipa morții. Îmi doresc în egală măsură să le fac pe amândouă. Vreau să-l pot privi în ochi și să văd cum mă părăsește pentru totdeauna.

Însă cu un pot să mă mișc, iar el nu vrea să moară.

Tămăduitoarea de piele Skonos, cea care are grijă și de mine, se repede la el și se aruncă în genunchi. Mi se pare că o cheamă Pitulice. Potrivit nume. Este micuță și are mișcările fulgerătoare ale păsării cu același nume. Pocnește din degete.

— Scoate-i glonțul! Mă ocup eu de el! strigă ea. Scoate-l! În clipa asta!

Ptolemus Samos își abandonează locul unde stă de pază și se apleacă peste Maven. Strâmbă din degete și glonțul iese din gâtul regelui, de unde izvorăște sânge argintiu. Maven ar vrea să zbiere, dar se îneacă în propriul sânge.

Încruntată, tămăduitoarea de piele se pune pe treabă. Întinde ambele mâini peste rană și se apleacă, de parcă ar vrea să-l copleșească astfel cu greutatea ei. De unde mă aflu, nu văd pielea lui Maven, dar observ că nu mai curge sânge. Și rana care l-ar fi putut ucide se vindecă. Mușchii și venele și carnea se îmbină la loc, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu a rămas nicio cicatrice. Doar amintirea.

După o clipă, când toată lumea îl privește cu încordare, Maven sare în picioare și scoate flăcări din ambele mâini, făcându-i pe cei din suita lui să se dea înapoi în mare grabă. Masa sare în aer, izbită cu putere de toată furia focului său. Apoi cade într-o baltă de alcool aprins. Restul ia foc, alimentat de furia lui Maven. Și de spaima lui, cred eu.

Când este într-o asemenea stare, numai Volo are curajul să se apropie de el.

— Maiestatea Voastră, n-ar fi mai bine să vă scoatem de…

Maven se întoarce fulgerător spre el, cu ură infinită în privire. Becurile candelabrului de deasupra explodează, scuipând acum flăcări în locul scânteilor.

— N-am niciun motiv să fug.

Totul s-a petrecut în câteva clipe. Sala de bal este scena unui măcel, plină de cioburi de sticlă, mese răsturnate și câteva cadavre mutilate.

Printre ele se află și trupul prințului Alexandret, mort la locul lui de cinste de lângă scaunul regelui, împușcat între ochi.

Nu-mi pare rău. Talentul lui era să producă durere.

•

Evident că eu sunt prima persoană interogată. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum.

Epuizată atât fizic, cât și emoțional, mă prăbușesc moale ca o cârpă pe pardoseala rece atunci când Samson își termină treaba. Respir greu și sacadat, de parcă aș fi alergat într-o cursă. Încerc să-mi conving inima să-și domolească bătăile, încerc să nu mai gâfâi, să mai găsesc în mine un strop de demnitate și normalitate. Mă cutremur când arvenii îmi pun la loc cătușele, care-mi sunt și povară, și ușurare. Colivie și scut.

Ne-am retras în sala mare de consiliu, încăperea aceea circulară, unde Walsh și-a luat viața doar ca să nu dezvăluie secretele Gărzii Stacojii. Aici este mai mult spațiu, suficient pentru torturarea celor vreo doisprezece asasini prinși în viață. Santinelele și-au învățat lecția și își țin strâns prizonierii, neîngăduindu-le nicio mișcare. Flancat de Volo și Daraeus, Maven privește încruntat din scaunul lui. Daraeus spumegă, măcinat de furie și de tristețe. Celălalt prinț a murit, ucis în tentativa de asasinat împotriva lui Maven. Tentativă care, din nefericire, a eșuat.

— N-a știut nimic despre asta. Nici despre revolta caselor și nici despre trădarea lui Jon, îi anunță Samson pe cei din sală.

Îngrozitoarea încăpere pare mai mică acum. Majoritatea scaunelor sunt goale, iar ușile bine zăvorâte. Au rămas doar sfetnicii de încredere ai lui Maven, spectatori ai odioasei scene ce va urma.

Maven rânjește batjocoritor de la locul lui. Nu pare deloc afectat de faptul că a privit moartea în ochi.

— Nu a fost acțiunea Gărzii Stacojii. Garda nu lucrează așa.

— N-ai de unde să știi, se răstește Daraeus, uitând și de manierele elegante, și de zâmbetele amabile. Nu știi nimic despre ei. Dacă Garda Stacojie s-a aliat cu…

— Pervertiții, spune Evangeline din spatele umărului stâng al lui Maven.

Nu are loc la masa de consiliu, așa cum nici titlu de regină nu are încă. Drept urmare, trebuie să stea în picioare, chiar dacă în jur sunt atât de multe scaune libere.

— Zeii nu se aliază niciodată cu gândacii, dar pot fi contaminați de ei.

— Frumoase vorbe din partea unei frumoase domnițe, zice Daraeus cu dispreț, după care nu o mai bagă în seamă.

Evangeline clocotește de furie.

Iar prințul continuă:

— Ceilalți ce zic?

La un semn al lui Maven, interogatoriul începe la modul cel mai serios. O umbră Haven este ținută strâns de Trio, ca s-o împiedice să fugă. Neputându-și folosi talentul, femeia pare ștearsă, doar o amintire a frumuseții cu care se laudă Casa ei. Părul roșu este mai închis, mai mat, fără obișnuita lui strălucire rubinie. Biata de ea scoate un zbieret disperat atunci când Samson îi pune mâna la tâmplă.

— Se gândește la sora ei, spune Samson, nemanifestând nicio emoție în afară de plictiseală. La Elane.

Dar eu am văzut-o pe Elane acum câteva ore, când făcea pe nebuna în salonul lui Evangeline. Nimic din atitudinea ei nu sugera că ar fi știut ceva despre iminenta tentativă de asasinat. Dar, în fond, niciun conspirator bun nu s-ar trăda.

La fel gândește și Maven. Îi aruncă o privire furibundă lui Evangeline.

— Mi s-a spus că lady Elane a reușit să scape, împreună cu majoritatea rudelor ei. Și au părăsit capitala. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce, scumpa mea?

Evangeline nu se uită la el. Știe că pășește pe un teren din ce în ce mai nesigur. Chiar dacă tatăl și fratele îi stau în apropiere, eu nu cred că vreunul dintre ei ar putea-o salva de mânia lui Maven.

— Nu, de ce aș avea? răspunde ea indiferentă, prefăcându-se că-și studiază unghiile ca niște gheare.

— Pentru că era logodnica fratelui tău și târfa ta, răspunde regele pe un ton neutru.

Evangeline nu arată deloc că s-ar simți rușinată sau că i-ar părea rău. Ba chiar ia în râs acuzația lui Maven.

— A, despre asta vorbești? Cum să fi aflat ceva de la mine? Tu te dai peste cap ca să mă ții departe de toate consiliile și politica ta. Mai curând ar trebui să-i mulțumești că ți-a făcut un serviciu ocupându-mi timpul în mod plăcut.

Ciondăneala lor îmi aduce aminte de un alt rege și de o altă regină: părinții lui Maven, certându-se după ce Garda Stacojie a atacat Reședința Soarelui. Atunci și-au aruncat cuvinte grele, care au lăsat răni adânci ce aveau să se adâncească și mai mult mai târziu.

— Atunci, supune-te interogatoriului, Evangeline, și vom vedea, o repede el, întinzând mâna plină de inele.

— Niciodată fiica mea nu va face așa ceva! tună Volo.

Dar vorbele lui nu sunt o amenințare, ci mai degrabă enunțarea unui fapt.

— Nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat și te-a apărat cu prețul vieții. Fără reacțiile iuți ale lui Evangeline și ale fiului meu… în fine, mi se pare lipsit de onestitate și să spui una ca asta.

Bătrânul se încruntă amarnic, încrețindu-și pielea foarte albă, de parcă simplul gând îi provoacă scârbă. De parcă el n-ar fi sărit în sus de bucurie dacă Maven ar fi murit.

— Trăiască regele!

În mijlocul sălii, femeia Haven mârâie și se zbate, încercând să se smulgă din mâinile lui Trio. Însă arvenul o ține bine.

— Da, trăiască regele! repetă ea, aruncându-ne priviri ucigătoare. Tiberias al Șaptelea! Trăiască regele!

Cal.

Maven se ridică și lovește cu pumnii în brațele jilțului. Mă aștept să văd sala cuprinsă de flăcări. Dar focul nu izbucnește. Nu poate. Nu atâta vreme cât Maven stă pe Piatră Tăcută. Flăcările ard doar în ochii lui. Apoi rânjește ca un nebun și începe să râdă.

— Toată nebunia asta… pentru el? zâmbește el compătimitor. Fratele meu a ucis un rege, pe tatăl nostru, a ajutat la asasinarea mamei mele și acum a încercat să mă omoare și pe mine. Samson, te rog, continuă dacă ești amabil, adaugă el, înclinând capul în direcția vărului său. Nu simt strop de milă sau părere de rău față de trădători. Mai cu seamă față de cei proști.

Ceilalți întorc capetele ca să urmărească mai departe interogatoriul, ca să audă secretele pe care le va dezvălui femeia din Casa Haven – secrete despre gruparea din care face parte, despre scopurile și despre planurile ei. Să-l înlocuiască pe Maven cu fratele său. Să-l ajute pe Cal să devină rege, așa cum i-a fost sortit de la naștere. Să restabilească ordinea din trecut.

În tot acest timp eu nu-mi dezlipesc ochii de la băiatul de pe tron. Nicio clipă nu lasă să-i cadă masca. Maxilare încleștate, buze strânse într-o grimasă neînduplecată. Degete țepene, spate drept. Doar privirea îi este nesigură. Iar deasupra gulerului se vede cum gâtul i se acoperă cu pete argintii.

Este de-a dreptul îngrozit.

O secundă mă simt nespus de fericită. Dar imediat îmi aduc aminte că monștrii sunt mult mai periculoși atunci când le este frică.

UNSPREZECE

Cameron

Chiar dacă știam că vor spune că sunt o nesimțită, n-am vrut să merg în Trial. Nu de frică, ci ca să dovedesc că am dreptate. Eu nu sunt o armă, pe care s-o folosească atunci când li se năzare, cum le-a permis Barrow să facă cu ea. Nimeni nu-mi zice mie unde să mă duc și ce să fac. Am terminat cu asta. Așa mi-am trăit întreaga viață. Și toate instinctele îmi spun să stau deoparte de operațiunea Gărzii din Corvium, fortăreața care mănâncă soldați și le scuipă oasele.

Numai că fratele meu, Morrey, se află acum la doar câțiva kilometri distanță, blocat în tranșee. În ciuda talentului meu, tot am nevoie de ajutor ca să pot ajunge până la el. Și, dacă vreau ceva de la Garda asta tâmpită, atunci trebuie să le dau și eu ceva în schimb. Mi-a explicat-o Farley destul de limpede.

Îmi place de ea. Spune exact ce gândește. Și nu-i deprimată, deși ar avea toate motivele să fie. Nu-i așa cum este Cal, care jelește pe la colțuri, refuză să dea o mână de ajutor și apoi se răzgândește când are el chef. E tare enervant prințul ăsta decăzut. Nu-mi dau seama cum de l-a suportat Mare și cum de n-a deranjat-o faptul că-i incapabil să se hotărască de ce parte vrea să fie, mai cu seamă când nu este decât o singură tabără pe care o poate alege. Nici acum nu știe dacă vrea să-i apere pe argintiii din Corvium sau dacă vrea să distrugă orașul din temelii.

— Trebuie să cuceriți zidurile, mormăie el.

Stă în fața lui Farley și a colonelului. Ne aflăm în centrul de operațiuni din Rocasta, un oraș mai puțin apărat, situat la câțiva kilometri distanță de obiectivul nostru.

— Dacă reușiți să controlați zidurile, puteți întoarce orașul pe dos. Astfel, Corvium nu va mai fi de niciun folos. Nimănui.

Eu stau ca momâia lângă Ada și îi ascult cum se ceartă. A fost ideea lui Farley. Dintre toți oamenii cu sângenou, pe noi două ne cunosc roșiii cel mai bine. Iar includerea noastră în aceste ședințe transmite un semnal foarte clar restului unității. Ada

urmărește scena cu ochi mari, memorând toate cuvintele și gesturile. În mod normal, ar fi și Buni aici, numai că acum Buni nu mai este printre noi. Era o femeie micuță, dar a lăsat un gol foarte mare în sufletele noastre. Și eu știu prea bine cine-i de vină pentru asta.

Mă uit fix între omoplații lui Cal. Simt mâncărimea talentului care se cere descătușat și mă lupt cu dorința de a-l îngenunchea pe prințul ăsta tembel. Ne-ar omorî pe toți fără să clipească, dacă ar fi convins că așa ar putea s-o salveze pe Mare. Dar nu i-ar omorî pe ăia din neamul lui. Buni a vrut să se infiltreze singură în palatul din Archeon, dar toată lumea știe că nu a fost ideea ei.

Farley este la fel de supărată ca mine. Nu se uită la Cal nici măcar atunci când lui i se adresează.

— Problema este cum să ne coordonăm cât mai eficient. Nu-i putem trimite pe toți pe ziduri, oricât ar fi ele de importante.

— După socoteala mea, în Corvium se află zece mii de soldați roșii în orice moment al zilei.

Îmi vine să și râd în fața modestiei de care dă dovadă Ada. *După socoteala mea*. Socotelile ei sunt perfecte și o știe toată lumea.

— Regulamentele militare prevăd ca la fiecare zece soldați să existe câte un ofițer, ceea ce înseamnă că în oraș se află cel puțin o mie de argintii, fără să-i mai luăm în calcul și pe cei din unitățile de comandă și administrație. Principalul nostru obiectiv ar trebui să fie neutralizarea lor.

Cal își încrucișează brațele la piept, deloc convins de logica perfectă a Adei.

— Eu nu sunt atât de sigur. Scopul nostru este să distrugem Corvium, să dăm o lovitură puternică armatei lui Maven, chiar în fieful ei. Iar așa ceva nu poate fi obținut fără… fără pierderi cumplite în ambele tabere.

De parcă i-ar păsa ce se întâmplă cu tabăra noastră. De parcă i-ar păsa dacă trăim sau murim cu toții.

— Și cum intenționezi tu să distrugi orașul fără ca acei o mie de argintii să riposteze? întreb eu, deși sunt convinsă că nu voi primi răspuns. Alteța Sa, prințul, îi va ruga să stea cuminți și să se uite la noi?

— Desigur că ne vom lupta cu cei care ni se împotrivesc, intervine colonelul, privind lung la Cal și parcă provocându-l să-l contrazică. Și se vor împotrivi. Suntem convinși de asta.

— Suntem?

Tonul lui Cal este plin de un soi de îngâmfare calmă.

— Unii dintre curtenii lui Maven au încercat să-l asasineze săptămâna trecută. Dacă există disensiuni între Înaltele Case, atunci precis că există și în cadrul armatei. Atacul nostru nu ar face decât să împace facțiunile, cel puțin în Corvium.

Râsetele mele disprețuitoare răsună prelung în încăpere.

— Și atunci, ce facem? Așteptăm? Îi dăm timp lui Maven să-și lingă rănile și să se reorganizeze? Îi dăm timp să-și recapete răsuflarea?

— Îi dăm timp să se spânzure! se răstește Cal la mine, privindu-mă cu la fel de mult dispreț. Îi dăm timp să comită și alte greșeli. Acum are o relație delicată cu Piedmontul, singurul lui aliat. Ca să nu mai vorbim despre cele trei Înalte Case care s-au răzvrătit pe față. Una dintre ele controlează aproape toată aviația, iar alta, o vastă rețea de spionaj. Plus că Maven mai trebuie să-și facă griji și din cauza noastră și a lacuștrilor. Este speriat; nu știe încotro s-o apuce. N-aș vrea să fiu în locul lui pe tron acum.

— Chiar așa? îl întreabă Farley într-o doară.

Dar cuvintele ei sunt tăioase ca niște cuțite. Și îl rănesc. O vede oricine. Educația lui de prinț îl ajută să-și păstreze chipul imobil, dar îl trădează ochii. Scot scântei în lumina neoanelor.

— Nu ne minți, spunând că nu-ți pasă de veștile venite din Archeon. De adevăratul motiv pentru care Laris, Iral și Haven au încercat să-ți asasineze fratele.

Cal face ochii mari.

— Au încercat să dea o lovitură de palat pentru că Maven este un tiran care abuzează de puterea sa și își ucide supușii.

Lovesc cu pumnul în brațul de la scaun. Nu mai am de gând să-l las să ne trateze iar ca pe niște tâmpiți.

— S-au răsculat pentru că vor să te pună pe tine rege! țip eu.

Și, spre marea mea surpriză, îl văd că tresare. Poate că se așteaptă la mai mult de la mine, nu doar la niște simple cuvinte. Dar îmi țin în frâu talentul, oricât de greu mi-ar fi.

— „Trăiască Tiberias al Șaptelea!” Asta i-au strigat complotiștii lui Maven. Informațiile agenților noștri din palatul Focului Alb sunt cât se poate de clare.

Scoate un oftat lung și nemulțumit. Parcă toată discuția noastră l-a obosit. Are fruntea încruntată, fălcile încleștate. Mușchii de la gât i-au ieșit în relief și strânge din pumni. E ca o mașinărie pe punctul de a se strica sau de a exploda.

— Nu este deloc de mirare, murmură el, de parcă așa ar drege cumva lucrurile. Până la urmă tot trebuia să apară o criză dinastică. Dar nimeni n-are cum să mă înscăuneze.

Farley se uită pieziș la el.

— Și dacă ar putea?

O aplaud în sinea mea. Nu-i la fel de îngăduitoare ca Mare.

— Dacă ți-ar oferi coroana, așa-zisul tău drept prin naștere, cerându-ți să pui capăt rebeliunii noastre, ai accepta-o?

Prințul renegat al Casei Calore o privește drept în ochi.

— Nu.

Minte mai prost decât Mare.

•

— Oricât de puțin mi-ar plăcea să recunosc, cam are dreptate când zice că ar trebui să mai așteptăm.

Mai să-mi iasă pe nas ceaiul făcut de Farley. Pun repede ceașca ciobită la loc, pe masa șubredă.

— Doar nu vorbești serios. Cum poți să ai încredere în el?

Farley se plimbă încolo și-ncoace, traversând din doar câțiva pași cămăruța strâmtă. Își masează ceafa cu o mână. Probabil că a apucat-o din nou una dintre durerile ei. Părul îi este din ce în ce mai lung și și-l poartă împletit, ca să n-o deranjeze. Deși, dacă mă întrebați pe mine, ar fi bine să folosească și un pieptene. I-aș oferi scaunul meu, dar nu prea vrea să stea jos în ultima vreme. Simte nevoia să se miște în permanență, ca să n-o mai deranjeze sarcina și ca să-și consume energia.

— Normal că n-am încredere în el, îmi răspunde ea, lovind fără vlagă cu piciorul într-unul dintre pereții scorojiți.

Se simte și neputincioasă, nu numai nervoasă.

— Dar mă bizui pe el în alte privințe. Mă bizui pe el să acționeze într-un anumit fel când e vorba despre anumiți oameni.

— Te referi la Mare.

Păi, la cine altcineva?

— La Mare și la fratele lui. Dragostea lui pentru ea este egală cu ura pentru fratele lui. Asta ar putea fi singura noastră modalitate de a-l ține aproape.

— Din partea mea, ducă-se pe pustii! Să întărâte cât mai mulți argintii și să-i stea ca un ghimpe în coaste lui Maven. Nu avem nevoie de el.

Farley începe să râdă – sinistru sunet în zilele astea.

— Chiar așa. Am să informez Comandamentul că l-am dat afară pe cel mai cunoscut și mai credibil agent din câți avem. O să se bucure foarte tare.

— Dar nici măcar nu-i unul de-ai noștri…

— Ce să zic? Nici despre Mare nu se poate spune că ar fi de partea lui Maven, însă oamenii nu par a înțelege nici asta, nu-i așa?

Știu că are dreptate, dar tot sunt furioasă.

— Câtă vreme îl avem pe Cal, oamenii ne vor băga în seamă. Indiferent cât de tare am dat-o în bară atunci, la Archeon, tot ne-am ales cu un prinț argintiu.

— Un prinț al naibii de inutil.

— Enervant și sâcâitor. O adevărată pacoste. Dar nu inutil.

— Serios? Ce altceva a mai făcut el în ultima vreme, în afară de a o trimite pe Buni la moarte sigură?

— Pe Buni n-a forțat-o nimeni să intre în palatul din Archeon, Cameron. Ea a vrut să facă asta și a murit. Se mai întâmplă.

Farley nu-i cu mult mai mare decât mine, chiar dacă are senzația că-mi poate da lecții. Nu cred că are mai mult de douăzeci și doi de ani. Probabil că instinctele materne i s-au dezvoltat mai devreme, de-aia e așa de protectoare cu mine.

— În afară de faptul că ne face să arătăm bine în fața argintiilor mai puțin ostili, Montfort și-a manifestat deja interesul față de el.

Montfort. Misterioasa Republică Liberă. Gemenii, Rash și Tahir, o descriu ca fiind un paradis al libertății și al egalității, unde roșiii, argintiii și înfocații – cum le zic ei oamenilor cu sângenou – trăiesc împreună în pace. Imposibil de imaginat că ar exista un asemenea loc. Dar, chiar și așa, trebuie să cred în banii, resursele și sprijinul pe care ni-l oferă.

— Ce vor?

Amestec ceaiul în cană, savurând căldura lui care îmi mângâie fața. Aici nu-i la fel de frig ca în Irabelle, dar iarna tot reușește să se strecoare în ascunzătoarea noastră din Rocasta.

— Să se folosească de imaginea lui?

— Cam așa ceva. Au discutat de foarte multe ori cu Comandamentul. Nu mi s-a permis să aflu toate dedesubturile acelor conversații. Știu că inițial au cerut-o pe Mare, însă…

— E cam ocupată în perioada asta.

Menționarea numelui lui Mare Barrow nu o afectează pe Farley la fel de tare ca amintirea lui Shade, totuși o umbră de durere îi acoperă chipul. Normal că încearcă să-și ascundă emoția. Farley face tot posibilul să pară impenetrabilă și, de obicei, reușește.

— Înseamnă că nu există nicio șansă să o salvăm, șoptesc eu.

Farley clatină din cap și atunci eu simt în piept un junghi neașteptat de tristețe. Oricât de tare m-ar scoate Mare din sărite, tot vreau să se întoarcă. Avem nevoie de ea. Și, de-a lungul acestor luni, mi-am dat seama că am și eu nevoie de ea. Pentru că știe ce înseamnă să fii diferit și să cauți în jur pe cineva ca tine. Să te temi și să fii temută în egală măsură. Chiar dacă în cea mai mare parte a timpului face pe nebuna și ne privește pe toți cu superioritate.

Farley se oprește și își mai toarnă o cană cu ceai. Vaporii lui umplu încăperea micuță cu aroma fierbinte a plantelor. Însă Farley nu gustă din el, ci se duce la fereastra aburită, prin care se revarsă spre noi lumina neclară a zilei.

— Nu-mi dau seama cum am putea să reușim cu mijloacele pe care le avem la îndemână. În momentul acesta ne-ar fi mult mai ușor să pătrundem în Corvium decât în Archeon. Pentru că acolo este nevoie de un atac masiv, iar noi încă nu suntem capabili de așa ceva. Mai ales acum, după povestea cu Buni și tentativa de asasinat. Probabil că la Curtea lui Maven măsurile de securitate au atins nivelul maxim, mai rău decât într-o închisoare. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Cal ne sfătuiește să așteptăm. Să-i lăsăm pe argintiii din Corvium să se lupte între ei. Să-l lăsăm pe Maven să greșească în continuare. Și de-abia apoi să acționăm.

— Iar asta ar fi și în folosul lui Mare.

Farley este de acord cu mine.

— I-ar fi mult mai ușor să evadeze de la Curtea mult slăbită și dezbinată a unui rege paranoic, spune ea oftând și aruncând o privire la ceaiul de care nu s-a atins. Doar ea se mai poate salva acum.

Mi-e ușor să schimb subiectul. Oricât mi-aș dori să se întoarcă Mare, mult mai mult vreau să știu pe altcineva în siguranță.

— Câți kilometri sunt de aici și până la Năduful?

— Iar te-a apucat?

— Nu m-a lăsat niciodată.

Mă ridic în picioare, pentru că așa simt că îmi voi putea susține mai bine cauza. Sunt la fel de înaltă ca Farley, dar mereu am impresia că mă privește de sus. Sunt tânără, fără experiență. Nu știu prea multe despre lumea de dincolo de mahalaua în care am trăit. Dar asta nu înseamnă că am să stau cuminte pe fundul meu și am să fac doar ce mi se ordonă.

— Nu-ți cer ajutorul și nici de Gardă nu am nevoie. Vreau doar o hartă și, poate, o armă. Am să fac singură tot ce e de făcut.

Farley nici măcar nu clipește.

— Cameron, fratele tău este într-o legiune. Nu-l poți scoate de acolo la fel cum ți-ai scoate un dinte.

Încleștez pumnii.

— Tu crezi că am venit până aici ca să stau cu mâinile în poală și să mă uit la Cal cum bate pasul pe loc?

Argumentul meu și-a pierdut prospețimea. Așa că Farley îmi închide foarte ușor gura.

— Ce să zic? În niciun caz nu cred că ai venit până aici ca să mori, spune ea calmă, ridicând foarte puțin din umerii lați, ca și cum ar vrea să mă provoace. Și exact asta se va întâmpla, indiferent cât de puternic sau de ucigător ți-ar fi talentul. Chiar dacă ar fi să iei vreo zece argintii după tine, tot n-am să te las să mori degeaba. Ne-am înțeles?

— Nu-i degeaba dacă îmi salvez fratele, mormăi eu.

Știu că are dreptate, numai că nu vreau să recunosc. Așa că evit s-o privesc în ochi și mă întorc cu fața la perete. De nervi, mă apuc să smulg bucățele din vopseaua scorojită. Gest copilăros, de acord, dar care mă face să mă simt ceva mai bine.

— Nu mi-ești șefă. Nu-mi spui tu ce să fac cu viața mea.

— Corect. Nu sunt decât o prietenă care simte nevoia să sublinieze ceva.

Încă sunt cu spatele la ea, dar aud cum scârțâie podeaua sub pașii ei apăsați. Însă mâna de pe umărul meu este ușoară ca o adiere. Farley are gesturi ca de robot, pentru că nu știe cum să aline pe cineva. Oricât de supărată sunt, mă întreb cum de a fost capabilă să poarte fie și o conversație cu surâzătorul Shade Barrow… ca să nu mai spun și altceva…

— Mi-aduc aminte ce i-ai zis lui Mare. Atunci când te-am luat cu noi. Eram în avion și tu i-ai spus că greșește când vrea să-i salveze pe oamenii cu sângenou. Că așa nu face decât să perpetueze diviziunea dintre noi. Că așa i-ar susține doar pe anumiți roșii, în defavoarea celorlalți. Și ai avut dreptate.

— Nu-i totuna. Eu nu vreau să-l salvez decât pe fratele meu.

— Cum îți închipui că am ajuns noi aici? mă întreabă ea cu dispreț. Fiecare am vrut să ne salvăm un prieten, un frate, un părinte. Să ne salvăm pe noi înșine. Toți am ajuns aici din cele mai egoiste motive, Cameron. Dar nu trebuie să le lăsăm să ne distragă atenția. Trebuie să ne concentrăm asupra cauzei noastre. Asupra binelui suprem. Iar tu poți face atât de multe aici, alături de noi. Nu ne putem permite să te pierdem.

Și pe tine. Nu ne putem permite să te pierdem și pe tine. Ultimele cuvinte plutesc în aer, nerostite. Însă eu le-am auzit.

— Te înșeli. N-am ajuns aici pentru că așa am vrut eu. Am fost adusă aici. Mare Barrow m-a obligat să o urmez, iar voi toți ați fost de acord cu ea.

— Of, Cameron, ai jucat cartea asta de prea multe ori. Tu singură ai ales să rămâi lângă noi. Tu singură ai ales să ne ajuți. Și asta s-a întâmplat acum mult timp.

— Dar tu ce-ai alege acum, Farley? mă răstesc eu la ea.

Mi-o fi prietenă, dar asta nu înseamnă că trebuie să bat în retragere.

— Poftim?

— Ai alege binele suprem? Ori l-ai alege pe Shade?

Nu-mi răspunde și văd că i se împăienjenesc ochii. Asta îmi e de ajuns. Dar nu vreau s-o văd plângând, așa că mă întorc și mă îndrept spre ușă.

— Trebuie să merg la instrucție, anunț eu.

Mă îndoiesc că ea mă mai aude.

•

Instrucția este mai dificilă în adăpostul din Rocasta. Nu avem spațiu suficient, ca să nu mai zic că majoritatea agenților pe

care îi cunosc au rămas în Irabelle. Uite, Kilorn, de exemplu. Oricât ar fi de înverșunat, nu se repede la luptă cu orice preț și nici nu are vreun talent pe care să se bazeze. Și pe el l-am lăsat acolo. Nu și pe instructoarea mea. În fond, e o argintie, iar colonelul nu a vrut s-o scape din ochi.

Sara Skonos mă așteaptă în subsolul magaziei pe care am fortificat-o și ne-am transformat-o în cartier general. Stă într-o încăpere amenajată pentru exercițiile oamenilor cu sângenou. Este ora cinei, așa că toți ceilalți sunt la masă. Avem tot locul la dispoziție, nu că am avea nevoie de cine știe ce spațiu.

Stă cu picioarele încrucișate și palmele lipite de pardoseala din beton, la fel ca pereții. Are la îndemână carnețelul, în care va nota orice i se va părea că merită să fie notat. Îmi aruncă o privire – singurul salut pe care am să-l primesc de la ea. Este singura tămăduitoare de piele pe care am găsit-o și nu scoate nicio vorbă. Chiar dacă m-am obișnuit cu ea, tot mă ia cu fiori când îi văd obrajii scofâlciți și mă gândesc că i s-a tăiat limba. Ca de obicei, se preface că nu bagă de seamă repulsia mea și îmi face semn să mă așez în fața ei.

Stau pe pardoseală și încerc să-mi stăpânesc impulsul de a fugi de acolo. Sau de a sări la bătaie.

Pentru că Sara Skonos este argintie. Iar eu am fost învățată să mă tem, să detest și să mă supun acelora ca ea. Însă parcă nu-mi vine s-o disprețuiesc la fel cum îi disprețuiesc pe Julian sau pe Cal. Nu că mi-ar fi milă de ea. Mai degrabă, cred că… o înțeleg. Înțeleg cât de frustrată te poți simți atunci când știi că ceva este corect, dar ceilalți te ignoră sau chiar te pedepsesc din cauza asta. Nici nu mai știu de câte ori am fost tăiată de la rație doar pentru că m-am uitat așa cum nu se cade la vreun supraveghetor argintiu. Sau pentru că m-am trezit vorbind. La fel a făcut și ea, numai că vorbele ei au fost adresate unei regine. Iar regina a poruncit să i se taie limba.

Cu toate că nu mai poate vorbi, Sara știe să comunice. Mă lovește ușor pe genunchi, obligându-mă s-o privesc în ochii ei de un cenușiu tulbure. Apoi își înclină fruntea și își duce mâna la inimă.

Fac și eu la fel, știind ce vrea de la mine. Încep să respir așa cum respiră ea: adânc, regulat. E un exercițiu liniștitor, care îmi alungă toate gândurile ce mi se învârtesc în cap. Îmi limpezește mintea și îmi permite să simt ceea ce ignor în mod normal. Îmi

simt talentul vibrându-mi sub piele, la fel ca întotdeauna, numai că acum sunt de acord să-l percep. Însă nu să-l și folosesc, ci doar să-i constat prezența. Tăcerea aceasta încă mi se pare ceva nou și trebuie să mă deprind cu ea, tot așa cum te deprinzi cu orice altă aptitudine.

După minute lungi în care nu fac nimic altceva decât exerciții de respirație, Sara mă bate din nou pe genunchi, cerându-mi să-mi ridic privirea. Acum arată cu degetul spre ea.

— Sara, nu am dispoziția necesară, încep eu să-i spun.

Dar ea mișcă brusc o mână prin aer, de parcă ar vrea să-l despice. Adică *tacă-ți gura*. Mai clar nici că se poate.

— Vreau să zic că ți-aș putea face rău.

Scoate un gâlgâit disprețuitor din gât, unul dintre puținele sunete de care este capabilă. Parcă și-ar râde de mine. Apoi își atinge buzele cu vârful degetelor, adresându-mi un zâmbet întunecat. A pățit lucruri mult mai rele.

— Cum vrei. Să nu zici că nu te-am avertizat, oftez eu.

Mă foiesc puțin, ca să mă așez mai bine. După care mă încrunt, permit talentului să mă învăluie, să se adâncească, să se extindă. Până când ajunge la ea. Și se pogoară tăcerea.

Face ochii mari atunci când îi simte atingerea. Doar o pișcătură la început. Cel puțin, așa sper eu. E un simplu exercițiu și n-am nicio intenție s-o fac praf. Mă gândesc la Mare, capabilă să stârnească furtuni puternice. La Cal, în stare să declanșeze iadul pe pământ. Însă amândurora le este greu să poarte o conversație simplă fără să explodeze. Este nevoie de mult mai mult exercițiu ca să înveți să te controlezi.

Forța mea se intensifică tot mai mult, iar Sara ridică un deget ca să-mi indice gradul de disconfort pe care îl simte. Încerc să-mi înfrânez talentul. Dar este ca și cum aș vrea să înfrânez valurile oceanului. Habar n-am ce simte omul căruia îi reduc la tăcere toate simțurile. Piatra Tăcută din închisoarea Corros n-a avut niciun efect asupra mea, dar i-a sufocat, i-a uscat și i-a ucis încetul cu încetul pe toți oamenii din jur. La fel pot face și eu. După vreun minut, Sara ridică și al doilea deget.

— Sara...?

Cu cealaltă mână îmi face semn să continui.

Îmi aduc aminte de lecția noastră de ieri. A ridicat doar cinci degete, deși știam că pot mai mult. Însă nu mi se pare o idee

bună să o las fără puteri pe singura tămăduitoare pe care o avem.

Văd cum i se aprind obrajii, dar nu apucă să mai ridice încă un deget pentru că cineva deschide ușa de la subsol.

Mi se năruie toată concentrarea și mi se risipește tăcerea. Sara scoate un icnet de ușurare. Amândouă ne întoarcem să vedem cine și-a permis să ne întrerupă. Ea schițează unul dintre rarele ei zâmbite, iar eu mă încrunt furioasă.

— Jacos, mormăi eu. Facem exerciții, în caz că n-ai observat.

Îi zvâcnește colțul buzelor, într-un rânjet batjocoritor, dar reușește să se abțină. La fel ca noi toți, și lui pare că-i merge mai bine în Rocasta. Hainele noastre sunt mai bune, sunt vătuite și ne apără de frig. Mâncarea este mai bună și mai consistentă, camerele sunt mai calde. Lui Julian i-a revenit culoarea în obraji, iar părul lui cărunt și-a recăpătat strălucirea. Julian este un argintiu. Supraviețuitor înnăscut.

— Vai, ce prost sunt! Credeam că stați pe betonul ăsta rece pentru că vă face plăcere! îmi răspunde el.

Clar că antipatia e reciprocă. Sara se uită cu reproș la el, suficient cât să-l îmblânzească.

— Scuzele mele, Cameron, adaugă Julian repede. Voiam doar să-i spun ceva Sarei.

Aceasta ridică dintr-o sprânceană. Adică îl întreabă despre ce este vorba. Eu mă ridic să plec, dar ea mă oprește și, cu un semn din cap, îl îndeamnă pe Julian să continue. O ascultă întotdeauna.

— S-a produs un exod de curteni. Maven a alungat zeci de nobili, mai cu seamă dintre vechii sfetnici ai tatălui său și pe cei care încă îi mai sunt devotați lui Cal. La început nici nu mi-a venit să cred când am auzit relatările agenților. Este… N-am mai văzut așa ceva.

Julian și Sara se privesc în ochi, amândoi încercând să pătrundă semnificația veștilor. Pe mine mă doare fix în cot de câțiva lorzi și cucoane argintii, toți prieteni vechi cu ei doi.

— Și Mare? întreb eu.

— Tot acolo este. Închisă. Și dacă ne așteptam la alte acțiuni din partea caselor răzvrătite…

Oftează, clătinând din cap.

— Maven a început războiul, iar acum se pregătește de atac.

Mă așez într-o poziție mai confortabilă. Are dreptate. Nu-i deloc plăcut să stai cu fundul pe betonul ăsta rece. Bine că eu sunt obișnuită.

— Știam deja că nu-i posibil s-o salvăm. Cu ce ne ajută în plus informațiile astea?

— Mă rog, sunt și vești bune, și vești rele. Cu cât Maven își face mai mulți dușmani, cu atât noi putem să acționăm mai liber. Dar acum strânge rândurile, se retrage tot mai mult în enclava unde se simte în siguranță. N-o să reușim niciodată să ajungem la el.

O aud pe Sara cum hârâie din gât. Nu poate exprima ce gândim cu toții, așa că o fac eu.

— Și nici la Mare.

Julian încuviințează din cap. Privirea lui este foarte gravă.

— Cum merge cu exercițiile?

Schimbă fulgerător subiectul, luându-mă pe nepregătite.

— Cât… cât de bine se poate în condițiile date. Nu avem prea mulți instructori aici.

— Pentru că ai refuzat să te antrenezi cu nepotul meu.

— Să se antreneze ceilalți, spun eu fără să-mi ascund persiflarea din ton. Dar eu nu pot promite că n-am să-l omor. Așa că nu-i bine să mă las tentată.

Sara țâțâie la mine să tac. Dar Julian îi face semn să mă lase în pace.

— Nu-i nicio problemă. Poate crezi că eu nu-ți înțeleg punctul de vedere. Și să știi că ai avea dreptate. Dar să fii convinsă că încerc din răsputeri, Cameron.

Noi încă stăm cu picioarele încrucișate pe pardoseală și acum Julian îndrăznește să se apropie. Nu-mi place absolut deloc și mă ridic repede, lăsându-mă în voia instinctelor mele de apărare. Vreau să fiu cât se poate de pregătită dacă-i vorba să mă aflu atât de aproape de Julian.

— Crede-mă când îți spun că nu trebuie să te temi de mine.

— Asigurările argintiilor sunt apă de ploaie.

Nu am de ce să ridic tonul. Cuvintele mele sunt suficient de tăioase.

Spre marea mea surpriză, Julian îmi zâmbește. Numai că zâmbetul lui este găunos, nesincer.

— Ia te uită! Pe asta n-am știut-o, mormăie el, mai mult pentru sine decât pentru Sara. Nu renunța la furia asta. Poate că

Sara nu-i de acord cu mine, dar sentimentele tale de acum te vor ajuta mai mult decât orice altceva, dacă vei învăța să ți le folosești.

Nu mă interesează sfaturile acestui individ. Și totuși îi ascult vorbele cu luare-aminte. El este cel care a instruit-o pe Mare. Aș fi o proastă dacă n-aș crede că el m-ar putea ajuta și pe mine să-mi dezvolt talentul. Iar furie am din belșug.

— Alte noutăți? întreb eu. Mi se pare că Farley și colonelul trag de timp sau, mai bine zis, că nepotul tău îi convinge să tragă de timp.

— Da, cam așa ceva.

— Ciudat! Credeam că-i mereu gata de luptă.

Julian îmi aruncă din nou surâsul lui neobișnuit.

— Cal a fost învățat cu războiul, exact așa cum tu ai fost învățată cu mașinăriile. Dar tu nu vrei să te întorci în fabrică, nu-i așa?

Răspunsul, indiferent care ar fi acela, îmi rămâne în gât. *Am fost o sclavă, obligată să muncesc pe brânci. Nu știam să fac nimic altceva*.

Însă șuier printre dinți:

— Nu face pe deșteptul cu mine, Julian!

Deloc impresionat, el ridică din umeri.

— Încerc doar să înțeleg cum vezi tu lucrurile. Încearcă și tu să-l înțelegi pe el.

În oricare altă zi, aș fi ieșit ca o furtună din cameră. Furioasă, ofensată. Și mi-aș fi găsit alinare într-o siguranță defectă, în vreun cablu rupt. Astăzi însă mă așez la loc, lângă Sara. N-am să-i permit în veci lui Julian Jacos să mă dea afară ca pe un copil neastâmpărat. Am avut de-a face cu supraveghetori mult mai răi decât el.

— Am văzut prunci care au murit fără să simtă vreodată razele soarelui. Fără să fi respirat vreodată aer proaspăt, înrobiți de neamul tău. Tu ai trecut prin așa ceva? După ce ai să treci, atunci să-mi vorbești despre felul în care văd eu lucrurile, lord Jacos.

Îi întorc spatele spunând doar atât:

— Să mă anunți când prințul se va hotărî să aleagă o tabără. Și dacă o alege pe cea bună.

După care îi fac un semn Sarei.

— Încă o dată?

DOISPREZECE

Mare

În urmă cu câteva luni, când argintiii au părăsit în fugă Reședința Soarelui, înspăimântați de atacul Gărzii Stacojii în timpul fastuosului lor bal, a fost vorba despre o acțiune unitară. Am plecat împreună, urmând să ne regrupăm în capitală. Acum lucrurile stau cu totul altfel.

Cei alungați de Maven formează grupuri separate. Eu nu-i văd plecând, dar îmi dau seama cât de mulți lipsesc deja de la Curte. Câțiva sfetnici vechi. Vistiernicul Coroanei, câțiva generali, niște membri ai unor consilii. Eliberați din funcții, spun zvonurile. Dar nu mă las păcălită. Toți au fost apropiații lui Cal și ai tatălui său. Maven nu are încredere în ei și îi îndepărtează fără scrupule. Nu-i omoară și nici nu-i face să dispară altcumva. Nu-i chiar atât de prost încât să declanșeze un alt război intern. Însă este o mișcare decisivă, ca să nu spun mai mult. Îi scoate din joc ca pe niște piese de șah. În urma plecării lor rămân mesele cu locuri goale, ca niște guri fără dinți. Din ce în ce mai multe, cu fiecare zi care trece. Majoritatea celor alungați sunt bărbați și femei în vârstă, a căror loialitate față de Coroană se întinde pe multe generații. Iar aceștia își amintesc cum stăteau lucrurile în trecut și nu au încredere în noul lor rege.

Sunt oameni care au început să numească palatul lui Maven „Curtea Copiilor”.

Maven a izgonit mulți lorzi și doamne, dar fiii și fiicele lor au rămas aici. Ca o revendicare. Ca un avertisment. Ca o amenințare.

Sunt ostatici.

Nici măcar Casa Merandus nu scapă de paranoia lui din ce în ce mai mare. Singura care nu cade pradă regelui este Casa Samos.

Cei rămași îi sunt devotați întrutotul. Sau, cel puțin, se prefac că ar fi.

Probabil din cauza asta mă cheamă la el mult mai des. Din cauza asta îl văd atât de mult. Pentru că sunt singura persoană

în a cărei loialitate are încredere. Singura pe care o cunoaște cu adevărat.

La micul dejun citește febril rapoartele. N-are niciun sens să încerc să trag cu ochiul. Are mare grijă să le țină în partea lui de masă, departe de mine. Plus că întoarce paginile cu fața în jos când le termină. Așa că, în loc să citesc și eu rapoartele, mă mulțumesc să citesc expresia de pe chipul lui. În sufrageria aceasta, care-i aparține doar lui, nu-și mai bate capul să stea lipit de Piatra Tăcută. Chiar și santinelele stau afară, postate în fața ușii și a ferestrelor înalte. Le văd, dar știu că nu ne pot auzi. Exact asta vrea Maven. Are tunica descheiată și părul nepieptănat, pentru că nu obișnuiește să poarte coroana atât de devreme. Am sentimentul că aici este micul lui sanctuar, unde el se minte că ar fi în siguranță.

Acum seamănă mult cu băiatul din imaginația mea. Al doilea prinț în succesiunea la tron, mulțumit cu locul acesta, neîmpovărat de o coroană care nu trebuie să-i aparțină.

Îi urmăresc grimasele peste buza paharului. Strânge din ochi, încleștează maxilarele. Vești proaste. Are din nou cearcăne și, cu toate că mănâncă destul pentru doi, pare tot mai slab cu fiecare zi ce trece. Mă întreb dacă visează tentativa aia de asasinat. Dacă are coșmaruri în care revede cum i-am ucis mama. În care revede moartea tatălui său, în care el a jucat un rol esențial. În care își vede fratele exilat, dar o permanentă amenințare la adresa lui și a coroanei pe care o poartă. Nostim lucru când te gândești că Maven obișnuia să spună că el era umbra lui Cal, dar uite că umbra este acum Cal, bântuind fragilul regat al lui Maven.

Din toate colțurile vin vești despre el, așa că-i firesc să le aflu până și eu. Se spune că s-ar afla în Golful Portuar. Ba nu, în Delphie. Ba în Rocasta. Ba chiar se zvonește că ar fi trecut granița în Ținutul Lacurilor. Sincer, nu-mi pot da seama care dintre informații este corectă. Dacă există vreuna. La fel de posibil este să se afle în Montfort. La adăpostul oferit de acel tărâm îndepărtat.

Nu contează că aici este palatul lui Maven, lumea lui Maven, eu văd în jur tot amprenta lui Cal. Uniformele imaculate, soldații bine instruiți, flăcările strălucitoare ale lumânărilor, pereții acoperiți cu portrete în rame aurite și zugrăviți în culorile înaltelor Case. Văd câte un salon gol și îmi aduc imediat aminte

de lecțiile mele de dans. Dacă m-aș uita la Maven doar cu coada ochiului, atunci m-aș putea preface că este adevărat. În fond, sunt frați de tată. Au trăsături comune. Părul negru, eleganța chipului princiar. Însă Maven e mai palid, mai ascuțit, un schelet atât ca trup, cât și ca suflet. Complet gol pe dinăuntru.

— Atât de fix mă privești, că mă întreb dacă nu cumva îmi poți citi gândurile în ochi, spune Maven pe neașteptate.

Întoarce foaia din fața lui, ascunzându-i conținutul. Și se uită la mine.

Nu-i reușește încercarea de a mă lua prin surprindere. Netulburată, îmi ung în continuare felia de pâine cu prea mult unt.

— Măcar de-aș vedea ceva în ei, răspund eu ambiguu. Ești o formă fără fond.

Nici nu tresare.

— Și tu ești inutilă.

Îmi dau ochii peste cap și lovesc încet cu cătușele în masă. Parcă ar bate cineva la ușă.

— Ce mă amuză conversațiile noastre!

— Dacă preferi să stai în camera ta…, mă avertizează el.

În fiecare zi rostește astfel de amenințări deșarte. Amândoi știm că actuala situație este cea mai bună. Măcar așa eu pot pretinde că fac ceva folositor, iar el se poate preface că nu-i complet singur în colivia pe care și-a construit-o. Pe care a construit-o pentru amândoi.

Îmi este greu să dorm aici, chiar și cu cătușele la mâini. Ceea ce înseamnă că am mult timp la dispoziție ca să mă gândesc.

Și să-mi fac planul.

Cărțile lui Julian nu reprezintă doar o mângâiere, ci și o unealtă. Și acum continuă să mă învețe, chiar dacă suntem departe unul de celălalt. În textele sale sunt multe lucruri de asimilat și de folosit. Prima și cea mai importantă învățătură spune „dezbină și cucerește”. Maven a utilizat-o deja împotriva mea. Acum mi se pare normal să mă revanșez.

— Măcar încerci să-l cauți pe Jon?

Pe Maven îl surprinde întrebarea mea. Este prima oară când rostesc numele omului cu sângenou care s-a folosit de tentativa de asasinat ca să evadeze. Din câte știu eu, nu l-au prins încă. O parte din mine e supărată. Jon a scăpat, iar eu nu. Însă mă și

bucur în același timp. Jon e o armă care nu trebuie să ajungă în mâinile lui Maven Calore.

După o fracțiune de secundă, cât i-a trebuit să-și revină din mirare, Maven se apucă iar să mănânce. Fără să-i mai pese de etichetă, își îndeasă în gură o bucată mare de șuncă.

— Știm amândoi că individul ăsta nu-i ușor de găsit.

— Dar îl cauți.

— A știut că va avea loc un atac asupra regelui său și n-a ridicat nici măcar un deget să-l apere, îmi amintește Maven pe un ton sec. Asta echivalează cu o crimă. Din câte știm până acum, a uneltit împreună cu Casele Iral, Haven și Laris.

— Mă cam îndoiesc. Lovitura de palat le-ar fi reușit dacă Jon i-ar fi ajutat. Păcat!

Dă dovadă de politețe și îmi ignoră ironia, reîntorcându-se la mâncarea și rapoartele lui.

Înclin capul într-o parte și părul negru mi se revarsă pe umăr. În ciuda eforturilor depuse de tămăduitoarea mea, cenușiul se întinde spre rădăcini. Nici măcar membrii Casei Skonos nu pot vindeca ceva ce e deja mort.

— Jon mi-a salvat viața.

Ochii lui albaștri se uită țintă la mine.

— Cu câteva secunde înainte de începerea atacului, mi-a atras atenția. M-a făcut să întorc capul. Dacă n-aș fi…

Îmi pipăi obrazul cu un deget. Unde m-a zgâriat glonțul care mi-ar fi putut spulbera căpățâna. Rana s-a vindecat, însă nu a fost uitată.

— Probabil că am și eu un rol în viitorul pe care-l vede.

Maven se uită atent la mine. Nu la ochii mei, ci la locul prin care mi-ar fi intrat glonțul în cap.

— Habar n-am care-i motivul, dar ești o persoană greu de ucis.

De dragul lui, de dragul aparențelor, scot un hohot de râs amar.

— Ce-i așa de nostim?

— De câte ori ai încercat să mă omori?

— O singură dată.

— Și sonda cu ultrasunete ce-a fost? îl reped eu, simțind cum mă înfioară amintirea acelor momente. A fost doar un joc de-al tău?

În razele soarelui tremură un alt raport, aterizând și el cu fața în jos pe masă. Maven își umezește degetele înainte de a-l culege pe următorul din teancul aflat în fața lui. Gest serios. Gest de fațadă.

— Sonda nu trebuia să te ucidă, Mare. Doar să te scoată din acțiune, dacă ar fi fost cazul.

O expresie ciudată i se așterne pe chip. Îngâmfată, dar nu tocmai.

— Plus că nu eu am construit-o.

— Evident. Nu poți să te lauzi că ai fi prea inventiv. Înseamnă că Elara a făcut-o?

— De fapt, Cal.

Oh. Nu reușesc să mă stăpânesc și îmi iau ochii de la el ca să privesc în jur. Simt nevoia să-mi revin. Chiar dacă nu durează decât o singură secundă, dezvăluirea acestei trădări îmi otrăvește sufletul. Dar nu-mi folosește la nimic să mă mai înfurii acum.

— Nu pot să cred că nu ți-a zis, mă întărâtă Maven. De obicei îi place să se laude. Ca să nu mai spun că-i un dispozitiv foarte ingenios. Însă mie nu-mi place. Am poruncit să fie distrus.

Acum mă soarbe din priviri. Tânjind după o reacție din partea mea. Chiar dacă ritmul inimii mele s-a schimbat, reușesc să nu-mi trădez emoțiile. Sonda cu ultrasunete nu mai există. Alt mic dar, alt mesaj din partea acelui Maven pe care credeam eu că-l cunosc.

— Dar sonda poate fi refăcută foarte ușor, dacă nu ai să mai cooperezi. Cal a avut amabilitatea să lase planurile aici când a fugit împreună cu clica ta de șobolani roșii.

— Când a evadat, mormăi eu.

Nu te ambala. Nu-i permite să te zăpăcească. Simulând o totală lipsă de interes, încep să mă joc cu furculița prin farfurie. Deși nu simt nimic, mă străduiesc să afișez o mină rănită, așa cum își dorește Maven. Trebuie să respect planul. Să duc discuția acolo unde vreau eu.

— Tu l-ai forțat să plece. Ca să-i poți lua locul. Ca să fii cum ar fi fost el.

La fel ca mine, Maven se silește să râdă, încercând să ascundă cât de tare l-au iritat vorbele mele.

— Habar n-ai cum s-ar fi purtat după ce și-ar fi pus coroana pe cap.

Încrucișez brațele și mă sprijin de spătarul scaunului. Totul merge exact așa cum îmi doresc.

— Știu că s-ar fi însurat cu Evangeline Samos, ar fi continuat să ducă un război inutil și ar fi ignorat o țară plină de oameni furioși și asupriți. Toate astea ți se par cumva cunoscute?

Chiar dacă Maven este un șarpe cu chip de om, uite că acum rămâne fără replică. Trântește hârtia pe masă. Mult prea repede. Foaia rămâne o clipă cu fața în sus, dar el o întoarce imediat. Nu apuc să zăresc decât câteva cuvinte. *Corvium. Pierderi*. Maven își dă seama că le-am citit și oftează exasperat.

— De parcă ți-ar fi de vreun folos, șoptește el. Oricum nu pleci nicăieri, așa că de ce să-ți baţi capul?

— Probabil că ai dreptate. Nu cred că mai am mult de trăit.

Înclină capul într-o parte. Îngrijorarea îi încrețește fruntea, așa cum speram eu. Așa cum trebuie pentru planul meu.

— De ce spui asta?

Ridic privirea spre tavan și mă apuc să studiez mulurile ornamentale și mulțimea de beculețe ale candelabrului. Ce bine ar fi dacă aș putea să le simt!

— Știi că Evangeline nu va îngădui să rămân în viață. Odată ajunsă regină... gata, s-a terminat cu mine.

Îmi tremură vocea și vorbele îmi mustesc de teamă. Sper să meargă. Trebuie să mă creadă.

— Doar la asta se gândește încă de când ni s-au întretăiat drumurile.

Mă privește mirat.

— Nu crezi că am să te apăr de ea?

— Nu cred că ai putea.

Fac pe sfioasa și încep să-mi trag ațe din cusăturile rochiei. Nu-i la fel de frumoasă ca toate celelalte destinate aparițiilor mele la Curte, dar e la fel de înzorzonată.

— Știm amândoi cât de ușor poate fi ucisă o regină.

Un val de căldură străbate aerul, în timp ce Maven mă privește lung, provocându-mă să mă uit în ochii lui. Instinctiv, îmi vine să-i întorc privirea, dar mă stăpânesc. Secundele se scurg, iar eu mă simt dezgolită în fața lui, pradă în calea prădătorului. De fapt, asta și sunt. O pasăre închisă în colivie. Un animal dus în lesă. Nu mi-au mai rămas decât vocea și acele părți din Maven pe care sper că le cunosc.

— Nu o să se atingă de tine.

— Cum rămâne cu lacuștrii? ridic eu brusc ochii, plini de lacrimi izvorâte dintr-un sentiment de frustrare, ci nu de teamă. Ce o să se întâmple atunci când îți vor sfâșia regatul și așa divizat? Când vor câștiga războiul ăsta interminabil și îți vor face scrum întreaga lume?

Îl sfidez acum. Îmi scapă un oftat prelung, iar lacrimile încep să-mi curgă în voie. Așa și trebuie. Trebuie să-l fac să mă creadă.

— Presupun că vom sfârși amândoi în Circul Oaselor, executați împreună.

Văd cum îi dispare și puțina culoare pe care o mai avea în obraji și îmi dau seama că și el gândește la fel. Și că perspectiva îl chinuiește neîncetat, aidoma unei răni sângerânde. Așa că răsucesc cuțitul.

— Ai ajuns în pragul unui război civil. Până și eu îmi dau seama de asta. Ce rost mai are să pretinzi că ar exista un scenariu în care eu aș scăpa cu viață din toată nebunia asta? Ori mă va omorî Evangeline, ori războiul.

— Ți-am spus că n-am să permit asta.

Mârâitul meu nu-i deloc prefăcut.

— În ce univers aș mai putea avea eu încredere în cuvintele tale?

Nu-i prefăcută nici teama care îmi strânge stomacul atunci când îl văd că se ridică brusc în picioare. Ocolește masa, apropiindu-se de mine cu pași mici și armonioși. Îmi încordez toți mușchii pentru că nu vreau să mă apuce tremuratul. Dar tot mă ia cu fiori reci. Mă pregătesc să primesc o lovitură când îmi ia obrajii în palmele lui moi, ca de femeie. Își pune degetele mari chiar sub falca mea, la câțiva centimetri de jugulară.

Sărutul lui mă arde mai tare decât stigmatul.

Nu există siluire mai oribilă decât senzația buzelor lui pe ale mele. Însă îmi țin mâinile cuminți în poală. Pentru că trebuie să-mi ating scopul. Și îmi înfig unghiile în carnea mea, nu într-a lui. Trebuie să creadă în mine așa cum a crezut și fratele lui. Trebuie să mă aleagă pe mine, așa cum m-a ales și Cal în trecut. Totuși, nu mă pot hotărî să deschid gura.

Maven întrerupe sărutul și eu nu pot decât să sper că nu simte cum mi se face pielea de găină sub atingerea degetelor lui. Mă privește în ochi, căutând să găsească minciuna pe care am ascuns-o atât de bine.

— I-am pierdut pe aproape toți oamenii pe care i-am iubit.

— Din vina cui?

Nu știu din ce pricină, dar el tremură mai tare decât mine. Îmi dă drumul, face un pas înapoi și începe să-și scarpine foarte tare degetele. Sunt șocată, pentru că recunosc gestul. Îl fac și eu. Atunci când durerea de cap devine insuportabilă, am nevoie de o altă durere care să-mi distragă atenția de la ea. Observă că mă uit la el și se oprește. Lasă pe lângă corp pumnii încleștați zdravăn.

— Ea m-a dezvățat de multe, mărturisește el. Dar nu și de asta. Unele obiceiuri se întorc când ți-e lumea mai dragă.

„Ea”. Elara. Produsul ei se află chiar în fața mea. Băiețelul modelat de ea să fie rege printr-o tortură pe care o numea „dragoste”.

Maven se așază încet la locul lui. Nu-mi iau ochii de la el, știind că asta îl tulbură. L-am făcut să-și piardă stăpânirea de sine, dar nu-mi dau seama cum.

Aproape toți oamenii pe care i-am iubit.

Nu știu de ce sunt inclusă în afirmația lui. Dar știu că acesta este motivul pentru care încă mai sunt în viață. Cu mare grijă, readuc discuția la Cal.

— Fratele tău trăiește.

— Da. Din păcate.

— Pe el nu-l iubești?

Nici măcar nu ridică ochii la mine, dar privirea îi ezită peste rândurile raportului din față, fixându-se într-un singur loc. Nu pentru că ar fi surprins, nici măcar mâhnit. Mai degrabă pare contrariat – un băiețel care încearcă să rezolve un puzzle din care lipsesc prea multe piese.

— Nu, îmi răspunde el în cele din urmă.

Minte.

— Nu te cred, îi spun eu, clătinând din cap.

Pentru că îmi aduc aminte cum erau ei doi în trecut. Frați, prieteni, împreună împotriva întregii lumi. Nici măcar Maven nu poate tăgădui asta. Nici măcar Elara nu a putut distruge o asemenea legătură. Indiferent de câte ori a încercat Maven să-l ucidă pe Cal, nu poate nega ce au simțit unul pentru celălalt.

— Crezi ce poftești, Mare, îmi spune el.

La fel ca mai devreme, afișează un aer de dezinteres total, încercând din răsputeri să mă convingă că subiectul nu înseamnă absolut nimic pentru el.

— Sunt sigur că nu-mi iubesc fratele.

— Nu mai minți. Și eu am frați. Și relația noastră este una complicată, mai cu seamă cu sora mea. Ea a fost mereu cea mai talentată, mai bună, mai isteață, mai pricepută la toate. Toată lumea o place mai mult pe ea decât pe mine.

Îmi destăinuiesc vechile supărări, din care țes o pânză în care să-l prind pe Maven.

— Ascultă ce-ți spun, pentru că eu m-am lovit de toate astea. Când îl pierzi pe unul dintre ei… când îți pierzi un frate…

Încep să respir sacadat și gândurile mi se învălmășesc în minte. *Nu te lăsa. Folosește-te de durerea asta.*

— Suferi cumplit de tare.

— Despre Shade vorbești, nu-i așa?

— Nu îndrăzni să-i rostești numele! mă răstesc eu, uitând o clipă ce anume încerc să fac aici.

Dar rana este prea proaspătă, prea dureroasă. Maven se face că nu observă.

— Mama zicea că obișnuiai să-l visezi, spune el.

Mă cutremur în fața acestei amintiri și a gândului că Elara mi-a scotocit prin minte. Parcă încă îi mai simt prezența acolo, zgâriind cu ghearele ei odioase pereții capului meu.

— Dar presupun că nu au fost vise. Chiar îl vedeai lângă tine.

— La fel se purta cu toată lumea? îl întreb eu. Nu era nimic la adăpost de ea? Nici măcar visele?

Nu-mi răspunde. Dar eu insist.

— Tu m-ai visat vreodată?

Și iarăși îl rănesc fără să-mi dau seama. Coboară privirea la farfuria goală din față. Vrea să ia paharul cu apă de pe masă, dar se răzgândește. Apuc să văd că degetele îi tremură tare, dar imediat își ascunde mâinile de ochii mei.

— N-aș zice, spune el în cele din urmă. Eu nu visez.

Pufnesc cu dispreț.

— E imposibil. Chiar și pentru cineva ca tine.

O emoție întunecată, asemănătoare cu tristețea, îi umbrește chipul. Maxilarele i se încleștează și parcă se sufocă, încercând să înghită vorbele pe care nu trebuie să le rostească. În zadar.

Scoate iar mâinile la iveală și începe să bată fără putere cu degetele în masă.

— Obișnuiam să am coșmaruri în copilărie. Dar m-a vindecat ea. Așa cum zice și Samson, mama era un chirurg al minților. Tăia și îndepărta orice nu îi convenea.

În săptămânile din urmă, o furie cumplită și arzătoare s-a instalat în locul ipocriziei pe care o cultivam. Însă acum îl ascult pe Maven și răceala aia ca de gheață mă învăluie din nou. Se infiltrează în toate fibrele ființei mele, ca o otravă, ca o infecție. Nu vreau să aud ce are de spus. Nu-mi pasă câtuși de puțin de scuzele și de explicațiile lui. El este și va rămâne un monstru. Dar nu mă pot împiedica să-l ascult. Pentru că și eu aș putea deveni un monstru. Dacă mi s-ar da o ocazia. Dacă m-ar zdrobi cineva așa cum a fost el zdrobit.

— Fratele meu. Tatăl meu. Știu că i-am iubit pe vremuri. Îmi aduc aminte de asta.

Strânge în mână un cuțit pentru unt și se uită dușmănos la tăișul lui bont. Nu știu împotriva cui și-ar dori să-l folosească. Împotriva lui însuși ori a mamei lui moarte?

— Însă nu mai simt nimic pentru ei. Nu mai simt dragoste. Pentru niciunul. Pentru mai nimic.

— Atunci, de ce mă ții aici? Dacă tot nu simți nimic? De ce nu mă omori și pe mine, ca să terminăm odată pentru totdeauna cu toată povestea asta?

— I-a fost greu să șteargă… anumite sentimente, recunoaște el, privindu-mă în ochi. A încercat și cu tata, a încercat să-l facă să uite de dragostea lui pentru Coriane. Dar n-a reușit decât să înrăutățească situația. De altminteri, obișnuia să spună că-i mai bine să ai inima frântă. Că durerea te întărește. Și că dragostea te face mai slab. Să știi că avea dreptate. Mi-am dat seama de asta încă dinainte să te cunosc.

Între noi plutește acum un alt nume. Nerostit încă.

— Thomas.

Băiatul de pe front. Alt roșu căzut victimă unui război inutil. *Primul meu prieten adevărat*, mi-a destăinuit Maven odată. Acum îmi dau seama că rostise vorbele acelea cu multe pauze. Că lăsase anumite lucruri nespuse. Că-l iubise pe băiat așa cum pretinde că m-ar iubi pe mine.

— Thomas, repetă Maven, strângând și mai tare cuțitul în pumn. Am simțit că…

Se încruntă și cutele dintre sprâncene i se adâncesc. Își duce mâna cealaltă la tâmplă, ca să-și maseze o durere pe care eu nu o pot înțelege.

— Ea nu a fost acolo. Nu l-a văzut niciodată. Nu a știut nimic. Nici măcar nu era soldat. Totul a fost doar un accident.

— Mi-ai spus că ai încercat să-l salvezi. Și că te-au împiedicat gărzile tale.

— O explozie în cartierul general. Se pare că a fost mâna lacuștrilor.

De undeva se aude ticăitul ceasului. Liniștea se așterne între noi. Maven se gândește ce să-mi spună, cât de mult să-și lase masca să-i cadă. Dar deja i-a căzut de tot. Este descoperit, așa cum doar în fața mea poate fi.

— Eram singuri. Mi-am pierdut controlul.

Văd scena cu ochii minții, completând secvențele pe care el nu se poate hotărî să mi le descrie. Poate că se aflau într-un depozit de muniții. Sau chiar în preajma unei conducte de gaz. O singură flacără ar fi fost de ajuns în ambele cazuri.

— Doar el a ars. Eu nu.

— Maven…

— Nici măcar mama n-a putut să îndepărteze amintirea aia. Nici măcar ea nu m-a putut face să uit, oricât de fierbinte am implorat-o. I-am cerut să mă elibereze de durere și a încercat s-o facă de foarte multe ori. Dar n-a reușit. Și de fiecare dată durerea se intensifica tot mai mult.

Știu răspunsul, și totuși îl întreb:

— Vrei să-mi dai drumul, te rog?

— Nu.

— Atunci, ai să te uiți la mine cum mor. Așa cum te-ai uitat și la el.

Căldura puternică trosnește în aer. Stropi de transpirație îmi curg pe spate. Maven se ridică în picioare, răsturnând scaunul care se rostogolește pe pardoseală. Lovește cu pumnul în masă și apoi mătură tot ce se află pe ea: farfurii, pahare, foi cu rapoartele agenților lui. Hârtiile plutesc o clipă în aer, după care se aștern ca niște frunze moarte pe mormanul de cioburi de sticlă și porțelan.

— Ba nu, mârâie el încet.

Atât de încet că de-abia dacă îl aud. Și iese cu pași apăsați din sufragerie.

Arvenii intră și mă apucă de sub brațe. Mă trag departe de masa cu rapoartele pe care nu le mai pot citi acum.

•

Sunt surprinsă să aflu că Maven și-a anulat programul de audiențe și de ședințe din restul zilei, program întocmit cu atâta meticulozitate. Probabil că discuția noastră a avut un efect mai puternic decât mi-am imaginat. În absența lui, eu sunt închisă în cameră, lângă toate cărțile lui Julian. Încerc să citesc, fie și doar pentru a alunga amintirea acestei dimineți. Maven este un mincinos iscusit, iar eu nu cred nici măcar un singur cuvânt din câte-i ies pe gură. Chiar dacă ar spune adevărul, eu tot nu-l cred. Chiar dacă nu ar fi decât produsul minții despotice a mamei lui – o floare cu ghimpi, obligată să crească într-un anume fel. Asta nu schimbă situația. Nu pot să uit cum s-a purtat cu mine și cu mulți alții. Când l-am cunoscut, m-am simțit sedusă de suferința lui. Era băiețelul care trăia în umbră, fiul uitat. M-am identificat cu el. Și eu am fost mereu în planul doi, în timp ce Gisa strălucea ca o stea pe cerul părinților mei. Știu că nu a plănuit să fie așa. Doar că m-a întâlnit atunci și m-a ademenit în capcana unui prinț. Iar acum mă aflu în colivia unui rege. Însă și el este captiv. Cătușele mele sunt din Piatră Tăcută. Pe el îl înrobește coroana pe care o poartă.

Norta a fost făurită din regate și moșii, diferite ca mărime – de la regiunea Riftului, unde își are obârșia Casa Samos, și până la Delphie, orașul-stat. Un argintiu, pe numele lui Caesar Calore, lord de Archeon și strateg de excepție, a unificat Norta pentru a se putea împotrivi unei eventuale agresiuni armate venite din partea forțelor unite ale Piedmontului și ale Ținutului Lacurilor. Imediat după încoronare, el și-a căsătorit fiica, Juliana, cu Garion Savanna, mare prinț de Piedmont. Această înrudire a pus bazele unei alianțe de durată între Casa Calore și prinții din Piedmont. În secolele ce vor urma, mulți descendenți Calore și Piedmont vor respecta exemplul alianțelor prin căsătorie. Odată cu urcarea pe tron a regelui Caesar, în Norta s-a instaurat o perioadă de prosperitate, motiv pentru care domnia lui este considerată începutul unei Noi Ere (*NE*) *în istoria țării.*

De trei ori recitesc paragraful de la început. Scrierile istorice ale lui Julian sunt mult mai complicate decât ce am învățat eu la școală. Și, oricum, nu prea reușesc să mă concentrez la paginile din față. Păr negru, ochi albaștri. Lacrimi pe care Maven refuză să le arate, chiar față de mine. Să fie un alt șiretlic de-a lui? Ce să fac dacă este? Ce să fac dacă nu este? Mă doare inima de mila lui. Mi se oțelește inima împotriva lui. Citesc mai departe, ca să nu mă mai gândesc la toate astea.

Pe de altă parte, relațiile dintre nou-înființata Nortă și vastul Ținut al Lacurilor s-au deteriorat tot mai mult. În secolul al doilea NE, după o serie de războaie purtate cu Prerie pentru stabilirea granițelor, Ținutul Lacurilor și-a pierdut terenurile agricole din regiunea Minnowan, precum și controlul asupra Marelui Râu (*cunoscut și sub numele de Duduca*)*. Birurile mari din urma războiului, precum și amenințarea foametei și a rebeliunii roșii, au dus la forțarea granițelor. Și de o parte, și de cealaltă au avut loc ciocniri. Pentru evitarea altor vărsări de sânge, regele Tiberias al Treilea din Norta și regele Onekad Cygnet din Ținutul Lacurilor au avut o întâlnire istorică la Cascada Fecioarei. Negocierile au ajuns repede într-un impas, iar în anul 200 NE, cele două regate și-au declarat război, fiecare acuzându-l pe celălalt de ruperea relațiilor diplomatice.*

Mă apucă râsul. Nu s-a schimbat nimic.

Cunoscut sub numele de Invazia Lacuștrilor în Norta și Atacul împotriva Ținutului Lacurilor, conflictul acesta continuă să se desfășoare și în prezent. În tabăra argintie s-au înregistrat aproximativ cinci sute de mii de morți, majoritatea în prima decadă a războiului. Nu sunt păstrate evidențe pentru soldații roșii, dar estimările arată că numărul total al morților ar depăși cincizeci de milioane, în vreme ce al răniților ar fi de două ori mai mare. Atât pierderile din tabăra lacuștrilor, cât și cele ale soldaților din Norta sunt

direct proporționale cu numărul de roșii din fiecare țară.

Nu-mi place să recunosc că durează destul de mult, dar până la urmă reușesc să fac socoteala. Morții roșii sunt de o sută de ori mai mulți. Dacă această carte ar aparține oricui altcuiva în afară de Julian, aș arunca-o cât colo, cuprinsă de furie.

Un secol întreg de război și vărsare inutilă de sânge.

Cum i s-ar putea pune capăt?

Ca niciodată, acum mă trezesc că mă bazez pe capacitatea de strateg a lui Maven. Poate că el va găsi o cale pe care nimeni dinaintea lui nu și-a imaginat-o.

TREISPREZECE

Mare

Trece o săptămână până mi se îngăduie să ies din cameră. Mă bucur de cărțile lui Julian, chiar dacă sunt un dar al lui Maven, ceva care să-mi amintească de obsesia lui stranie față de mine. Cărțile sunt singurele mele prietene în locul acesta. Le țin lângă mine, alături de bucata de mătase lucrată de Gisa.

Îmi petrec zilele citind. Călătoresc printre cuvinte pe care îmi este din ce în ce mai greu să le cred. Trei sute de ani de regi Calore, secole de dictatură militară argintie – aceasta este o lume pe care o pot recunoaște. Dar, cu cât mă duc mai adânc în trecut, cu atât lucrurile devin mai confuze.

> *Mărturiile scrise ale așa-numitei Perioade de Reformă sunt extrem de puține, cu toate că majoritatea cronicarilor sunt de acord că aceasta a început în jurul anului 1500 Vechea Eră* (*sau VE*)*, după calendarul modern al Nortei. Majoritatea letopisețelor de dinainte de Reformă, de după aceasta, din timpul sau dinaintea Calamităților care s-au abătut asupra continentului, au fost distruse aproape în întregime, au fost pierdute sau sunt imposibil de citit în prezent. Cele recuperate sunt studiate acum cu mare atenție și se află sub pază în Arhivele Regale din Delphie, precum și în edificii similare din regatele vecine. Calamitățile au fost și ele examinate în detaliu, apelându-se la cercetarea pe teren și la descifrarea miturilor din perioada pre-argintie pentru stabilirea evenimentelor. Și s-a ajuns atunci la concluzia că îmbinarea dintre un război de proporții, deplasarea plăcilor tectonice, modificările climatice și alte catastrofe naturale a dus specia umană până aproape de pragul dispariției.*
>
> *Primele cronici descoperite și traduse datează probabil de prin 950 VE, dar anul nu a putut fi stabilit*

cu exactitate. Unul dintre documente, Judecata lui Barr Rambler, *este o relatare incompletă a procesului unui hoț, proces care s-a desfășurat în Delphie, după ce orașul fusese reconstruit. Barr era acuzat că furase căruța vecinului său. Pare-se că, la un moment dat în timpul procesului, Barr a rupt lanțurile cu care era legat „de parcă ar fi fost făcute din nuiele” și a evadat, cu toate că era foarte bine păzit. Se presupune că aceasta este prima menționare a talentului unui argintiu. Până în zilele noastre, oteliții din Casa Rhambos susțin că s-ar trage din Barr Rambler. Însă revendicarea acestei descendențe este contrazisă de documentele unui alt proces,* Judecata lui Hillman, Tryent, Davids, *în cadrul căreia cei trei bărbați din Delphie au fost acuzați că l-ar fi ucis ulterior pe Barr Rambler, despre care se știa că nu avea urmași. Cei trei au fost achitați și, mai târziu, ridicați în slăvi de cetățenii din Delphie pentru că au pus capăt „monstruozității Rambler”* (Arhivele și înscrisurile din Delphie, Vol. 1).

Tratamentul aplicat lui Barr Rambler nu a fost un incident izolat. Multe scrieri și documente timpurii descriu în detaliu persecuțiile la care au fost supuși noii oameni cu sânge argintiu și cu abilități ieșite din comun. Mulți dintre ei s-au asociat pentru a se putea proteja, formând astfel comunități la periferia orașelor cu populație preponderent roșie. Perioada de Reformă a luat sfârșit odată cu ascensiunea societăților argintii, unele dezvoltându-se la început alături de orașele roșii. Însă, în cele din urmă, foarte multe dintre aceste societăți au înflorit mult mai mult decât corespondentele lor cu sânge roșu.

Ia te uită: argintii persecutați de roșii. Îmi vine să râd. Mare tâmpenie! De-a dreptul imposibil. Toată viața mi s-a spus că ei sunt niște zei și noi, niște gândaci. Nici nu-mi pot imagina cum ar arăta o lume în care opusul acestei situații ar constitui realitatea.

Acestea sunt cărțile lui Julian. Lui i s-a părut că merită să le studieze. Dar eu mă simt prea tulburată ca să mai continui și

citesc în schimb cronica anilor mai recenți. Noua Eră, dinastia Calore. Nume și locuri pe care le cunosc, într-o civilizație pe care o înțeleg.

Într-o zi, hainele care mi se aduc sunt mai urâte ca oricând. Însă confortabile, mai degrabă practice decât elegante. Primul indiciu că ceva nu-i tocmai în ordine. Pantalonii elastici, tunica neagră, cu câteva mărgeluțe rubinii și cizmele uluitor de comode mă fac să semăn cu un agent de securitate. Cizmele sunt din piele uzată, dar bine lustruită, nu au toc și sunt suficient de largi în dreptul gleznelor ca să-mi poată încăpea cătușele în ele. Cele de la mâini sunt ascunse sub mănuși, ca de obicei. Mănuși căptușite cu blană. Mănuși de purtat la frig. Îmi sare inima din piept. Niciodată nu m-am mai simțit atât de încântată de niște mănuși.

— Merg afară? o întreb cu sufletul la gură pe Pisicuță, uitând o clipă cât de bine se pricepe să mă ignore.

Nu mă dezamăgește nici acum și, fără o vorbă și fără să-mi arunce nicio privire, mă scoate din luxoasa-mi temniță. Pe Trifoiaș îmi este mai ușor s-o descifrez. Zvâcnetul buzelor și ochii ei verzi, mijiți îmi confirmă bănuiala. Ca să nu mai spun că amândouă sunt îmbrăcate cu haine groase și au mănuși peste cele din cauciuc pe care le poartă ca să se protejeze de electricitatea pe care eu nu o mai stăpânesc.

Afară. Din ziua când am pus piciorul în palat, nu am mai respirat decât câte o adiere pasageră intrată pe câte o fereastră deschisă. Pe atunci credeam că Maven intenționează să-mi taie capul, așa că evident că eram cu gândurile aiurea. Acum îmi doresc să-mi pot aminti aerul rece de noiembrie, vântul pătrunzător care aduce iarna. Atât de tare mă grăbesc, că aproape le depășesc pe arvene. Mă îmbrâncesc înapoi la locul meu și mă obligă să merg în pas cu ele. Mi se pare că drumul durează o veșnicie, pe scări și coridoare pe care le știu pe dinafară.

Simt o presiune cunoscută și mă uit peste umăr. Ni s-au alăturat și Ouț și Trio, care încheie coloana gărzilor mele arvene. Cei doi țin pasul cu Pisicuța și Trifoiaș și așa pornim spre holul de la intrare și apoi spre Piața lui Caesar.

Aici entuziasmul mi se stinge la fel de repede cum a apărut.

Mă cuprinde teama. Am încercat să-l manipulez pe Maven, să-l determin să comită greșeli grave, să-l fac să se îndoiască de

toți din jur și să ardă toate punțile în urma lui. Dar poate am dat greș. Poate are de gând să mă ardă pe mine.

Mă concentrez doar asupra zgomotului făcut de cizmele mele pe marmură. Este ceva concret, de care îmi pot ancora frica. Strâng pumnii în mănuși, încercând să obțin o scânteie care să mă salveze. Zadarnic.

Palatul mi se pare ciudat de pustiu, chiar mai mult decât de obicei. Ușile pe lângă care trecem se închid repede, iar servitorii, tăcuți și rapizi ca niște șoricei, umblă agitați prin camere cu uși încă deschise. Acoperă mobila și obiectele de artă cu cearșafuri albe, ca niște lințolii stranii. Foarte puține gărzi. Și mai puțini nobili. Cei pe care îi întâlnesc sunt tineri și se uită la mine speriați. Cunosc casele din care provin, le cunosc culorile și le citesc spaima nedisimulată pe chipuri. Toți sunt îmbrăcați ca mine. Pregătiți pentru frigul de afară.

— Unde merge toată lumea? întreb eu, dar nimeni nu-mi răspunde.

Trifoiaș mă trage tare de coada de cal în care mi-am strâns părul, obligându-mă să mă uit drept în față. Nu mă doare, dar gestul mă supără. Niciodată nu s-a mai purtat așa cu mine, mai ales când nu i-am dat niciun motiv.

Enumăr în minte posibilitățile. Să fie vorba despre o evacuare? Oare Garda Stacojie va încerca din nou să atace Archeonul? Ori s-au întors casele răzvrătite ca să termine ce au început? Nu, nici asta. Atmosfera din jur e prea calmă. Nu fugim de nimic.

Când traversăm holul, inspir adânc și mă uit bine în jur. Marmură sub tălpi, candelabre deasupra. Iar pe pereți – oglinzi uriașe, scânteietoare și portrete ale strămoșilor Calore în rame aurite. Steaguri roșii și negre. Argint, aur și cristal. Am sentimentul că toate vor cădea peste mine și mă vor zdrobi. Mă trec fiori de spaimă pe șira spinării când ușile din fața noastră se deschid brusc, fără zgomot. Mă lovește în față o rafală de vânt rece și ochii încep să-mi lăcrimeze.

Soarele de iarnă strălucește puternic deasupra pieței, aproape orbindu-mă o clipă. Clipesc repede, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu lumina puternică. Nu-mi pot permite să pierd nicio secundă. Lumea mi se dezvăluie treptat. Stratul gros de zăpadă de pe acoperișurile palatului și ale clădirilor din jurul Pieței lui Caesar.

În rânduri duble, absolut impecabile, soldații stau aliniați de-a lungul treptelor care coboară din palat. Arvenii mă conduc printre ei, pe lângă armele, uniformele și privirile lor lipsite de orice emoție. Din mers, întorc capul și mă uit peste umăr la conturul hidos al palatului. Zăresc niște siluete care se plimbă pe acoperiș. Ofițeri în uniforme negre; soldați în cenușiu întunecat. Chiar și de la distanța asta tot se poate observa conturul întunecat al armelor lor pe cerul senin. Iar astea sunt doar gărzile pe care le văd eu. Probabil că sunt mult mai mulți soldați care patrulează pe lângă ziduri, păzesc porțile. Ascunși, dar gata să apere în orice clipă locul ăsta blestemat. Sute, păstrați datorită loialității și abilităților lor ucigașe. Traversăm piața singuri, îndreptându-ne către nimeni, către nicăieri. Ce se întâmplă?

Mă uit la clădirile pe lângă care trecem. Curtea Regală – o construcție circulară, cu ziduri din marmură netedă, coloane în spirală și cupolă din cristal – nu mai este folosită de la încoronarea lui Maven. Simbol al puterii, găzduiește înăuntrul ei o sală uriașă, în care încap membrii tuturor Înaltelor Case, împreună cu slugile lor, plus persoane de vază din rândul cetățenilor argintii. Eu n-am intrat niciodată acolo. Și sper să nici nu intru vreodată. Lipite de această clădire se află tribunalele, unde legea argintiilor este aplicată cu eficiență nemiloasă. Pe lângă arcadele și ornamentele lor din cristal, clădirea Trezoreriei pare ștearsă. Nicio fereastră și ziduri din lespezi de marmură – mă văd nevoită să mă întreb câte cariere a secat locul acesta. Ca un bloc din piatră brută printre statui. Acolo se află averea Nortei, mai bine păzită decât însuși regele, încuiată în seifuri și îngropată adânc în pământul de sub noi.

— Pe aici, mârâie Trifoiaș, trăgându-mă către Trezorerie.

— De ce? întreb eu din nou.

Și din nou nu primesc niciun răspuns.

Inima începe să mi se zbată în piept și fac eforturi să respir regulat, ca să nu-mi trădez emoția. Fiecare gâfâit al meu seamănă cu un ticăit de ceas, numărând neîndurător secundele până când voi fi înghițită de matahala aia din piatră.

Ușile sunt groase, mai groase decât ale închisorii Corros. Păzite de soldați în livrele purpurii, se deschid înaintea noastră ca o gură de fiară în fața prăzii. În Trezorerie nu există niciun hol la intrare, spre deosebire de toate celelalte clădiri ale argintiilor

unde am fost. Aici este doar un coridor lung, alb, întortocheat, care coboară în spirală. La fiecare aproximativ zece metri se află câte un străjer în poziție de drepți, pată roșie pe albul pur al zidurilor. Habar nu am unde ar putea fi seifurile și nici unde sunt dusă.

După exact șase sute de pași, ne oprim în fața unui străjer.

Fără o vorbă, acesta face un pas înainte și unul în lateral. Apoi atinge cu degetele peretele din spatele lui. Apasă, iar lespedea de marmură glisează cam treizeci de centimetri, dând la iveală conturul unei uși. Apasă încă o dată și peretele se retrage, lăsând un spațiu larg de un metru. Soldatul nu pare că ar face niciun efort. *Este un oțelit*, îmi spun eu.

Lespedea e groasă și grea. Spaima mea se triplează, mi se pune un nod în gât și simt cum încep să-mi transpire palmele în mănuși. În sfârșit Maven mă bagă într-o celulă adevărată.

Pisicuța și Trifoiaș vor să mă ia pe nepregătite și mă îmbrâncesc. Dar mă țin bine pe picioare și mă împotrivesc.

— Nu! strig eu, înghiontind-o pe una dintre ele cu umărul.

Pisicuța geme, dar nu se lasă și mă împinge în continuare, în vreme ce Trifoiaș mă apucă de talie și mă ridică cu totul în brațe.

— Nu puteți să mă băgați acolo!

Nu știu cum să procedez, nu știu ce mască trebuie să-mi pun acum. Să plâng? Să mă rog de ele? Oare mă port așa cum ar trebui să se poarte regina rebelă care își închipuie ele că aș fi? Care dintre atitudinile astea m-ar putea salva? Teama îmi pune stăpânire pe toate simțurile. Mă sufoc de parcă m-aș îneca.

— Vă rog, nu pot… nu pot…

Dau din picioare, încercând s-o răstorn pe Trifoiaș, numai că este mai puternică decât mi-aș fi imaginat. Ouț mă apucă de cizme, fără să-i pese de șutul pe care i l-am tras în falcă. Mă cară indiferenți, ca și cum aș fi un dulap.

Mă răsucesc și reușesc să-l văd pe soldatul de gardă înainte ca ușa să se închidă în urma noastră. Fredonează ușor, nepăsător. Pentru el nu este decât o zi obișnuită de muncă. Îmi întorc privirea înainte, la soarta care mă așteaptă în adâncurile alea albe.

Încăperea asta a visteriei este pustie. Culoarul ei seamănă cu cel de la intrare, ba e chiar mai întortocheat. Pereții sunt goi. Fără semne distinctive, fără falțuri, chiar și fără gărzi care să-i

păzească. Nu există nimic aici, în afară de luminile din tavan și de piatra care ne înconjoară.

— Vă rog!

Vorbele îmi răsună prelung, însoțite doar de bătăile nebunești ale inimii mele. Mă uit la tavan, dorindu-mi ca totul să nu fie decât un vis urât.

Nu mă aștept să-mi dea drumul din brațe și icnesc cu putere. Dar mă ridic în picioare cât pot de repede. Strâng pumnii, îmi arăt dinții, pregătită să lupt și dispusă să pierd. Nu le voi permite să mă arunce aici, fără să nu le provoc și eu niște răni.

Arvenii se dau câțiva pași înapoi. Nu sunt atenți la mine. Nu-i interesez. Se uită la ceva din spatele meu.

Mă răsucesc și văd un fel de peron, nu peretele alb. Construit de curând, face legătura cu alte coridoare sau seifuri sau pasaje secrete. Pe sub el trec niște șine.

Nu apuc să fac legăturile între toate astea, nu apuc nici măcar să simt o rază de speranță, că aud vocea lui Maven, năruindu-mi toate iluziile.

— Nu te bucura prea tare.

Se află undeva la stânga mea, pe peron. Așteaptă acolo, împreună cu Evangeline și Ptolemus, înconjurat de santinele. Toți sunt îmbrăcați la fel de gros ca mine. Cei doi membri ai Casei Samos poartă niște blănuri superbe de samur.

Zâmbind, Maven se apropie de mine, sigur pe sine ca un lup.

— Nu doar Garda Stacojie știe să construiască trenuri.

•

Trenul subteran al rebelilor era ruginit, scotea scântei și făcea un zgomot îngrozitor. O matahală veche din tablă, care amenința să crape la îmbinări. Totuși, îmi plăcea mult mai mult decât această mașinărie de lux.

— Firește că prietenii tăi mi-au dat ideea, spune Maven din fotoliul de pluș aflat în fața mea.

Pare relaxat, mândru de sine. Astăzi nu-i văd niciuna dintre rănile sufletești. Și le-a ascuns cu grijă sau a uitat de ele pentru moment.

Aș vrea să mă ghemuiesc pe locul meu, dar mă abțin și stau cu picioarele bine înfipte în podea. Trebuie să fiu gata s-o iau la fugă, în caz că va merge ceva prost. La fel cum am făcut și în palat, privesc atentă în jur la trenul lui Maven, căutând ceva ce mi-ar putea fi de folos. Orice. Dar nu găsesc nimic. Trenul nu are

geamuri, iar santinelele și arvenii stau de pază la fiecare dintre capetele acestui compartiment lung. Este mobilat ca un salon – cu tablouri, scaune și canapele tapițate, ba chiar și cu lămpi din cristal, care sclipesc în ritmul trenului. Însă, așa cum se întâmplă de obicei în cazul invențiilor argintii, există neajunsuri. Vopseaua de-abia s-a uscat, încă i se mai simte mirosul. Trenul este nou-nouț, netestat. O văd pe Evangeline în celălalt capăt al compartimentului – se uită în toate părțile, încercând să-și ascundă neliniștea. Trenul îi provoacă o stare de panică. Pun prinsoare că simte cum se mișcă fiecare piesă a lui. Și îi este foarte greu să se obișnuiască cu această senzație. Eu n-am putut s-o fac niciodată și mereu am simțit trepidațiile mașinăriilor cu care am călătorit: trenul subteran și avionul Fluxul Negru. Simțeam torentul sângelui lor electric – așa că presupun că Evangeline le simte pulsația venelor metalice.

Ptolemus stă lângă ea și îmi aruncă priviri ucigașe. Se mișcă de câteva ori, atingându-i umărul și atunci expresia ei îndurerată parcă se mai calmează puțin. Dacă trenul ăsta nou va sări în aer, cred că cei doi vor reuși să supraviețuiască exploziei.

— Au reușit să scape atât de repede din Circul Oaselor și au ajuns înaintea mea la Naercey pe șinele alea vechi. Așa că mi-am zis că n-ar fi rău dacă aș avea și eu un plan de evacuare, continuă Maven, bătând ritmic cu degetele în genunchi. Nu se știe niciodată ce mai inventează fratele meu ca să mă dea jos de pe tron. Mai bine să fiu pregătit.

— Și acum de ce anume vrei să fugi? bolborosesc eu, încercând să nu vorbesc prea tare.

Dar el ridică din umeri și începe să râdă.

— Nu fi atât de supărată, Mare. Ne fac amândurora o favoare.

Zâmbind cu toată gura, se așază mai comod în fotoliu, își ridică picioarele și le pune pe scaunul de lângă mine. Strâmb din nas și mă trag într-o parte.

— Nimeni nu poate rezista atât de mult în închisoarea din palatul Focului Alb.

Închisoare. Îmi mușc buzele ca să nu izbucnesc. Trebuie neapărat să-i cânt în strună. *Habar n-ai ce-i aia o închisoare*, Maven.

Pentru că nu sunt geamuri și nici alte repere, nu-mi pot da seama încotro ne îndreptăm cu mașinăria asta infernală. Mi se

pare că merge la fel de repede ca trenul subteran al Gărzii, dacă nu cumva și mai repede. Nu cred că am luat-o către sud, spre Naercey, oraș din care nu au mai rămas decât ruinele și pe care l-a părăsit până și Garda Stacojie. Maven a avut mare grijă să distrugă toate tunelurile de acolo, după atacul nostru asupra Archeonului.

Mă lasă să mă gândesc și mă urmărește atent cum încerc să înțeleg ce are de gând. Știe că nu am suficiente informații, dar nu-mi mai oferă nicio altă explicație.

Minutele trec, iar eu îmi îndrept atenția asupra lui Ptolemus. Nu puteam să-l sufăr nici înainte, însă, în ultimele luni, ura mea pentru el a devenit imensă. Mi-a ucis fratele. L-a izgonit pe Shade din lumea asta. Și ar face la fel cu toți cei pe care îi iubesc, dacă ar avea ocazia. De data aceasta nu mai poartă armură și pare mai mic, mai slab, mai vulnerabil. Visez cum ar fi să-i tai beregata și să pătez cu sânge argintiu pereții proaspăt vopsiți ai trenului lui Maven.

— Vezi ceva interesant? mârâie Ptolemus, remarcându-mi privirea.

— Las-o să se uite, spune Evangeline.

Se sprijină de spătar și dă capul pe spate, dar fără să mă scape din ochi.

— Oricum, asta-i tot ce mai poate să facă.

— Mai vedem noi, mârâi și eu, încercând să-mi ascund zvâcnetul degetelor.

Amuzat, Maven pocnește din limbă și ne dojenește în glumă.

— Doamnele mele…

Evangeline se pregătește să-i răspundă, dar se întâmplă ceva ce o face să se uite în jur – la pereți, la podea, la tavan. Ptolemus face la fel. Amândoi simt ceva ce mie îmi rămâne ascuns. Trenul încetinește în zbieret prelung de roți pe șine de fier.

— Aproape am ajuns, ne anunță Maven, ridicându-se sprinten în picioare și întinzându-mi mâna.

O clipă, mă gândesc să-l mușc de degete. Apoi îmi las mâna într-a lui și încerc să nu bag în seamă starea de greață care m-a cuprins. Mă ridic și simt cum îmi atinge ușor cătușa cu un deget. Ca să-mi aducă aminte că el este stăpânul meu. Nu mai suport și mă smulg din mâna lui. Îmi încrucișez brațele la piept ca să

pun un fel de barieră între noi. Ochii lui strălucitori se întunecă, ceea ce înseamnă că și-a ridicat și el scutul.

Oprirea trenului este atât de lină, că abia dacă o simt. Însă arvenii sunt pregătiți și se înființează lângă mine. Bine măcar că nu mai sunt în lanțuri sau în lesă.

Ca niște pieze rele în uniformele lor înflăcărate și cu cagulele negre pe chipuri, santinelele îl flanchează pe Maven, la fel cum mă flanchează pe mine arvenii. Maven traversează compartimentul. În urma lui vin Evangeline și Ptolemus, obligându-ne pe mine și pe gardienii mei să încheiem această procesiune stranie. Ieșim după ei și ajungem în vestibulul care face legătura între compartimente. O altă ușă, alte piese opulente de mobilier – aici este sufrageria. Tot fără geamuri. Tot fără vreun indiciu care să-mi spună unde ne aflăm.

În următorul vestibul, ni se deschide o altă ușă, dar nu în față, ci la dreapta. Santinelele ies primele și dispar. Apoi Maven. Apoi și noi, ceilalți. Ajungem pe un alt peron, luminat de becuri puternice. Este uimitor de curat (evident, este nou construit), însă aerul mi se pare jilav, cu iz de igrasie. Și parcă picură ceva de undeva. Mă uit în stânga și în dreapta, de-a lungul șinelor. Acestea se cufundă în beznă în ambele direcții. Nu aici este capătul liniei. Mă cutremur când mă gândesc câte progrese a făcut Maven în doar câteva luni.

Urcăm pe o scară, probabil destul de lungă. Mă resemnez, aducându-mi aminte cât de adâncă a fost intrarea. Așa că sunt surprinsă când ajungem foarte repede în fața unei alte uși. Din fier armat. Semn rău pentru ce ar putea să se afle în spatele ei. Un soldat trage de ea gemând. Îi răspunde scâncetul uriașului mecanism de închidere. Evangeline și Ptolemus nu ridică nici măcar un deget ca să-l ajute. Și ei privesc fascinați în jur. Nu cred că știu mai multe decât mine. Mi se pare foarte ciudat, mai ales pentru niște persoane atât de apropiate de rege.

Ușa masivă se deschide încet și prin ea pătrunde lumina zilei, albastră și cenușie. Vedem cerul senin al iernii, pe care se conturează crengile goale ale copacilor, ca niște vase fără de sânge. Pășim peste prag și eu inspir adânc. Aroma de pini, prospețimea tăioasă a aerului rece. Ne aflăm într-o poiană înconjurată de conifere și stejari desfrunziți. Un strat de câțiva centimetri de zăpadă acoperă solul înghețat. Deja mi s-a făcut frig la picioare.

Aș mai rămâne aici, ca să mă bucur de priveliștea asta. Arvenii mă înghiontesc, făcându-mă să alunec. Nu mă împotrivesc, ci prefer să mă mișc mai încet, ca să mă uit bine în toate părțile. Încerc să-mi dau seama unde ne aflăm. Judecând după soare, care tocmai ce coboară spre apus, nordul se află chiar în fața mea.

Patru camioane militare de transport, atât de lustruite că par din ceară, sunt parcate pe poteca din fața noastră. Motoarele lor pornite zbârnâie și înalță în aer dâre de fum. Îmi dau seama foarte ușor care dintre ele îi aparține lui Maven. Coroana înflăcărată – roșie, neagră și argintie – este imprimată pe laturile celui mai impozant dintre camioane. Are roțile atât de mari, încât caroseria îți dă senzația că ar pluti la un metru deasupra solului. Blindată, ignifugă. Construită anume ca să-l protejeze pe băiețelul-rege.

Care se și urcă fără nicio ezitare, cu pelerina fluturându-i în spate. Spre ușurarea mea, arvenii nu mă obligă să-l urmez și mă împing către un alt camion. Fără vreun semn distinctiv. Mă urc, aruncând o ultimă privire spre cer. Și atunci îi văd pe Evangeline și Ptolemus îndreptându-se spre camionul lor. Acesta este vopsit în negru și argintiu, iar caroseria îi e acoperită cu țepușe din metal. Probabil o creație a lui Evangeline.

Nici nu apucă bine Ouț să închidă portiera, că și pornim la drum. Mă pomenesc zăvorâtă în camion cu cei patru arveni ai mei. La volan este un soldat, iar lângă el se află o santinelă. Mă resemnez, încercând să mă obișnuiesc cu gândul că voi face un drum lung, înghesuită aici, lângă arveni.

Bine că acest camion are geamuri. Și, fără să-mi permit să clipesc, mă uit la pădurea dureros de cunoscută pe care o străbatem. Nici nu ajungem bine la râu și la drumul larg și pavat de lângă el, că deja a început să-mi ardă dorul în piept.

Râul Capitalei. Râul meu. Mergem către nord, pe Drumul Regelui. Ar putea să mă azvârle chiar acum din camion și să mă lase acolo, în șanț, că tot aș găsi drumul spre casă. Mi se umplu ochii de lacrimi când mă gândesc la asta. Oare ce aș fi în stare să fac – mie sau oricui altcuiva – pentru șansa de a mă întoarce acasă?

Însă acolo nu mai este nimeni dintr-ai mei. Toți au fugit și s-au pus la adăpost mult mai departe de aici. Acasă nu mai înseamnă

nimic acum. Acasă este locul unde se află ei. Unde ei sunt în siguranță. Cel puțin așa sper.

Tresar când văd și alte camioane alăturându-se convoiului nostru. Camioane de armată, cu sabia neagră imprimată pe laturile lor. Număr vreo douăsprezece – și astea sunt doar cele pe care le pot vedea. Pentru că sunt mult mai multe în spatele lor. Din unele se văd soldații argintii, fie aplecați peste margini, fie cocoțați pe scaune speciale, prevăzute cu centuri de siguranță. Toți sunt în alertă maximă, gata de acțiune. Spre deosebire de mine, arvenii nu par deloc surprinși când îi văd. Știau că vor veni cu noi.

Drumul Regelui străbate orașele aflate pe malul râului. Orașe roșii. Nu avem cum să trecem prin Pilonii, pentru că ne aflăm prea la sud, dar asta nu-mi diminuează emoția. În fața noastră apar niște mori din cărămidă roșie. Ne îndreptăm chiar spre ele, ajungând la marginea unui prosper orășel industrial. Oricât de mult mi-aș dori să văd mai multe, sper să nu ne oprim. Sper ca Maven să treacă cu viteză de locul ăsta.

Și dorința aproape mi se îndeplinește. Convoiul încetinește, dar nu se oprește deloc. Și trece prin centrul orașului în toată splendoarea lui amenințătoare. Mulțimi de oameni s-au strâns pe marginile străzii ca să ne facă cu mâna. Își ovaționează regele, îi strigă numele, se ridică pe vârfuri să vadă mai bine și să fie văzuți la rândul lor. Sute de negustori și muncitori roșii, tineri și bătrâni, înghesuindu-se ca să ajungă mai aproape de noi. M-aș fi așteptat să văd agenți de securitate care să-i împingă de la spate, obligându-i să-și aclame regele. Mă fac mică pe locul meu, ca să nu mă vadă. Deja au fost nevoiți să se uite la mine când stăteam lângă Maven. Și nu vreau să mai pun gaz pe focul iscat de minciunile lui. Spre marea mea ușurare, nu-mi cere nimeni să mă arăt la față. Așa că stau și privesc în gol, sperând să ieșim cât mai repede din oraș. Pentru că îl cunosc atât de bine pe Maven, mi-a fost ușor să uit că are aproape întreaga țară la degetul mic. Iar acum mi se pare că dau roade toate eforturile lui colosale de a întoarce opinia publică împotriva Gărzii Stacojii și a dușmanilor să-i Toți oamenii ăștia cred ce le spune. Sau poate nu sunt în stare să i se opună. Nici nu știu cum ar fi mai rău.

Orașul rămâne în urma noastră, dar mie încă îmi mai sună în urechi uralele locuitorilor lui. Toate adresate lui Maven, toate pentru următoarea etapă a planului pe care l-a demarat.

•

Trebuie să fi trecut de Orașul Nou. Asta e clar. Aerul de aici nu este deloc poluat. Și nici case nu se mai văd. Mi-aduc aminte că am mers pe Drumul Râului în prima mea călătorie spre Sud, pe vremea când pretindeam că sunt Mareena. Am coborât în josul apei dinspre Reședința Soarelui, îndreptându-ne spre Archeon. Am trecut pe lângă sate, orașe și maluri cu vegetație luxuriantă, unde își au conacele multe dintre înaltele Case. Încerc să-mi amintesc hărțile pe care mi le-a arătat Julian. Nu reușesc, dar mă aleg cu o durere infernală de cap.

Soarele s-a apropiat de linia orizontului, iar convoiul nostru iese și din al treilea oraș unde a fost întâmpinat cu urale. Acum intrăm pe un drum adiacent, care merge spre vest. Încerc să-mi înăbuș mâhnirea. Nordul mă cheamă, iar eu nu-i pot răspunde. Și mă îndepărtez tot mai mult de locurile pe care le cunosc și care-mi sunt atât de dragi.

Încerc să mă orientez după busola din minte. La vest este Drumul de Fier, care ajunge la Lacurile de Vest, Ținutul Lacurilor, Năduful. Vestul a ajuns praf și pulbere din cauza războiului.

Ouț și Trio nu-mi îngăduie să mă mișc prea mult, așa că trebuie să-mi întind mult gâtul ca să văd ceva. Intrăm pe niște porți și eu mă forțez să deslușesc pe ele vreun indiciu. Vreun simbol. Ceva. Nu văd nimic, doar niște bare din fier forjat în spatele iederii incredibil de verde.

Moșia este magnifică. Ajungem la ea pe un drum mărginit de garduri vii, tunse impecabil. Intrăm într-un scuar larg, pavat cu dale din piatră și străjuit pe o latură de conacul impozant. Camioanele noastre se opresc în fața lui. Aici nu mai sunt mulțimi entuziaste, ci doar gărzile care ne așteaptă. Arvenii mă dau repede jos din camion.

Mă uit supărată la frumoasa clădire din cărămidă roșie, cu ornamente albe, la șirurile de ferestre sclipitoare, cu jardiniere încărcate cu flori, la coloanele canelate, la balcoanele încărcate cu verdeață. Din mijlocul conacului se înalță cel mai înalt arbore pe care l-am văzut vreodată. Crengile lui se arcuiesc peste acoperișul ascuțit. Nicio rămurică sau frunză nelalocul lor –

întregul lasă impresia unei minunate sculpturi. Cred că este o magnolie, dacă e să mă iau după florile albe și parfumul îmbătător. O clipă uit că este iarnă.

— Bine ați venit, Maiestatea Voastră!

Nu recunosc vocea.

O altă fată, cam de vârsta mea, dar mai înaltă, slabă și palidă ca zăpada care a ocolit locul acesta, coboară din unul dintre numeroasele camioane care s-au alăturat convoiului nostru. Nu-și ia ochii de la Maven și trece repede pe lângă mine, ca să ajungă în fața lui. Face o reverență adâncă. Acum o văd mai bine și știu cine este.

Heron Welle. A participat și ea la Turnirul Reginelor. A scos copaci mari din pământ, în uralele casei ei. Ca multe altele, și ea sperase să devină mireasa unui rege, și ea spera să fie aleasa lui Cal. Acum stă drepți în fața lui Maven, cu ochii în jos, așteptându-i porunca. Își strânge mai bine în jurul corpului haina verde cu auriu, încercând să se apere astfel de frig și de privirea pătrunzătoare a lui Maven.

Am cunoscut Casa din care face ea parte încă dinainte de a fi obligată să intru în lumea argintiilor. Tatăl lui Heron cârmuiește regiunea mea natală. Împreună cu alți copii, la fel de prostuți ca mine, obișnuiam să stau pe malul râului ca să casc ochii la corabia lui impunătoare și să fac cu mâna spre steagurile ei verzi.

Maven își pune tacticos mănușile, absolut inutile pentru drumul scurt dintre camion și conac. Coroana simplă, așezată peste cârlionții lui negri, captează ultimele raze ale soarelui și scoate sclipiri roșii și aurii.

— Încântător loc, Heron! spune el, doar ca să se afle în treabă.

Numai că vorbele astea sună sinistru rostite de gura lui. Sună ca o amenințare.

— Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră! Totul este pregătit pentru Maiestatea Voastră.

Sunt împinsă spre ei și Heron nu catadicsește să-mi arunce decât o privire fugară. Doar cât să-mi constate prezența. Are trăsături ca de pasăre, însă pe chipul ei ascuțit par elegante, rafinate, pline de un soi de frumusețe tăioasă. M-aș fi așteptat să aibă ochii verzi, în ton cu talentul și culorile familiei sale. Însă

sunt de un albastru intens, accentuați și mai mult de tenul ei ca de porțelan și de părul roșcat.

Toată lumea coboară din camioane. Multe culori, multe Înalte Case, multe gărzi și mulți soldați. Îl văd pe Samson, ridicol în haina din piele și blană vopsită în albastru. Din cauza acestei culori și a frigului, pare mai palid ca oricând, un țurțure blond și feroce. Se îndreaptă spre Maven cu pași de fiară sălbatică, iar ceilalți au grijă să se ferească din calea lui. Doar dintr-o privire reușesc să număr câteva zeci de curteni. Și mă întreb dacă vom reuși să încăpem în căsoiul guvernatorului Welle.

Maven îl salută pe Samson cu un gest scurt din cap, după care pornește cu pași sprinteni către scara monumentală de la intrarea în conac. Heron se ține după el. La fel și turma de santinele. La fel și toți ceilalți, parcă trași de o funie invizibilă.

Prin ușile din lemn de stejar încrustat cu aur țâșnește un bărbat care nu poate fi decât însuși guvernatorul. Vine fuguța spre noi și face plecăciuni din mers. Mi se pare incredibil de șters în comparație cu reședința lui. Bărbie nehotărâtă, păr de un blond murdar și un trup nici prea-prea, nici foarte-foarte. Dar ce pierde prin fizic compensează cu vârf și îndesat prin îmbrăcăminte. Cizme, pantaloni din piele moale ca untul și tunică din brocart împodobită cu smaralde la guler și manșete. Totuși, nestematele astea pălesc în comparație cu medalionul foarte vechi pe care îl poartă la gât. Simbol lucrat în pietre prețioase al copacului care-i ocrotește Casa, bijuteria i se leagănă pe piept în ritmul pașilor.

— Maiestatea Voastră, nici nu am cuvinte să-mi exprim fericirea pentru că ați ales să poposiți sub umilul nostru acoperiș! bolborosește el, făcând o ultimă plecăciune.

Maven schițează un zâmbet discret, evident amuzat în fața acestei manifestări de slugărnicie extreme.

— Este o mare onoare să fim prima oprire în turneul Vostru de încoronare!

Mi se strânge stomacul de scârbă. Nu-mi pot alunga din minte scena în care eu sunt purtată prin țară și arătată cetățenilor – mereu cu câțiva pași în urma lui Maven, mereu la cheremul lui. Mi se pare o ipostază degradantă chiar și în fața camerelor de filmat, darămite pe viu! Să se fălească cu mine în fața mulțimilor de oameni? Nu cred că aș supraviețui unei asemenea rușini. Parcă mai bine mi-ar fi în temnița mea din palatul Focului Alb.

Maven strânge mâna guvernatorului. Pentru cine nu-l cunoaște, zâmbetul lui ar putea să pară sincer. Trebuie să recunosc că-i un actor foarte talentat.

— Normal, Cyrus. Nici n-aș putea să-mi imaginez un loc mai bun. Heron te ridică în slăvi tot timpul, adaugă el, făcând semn tinerei să se apropie.

Fata se supune imediat, uitându-se în fugă la tatăl ei. Se privesc cu ușurare amândoi. Maven nu lasă nimic la voia întâmplării, așa că prezența lui Heron aici este atât o manipulare bine ticluită, cât și un mesaj.

— Intrăm? întreabă el, arătând spre conac.

Și pornește, obligându-ne să ne ținem după el. Guvernatorul dă fuga să-l ajungă, încercând în continuare măcar să dea impresia că el ar fi stăpânul aici.

Înăuntru, mulțimi de servitori roșii stau aliniați lângă pereți. Și-au pus uniformele de sărbătoare, și-au lustruit bine pantofii și și-au lipit privirile de pardoseală. Nici măcar unul nu ridică ochii la mine, iar mie nu-mi rămâne decât să admir reședința guvernatorului. Mă așteptam să găsesc aici decorațiunile verdienilor și nu sunt dezamăgită. Foaierul este plin până la refuz de flori de toate felurile – ridicându-se pe tulpini zvelte din vaze de cristal, pictate pe pereți, modelate în tavan, lucrate în sticla candelabrelor sau în piatra mozaicului de pe jos. Parfumul ar trebui să mă sufoce. În schimb, doar mă amețește și mă calmează din ce în ce mai mult. Îl inspir cu nesaț, permițându-mi această mică bucurie.

Alți membri ai Casei Welle de-abia așteaptă să-și întâmpine regele, înghesuindu-se, care mai de care, să facă plecăciuni sau reverențe sau să-l complimenteze pe Maven pentru absolut tot – de la legile date până la pantofii purtați astăzi. El îi ascultă răbdător, timp în care lângă noi apare și Evangeline, care și-a dat jos deja blănurile și le-a aruncat în brațele vreunui servitor amărât.

Mă încordez când se oprește alături de mine. Toată verdeața din jur se reflectă în straiele ei, dându-i o nuanță bolnăvicioasă. Tresar când îmi dau seama că tatăl ei nu se află printre noi. La evenimente de genul acesta are obiceiul să stea între ea și Maven, gata să intervină în caz că firea ei năvalnică amenință să dea pe dinafară. Dar uite că nu-i aici.

Fără să spună niciun cuvânt, Evangeline se uită la spatele lui Maven. Eu o urmăresc cum îl studiază. Văd că strânge pumnii când guvernatorul se apropie de urechea regelui să-i șoptească ceva. Apoi face semn unei argintii din apropiere, o femeie înaltă și slabă, cu păr negru ca smoala, pomeți lăsați și ten galben. Nu pare a fi din Casa Welle. Hainele ei sunt vineții, fără strop de verde. Femeia înclină capul, însă fără să-și ia ochii de la chipul lui Maven. Expresia lui se schimbă, zâmbetul i se lărgește o clipă. Mormăie ceva și dă din cap entuziasmat. Nu reușesc să aud decât un singur cuvânt.

— Acum.

Iar guvernatorul și femeia se supun.

Pleacă împreună, cu santinelele în urma lor. Mă uit la arvenii mei, întrebându-mă dacă trebuie să ne luăm după ei, dar îi văd că nu fac nicio mișcare.

Nici Evangeline nu se clintește din loc. Dar, nu știu din ce motiv, tot corpul pare să i se relaxeze. Ca și cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri.

— Nu te mai holba la mine! mă repede ea.

Las capul în jos, cedându-i această victorie insignifiantă. Dar continui să mă întreb: Oare ce știe? Ce vede ea și eu nu?

Arvenii mă conduc spre încăperea care îmi va fi temniță pe timpul nopții. Acum îmi dau seama de ceva și mi se strânge inima în piept: am uitat cărțile lui Julian în palatul Focului Alb. Nu mă va alina nimic la noapte.

PAISPREZECE

Mare

Înainte să fiu luată prizonieră, am petrecut multe luni traversând țara în lung și în lat, ca să scap de vânătorii lui Maven și ca să recrutez oameni cu sângenou. Am dormit pe podele murdare, am mâncat ce am reușit să furăm, am avut prea multe emoții sau prea puține, mi-am dat silința să nu mă las copleșită de demoni. N-am prea reușit să fac față stresului. M-am închis în mine și mi-am îndepărtat prietenii, familia, pe toți cei care voiau să-mi fie aproape. Bineînțeles că îmi pare rău. Bineînțeles că mi-aș dori să mă pot întoarce în tabăra Șanțul, la Cal și Kilorn, la Farley și Shade. Nu m-aș mai purta așa. Aș fi altfel.

Din nefericire însă, nu există niciun argintiu sau om cu sângenou care să poată schimba trecutul. Greșelile pe care le-am făcut nu pot fi anulate, uitate ori trecute cu vederea. Dar pot încerca să le repar. Pot să fac ceva chiar acum.

Am mai văzut Norta, dar numai din afara legii. Din penumbre. Din locul meu de acum, de lângă Maven, ca parte a suitei lui, lucrurile se văd cu totul altfel. Diferența este ca de la cer la pământ. Îmi strâng mâinile și tremur de frig, în ciuda hainelor groase de pe mine. Sunt mai sensibilă la temperaturile scăzute din cauza arvenilor și a cătușelor. Oricât de tare l-aș urî, mă pomenesc că mă apropii de Maven, ca să profit de căldura pe care o emană. În partea cealaltă, Evangeline face exact contrariul: se ține la distanță de el. Se concentrează mai mult asupra guvernatorului Welle decât asupra regelui și îi șoptește din când în când câte ceva cu voce scăzută, ca nu cumva să tulbure discursul lui Maven.

— Vă sunt recunoscător pentru primirea făcută și pentru sprijinul pe care îl acordați unui rege tânăr și lipsit de experiență.

Vocea lui Maven răsună puternic, amplificată de microfoane și difuzoare. Nu are discursul scris și pare că se uită direct în ochii tuturor oamenilor înghesuiți în piața din fața balconului. Până și

alegerea acestui loc face parte din manipulările lui. Privim de sus sute de oameni, departe de atingerea lor de muritori de rând. Toți cetățenii din Arborus, capitala domeniului condus de guvernatorul Welle, stau cu capetele date pe spate și se zgâiesc la noi într-un fel care îmi provoacă mâncărimi de piele. Roșiii se înghiontesc ca să ajungă în locuri de unde pot vedea mai bine. Sunt ușor de identificat: stau în grupuri, poartă zdrențe neasortate, sunt vineții în obraji din cauza frigului. Iar în tot acest timp, argintiii, înfășurați în blănuri, stau comod pe scaune. Agenți de securitate în uniforme negre scrutează mulțimea, la fel de vigilenți ca santinelele postate pe balcon și pe acoperișurile din vecinătate.

— Sper ca acest turneu de încoronare să-mi permită nu numai să-mi înțeleg mai bine regatul, ci să vă înțeleg mai bine și pe voi. Luptele voastre. Speranțele. Temerile voastre. Pentru că și eu mă tem.

Un val de murmure străbate mulțimea din piață și grupul de pe balcon. Până și Evangeline se uită pieziș la Maven, cu ochi mijiți peste gulerul alb al paltonului din blană.

— Regatul nostru se află pe marginea prăpastiei, în mare pericol de dezmembrare sub povara războiului și a terorismului. Este datoria mea sacră să împiedic acest lucru și să ne salvez de ororile anarhiei pe care vrea s-o instaureze Garda Stacojie. Prea mulți de-ai noștri au murit – în Archeon, în Corvium, în Cetatea Soarelui. Printre ei numărându-se și mama, și tatăl meu. Propriul meu frate a fost pervertit de forțele insurecționiste. Dar, chiar și așa, eu nu sunt singur. Vă am pe voi. Am Norta.

Oftează încet și văd că-i zvâcnește un mușchi în obraz.

— Și vom lupta împreună împotriva dușmanilor care vor să ne distrugă modul de viață, indiferent dacă avem sângele roșu sau argintiu. Jur că îmi voi închina întreaga viață nimicirii Gărzii Stacojii prin orice mijloace.

Am senzația că uralele din piață sună ca un scrâșnet de metal pe metal – zgomot strident, îngrozitor. Nu las să mi se citească nimic pe chip. Expresia mea neutră este la fel de bună ca un scut.

Cu fiecare zi care trece, discursul lui Maven devine tot mai hotărât. Își alege cu mai multă atenție vorbele și le mânuiește ca pe niște săbii. Nu rostește niciodată cuvintele rebel sau revoluție. Garda Stacojie este o grupare teroristă, nimic altceva.

Membrii ei sunt doar niște asasini, nimic mai mult. Nimic altceva decât niște dușmani ai modului nostru de viață, care o mai fi și ăla. Și, spre deosebire de părinții lui, Maven are mare grijă să nu-i insulte pe roșii. Turneul lui va străbate și domenii argintii, și orașe roșii, în egală măsură. Și parcă se simte bine în amândouă, fără să-și dorească să fugă de nenorocirile din regatul său. Vizităm chiar și una dintre mahalalele industriale, un loc pe care nu-l voi uita niciodată. Încerc să-mi înăbuș dezgustul când trecem prin căminele dărăpănate sau când ieșim în aerul poluat. Singur Maven pare netulburat, surâzând larg muncitorilor cu grumajii tatuați. Nu-și acoperă gura, cum face Evangeline. Și nici nu-i vine să vomite, așa cum pătesc mulți alții, printre care și eu. Este mult mai bun decât mi-am imaginat vreodată. Spre deosebire de părinții lui care ori n-au putut, ori au refuzat să înțeleagă, el știe că atragerea roșiilor de partea argintiilor ar putea fi șansa lui de a învinge.

În alt oraș roșu, pe treptele unui alt conac argintiu, Maven pune o altă piatră pe drumul spre moarte pe care îl construiește. O mie de fermieri săraci lipiți stau cu ochii la el, neîndrăznind să creadă ce aud, neîndrăznind să spere. Nici măcar eu nu mai înțeleg ce face.

— Măsurile tatălui meu au fost adoptate după un atac în care și-au pierdut viața mulți membri ai guvernului nostru. Așa s-a gândit el să pedepsească Garda Stacojie pentru răul făcut, însă, spre marea mea rușine, nu a reușit decât să vă pedepsească pe voi.

Și lasă capul în jos. Scena este de-a dreptul emoționantă. Un rege argintiu care se înclină în fața maselor roșii. Trebuie să-mi reamintesc că acest rege este Maven. Să-mi spun că gestul lui nu este decât un vicleșug.

— Începând de astăzi, Măsurile sunt abrogate. Au fost concepute de un rege bine intenționat, dar au fost niște greșeli.

Îmi aruncă o privire scurtă, suficient însă ca să-mi dau seama că-i pasă de reacția mea.

Măsurile. Vârsta pentru înrolarea obligatorie scăzută la cincisprezece ani. Ora obligatorie de stingere. Pedeapsa cu moartea pentru orice infracțiune. Toate aceste legi erau menite să întărâte populația roșie a Nortei împotriva Gărzii Stacojii. Toate au dispărut acum într-o clipă, doar cât a bătut o singură dată inima neagră a acestui rege. Ar trebui să mă bucur. Ar

trebui să mă simt mândră. Pentru mine a făcut-o. Pentru că o parte din el crede că mă va face fericită. O parte din el crede că așa voi fi în siguranță. Numai că pe mine mă cuprinde groaza când mă uit la toți roșii ăștia, oameni ca mine, care își ovaționează tiranul. Privesc în jos și văd că-mi tremură mâinile.

Ce face? *Ce mai pune la cale*?

Dar ca să aflu, trebuie să zbor cât mai aproape de flacără.

Își încheie vizitele făcând băi de mulțime, strângând mâinile argintiilor și ale roșiilor în egală măsură. Trece printre ei cu dezinvoltură, înconjurat de santinele. Samson Merandus nu se dezlipește de el, pregătit să-l apere dacă ar fi cazul. Mă întreb câți oameni își simt gândurile atinse de mintea lui. Nimic nu descurajează mai mult orice prezumtiv asasin decât prezența lui Samson. Evangeline și cu mine venim în urma lor, fiecare cu garda ei. Ca de obicei, eu refuz să zâmbesc, să mă uit în ochii oamenilor, să-i ating. Așa este mai bine pentru ei. Camioanele ne așteaptă, cu motoarele torcând gros, ca niște motani leneși. Cerul se întunecă și văzduhul începe să miroasă a ninsoare. Regele urmează să se urce în mașină, așa că santinelele strâng rândurile. Eu grăbesc pașii cât de mult pot. Mi se zbate inima în piept și răsuflarea mi se transformă în aburi albi în aerul geros.

— Maven! îl strig eu.

În ciuda uralelor asurzitoare din spate, el mă aude și se oprește cu un picior pe treapta camionului. Se întoarce cu grație fluidă. Mantia-i lungă se răsucește, descoperind căptușeala de culoarea sângelui roșu. Spre deosebire de noi, ceilalți, Maven nu are nevoie de blănuri ca să-i țină de cald.

Îmi strâng haina mai bine în jurul trupului, fie și doar ca să fac ceva cu mâinile care-mi cam tremură de emoție.

— Ai vorbit serios?

De lângă portiera mașinii lui, Samson mă privește pătrunzător. Nu-mi poate citi gândurile cât timp port cătușele. Dar asta nu înseamnă că nu poate face și altceva. Sper doar ca nedumerirea mea sinceră să-mi ofere masca pe care vreau s-o port.

Nu-mi fac iluzii în privința lui Maven. Știu cât de strâmbă îi este inima. Și mai știu că are încă sentimente față de mine. Sentimente de care își dorește să scape, dar de care nu se poate lipsi. Îmi face semn să mă urc alături de el, iar eu mă aștept s-o aud pe Evangeline protestând sau făcând o remarcă

batjocoritoare. Însă nu spune nimic și se îndreaptă spre mașina ei. În gerul de afară, nu mai strălucește atât de tare. Pare aproape o ființă omenească.

Arvenii vor să se urce după mine, dar nu sunt lăsați. Maven îi oprește cu o singură privire.

Camionul lui nu seamănă cu cele în care am mai călătorit eu. Șoferul și soldatul de lângă el sunt despărțiți de pasageri printr-un geam din sticlă. Pereții și ferestrele sunt groase, blindate. Nici santinelele nu urcă după noi, ci se cațără pe acoperișul camionului, ocupând poziții de apărare în toate colțurile lui. Sincer, nu mă simt prea liniștită să știu că am deasupra o santinelă cu armă. Dar și mai tare mă neliniștește regele din fața mea, care mă privește lung, așteptând să spun ceva.

Observă că-mi frec mâinile înghețate.

— Ți-e frig? șoptește el.

Îmi bag iute degetele sub pulpe ca să mi le încălzesc. Camionul accelerează.

— Chiar ai de gând s-o faci? Să abrogi Măsurile?

— Crezi că mint?

Nu mă pot stăpâni și izbucnesc în hohote amare de râs. Cât de tare îmi doresc să am un cuțit! Oare m-ar carboniza înainte să apuc să-i tai beregata?

— Tu? Niciodată.

Îmi aruncă un zâmbet superior și ridică din umeri, așezându-se mai bine pe scaunul capitonat.

— Am vorbit foarte serios. Măsurile au reprezentat o greșeală. Aplicarea lor a produs mult mai mult rău decât bine.

— Roșiilor? Sau vouă?

— Și unora, și altora, firește. Deși i-aș mulțumi tatălui meu dacă aș putea. Sper că îndreptarea greșelilor lui îmi va asigura sprijinul neamului tău.

Mă deranjează detașarea rece din tonul lui, ca să nu spun mai multe. Știu că i-o provoacă amintirile despre tatăl său. Amintiri înveninate, lipsite de iubire sau fericire.

— Mă tem că Garda ta Stacojie nu va mai avea prea mulți susținători la final. Am de gând s-o distrug fără să mai declanșez încă un război inutil.

— Ai senzația că oamenii te vor iubi dacă le arunci firimituri? mârâi eu, făcând un semn din bărbie spre geamul prin care se văd dealurile pline cu ferme sărăcăcioase, deloc pregătite să

întâmpine iarna. Splendid! Regele mi-a dat înapoi doi ani din viața copilului meu. Nu contează că oricum o să i-i fure din nou.

Zâmbetul lui se lărgește.

— Chiar crezi asta?

— Chiar cred. Așa merg treburile în regatul ăsta. Așa au mers dintotdeauna.

— O să vedem.

Se apleacă și își sprijină piciorul de scaunul de lângă mine. Ba își scoate și coroana și începe s-o răsucească în mâini. În lumina slabă, bronzul și fierul sclipesc discret. Mă depărtez ușor de el și mă înghesui în colț.

— Presupun că ți-am dat o lecție dură, spune el. Ai pierdut atât de multe data trecută, iar acum nu mai crezi nimic. Stai mereu la pândă, căutând informații pe care nu le vei folosi niciodată. Ai reușit să-ți dai seama încotro ne îndreptăm? Și de ce?

Inspir adânc. Parcă aș fi iar în sala de clasă a lui Julian, care m-a scos la tablă ca să-i explic o hartă. Dar miza de acum este cu mult mai mare.

— Ne aflăm pe Drumul de Fier și ne îndreptăm spre nord-vest. Către Corvium.

Are tupeul să-mi facă cu ochiul.

— Ești pe-aproape.

— Adică nu ne…

Clipesc nedumerită, încercând să mă gândesc. Creierul îmi zbârnâie printre toate fragmentele de informații pe care am avut grijă să le strâng de-a lungul acestor zile. Frânturi de vești, crâmpeie din conversații pe la colțuri.

— Mergem la Rocasta? După Cal?

Maven se mai foiește puțin ca să stea și mai comod.

— Cât de îngust gândești! De ce mi-aș pierde vremea plecând urechea la zvonurile despre fratele meu surghiunit? Doar am de pus capăt unui război și de împiedicat izbucnirea unei rebeliuni.

— De pus capăt… unui război?

— Tu singură ai spus-o: lacuștrii ne-ar zdrobi dacă li s-ar da ocazia. Iar eu nu voi permite una ca asta. Mai cu seamă acum, când Piedmontul are altele pe cap. Așa că trebuie să mă ocup eu de tot.

Deși în camion este destul de cald, mai ales datorită regelui de foc din fața mea, simt fiori de gheață pe șira spinării.

Am visat Năduful de multe ori. Locul unde tatăl meu și-a pierdut piciorul și unde frații mei aproape că și-au pierdut viețile. Unde au murit atât de mulți roșii. Sânge și cenușă.

— Tu nu ești războinic, Maven. Nu ești nici general și nici soldat. Cum de crezi că ai putea să-i înfrângi când…

— Când alții n-au putut? Când tata n-a putut? Când Cal n-a putut? izbucnește el.

Fiecare cuvânt sună ca un os care trosnește.

— Ai dreptate. Eu nu sunt ca ei. Nu sunt făcut pentru războaie.

Făcut. Cu câtă ușurință o spune. Maven Calore nu este cine ar trebui să fie. Asta mi-a destăinuit-o. Maven Calore este un produs, creația mamei sale. Un dispozitiv, o mașinărie. Fără suflet și disperat. Cât de îngrozitor este să știi că un asemenea om ne ține destinele în palma lui tremurătoare.

— Nu va fi nicio pagubă, spune el tărăgănat. Armata noastră își va îndrepta atenția asupra Gărzii Stacojii. Apoi ne vom concentra asupra următorului dușman. Vom face orice ne-ar ajuta să putem controla populația…

Dacă n-aș avea cătușele, cu siguranță că aș transforma camionul ăsta păcătos într-un morman de fiare arse – atât de furioasă sunt. Mă reped spre el, cu mâinile întinse ca să-l apuc de guler. Degetele îmi alunecă pe reverele de la tunică și, fără să mă gândesc, îl îmbrâncesc, îl împing, îl trântesc de spătarul scaunului. El tresare, gâfâie speriat, la doar o palmă depărtare de fața mea. Este la fel de surprins ca și mine. Și imediat amorțesc din cauza șocului provocat de fapta mea – sunt incapabilă să mă mai mișc, sunt paralizată de spaimă.

Se uită fix în ochii mei. Sunt atât de aproape de el, că-i văd foarte bine genele lungi și negre, pupilele dilatate. Îmi doresc să mă evapor pur și simplu. Îmi doresc să mă aflu în celălalt capăt al lumii. Cu mișcări foarte lente, mâinile lui le găsesc pe ale mele. Mă strâng de încheieturi – de cătușe și de oase. Apoi îmi desface pumnii de pe haina lui. Nu mă împotrivesc deloc, pentru că sunt mult prea îngrozită. Mă trec toți fiorii la atingerea lui, chiar dacă încă mai poartă mănușile în mâini. L-am atacat. Pe el. Pe Maven. Pe rege. Un singur cuvânt, o singură bătaie în geam și o santinelă îmi va scoate șira spinării pe gură. Sau ar putea să mă omoare chiar el. Să mă ardă de vie.

— Stai la locul tău! îmi șoptește el tăios, dându-mi o ultimă șansă.

Ca o mâță speriată mă retrag în colțul meu.

El își revine mult mai repede și clatină din cap. Pe buze i-a înflorit umbra unui surâs. Își netezește tunica și își dă pe spate cârlionții ciufuliți.

— Ești fată deșteaptă, Mare. Nu-mi spune că n-ai făcut legătura.

Respir sacadat, de parcă mi s-ar fi pus o piatră grea pe piept. Simt cum încep să-mi ardă obrajii, atât de mânie, cât și de rușine.

— Vor să ne ia coasta. Electricitatea. Noi vrem să le luăm terenurile agricole, resursele...

Poticnindu-mă, rostesc cuvintele astea, învățate într-o școală improvizată. Expresia de pe chipul lui Maven este și mai amuzată.

— Regii din cărțile lui Julian... nu cădeau niciodată de acord. Se certau ca niște copii răzgâiați în fața unei table de șah. Din cauza lor se întâmplă toate. Ei sunt de vină pentru războiul ăsta care durează de mai bine de o sută de ani.

— Credeam că Julian te-a învățat și pe tine să citești printre rânduri. Să ghicești cuvintele rămase nespuse.

Clatină exasperat din cap.

— Probabil că n-a fost în stare să acopere toată lipsa ta de educație. O altă tactică obișnuită, dacă-mi este permis să adaug.

Știu asta. Am știut mereu și m-am văitat adesea. Roșiilor li se refuză dreptul la învățătură, sunt ținuți dinadins în întuneric. Doar ca să ne facă și mai slabi decât suntem deja. Părinții mei nici măcar să citească nu știu.

Clipesc des ca să-mi rețin lacrimile fierbinți de frustrare. *Am știut toți că așa stau lucrurile*, îmi spun, încercând să mă calmez. *Războiul este o farsă, un pretext pentru a-i ține sub control pe roșii. Imediat ce se va încheia un conflict, va fi declanșat un altul.*

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama că jocul a fost aranjat dinainte. Că nimeni nu a avut nicio șansă la un tratament corect.

— Oamenii proști sunt mult mai ușor de controlat. De ce crezi tu că mama l-a ținut pe tata lângă ea atât de mult timp? Era un

bețiv, un imbecil cu inima frântă, orb la tot și la toate și nedorind să schimbe nimic. Ușor de controlat, ușor de folosit. Persoană care putea fi manipulată și pe care putea da vina.

Supărată, îmi trec mâna peste față, încercând să-mi ascund urmele emoțiilor. Dar Maven nu se lasă înșelat și i se mai îndulcește puțin expresia. De parcă ar ajuta la ceva.

— Și ce vor face cele două regate argintii atunci când nu vor mai fi roșii pe care să-i învinovățească pentru neînțelegerile dintre ele? șuier eu.

Maven își sprijină bărbia în mână.

— Nu-mi vine să cred că fratele meu nu ți-a spus. Deși niciodată nu s-a dat în vânt după schimbare, nici măcar de dragul tău. Poate n-a crezut că ai să faci față sau poate n-a crezut că ai să înțelegi…

Lovesc cu pumnul în sticla antiglonț a geamului. Mă gândesc doar la durerea asta ascuțită, ca să-l alung pe Cal din mintea mea. Nu-mi pot permite să intru în jocul lui Maven, chiar dacă acum are dreptate. Chiar dacă fratele lui a încurajat asemenea orori.

— Nu face asta! țip eu la el. Nu face asta!

— Nu-s prost, scumpa mea fetiță cu fulgerele! îmi spune el la fel de nervos. Dacă ai de gând să te joci cu mintea mea, atunci să știi că și eu am să mă joc cu a ta. La asta ne pricepem amândoi foarte bine.

Mi-a fost frig mai devreme, dar acum focul furiei lui Maven amenință să mă mistuie. Îmi vine să vomit, așa că-mi sprijin obrazul de geamul rece și închid ochii.

— Nu mă compara cu tine. Nu semănăm câtuși de puțin.

— Ba da, râde el a batjocură. Mințim pe toată lumea. Mai cu seamă pe noi înșine.

Aș vrea să dau încă odată cu pumnul în geam. Dar îmi vâr mâinile la subraț, încercând să mă fac cât mai mică. Poate am să reușesc și apoi am să dispar. Regret din ce în ce mai mult că m-am urcat în camionul lui.

— Lacuștrii nu vor fi niciodată de acord, spun eu.

Scoate un hohot răgușit de râs.

— Nostim! Au făcut-o deja.

Șocată, fac ochii mari.

Maven dă de mai multe ori din cap, evident încântat de sine.

— Guvernatorul Welle mi-a înlesnit o întrevedere cu unul dintre cei mai importanți miniștri ai lor. Are numeroase contacte în nord și este ușor de… convins.

— Poate pentru că o ții prizonieră pe fiică-sa.

— Poate.

Deci asta-i treaba cu turneul lui. Este vorba doar despre consolidarea puterii, despre crearea unei noi alianțe. Despre forțarea mâinii celorlalți și impunerea propriei voințe prin orice mijloace. Bănuiam eu că nu-i vorba doar despre un spectacol, dar asta… asta nici nu mi-a trecut prin minte. Mă gândesc la Farley, la colonel, la soldații lacuștri care au jurat credință Gărzii Stacojii. Ce se va întâmpla cu ei în cazul unui armistițiu?

— Nu te supăra atât de tare. Vreau să pun capăt unui război care a curmat deja milioane de vieți. Vreau să aduc pacea într-o țară care nu mai cunoaște sensul acestui cuvânt. Ar trebui să fii mândră de mine. Ar trebui să-mi mulțumești. Nu…

Și ridică repede mâinile în dreptul feței ca să se apere de scuipatul meu.

— Zău că ar fi bine să găsești altă modalitate prin care să-ți exprimi furia, bombăne el, ștergându-și uniforma.

— Scoate-mi cătușele și am să-ți arăt că mai știu și alta.

Râsul lui seamănă cu un lătrat.

— Sigur. Vezi să nu, domnișoară Barrow!

Afară, cerul se întunecă și lumea devine cenușie. Îmi lipesc palma de geam, dorind să trec prin el. Nu se întâmplă nimic. Sunt tot aici.

— Trebuie să mărturisesc că sunt surprins, adaugă Maven. Avem mult mai multe în comun cu Ținutul Lacurilor decât ai crede.

Scrâșnesc din dinți:

— Și tu, și ei îi țineți în sclavie pe roșii și îi folosiți drept carne de tun.

Se ridică atât de repede că mă sperie.

— Și eu, și ei vrem să distrugem Garda Stacojie.

•

Mi se pare aproape comic. Orice aș face se întoarce împotriva mea. Am încercat să-l salvez pe Kilorn de armată și am reușit doar să-mi schilodesc sora. M-am făcut servitoare ca să-mi ajut familia și imediat am ajuns prizonieră. Am crezut în vorbele mincinoase ale lui Maven. Am crezut în dragostea lui falsă. Am

sperat că mă va alege Cal. Am atacat o închisoare ca să eliberez niște oameni și la sfârșit mi-am ținut în brațe fratele mort. M-am sacrificat ca să-i salvez pe cei dragi mie. I-am oferit o armă lui Maven. Și acum, oricât aș încerca să-i subminez domnia din interior, cred că am făcut ceva mult mai grav. Ce va însemna o uniune între Ținutul Lacurilor și Norta?

În ciuda asigurărilor lui Maven, uite că tot spre Rocasta ne îndreptăm, ba chiar cu mare viteză, după ce am terminat cu opririle în regiunea Lacurilor de Vest. Ori nu există niciun conac suficient de frumos și de încăpător pentru toată suita lui Maven, ori, pur și simplu, el nu vrea să rămână aici. Și îl înțeleg. Rocasta este un oraș militarizat. Sigur, nu-i o fortăreață, cum este Corvium, dar a fost construit special pentru armată. Este un loc urât, care îndeplinește un singur scop. Se află la câțiva kilometri de lacul Tarion, iar Drumul de Fier trece drept prin centrul lui. Îl taie în două ca un cuțit, separând zona argintie, mult mai prosperă, de cea roșie. Nu este un oraș fortificat, așa că reușesc să-l văd imediat ce ne apropiem de el. Siluetele clădirilor se ivesc prin albul orbitor al viscolului. Furtunari argintii se agită de zor, se luptă cu vremea dușmănoasă pentru ca programul regelui să nu aibă de suferit. S-au urcat pe acoperișul camioanelor noastre, dirijând ninsoarea cu mișcări precise. Fără ajutorul lor, vremea asta de iarnă ar fi mult mai crâncenă.

Și totuși, viscolul bate în geamurile camionului meu, estompând lumea de afară. Nu mai există aici acei țesevânt din Casa Laris. Ori au murit, ori au fugit împreună cu membrii celorlalte case răzvrătite, iar argintiii rămași nu pot face mai multe.

Din câte pot să văd, Rocasta nu se lasă copleșită de furtuna asta de zăpadă. Muncitori roșii se agită încolo și-ncoace, iar razele de la lanternele lor se mișcă prin ninsoare ca niște pești în ape întunecate. Sunt obișnuiți cu vremea asta, pentru că trăiesc de o viață în apropierea lacurilor.

Mă înfășor recunoscătoare în paltonul meu lung și călduros, chiar dacă-i o monstruozitate de culoarea sângelui care-mi curge în vene. Arunc o privire la arvenii mei, înveșmântați tot în costumele lor albe.

— Vă e frică? întreb eu într-o doară, pentru că știu că nu-mi va răspunde niciunul dintre ei. V-ați putea rătăci pe un asemenea viscol.

Oftez cu nostalgie și îmi încrucișez brațele.

— Aș vrea eu.

Camionul lui Maven merge înaintea noastră. Mantiile fluturânde ale santinelelor sunt tot roșii, ca paltonul meu, așa că se disting clar prin viscol. Însă mă mir că nu-și scot cagulele, deși vizibilitatea este foarte mică. Probabil că înfățișarea lor inumană și înspăimântătoare le oferă o mare satisfacție – niște monștri care protejează un alt monstru.

În apropiere de centrul orașului, convoiul nostru iese de pe Drumul de Fier și accelerează pe o stradă largă, mărginită de multe luminițe strălucitoare. Aici sunt vile somptuoase și domenii întinse, cu ziduri groase, cu ferestre luminate și emanând căldură. Chiar în fața noastră, un turn cu ceas apare și dispare printre rafalele puternice de ninsoare. Tocmai ce începe să bată de ora trei, iar sunetele puternice de gong parcă îmi reverberează în piept.

Umbre întunecate acoperă strada și cresc pe măsură ce furtuna se întețește. După absența gunoaielor și a roșiilor plini de noroi până în dinți, îmi dau seama că ne aflăm în cartierul argintiilor. Pe teritoriul inamic. De parcă n-aș fi deja în spatele liniilor inamice.

Am auzit la Curte zvonuri despre Rocasta și mai ales despre Cal. Câțiva soldați aflaseră că era în oraș sau poate vreun moșneag crezuse că l-a văzut și acum voia de mâncare în schimbul acestei informații. Însă aceleași lucruri se spuneau despre o mulțime de alte orașe. Ar fi nebun să vină aici, într-un loc aflat încă sub stăpânirea lui Maven. Mai cu seamă când Corvium se afla atât de aproape. Dacă-i deștept, atunci acum este departe, într-o ascunzătoare sigură, de unde ajută Garda Stacojie cât de bine poate el. Mi se pare straniu că toate casele alea – Iral, Laris și Haven – s-au răsculat pentru el, pentru un prinț surghiunit, care nu va revendica niciodată tronul. Mare păcat!

Spre deosebire de restul construcțiilor din Rocasta, clădirea administrativă situată chiar sub turnul cu ceas este bogat împodobită, iar coloanele și ornamentele ei din cristal o fac să semene cu Palatul Focului Alb. Convoiul nostru pune frână, derapează și oprește în fața ei.

Coborâm toți în nămeți, iar eu urc treptele cât pot de repede, ridicându-mi gulerul enervant de roșu ca să mă apăr de gerul

cumplit. Mă aștept ca înăuntru să fie cald și să ne întâmpine o mulțime de oameni, nerăbdători să soarbă cuvintele dibaci meșteșugite ale lui Maven. Și când colo, dăm peste un adevărat haos.

Pe vremuri, aici a fost o grandioasă sală de conferințe: de-a lungul pereților erau înșirate bănci și scaune tapițate cu pluș, care acum sunt date la o parte. Majoritatea au fost puse unele peste altele, ca să poată fi eliberată pardoseala. Simt miros de sânge. Ciudat lucru într-o sală plină cu argintii!

Dar imediat înțeleg: nu mai este o sală de conferințe, ci un spital.

Toți răniții sunt ofițeri, întinși pe paturi de campanie aliniate la centimetru. Dintr-o singură privire număr treizeci și șase. Uniformele și medaliile lor îmi spun că au grade diferite, iar insignele îmi arată din care Înalte Case fac parte. De ei se ocupă tămăduitorii, însă doar doi sunt acum de serviciu. Aleargă încolo și-ncoace, îngrijind rănile în ordinea gravității lor. Văd cum un tămăduitor lasă baltă un bărbat care geme, ca să vadă de o femeie care scuipă mult sânge argintiu.

— Santinelă Skonos, spune Maven. Dă o mână de ajutor.

Una dintre gărzile lui cu cagulă face o plecăciune țeapănă și iese din formație.

Tot intră curteni, înghesuindu-se într-un spațiu și așa prea aglomerat. Câțiva renunță la etichetă și pornesc să-și caute rudele pe paturile de spital. Alții sunt pur și simplu oripilați. Neamul lor n-ar trebui să sângereze. Nu în halul ăsta.

Îl văd pe Maven care stă cu mâinile în șold și se uită în toate direcțiile. Dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, probabil aș crede că este afectat sau mânios sau trist. Dar știu că urmează o altă reprezentație de-a lui. Chiar dacă răniții din jur sunt argintii, tot mi se face milă de ei.

Spitalul improvizat îmi dovedește că arvenii mei nu-s de piatră. Spre marea mea surpriză, prima se pierde cu firea Pisicuța, care privește în jur cu ochi înlăcrimați. Vede ceva în celălalt capăt al sălii. Lințolii albe care acoperă niște trupuri. Cadavre. O duzină de morți.

Lângă mine, un tânăr scoate o respirație șuierătoare. Își ține mâna apăsată pe piept, unde probabil că are o rană. Ni se întâlnesc privirile. Este puțin mai vârstnic decât mine, iar chipul lui, deși acoperit cu dâre de sânge, este de o frumusețe clasică.

Negrul și auriul uniformei îmi spun că face parte din Casa Provos. Adică este un telekinetic. Nu durează prea mult până mă recunoaște și el. Ridică șocat din sprâncene, după care face un efort să respire din nou. Tremură sub privirea mea. Se teme de mine.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu.

În toată larma din jur, am senzația că șoptesc.

Nu știu de ce îmi răspunde. Poate își imaginează că am să-l omor dacă nu o face. Sau poate vrea să afle și altcineva ce se petrece cu adevărat acolo.

— Corvium, horcăie el. Garda Stacojie. Măcel.

Spaima din tonul meu este de neconfundat.

— În care tabără?

Șovăie, iar eu aștept.

În cele din urmă, mai horcăie o dată.

— Ambele.

CINCISPREZECE

Cameron

Până în momentul în care regele Maven a pornit în blestematul ăla de turneu, habar n-am avut ce anume l-ar fi putut scoate din apatie pe prințul cel fără de regat. Bineînțeles că turneul era o farsă, evident că era un alt plan secret al lui Maven. Mai ales că traseul ales ducea fix la noi. Toată lumea bănuia că urma un atac. Așa că trebuia să atacăm noi primii.

Într-o singură privință a avut Cal dreptate. Cucerirea zidurilor fortăreței Corvium era cea mai bună strategie.

Așa că s-a ocupat chiar el de asta acum două zile.

În colaborare cu colonelul și cu rebelii aflați deja în interiorul orașului, Cal a condus o echipă formată din membri ai Gărzii Stacojii și soldați cu sângenou. Au acționat la adăpostul viscolului, iar elementul-surpriză le-a fost de mare folos. Cal a avut destulă minte ca să nu-mi ceară să merg cu el. Așa că am rămas în Rocasta, alături de Farley. Și am dat amândouă târcoale aparatului de radiorecepție, disperate să aflăm ce se întâmplă. La un moment dat, eu am adormit, iar Farley m-a trezit înainte de a se lumina de ziuă. Zâmbea cu toată gura. Ocupaserăm zidurile. Corvium nici n-a știut ce l-a lovit. Haosul pusese stăpânire pe întregul oraș.

Și n-am mai putut să stăm cu mâinile în poală. Nici măcar eu n-am mai putut. Recunosc, am vrut să merg acolo. Nu ca să mă bat, ci doar ca să văd cum arată victoria. Și, firește, ca să ajung cu un pas mai aproape de Năduful, de fratele meu. Și de speranța că îmi voi putea atinge scopul.

Așa că uite-mă aici, ascunsă în spatele copacilor, împreună cu restul unității lui Farley. Ne uităm toți la zidurile negre și la fumul și mai negru. Corvium arde din interior. Nu văd prea multe, dar știu ce spun rapoartele. Mii de soldați roșii, unii dintre ei instigați de Gardă, au întors armele împotriva superiorilor lor imediat ce Cal și colonelul au atacat. Oricum orașul era deja un butoi de pulbere. Nimic mai nimerit decât un prinț de foc care să aprindă fitilul. Chiar și acum, după o zi, luptele continuă pe

străzi. Tresar câteodată, când o rafală de armă rupe liniștea relativă din jur.

Îmi încordez privirea, încercând să văd până departe. Cerul s-a întunecat deja, pentru că soarele a fost acoperit de nori cenușii. Mai la nord-vest, acolo unde este Năduful, norii sunt negri, plini de cenușă și de moarte. Acolo, undeva, este și Morrey. Cu toate că Maven i-a lăsat la vatră pe recruții minori, unitatea fratelui meu nu s-a mișcat din loc. Cel puțin așa spun ultimele informații ale agenților noștri. Fratele meu și camarazii lui se ascund în tranșee, departe de aici. Iar Garda Stacojie ocupă acum locul pe unde ar trebui să revină unitatea lor. Încerc să-mi alung din minte imaginea fratelui meu geamăn. Ochii îi sunt întunecați și înfundați în orbite. Uniforma îi este prea largă. Stă ghemuit într-un colț, încercând să se apere de ger. Nu pot. Chipul lui îmi este întipărit în minte. Mă uit iarăși la Corvium, la problema de acum. Trebuie să mă concentrez doar asupra ei. Cu cât vom ocupa mai repede orașul, cu atât mai repede îi vom putea salva pe copiii-soldați. *Și după aia*? mă întreb eu dintr-odată. *Ce-o să fac*? *O să-l trimit acasă*? *În văgăuna aia împuțită*?

N-am răspunsuri pentru vocea asta care mă bate la cap. Mi-e foarte greu și să accept ideea de a-l trimite pe Morrey înapoi, la fabricile din Orașul Nou – cu toate că astfel ar fi alături de părinții noștri. După ce-mi recuperez fratele, mă voi ocupa și de ei. Numai visuri imposibile.

— Doi argintii au aruncat un soldat roșu dintr-un turn, anunță Ada, uitându-se prin binoclu.

Lângă ea, Farley stă nemișcată, cu brațele încrucișate la piept.

Ada continuă să scruteze zidurile, să descifreze semnalele. Pielea ei ca din aur a căpătat o nuanță pământie în lumina ca de cenușă. Sper că n-o paște vreo boală.

— Își întăresc pozițiile, se retrag și se regrupează în sectorul central, dincolo de al doilea zid. Sunt cel puțin cincizeci, șoptește ea.

Cincizeci. Încerc să-mi țin teama în frâu. Îmi spun că n-am niciun motiv să-mi fie frică. Între noi și ei se află o armată. Și nu există om atât de prost care să încerce să mă oblige să merg unde nu vreau. În niciun caz acum, când am în spate luni bune de instrucție.

— Victime?

— O sută de morți argintii. Majoritatea celor răniți au fugit împreună cu ceilalți. Probabil către Rocasta. Și în oraș erau sub o mie. Mulți au trecut de partea caselor răzvrătite încă dinainte de atacul lui Cal.

— Ce spun cele mai recente informații de la Cal? o întreabă Farley. Sunt argintii care să dezerteze?

— Am luat și asta în calcul, răspunde Ada, pe un ton aproape supărat.

Aproape. Pentru că Ada are o fire calmă, spre deosebire de noi.

— Șaptezeci și opt sunt prizonieri și se află sub protecția lui Cal.

Îmi pun mâinile în șold.

— Există o diferență între dezertare și capitulare. Ăștia nu vor să treacă de partea noastră. Pur și simplu nu vor să moară. Și știu că prințul va fi îndurător cu ei.

— Ai prefera să-i omoare pe toți? Să întoarcă întreaga lume împotriva noastră? mă repede Farley, dând dezaprobator din mână. Sunt peste cinci sute în libertate, gata să se întoarcă și să ne măcelărească pe toți.

Ada nu dă atenție gâlcevii noastre. Stă cu ochii ațintiți la cetate. Până să intre în Garda Stacojie, a fost servitoare în casa unui guvernator argintiu. Este obișnuită cu oameni mai răi decât noi.

— Îi văd pe Julian și pe Sara la Poarta Rugăciunii, spune ea.

Mă mai liniștesc. Când Cal a luat legătura cu noi prin stație, nu a pomenit nimic despre vreo victimă din echipa lui, însă nimic nu-i sigur în asemenea situații. Mă bucur că Sara n-a pățit nimic. Mă uit la poarta aia amenințătoare, căutând intrarea de la capătul estic al zidurilor. Pe parapete flutură un steag roșu, abia vizibil pe fundalul cerului înnorat. Ada ne traduce:

— Semnul ăla este pentru noi. Ne anunță că trecerea e liberă.

Aruncă o privire la Farley, așteptându-i ordinele. Colonelul a intrat în oraș, așa că a rămas ea la comandă. Deși chipul ei nu exprimă nimic, îmi dau seama că evaluează situația. Trebuie să ieșim în câmp deschis ca să putem ajunge la porți. Ar putea fi o cursă.

— Pe colonel îl vezi?

Bravo! N-are încredere într-o argintie. Mai cu seamă când e vorba despre viețile noastre.

— Nu, murmură Ada.

Cercetează iarăși zidurile, fără să-i scape niciun bloc de piatră.

— Dar îl văd pe Cal.

— În regulă, spune Farley pe neașteptate, cu scăpărări hotărâte în ochii ei albaștri. Hai să mergem!

Mă iau după ea fără niciun chef. Oricât mi-ar displăcea, trebuie să recunosc că prințul Cal nu-i genul de om care să ne trădeze. Nu seamănă deloc cu frate-său. Întâlnesc privirea Adei peste umărul lui Farley. Femeia cu sângenou înclină foarte puțin capul spre mine.

Îmi vâr în buzunare pumnii încleștați. Nu-mi pasă dacă arăt ca o adolescentă care se crede neînțeleasă de lume. Pentru că exact asta sunt: o adolescentă speriată, neînțeleasă de lume, dar care poate ucide cu o singură privire. Mă năpădește frica. Frica de orașul ăsta și frica de mine însămi.

Nu mi-am folosit talentul în afara orelor de instrucție, de când nemernicii de magnetroni ne-au doborât avionul. Dar îmi amintesc ce simt atunci când folosesc tăcerea ca pe o armă. Am omorât oameni așa în închisoarea Corros. Oameni îngrozitori. Argintii care-i țineau închiși pe alții ca mine și-i ucideau lent. Iar amintirile astea încă îmi mai întorc stomacul pe dos. Am simțit cum le-am oprit inimile. Le-am simțit moartea, de parcă ar fi fost a mea. Mă înspăimântă o asemenea putere. Și mă face să mă întreb cum mă va schimba. Mă gândesc la Mare, la felul în care a oscilat ea între furie violentă și detașare rece. Ăsta să fie prețul pe care trebuie să-l plătim pentru talentele noastre? Oare trebuie să alegem între a avea sufletele pustii sau a deveni niște monștri?

Pornim în tăcere, conștiente de poziția riscantă în care ne aflăm. Suntem lesne de observat pe zăpadă, pășind unii în urma celorlalți. Mai ales oamenii cu sângenou din unitatea lui Farley sunt cu nervii la pământ. Lory, o femeie recrutată de Mare însăși, ne conduce cu precizia unui copoi, care adulmecă în toate direcțiile. Simțurile ei sunt incredibil de ascuțite, așa că va vedea, va auzi sau va mirosi amenințarea vreunui atac. După incursiunea în închisoarea Corros și după ce Mare a fost luată de argintii, Lory a început să-și vopsească părul în culoarea sângelui roșu. Acum parcă ar fi o rană deschisă pe albul zăpezii și sub cerul plumburiu. Îmi fixez privirea între omoplații ei,

pregătindu-mă s-o iau la fugă dacă o văd că ezită fie și o fracțiune de secundă.

Chiar dacă-i însărcinată, Farley tot reușește să aibă o ținută impunătoare. Își ia arma din spinare și o ține bine cu ambele mâini. Numai că nu mi se pare că ar fi la fel de prudentă ca noi, ceilalți. Mi se face milă de ea când văd că iar i se tulbură privirea.

— Ai fost aici cu Shade? o întreb eu în șoaptă.

Întoarce capul brusc spre mine.

— Ce te face să crezi asta?

— Ești ușor de descifrat câteodată.

Bate ușor cu degetele în țeava puștii.

— Așa cum am spus, principalele informații despre Corvium ne-au fost oferite de Shade. Eu doar am condus operațiunea concepută de el. Nimic mai mult.

— Sigur că da, Farley.

Ne continuăm drumul în tăcere. Văzduhul se umple cu aburii respirației noastre și începem să simțim tot mai tare frigul. Mie îmi îngheață mai întâi degetele de la picioare. Și în Orașul Nou aveam iarnă, dar niciodată atât de crâncenă ca aceasta. Probabil că din cauza poluării. Plus că transpiram enorm în fabrici, chiar și atunci când era ger.

Farley este lacustră prin naștere, mai obișnuită cu o astfel de vreme. Nu pare s-o deranjeze nici zăpada și nici frigul foarte mare. Oricum e limpede că se gândește la altceva. La altcineva.

— Cred că-i mai bine că nu m-am dus după fratele meu, bolborosesc eu, ca să umplu tăcerea.

O fac pentru ea, dar și pentru mine. Ca să ne gândim la altceva.

— Mă bucur că nu-i aici.

Mă privește pieziș, cu neîncredere.

— Nu mai spune! Ce-a pățit Cameron Cole de recunoaște că s-a înșelat?

— Pot să recunosc când nu am dreptate. Că doar eu nu sunt Mare.

Oricine altcineva ar zice că sunt nesimțită. Însă Farley zâmbește.

— Și Shade era încăpățânat. Trăsătură de familie.

Mă aștept ca numele lui să acționeze ca o ancoră, s-o tragă în jos. Dar nu. Farley merge mai departe. Pas după pas. Cuvânt după cuvânt.

— Ne-am întâlnit prima dată la câțiva kilometri de locul ăsta. Eu trebuia să recrutez contrabandiști Whistle. Să ne folosim de grupurile lor în beneficiul Gărzii Stacojii. Contrabandiștii din Pilonii m-au informat că aici erau soldați care ar fi acceptat să coordoneze această acțiune.

— Și Shade era unul dintre ei.

Farley dă din cap, dusă pe gânduri.

— Era încartiruit în Corvium, cu trupele de susținere. Aghiotant al unui ofițer. Bună poziție pentru el, extrem de bună pentru noi. A transmis prin mine tone de informații Gărzii Stacojii. Până când a devenit limpede că nu-și mai poate păstra postul. A fost transferat într-o altă legiune. Aflase cineva despre talentul lui și aveau de gând să-l execute.

N-am mai auzit niciodată povestea asta. Mă îndoiesc că ar cunoaște-o prea mulți. Farley nu este prea vorbăreață în privința trecutului ei. Nu-mi dau seama de ce mi se destăinuie mie tocmai acum. Dar văd că are nevoie de asta. Așa că o las să vorbească.

— Și atunci când sora lui... Niciodată nu l-am văzut atât de îngrozit. Am urmărit împreună Turnirul Reginelor. Am văzut-o cum s-a prăbușit, am văzut-o cum și-a aprins fulgerele. Shade a crezut că argintiii o vor omorî. Probabil că știi restul poveștii.

Își mușcă buzele și coboară ochii la pușca din mâini.

— A fost ideea lui. Oricum trebuia să-l scoatem cumva din armată ca să-l protejăm. Așa că și-a falsificat documentele propriei execuții. Și a dispărut. Pe argintii îi doare fix undeva de roșiii morți. Normal că familia lui a suferit, pentru că nu știa adevărul. Iar asta l-a afectat.

— Dar tot a făcut-o.

Încerc să dau dovadă de înțelegere, dar în ruptul capului eu nu mi-aș pune familia să treacă prin așa ceva.

— A fost nevoit. Și așa a motivat-o pe Mare să ni se alăture.

— Prin urmare partea asta din discursul ei n-a fost o minciună.

Mă gândesc la toate câte a fost obligată Mare să spună în fața camerei de filmat, care pentru ea reprezenta un pluton de execuție. *M-au întrebat dacă voiam să-i răzbun moartea.*

— Nu-i de mirare că fata aia are tulburări de personalitate. Nimeni nu-i spune adevărul.

— Însănătoșirea va fi un proces îndelungat pentru ea, murmură Farley.

— Pentru toată lumea.

— Și acum e în turneul ăla infernal cu regele, trăncănește Farley mai departe.

Dă din gură ca o moară stricată și vocea îi devine tot mai sigură și mai puternică. A dispărut umbra lui Shade.

— Ne va fi mai ușor așa. Desigur, al naibii de greu în continuare, dar măcar o să avem mai multe șanse de reușită.

— Există vreun plan? întreabă Farley, apropiindu-se din ce în ce mai mult de noi. Arborus, Drumul de Fier…

— Ieri a fost în Rocasta.

Mi se pare că tăcerea se intensifică în jurul nostru. Dacă ceilalți membri ai unității noastre n-au tras deja cu urechea, precis că acum o fac. Mă uit în spate și întâlnesc privirea Adei. Își cască ochii de culoarea chihlimbarului lichid și parcă văd cum se învârtesc rotițele în mintea-i perfectă.

Farley continuă:

— Regele a vizitat locul unde se află soldații răniți în urma primului atac. Și eu am aflat de-abia pe la jumătatea drumului încoace. Dacă știam mai din timp, poate…

Oftează și spune:

— În fine, acum e prea târziu.

— Dar regele este însoțit de o adevărată armată, încerc eu s-o liniștesc. Iar Mare e păzită zi și noapte. N-ai fi putut face nimic. Mai ales când nu ne ai decât pe noi.

Dar tot se îmbujorează la față, și nu din cauza gerului. Bate mai departe cu vârful degetelor în patul puștii.

— Probabil că nu, răspunde ea. Probabil că nu.

Dar o spune de parcă ar încerca să se convingă pe ea însăși.

Ajungem în umbra fortăreței, iar temperatura scade și mai tare. Îmi ridic și mai mult gulerul și încerc să-mi îngrop capul în căldura lui. Monstruozitatea aia cu ziduri negre parcă urlă la noi.

— Uite acolo. E Poarta Rugăciunii.

Farley îmi arată o gură uriașă și căscată larg, plină cu colți din fier și dinți aurii. Arcada este din bucăți de Piatră Tăcută, dar eu nu simt nimic deosebit. Piatra Tăcută nu mă afectează. Spre marea mea ușurare, văd acolo uniforme de culoarea ruginii.

Adică poarta a fost cucerită de soldații roșii. Ieșim de pe drumul acoperit cu zăpadă și intrăm în botul de fiară al fortăreței Corvium. Când trecem prin Poarta Rugăciunii, Farley ridică privirea. A făcut ochii mari și tremură. Aud că șoptește ceva doar pentru sine.

— Când intri, roagă-te să ieși. Când ieși, roagă-te să nu te mai întorci niciodată.

Chiar dacă nu mă ascultă nimeni, mă rog și eu cu ea.

•

Cal se sprijină cu pumnii strânși de tăblia mesei. Și-a aruncat armura într-un colț. Părul negru, leoarcă de sudoare, i s-a lipit de frunte. Dar nu transpiră din cauza căldurii, deși este capabil să încălzească orice încăpere mai abitir decât o sobă. Nu. Transpiră de supărare. De rușine. Mă întreb câți argintii a fost nevoit să ucidă. Prea puțini, îmi șoptește o parte din mintea mea. Și totuși, felul în care arată, groaza care i se citește pe chip îmi dă chiar și mie motive să stau în banca mea. Știu că nu-i e ușor. N-are cum să-i fie.

Privește în gol. Ochii lui de culoarea bronzului străpung aerul din jur. Nici nu se mișcă atunci când intru, în urma lui Farley. Ea se duce drept la colonelul care stă jos în fața lui Cal, cu o mână masându-și tâmpla, cu cealaltă netezind o hartă sau un fel de schemă. Probabil că este planul fortăreței, dacă e să mă iau după conturul octogonal și cercurile concentrice care trebuie să reprezinte zidurile.

O simt pe Ada în spate. Parcă n-ar vrea să ni se alăture. Și mă văd nevoită să-i trag un ghiont. Se pricepe la asta mai bine decât oricare dintre noi – mintea ei excepțională este un dar nesperat pentru Garda Stacojie. Numai că-i este greu să se dezbare de mentalitatea ei de servitoare.

— Haide! îi șoptesc eu, luând-o de mână.

Pielea ei nu-i chiar atât de închisă la culoare ca a mea, însă în umbra de aici parcă am fi o singură ființă.

Dă ușor din cap și-mi adresează un surâs minuscul.

— Unde sunt? La zidurile centrale?

— În turnul principal, răspunde colonelul, indicând pe hartă locul cu pricina. Extrem de bine fortificat, chiar și la nivelurile subterane. Am aflat asta pe pielea mea.

Ada oftează.

— Da, este special construit pentru asemenea cazuri. Ultimul punct de rezistență, foarte bine înarmat și cu suficiente provizii. Cu două dispozitive separate de închidere. În mod normal, acolo sunt cincizeci de argintii foarte bine instruiți. Acum s-ar putea să fie de cinci ori mai mulți.

— Ascunși ca niște păianjeni într-o groapă, mormăi eu.

Colonelul spune batjocoritor:

— Poate vor începe să se mănânce între ei.

Crisparea lui Cal nu trece neobservată.

— Nu mănâncă nimeni pe nimeni cât timp dușmanul le bate la ușă. Nimic nu-i unește mai mult pe argintii decât ura comună față de cineva.

Nu ridică ochii, dar înțelegem toți ce vrea să spună.

— Mai cu seamă acum, când știu că regele nu e departe.

Și chipul i se întunecă, parcă acoperit cu nori de furtună.

— Își pot permite să aștepte.

Farley scoate un mormăit gutural și îi termină ideea.

— În vreme ce noi nu ne permitem.

— Dacă dați ordin, legiunile din Năduful pot porni în marș forțat și vor ajunge aici într-o singură zi. Ba chiar mai puțin dacă știți cum să le… stimulați.

Ada nu rostește prea convingător ultimul cuvânt. Dar nu trebuie să explice ce vrea să spună. Îl și văd pe fratele meu, eliberat – doar în teorie – prin legile lui Maven. Numai că legile alea n-au nicio valoare și ofițerii argintii îl vor obliga să lupte împotriva celor de același sânge cu el.

— Cu siguranță că roșiii vor trece de partea noastră, gândesc eu cu voce tare, fie și numai pentru a contracara imaginile care-mi zburdă prin cap. Poate să trimită Maven câte armate are el chef. Nu va reuși decât s-o întărească pe a noastră. Soldații lui vor dezerta, exact ca ăștia de aici.

— S-ar putea să aibă dreptate, începe colonelul, pentru prima oară de acord cu mine.

Stranie senzație, ce să spun. Dar Farley îl întrerupe.

— Bine zici „ar putea”. Garnizoana din Corvium mocnește de luni de zile. Are propriile ei motive de revoltă. Dar nu același lucru se poate spune și despre legiuni. Sau despre numărul de argintii pe care-i va convinge să rămână de partea lui.

Ada e de acord cu ea.

— Regele Maven a avut mare grijă ce știri ajung în Corvium. A descris mișcarea noastră drept terorism, nu revoltă. Drept anarhie. Iar Garda Stacojie este o organizație însetată de sânge și rasistă. Nici roșiii din legiuni și nici cei din regat n-au habar ce se petrece aici.

Supărată, Farley își pune ocrotitor mâna pe burtă.

— Am pierdut mulți oameni dragi din cauză de „dacă” și „poate”.

— Toți am pierdut, spune cu răceală Cal.

Se îndepărtează de masă și se întoarce cu spatele la noi. Din câțiva pași ajunge la fereastra de unde se vede orașul în flăcări.

Purtat de vântul rece, fumul întunecă și mai mult cerul mohorât. Îmi amintește de fumul fabricilor. Și mă cutremur – nu-mi place amintirea asta. Mă mănâncă tatuajul de pe gât, dar nu-mi ridic degetele strâmbe ca să mă scarpin. Degete care mi-au fost zdrobite de atât de multe ori că am pierdut șirul. Sara m-a rugat odată să-i permit să mi le repare. Nu am vrut. La fel ca tatuajul, la fel ca fumul ăsta gros, degetele îmi aduc aminte de origini și de o viață pe care n-ar mai trebui s-o trăiască nimeni.

— Să înțeleg că n-ai nicio idee? întreabă Farley, luând harta din mâinile tatălui ei și privind pieziș la prințul surghiunit.

Cal ridică din umerii lați.

— Ba am prea multe. Și toate proaste. Numai dacă nu cumva…

— N-am să le permit să plece de aici, izbucnește colonelul.

Mi se pare destul de nervos. Probabil că au discutat deja despre asta.

— Maven este prea aproape. Argintiii pe care vrei tu să-i eliberezi vor da fuga la el și atunci armata lui va fi și mai numeroasă, și mai dornică de răzbunare.

Brățara de la mâna lui Cal scapără. Scânteile i se răspândesc pe braț, apar flăcări care se sting repede.

— Oricum Maven va veni peste noi! Ai auzit rapoartele. A ajuns deja în Rocasta și se îndreaptă spre vest. Defilează, face cu mâna și zâmbește, ca să ascundă faptul că intenționează să recucerească Corviumul. Și îl va recuceri dacă te încăpățânezi să i te opui într-un oraș distrus, cu spatele la o cușcă plină cu lupi!

Se întoarce brusc și îl înfruntă pe colonel. Tăciunii încă îi mai fumegă pe umeri. În mod normal, s-ar stăpâni ca să nu-și

distrugă hainele. Acum și-a cam pierdut autocontrolul. Fumul îl învăluie și se văd găuri negre în flanela de pe el.

— Lupta pe două fronturi e curată sinucidere.

— Și cu ostaticii cum rămâne? Vrei să zici că nu-i niciunul important în turnul ăla? țipă la el colonelul.

— Niciunul important pentru Maven. O are deja pe unica persoană pentru care ar accepta să negocieze.

— Prin urmare, nu-i putem înfometa, nu-i putem elibera, nu ne putem târgui.

Farley înșiră concluziile pe degete.

— Și nici nu-i putem omorî pe toți, spun eu.

Cal îmi aruncă o privire surprinsă. Eu mă mulțumesc să ridic din umeri.

— Dacă ar fi existat o soluție acceptabilă, colonelul ar fi pus-o deja în practică.

— Ada? spune Farley cu blândețe. Tu vezi ceva ce ne scapă nouă?

Studiază detaliile hărții și își trece în revistă amintirile. Persoane, strategii, tot ce se află în mintea ei colosală. Însă tăcerea ei nu are deloc darul de a ne liniști.

— Avem nevoie de ticălosul ăla de profet, mormăi eu.

Nu l-am cunoscut pe Jon, nenorocitul care a ajutat-o pe Mare să mă găsească. Dar l-am văzut de multe ori în transmisiunile lui Maven.

— Trebuie să-l convingem să lucreze pentru noi.

— Ar fi fost deja aici, dacă ar fi dorit să ne ajute. Dar blestematul ăla nu mai e de găsit, îl înjură Cal. Nici măcar n-a avut buna-cuviință s-o ia pe Mare cu el atunci când a evadat.

— N-are rost să pierdem vremea discutând despre lucruri pe care nu le putem schimba, spune Farley, râcâind podeaua rece cu talpa cizmei. Înseamnă că nu ne-a mai rămas decât folosirea forței? Adică să dărâmăm turnul piatră cu piatră? Să plătim pentru fiecare centimetru al lui câte cinci litri de sânge?

Cal nu mai are timp să izbucnească din nou, pentru că ușa se deschide brusc. Julian și Sara se năpustesc înăuntru – au ochii bulbucați și bujori argintii în obraji. Colonelul sare de pe scaun, mânat atât de surpriză, cât și de instinctul de apărare. Nu ne permitem să lăsăm garda jos în preajma argintiilor. Teama față de ei ne este îngropată adânc în oase, ne curge în sânge.

— Ce este? îi întreabă, întorcând ochiul roșu spre ei. Ați terminat așa de repede interogatoriul?

Julian se zbârlește când aude cuvântul „interogatoriu”.

— Întrebările mele sunt o binecuvântare în comparație cu ce faci tu, spune el cu dispreț.

— Pfui! exclamă batjocoritor Farley, uitându-se țintă la Cal, care își trece greutatea de pe un picior pe altul, stingherit de privirea ei. Nu te apuca să ridici în slăvi clemența argintiilor.

Nu mor de dragul lui Julian și nici încredere în el nu am, însă mă sperie expresia de pe chipul cenușiu al Sarei. Se uită la mine cu milă și teamă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu, deși știu că doar Julian îmi poate răspunde.

Nici măcar în Corvium Sara n-a găsit încă vreun alt tămăduitor care să-i poată da înapoi limba. Probabil că se află toți în turnul principal. Dacă nu cumva au murit.

— Doamna general Macanthos se ocupă de instrucția recruților, spune Julian, privindu-mă la fel de șovăitor ca Sara.

Parcă îmi bate inima în urechi. Sunt convinsă că n-o să-mi placă deloc ce am să aud.

— Înainte de asediu, o parte dintr-o legiune a fost rechemată pentru un program suplimentar de instrucție. Pentru că soldații aceia erau incapabili să lupte în tranșee. Mai incapabili decât sunt roșiii în mod normal.

Acum îmi vâjâie sângele în urechi, aproape acoperind vocea lui Julian. Simt umărul Adei lipit de al meu. Știe despre ce e vorba. Acum știu și eu.

— Am recuperat registrele. Câteva sute de copii din Legiunea Pumnalului au fost chemați în Corvium. Nu au fost puși în libertate nici după intrarea în vigoare a decretului lui Maven. I-am identificat pe cei mai mulți, dar unii…

Julian se forțează să continue, deși se împiedică în cuvinte.

— Sunt ostatici. În turn. Cu ofițerii argintii care au mai rămas.

Mă sprijin cu mâna de peretele rece. Încerc să-mi revin. Tăcerea mă imploră, o simt cum face valuri pe sub piele, dorind să se dilate și să ia cu ea tot ce există în camera asta. Trebuie să trag eu concluzia, pentru că-i limpede că Julian nu va mai spune nimic.

— Și fratele meu este acolo.

Nemernicul argintiu ezită, trage de timp. În cele din urmă catadicsește să deschidă gura.

— Așa credem.

Vuietul din inima mea zbuciumată acoperă vocile celor din jur. Nu mai aud nimic și mă năpustesc afară din încăpere. O iau la fugă prin centrul de operațiuni. Nu știu dacă vine cineva după mine. Și nici nu-mi pasă.

Nu mă gândesc decât la Morrey. La Morrey și la cele cincizeci de viitoare cadavre care stau între noi.

Eu nu sunt Mare Barrow. Eu nu am de gând să-mi sacrific fratele.

Tăcerea îmi învăluie trupul, grea ca fumul, moale ca puful. Mi se prelinge din toți porii ca transpirația. Dar nu-i ceva fizic. Nu are cum să dărâme turnul. Talentul meu poate fi folosit numai și numai împotriva oamenilor. M-am antrenat. Mă înspăimântă, dar am nevoie de el. Aidoma unui uragan, tăcerea spumegă înăuntrul meu, înconjurând focarul furtunii ce va să ne copleșească pe toți.

Habar n-am încotro mă duc, dar nimeni nu se rătăcește în Corvium. Iar la turn se poate ajunge fără îndrumări suplimentare. Fortăreața asta este un loc bine organizat, un mecanism colosal. Am aflat-o deja. Tropăi repede pe caldarâm, traversând curtea exterioară. În stânga mea, zidurile înalte ale Corviumului ating cerul. În dreapta, cazărmile, birourile, sălile și terenurile de instrucție se înghesuie între zidurile din granit. Trebuie să găsesc poarta. Îmi ascund chipul în spatele eșarfei stacojii. Oricine m-ar putea confunda cu un membru al Gărzii. Aș putea fi un membru al Gărzii. Soldații roșii mă lasă să trec pe lângă ei. Sunt prea neatenți, prea agitați sau prea ocupați ca să bage în seamă un alt rebel care gonește printre ei. Au scăpat de stăpâni. Sunt invizibilă pentru ei.

Dar nu și pentru Alteța Sa de Rahat în Ploaie, Tiberias Calore.

Mă apucă de braț, întorcându-mă din drum. Dacă nu ar fi tăcerea mea, sunt convinsă că l-aș vedea cuprins de flăcări. Dar nu, prințul e isteț și știe ce necaz îl paște, așa că îmi dă imediat drumul și se retrage repede de lângă mine.

— Cameron! strigă el, întinzând mâna.

Degetele îi scapără, flăcările din vârfurile lor se sufocă. Mai face un pas, postându-se hotărât în calea mea, iar focul începe să ardă cu mai multă vigoare, cuprinzându-i cotul. Armura își

face din nou apariția. Fâșii de piele și oțel se unesc, învăluindu-i și protejându-i astfel trupul.

— Cameron, ai să mori dacă intri singură în turn. Au să te sfâșie de vie.

— Ce-ți pasă? mârâi eu la el.

Îmi încordez articulațiile și apăs mai tare. Tăcerea ajunge la el. Focul pâlpâie și gâtul i se strânge. O simte. Îl doare. *Oprește-te*! *Adu-ți aminte cât trebuie*! *Nici prea mult, nici prea puțin*. Dar mai apăs un pic și Cal mai face un pas îndărăt, tot în drumul meu. Văd poarta peste umărul lui. Mă cheamă.

— Mă aflu aici dintr-un singur motiv.

Nu vreau să mă lupt cu el. Nu vreau decât să se dea la o parte din calea mea.

— N-am să-i las pe oamenii tăi să-l ucidă.

— Știu! mârâie el cu voce gâtuită.

Mă întreb dacă toate rudele lui de foc au ochi că ai lui. Ochi care se aprind și ard înăbușit.

— Știu că ai să te duci acolo. Așa aș face și eu dacă… Așa aș face și eu.

— Atunci, lasă-mă în pace.

Încleștează maxilarele – imagine a neînduplecării. Ca un munte. Chiar și acum, cu hainele arse, cu trupul învinețit și cu mintea rătăcită, tot are înfățișare de rege. Cal este genul de persoană care nu cedează niciodată. Nu poate. Nu a fost construit astfel.

Însă eu am fost de prea multe ori călcată în picioare ca să mai accept așa ceva.

— Lasă-mă să plec, Cal. Lasă-mă să-l salvez.

Parcă m-aș milogi de el.

Acum face un pas înainte, iar flăcările din degete îi devin albastre, atât de fierbinți, că aerul se înmoaie în jurul lor. Însă tot pâlpâie în fața talentului meu, tot se înăbușă, tot se zbat să ardă. Le-aș putea stinge cu ușurință. Dacă aș vrea. L-aș putea zdrobi pe Cal cu tăcerea mea, l-aș putea ucide. Și o parte din mine chiar vrea s-o facă. O parte nesăbuită, condusă de furie oarbă și de dorință de răzbunare. O las să-mi alimenteze talentul, să mă întărească. Dar nu-i permit să mă controleze. Exact așa cum m-a învățat Sara. E o situație înșelătoare.

Face ochii mici, de parcă mi-ar citi gândurile. Mă ia prin surprindere când îmi vorbește. Bătăile ca de ciocan ale inimii mele sunt atât de răsunătoare, că de-abia dacă-i aud cuvintele.

— Dă-mi voie să te ajut.

•

Înainte să ajung în Garda Stacojie credeam că aliații sunt mereu pe aceeași lungime de undă. Ca niște mecanisme în tandem, urmărind același scop. Ce naivă eram! În mod aparent, Cal și cu mine suntem de aceeași parte a baricadei, dar cu siguranță că nu avem același obiectiv.

Îmi destăinuie planul lui. Mi-l explică în cele mai mici detalii. Așa că înțeleg cum intenționează să se folosească de furia mea, să se folosească de fratele meu, ca să-și atingă propriile ținte. *Distrage atenția gărzilor, intră în turnul principal, folosește-ți tăcerea drept scut și convinge-i pe argintii să-ți predea ostaticii în schimbul libertății lor. Julian va deschide porțile. Eu însumi îi voi escorta afară din fortăreață. Fără altă vărsare inutilă de sânge. Fără alt asediu. Corvium ne va aparține în totalitate*.

Bun plan. Numai că soldații argintii eliberați de noi se vor alătura armatei lui Maven.

Oi fi crescut eu într-o mahala, dar nu-s proastă. Și cu siguranță nu-s vreo fetișcană cu ochi mari, leșinată după chipul pătrățos al lui Cal sau după zâmbetul lui strâmb. Farmecul lui are limite. S-a folosit de el ca s-o vrăjească pe Barrow, dar cu mine nu-i merge.

Măcar de-ar fi puțin mai dur. Cal e mult prea milos, iar asta îi aduce numai necazuri. Nu vrea să-i lase pe soldații argintii la mila colonelului – milă inexistentă, desigur –, chiar dacă ar însemna să le dea drumul ca să ajungă să lupte din nou împotriva noastră.

— De cât timp ai nevoie? îl întreb eu.

Nu mi-e deloc greu să-l mint. Mai cu seamă când știu că și el încearcă să mă tragă pe sfoară.

Zâmbește cu toată gura. Își închipuie că m-a convins. *Perfect*!

— De câteva ceasuri, cât să pun toate detaliile la punct. Julian, Sara…

— În regulă. Mă găsești la cazarma de afară.

Mă întorc, prefăcându-mă că arunc în depărtare o privire preocupată. Vântul se întețește și-mi flutură codițele. E mai

cald, dar nu datorită lui Cal, ci de la soare. Va veni și primăvara aia odată.

— Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

Prințul dă din cap ca să-mi arate că mă înțelege. Îmi pune pe umăr o mână fierbinte și mi-l strânge ușor. Îi răspund cu un zâmbet care seamănă mai degrabă cu un rictus. Mi-l șterg de pe buze de îndată ce mă întorc cu spatele. Cal rămâne pe loc și simt cum ochii lui îmi ard spinarea până când ajung după curba zidului și nu mă mai vede. Mă ia cu fiori reci, chiar dacă temperatura a mai crescut puțin. N-am să-l las pe Cal să facă ce are de gând. Dar nici pe Morrey n-am să-l mai las nici măcar o singură secundă în turnul ăla.

O văd pe Farley. Vine spre mine cât de repede poate în situația ei de femeie gravidă. Când dă cu ochii de mine, se încruntă atât de tare, că toată fața i se înroșește, iar cicatricea albă din colțul gurii este mai evidentă decât de obicei. Una peste alta, Farley este o apariție de natură să mă intimideze.

— Cole! strigă ea la mine, pe ton aspru ca al tatălui ei. Mă temeam că ai să faci o mare prostie.

— Nu eu, îi răspund aproape în șoaptă.

Nedumerită, înclină capul într-o parte, iar eu îi fac semn să mă urmeze. Intrăm într-o magazie și îi povestesc totul cât de repede pot. Farley pufăie și țâțâie tot timpul, de parcă planul lui Cal n-ar fi decât o neplăcere oarecare, o idee enervantă și atât. Nu ceva care ne-ar amenința viețile tuturor.

— Pune în pericol un întreg oraș, spun eu exasperată. Și dacă va merge până la capăt…

— Știu. Dar ți-am mai zis: Republica Montfort și Comandamentul vor să-l păstrăm pe Cal alături de noi cu orice preț. Este în siguranță în fața gloanțelor. Oricine altcineva ar fi fost împușcat pentru revoltă.

Farley se scarpină cu ambele mâini în cap, trăgându-se de șuvițele blonde și rebele.

— Nu vreau să fac asta, însă nu vreau nici să fiu apărată de soldatul care nu ascultă ordinele și are propriul plan de acțiune.

— Comandamentul, repet eu.

Urăsc acest cuvânt și pe cei pe care îi simbolizează.

— Încep să cred că nu ne vor binele.

Farley nu mă contrazice.

— E greu să avem încredere deplină în ei. Însă ei văd ce nu vedem noi, ce nu putem noi să vedem. Și acum…

Oftează prelung și privește fix în podea.

— Am auzit că Republica Montfort are de gând să se implice mult mai mult.

— Ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigură.

Pufnesc cu dispreț.

— Nu ți-au destăinuit planul de ansamblu? Sunt șocată.

M-ar putea ucide privirea pe care mi-o aruncă.

— Sistemul nu este unul perfect, dar ne protejează. Dacă ai de gând să stai cu fundul în sus, eu n-am să te ajut.

— Nu mai spune! Acum ai și idei?

Schițează un zâmbet misterios.

— Câteva.

•

Harrick nu și-a pierdut zvâcnetele.

Dă din cap în sus și în jos în timp ce Farley ne expune planul. Vorbește repede, în șoaptă. Ea nu va intra în turn împreună cu noi, dar ne va ajuta să pătrundem acolo.

Harrick mi se pare cuprins de teamă. Nu-i războinic. N-a venit la Corros și nici n-a luat parte la atacul împotriva fortăreței Corvium, chiar dacă iluziile pe care le poate crea ar fi fost de mare ajutor. El a venit împreună cu noi, în urma doamnei căpitan cea însărcinată. A pățit ceva pe vremea lui Mare, ceva în legătură cu o recrutare de oameni cu sângenou care sfârșise prost. De atunci s-a ținut deoparte, a stat în apărare, nu a mai intrat în luptă. Îl invidiez. Nu știe ce simți atunci când omori un om.

— Câți ostatici? întreabă el, cu voce la fel de tremurătoare ca degetele.

Îi înfloresc bujori în obraji, pe sub pielea palidă de la negura iernii.

— Cel puțin douăzeci, răspund eu repede. Credem că fratele meu este printre ei.

— Cu cel puțin cincizeci de argintii de pază, adaugă Farley.

Nu minimalizează pericolele. Nu vrea să-l mintă doar ca să-l convingă să ne ajute.

— Vai! bolborosește Harrick. Vai de mine!

Farley dă din cap.

— Tu hotărăști. Dacă nu vrei, vom găsi o altă cale.

— Dar niciuna nu ar fi mai puțin sângeroasă.

— Ai dreptate. Iluziile pe care le creezi tu…

Aș insista, dar el ridică mâna. Îi tremură rău și mă întreb dacă și talentul lui tremură la fel.

Deschide gura, dar nu spune nimic. Stau ca pe ghimpi, implorându-l cu toată ființa mea. Trebuie să-și dea seama cât de important este. Trebuie.

— Bine.

Trebuie să mă stăpânesc ca să nu sar în sus de bucurie. Este un pas înainte, dar victoria e încă departe. Și nu pot să mă relaxez până când nu-l voi ști pe Morrey în siguranță.

— Îți mulțumesc! spun eu.

Îi strâng mâinile și simt cum tremură în ale mele.

— Îți mulțumesc foarte, foarte mult!

El clipește iute și ochii lui căprui mă privesc gravi.

— Mulțumește-mi după ce se termină.

— Mare adevăr ai spus, mormăie Farley.

Pentru binele nostru, își dă toată silința să nu pară îngrijorată. Planul ei e făcut în pripă, dar Cal ne forțează mâna.

— În regulă, acum urmați-mă, spune ea. Trebuie să ne mișcăm repede, fără zgomot și să ne rugăm să avem puțin noroc.

Mergem în spatele ei, ocolindu-i pe soldații Gărzii Stacojii și pe roșiii trecuți de partea noastră. Mulți o salută cu respect. Este o persoană binecunoscută în organizație și cu toții contăm pe priceperea ei de conducător. În timp ce merg, am grijă să-mi strâng mai bine cozile. Mă trag de păr și îmi face bine durerea. Mă ține în alertă. Și am ceva de făcut cu mâinile. Altminteri, sunt convinsă că ar începe să-mi tremure la fel de rău ca ale lui Harrick.

Cu Farley în frunte, nu ne oprește nimeni la porțile zidului și ne îndreptăm hotărâți spre centrul fortăreței, unde se înalță turnul principal. Prevăzut cu ferestre și balcoane, granitul lui negru se avântă spre cer. Dar toate geamurile sunt zăvorâte, iar zeci de soldați stau la baza lui, păzind cele două intrări. La ordinele colonelului, bag mâna-n foc. S-a grăbit să dubleze paza de îndată ce a înțeles că eu vreau să intru, iar Cal vrea să-i scoată pe argintii. Doamna căpitan nu ne duce spre turn, ci trecem pe lângă el și intrăm într-o construcție ridicată lângă zid.

La fel ca toate celelalte clădiri din oraș, și aceasta este din piatră neagră, fier și aur – o matahală întunecată chiar și în toiul zilei.

Îmi bubuie inima în piept, tot mai repede cu fiecare pas pe care îl fac în bezna uneia dintre multele închisori din Corvium. Așa cum am stabilit, Farley ne conduce la subsol, unde se află celulele. Mi se face pielea de găină când văd gratiile și culoarea ca de ceară a zidurilor în lumina slabă a celor câteva becuri. Bine măcar că toate celulele sunt goale. Argintiii care au trecut de partea lui Cal se află la Poarta Rugăciunii, închiși într-o încăpere de deasupra arcadei din Piatră Tăcută, care le anulează talentele.

— Eu îi voi distrage pe paznicii de la nivelul inferior, în vreme ce Harrick te va lua și se va strecura pe lângă ei, șoptește Farley.

Și îmi întinde două chei.

— Prima e cea din fier, mă instruiește ea, arătându-mi cheia brută, neagră, mare cât pumnul meu. Și apoi cea din argint.

Asta este o cheiță sclipitoare, drăguță, cu dinți ascuțiți.

Le îndes în buzunare separate, la îndemână.

— Am înțeles.

— Nu pot să înăbuș zgomotele la fel de bine ca imaginile, așa că trebuie să ne mișcăm foarte încet, murmură Harrick, potrivindu-și pasul după al meu. Stai lângă mine. Iluzia nu va fi una prea mare.

Dau din cap. Harrick trebuie să-și păstreze forțele pentru ostatici.

În subteranele fortăreței sunt multe celule. Coborâm și aerul devine tot mai jilav și mai rece. Răsuflarea mi se transformă în aburi. Lumina venită de după colț îmi dă o stare de disconfort. Doar până aici ne însoțește Farley.

Ne face semn să ne dăm mai în spate. Mă înghesui în Harrick. Acum e acum. Emoția și furia dau năvală peste mine. *Vin după tine, Morrey*.

Fratele meu este aici, înconjurat de oameni care l-ar ucide fără să clipească. Nu-mi pasă dacă mă vor ucide și pe mine.

Ceva tremură înaintea ochilor mei și cade, aidoma unei cortine. Este iluzia. Harrick mă ține strâns lipită de el și înaintăm împreună, în același ritm. Noi vedem totul în jur, dar Farley se

uită peste umăr și face ochii mari, căutându-ne. Nu ne poate vedea. Și nici paznicii după colț nu ne văd.

— E totul în regulă la voi? hârâie ea, pășind prea apăsat pe dalele din piatră.

Harrick și cu mine o urmăm de la distanță, cotim și vedem șase soldați cu eșarfe roșii și înarmați până în dinți. Stau în cealaltă parte a holului, umăr la umăr, neclintiți.

Iau poziție de drepți când o văd pe Farley. Unul dintre ei, o matahală cu gâtul mai gros decât pulpa mea, i se adresează în numele tuturor.

— Da, doamnă căpitan. Nicio mișcare. Dacă argintiii chiar vor încerca să evadeze, nu o vor face prin tuneluri. Nici măcar ei nu-s atât de proști.

Farley își încleștează maxilarul.

— Bine. Țineți ochii în… au!

Cu fața schimonosită de durere, se îndoaie de mijloc și se sprijină cu mâna de zidul negru ca noaptea fără lună. Cealaltă mână a dus-o la burtă.

Într-o fracțiune de secundă, trei paznici se reped să o ajute, lăsând un gol destul de mare în rândurile lor. Mă strecor pe acolo cu Harrick, ca să ajungem la ușa încuiată în care se termină coridorul. În genunchi și prefăcându-se că are dureri sau ceva mai rău, Farley stă cu ochii pe ușă. Iluzia din jurul meu face mai multe valuri, semn al concentrării lui Harrick. Nu doar pe noi trebuie să ne ascundă acum, ci și ușa ce se deschide în spatele celor șase soldați care trebuie să o păzească.

Farley scoate un țipăt, ca să mascheze zgomotul făcut de cheia din fier pe care o răsucesc în broască. Și continuă să se vaite, să gâfâie și să țipe, ca să acopere orice sunet al balamalelor ruginite. Din fericire însă, acestea sunt bine unse și nu ne aude nimeni.

Închid încet ușa, ca să preîntâmpin zgomotul de fier izbit de granit. Lumina din coridor dispare centimetru cu centimetru, până când rămânem în beznă aproape totală. Nu mai auzim nici măcar țipetele lui Farley și nici agitația soldaților ei – atât de groasă e ușa.

— Hai să mergem, îi spun eu lui Harrick, ținându-mă prea strâns de brațul lui.

Unu, doi, trei, patru… Mă țin cu mâna de zidul rece ca gheața și îmi număr pașii.

Simt primul șuvoi de adrenalină abia când ajungem la o a doua ușă, situată chiar sub turnul principal. N-am avut destulă vreme ca să rețin toată structura acestui loc, dar cunosc elementele de bază. Suficient cât să-i pot lua pe ostatici și să-i scot în siguranță afară. Lipsiți de prizonierii lor, argintiii nu mai au ce să negocieze. Și vor fi nevoiți să se predea.

Pipăi ușa, căutând broasca. Este mică și bâjbâi îndelung până nimeresc să vâr cheia în ea.

— Am pornit, șoptesc eu și pentru Harrick, și pentru mine însămi.

Intru încet în turn și îmi dau seama că s-ar putea ca ăsta să fie ultimul lucru pe care-l fac în viața mea. Talentul meu și talentul lui Harrick nu se pot măsura cu cincizeci de argintii. Orice greșeală, fie ea cât de mică, ne va aduce moartea. Probabil că vor muri și ostaticii, deja expuși multor orori.

Nu voi permite una ca asta. Nu pot.

Încăperea învecinată este la fel de întunecată ca tunelul, dar mai caldă. Turnul este bine izolat contra intemperiilor, exact așa cum ne-a spus Farley. Harrick se înghesuie în spatele meu și împreună închidem ușa. Îmi atinge mâna cu mâna lui. Acum nu-i mai tremură. Bravo!

Ar trebui să fie o scară... da, uite-o. Mi-am lovit vârful degetelor de prima treaptă. Ținându-l strâns pe Harrick de mână, încep să urc spre lumina care devine din ce în ce mai puternică. Urcăm două etaje, așa cum am coborât două etaje ca să ajungem la celulele din subteran.

Prin pereți răzbat murmure. Destul de puternice ca să le auzim, dar prea înăbușite ca să le deslușim. Voci necăjite, discuții șoptite. Întunericul se risipește când ajungem la parterul turnului. Rămânem ascunși pe scară și privim cu luare-aminte în jur. Lumina caldă ne învăluie. Ne aflăm în centrul turnului. Pe paliere se văd uși zăvorâte. Atât de tare îmi bubuie inima, că sunt aproape convinsă că o vor auzi argintiii.

Doi patrulează pe scară, încordați și pregătiți de un eventual atac. Însă noi nu suntem soldați și nici măcar membri ai Gărzii Stacojii nu suntem. Siluetele lor tremură ușor, ca suprafața unei ape sub adierea blândă a vântului. Au revenit iluziile lui Harrick, ascunzându-ne de privirile ostile.

Ne îndreptăm ca un singur trup în direcția de unde vin vocile, către încăperea centrală aflată cu trei etaje mai sus. În planul pe

care ni l-a arătat Farley, sala asta ocupa întregul nivel. Acolo trebuie să fie ostaticii, împreună cu cea mai mare parte dintre argintii, care așteaptă fie salvarea venită din partea lui Maven, fie clemența lui Cal.

Paznicii argintii sunt musculoși. Fac parte din neamul oțeliților. Amândoi au chipurile cenușii ca piatra și brațe cât niște trunchiuri de copac. Dacă îmi folosesc tăcerea, nu au cum să mă facă fărâme. Numai că talentul meu nu are niciun efect împotriva armelor. Și cei doi sunt înarmați până în dinți. Câte două pistoale, plus carabine la spate. Turnul este bine dotat pentru eventualitatea unui asediu, așa că îmi imaginez că au muniție din belșug.

Noi urcăm și unul dintre oțeliți coboară cu pași grei. Mulțumesc din suflet idiotului de argintiu care l-a pus de pază. Talentul lui este forța brută, nimic de-a face cu simțurile. Dar cu siguranță că ne va simți dacă ne ciocnim de el.

Ne furișăm încetișor pe lângă el, cu spinările lipite de zid. Bărbatul merge mai departe fără preget, evident cu gândurile altundeva.

Mai greu ne este să trecem de celălalt oțelit, care stă sprijinit de o ușă. Picioarele lui lungi aproape că blochează scara. Acum sunt recunoscătoare pentru înălțimea mea. Mă ajută să trec peste ele fără niciun incident. Harrick nu este chiar la fel de sprinten. Stă crăcănat pe trepte, neștiind unde anume să pășească, iar tremurul l-a apucat iar, de zece ori mai rău decât înainte.

Scrâșnind din dinți, permit tăcerii să mi se acumuleze sub piele. Mă întreb dacă i-aș putea omorî pe amândoi înainte să dea alarma. Numai când mă gândesc la asta mi se face greață.

Dar imediat Harrick se împiedică de treapta următoare. Nu face prea mult zgomot, dar e suficient cât să-i atragă atenția argintiului, care se uită alertat încoace și-ncolo. Eu încremenesc, cu mâna încleștată pe brațul întins al lui Harrick. Mă simt sufocată de groază. Îmi vine să urlu.

Argintiul se întoarce cu spatele la noi și se uită la camaradul lui.

— Lykos, tu ai auzit ceva? strigă oțelitul nostru.

— Absolut nimic, răspunde celălalt.

Vorbele lor ne acoperă pașii, permițându-ne să ajungem în vârful scării și la ușa întredeschisă. Nu există oftat de ușurare

mai silențios decât cel scos de mine acum. Și uite că au început să-mi tremure mâinile și mie.

Din încăpere se aud voci care se ceartă.

— Trebuie să ne predăm, zice una dintre ele.

Îi răspund multe strigăte de protest, care acoperă zgomotul pe care îl facem când intrăm. Ne strecurăm înăuntru ca niște șoricei și ne pomenim într-o cameră plină cu pisici flămânde. Ofițerii argintii, majoritatea răniți, stau grupați pe lângă pereți. Izul sângelui este copleșitor. Gemete de durere străbat discuțiile însuflețite. Toți ofițerii strigă – unul mai tare ca altul. Sunt albi la față din cauza fricii, a supărării, a durerii chinuitoare. Câțiva dintre cei răniți mai grav par pe moarte. Mai că-mi vine să vomit când simt duhoarea atâtor bărbați și femei cu răni de toate felurile. Și văd că aici nu există niciun tămăduitor. Înseamnă că plăgile lor infectate nu vor dispărea doar cu un fluturat din mână.

Am eu gura mare, dar nu-s făcută din piatră sau gheață. Ofițerii cu cele mai grave răni sunt aliniați lângă zidul exterior, la doar câțiva metri de picioarele mele. Chiar lângă mine se află o femeie cu chipul plin de tăieturi. Își apasă burta cu mâinile, încercând zadarnic să-și țină mațele înăuntru. Și printre degete îi curg șiroaie de sânge argintiu. Deschide și închide gura, la fel ca un pește pe uscat. Trebuie să fie insuportabilă durerea pe care o simte, pentru că nici să se vaite nu mai poate. Mi se pune un nod în gât, pentru că mi-a venit un gând foarte ciudat: *Dacă aș vrea, i-aș putea pune capăt suferințelor*. Aș atinge-o cu tăcerea mea și aș ajuta-o să se stingă liniștită.

Simpla idee îmi face greață și trebuie să mă întorc cu spatele.

— Capitularea nu-i o opțiune. Garda Stacojie ne va omorî sau poate ne va face ceva mai rău…

— *Mai rău*? bolborosește unul dintre ofițerii întinși pe jos, cu trupul vânăt și bandajat. Uită-te în jurul tău, Chyron!

Mă uit și eu, îndrăznind să sper. Ne va fi mult mai ușor dacă vor continua să urle unul la altul. Și îi văd în cealaltă parte a încăperii. Stau înghesuiți, plini de vânătăi, acoperiți cu sângele lor roșu. Vreo douăzeci de adolescenți de vreo cincisprezece ani. Numai frica mă mai ține pe loc. Între mine și tot ce-mi doresc mai mult pe lume se află multe mașinării ucigașe și înfuriate.

Morrey. La câteva secunde distanță de mine. La câțiva centimetri.

Traversăm încăperea cu aceeași prudență cu care am urcat scara și de două ori mai încet. Argintiii cu răni mai ușoare se plimbă de colo până colo, fie ca să-i îngrijească pe camarazii lor suferințe, fie ca să le treacă nervii. N-am văzut niciodată argintii în halul ăsta. Atât de umani. O femeie ofițer ceva mai în vârstă, acoperită cu bandaje, ține de mână un tânăr, de vreo optsprezece ani. Chipul lui este alb ca varul, secat de sânge. Privește calm în tavan, așteptându-și moartea. Camaradul de alături a întâlnit-o deja. Îmi suprim un geamăt și mă forțez să respir regulat și fără zgomot. N-am de gând să-mi asum niciun risc.

— Spune-i mamei că o iubesc, șoptește unul dintre muribunzi.

Altul, în aceeași stare, strigă numele cuiva care nu se află aici.

Moartea planează asupra noastră ca un nor. Mă acoperă și pe mine. Aș putea să mor și eu aici, împreună cu toată lumea. *Dacă Harrick obosește, dacă eu fac un pas greșit.* Încerc să nu mă mai gândesc la nimic altceva, cu excepția picioarelor și a scopului meu. Însă, cu cât înaintez mai mult în încăpere, cu atât îmi este mai greu. Podeaua parcă se mișcă în fața ochilor mei, dar nu din cauza iluziei create de Harrick. Oare… oare plâng? De mila lor?

Mânioasă, îmi șterg repede ochii pentru ca nu cumva să-mi curgă lacrimile pe obraji. Îi detest foarte mult pe oamenii ăștia, dar uite că acum nu simt pic de ură față de ei. Toată furia de acum o oră mi-a dispărut și a fost înlocuită de un fel de compasiune ciudată.

Sunt doar la un pas de ostatici și printre ei văd un chip leit cu al meu. Același păr negru și cârlionțat, aceeași piele întunecată ca noaptea, aceleași picioare lungi și subțiri, aceleași mâini mari, cu degete strâmbe. Și cel mai larg și mai strălucitor surâs pe care l-am întâlnit vreodată, deși acum îl văd doar în amintirile mele. Dacă aș putea, l-aș lua în brațe pe Morrey și nu i-aș mai da niciodată drumul. Dar nu pot. Așa că mă furișez în spatele lui și mă ghemuiesc până îi ajung lângă ureche. Sper din tot sufletul meu să nu se sperie și să nu mă dea de gol.

— Morrey, sunt eu, Cameron.

Tresare puternic, dar nu scoate niciun sunet.

— Am venit cu un om cu sângenou. Ne poate face invizibili. Am să te scot de aici, dar trebuie să faci exact ce-ți spun.

Nu se poate stăpâni și se întoarce. Are ochii mari și înspăimântați. Ochii mamei noastre, negri, cu gene lungi și dese. Foarte încet, clatină din cap cu neîncredere.

— Pot s-o fac, șoptesc eu. Spune-le și celorlalți. Ai mare grijă să nu te vadă argintiii. Haide, Morrey.

După o altă clipă foarte lungă, îl văd că strânge din dinți și mă ascultă.

Nu durează prea mult până află toți de prezența noastră. Și nimeni nu o pune la îndoială. Nu-și permit luxul ăsta. Nu în situația în care sunt acum.

— Ce o să vedeți acum nu este adevărat.

Îi fac un semn lui Harrick, care dă din cap. Este pregătit. Ne așezăm foarte încet în genunchi, ca să ne amestecăm printre ei. Când se va destrăma iluzia care ne ascunde, argintiii nu ne vor observa din primul moment. Să sperăm.

Mesajul meu se răspândește repede. Ostaticii se crispează. Chiar dacă sunt de aceeași vârstă cu mine, par mai bătrâni, epuizați în urma lunilor de instrucție și a celor petrecute în tranșee. Chiar și Morrey mi se pare secătuit de puteri, deși îmi este clar că în armată a mâncat mai bine decât acasă. Nu mă poate vedea încă, dar eu tot îl iau ușurel de mână. Degetele i se împletesc strâns cu ale mele. Iar iluzia care ne făcea invizibili se risipește. Alte două persoane apar în grupul de ostatici. Ceilalți fac ochii mari la noi, străduindu-se să-și ascundă surpriza.

— Acum e acum, șoptește Harrick.

În spatele nostru, argintiii continuă să se ciondănească pe tema răniților și a morții. Nici nu se mai gândesc la prizonierii lor.

Harrick strânge din ochi, concentrându-se asupra zidului din dreapta noastră. Respiră cu greutate, inspirând pe nas și expirând pe gură. Își adună forțele. Mă încordez în așteptarea loviturii, deși știu bine că nu va fi așa ceva în realitate.

Brusc, zidul explodează într-o cascadă de foc și piatră, descoperind cerul de afară. Argintiii se cutremură de spaimă și se retrag din fața acestui atac. Pe lângă turn zboară avioane, străbătând norii falși. Clipesc repede, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Și nici nu trebuie să cred. Pentru că nimic din toate astea nu este adevărat. Însă pare incredibil, imposibil de real.

Nu că aș avea vreme să casc gura și să mă minunez.

Harrick și cu mine sărim în picioare, luându-i pe ceilalți cu noi. Ne repezim prin flăcări. Mă feresc cum pot de ele, chiar dacă știu că nu există. Focul le distrage atenția argintiilor, așa că putem să ieșim în goană pe ușă și să o luăm la fugă pe scară.

Eu alerg în frunte, iar Harrick ne asigură spatele. Dă din mâini ca un balerin, țesând iluzii din aer. Foc, fum, altă salvă de proiectile. Toate îi împiedică pe argintiii înfricoșați să ne urmărească. Acum tăcerea înflorește din mine, sferă de putere ucigătoare, care îi va doborî pe cei doi paznici argintii. Morrey mă calcă, făcându-mă să mă împiedic. Dar mă prinde iute de braț, ca să nu cad peste balustradă.

— Stop!

Primul oțelit se repede la mine, cu capul înainte ca un taur. Îmi trimit tăcerea spre el, i-o îndes în gât. Se poticnește sub toată apăsarea forței mele. Simt și eu cum moartea i se rostogolește prin trup. Trebuie să-l omor. Și trebuie s-o fac repede. Îi țâșnește sângele pe gură și prin ochi, în timp ce organele îi mor, unul câte unul. Sting viața din el mai repede decât am făcut-o vreodată.

Celălalt oțelit moare și mai repede. O lovitură năprasnică a tăcerii mele și se prăbușește imediat. Își sparge țeasta de dalele din piatră, pe care le umple cu sânge și bucăți de creier. Mi se pune un nod în capul pieptului, dar n-am timp să mă întreb de unde vine sila asta de mine însămi. *Asta-i pentru Morrey. Pentru Morrey.*

Fratele meu pare la fel de îndurerat ca mine. Stă cu ochii lipiți de oțelitul care sângerează pe jos. Îmi spun că este doar șocat, nu îngrozit de puterea mea.

— Fugi! îi urlu eu, cu vocea sugrumată de rușine.

Din fericire, mă ascultă și țâșnește spre etajul de dedesubt, împreună cu ceilalți camarazi ai săi.

Cu toate că intrarea de la parter este blocată, ostaticii rezolvă repede problema, demolând baricada improvizată și eliberând ușile duble. Doar o singură încuietoare mai stă acum între noi și libertate.

Sar peste capul spart al oțelitului și arunc cheița argintie. Morrey o prinde din zbor. Nici plecarea lui în armată și nici întemnițarea mea nu ne-au distrus relația specială pe care numai gemenii o au. Deschide ușile spre lumina soarelui și țâșnește în aerul proaspăt, urmat de toți ceilalți prizonieri.

Harrick coboară în goană scara, cu focul imaginar după el. Îmi face semne disperate să ies și eu din turn, dar nu mă clintesc din loc. Nici vorbă să plec de aici fără maestrul iluziilor.

Ținându-ne strâns de mână, ieșim amândoi și dăm cu ochii de o piață plină de soldați năuciți, înarmați până în dinți. Ne dau voie să trecem pentru că așa le ordonă Farley. Urlă la ei să fie atenți la intrarea în turn, în caz că argintiilor le vine ideea să opună rezistență.

Nu sunt atentă la ea. Merg tot înainte până ajung să-mi îmbrățișez fratele. Simt cum i se zbate inima în piept și sunt fericită. Este aici. Este viu.

Spre deosebire de oțeliți.

Încă mă mai doare ce le-am făcut.

Ce le-am făcut tuturor oamenilor pe care i-am omorât.

Amintirile astea mă umplu de rușine. Totul a fost pentru Morrey, totul a fost pentru ca să supraviețuiesc. Dar acum, gata.

Nu trebuie să fiu și o criminală, pe lângă toate celelalte.

Morrey se agață de mine. Are ochii mari de spaimă.

— Garda Stacojie, îmi șuieră el la ureche. Trebuie să fugim, Cam.

— Ești în siguranță. Ești cu noi. Nimeni nu-ți va face niciun rău, Morrey.

Însă, în loc să dispară, frica lui parcă se triplează. Mă strânge și mai tare și se uită în toate direcțiile, numărându-i pe soldații lui Farley.

— Știu ce ești? Cam, au aflat ce ești?

Acum rușinea pe care o simțeam este înlocuită de nedumerire. Mă îndepărtez puțin, ca să-l pot privi în ochi. Morrey gâfâie disperat.

— Și ce anume *sunt*?

— Te vor omorî pentru asta. Garda Stacojie te va omorî pentru că ești ce ești.

Fiecare vorbă a lui mă lovește în moalele capului. Și îmi dau seama că nu doar el este înspăimântat. Toți ceilalți adolescenți din unitatea lui se înghesuie unul în celălalt, ferindu-se să stea prea aproape de membrii Gărzii. Mă uit la Farley, care se află la doar câțiva metri de mine. Nici ea nu pricepe nimic.

Apoi încerc să privesc situația din punctul de vedere al fratelui meu. Să-i văd pe soldații Gărzii așa cum i-au fost lui descriși.

Teroriști. Asasini. Principalul motiv pentru care au fost înrolați cu forța.

Încerc să-l îmbrățișez pe Morrey, să-i explic adevărul la ureche.

Dar el stă țeapăn în brațele mele.

— Te-ai dat de partea lor! se răstește el, privindu-mă atât de furios și de acuzator, că mi se înmoaie genunchii. Ești în Garda Stacojie.

Mi se umple sufletul de groază.

Maven i-a răpit fratele lui Mare.

Mi l-a răpit și pe al meu?

ȘAISPREZECE

Mare

Din cauza norilor de joasă altitudine, nu reușesc să zăresc fortăreața Corvium. Dar stau cu ochii lipiți de orizontul estic, întins în spatele nostru. Garda Stacojie a ocupat orașul. Corvium se află în mâinile lor. Noi am fost obligați să-l ocolim la mare distanță. Maven face tot posibilul ca vestea să nu se răspândească. Însă nici măcar el nu poate ascunde o înfrângere atât de catastrofală cum a fost aceasta. Mă întreb cum va fi primită știrea în regatul lui. Oare roșiii vor sărbători? Oare argintiii vor recurge la represalii? Mi-aduc bine aminte de revoltele care au urmat atacurilor Gărzii Stacojii. Bineînțeles că vor fi consecințe. Ocuparea fortăreței Corvium echivalează cu o declarație de război. Steagul Gărzii flutură pe zidurile ei și nu va fi ușor de dat jos de acolo.

Atât de aproape îmi sunt prietenii, că-mi vine să alerg la ei. Să-mi smulg cătușele, să-mi ucid paznicii arveni, să sar jos din camion și să dispar în neguri, prin pădurea desfrunzită de iarnă. În reveria mea, îi văd cum mă așteaptă toți în fața zidurilor. Colonelul, cu ochiul lui stacojiu, chipul zbârcit de ani și de griji, cu pistolul la șold, conferindu-i mai multă alinare decât orice altceva. Farley alături de el, cutezătoare, înaltă și curajoasă. Cameron, a cărei tăcere este mai degrabă un scut decât o închisoare. Kilorn, drag și familiar ca mâinile mele. Cal, la fel ca mine de furios și de îndurerat – tăciunii aprinși ai mâniei lui sunt gata să-mi ardă din minte toate gândurile la Maven. Mă văd sărindu-le în brațe, implorându-i să mă ia cu ei, să mă ducă oriunde. Acasă, la familia mea. Să mă ajute să uit.

Ba nu, nu vreau să uit. Ar fi un păcat dacă nu mi-aș aminti că am fost întemnițată. O mare pierdere. Îl cunosc pe Maven cum nu-l cunoaște nimeni. Îi știu toate lacunele din minte. Și am fost martoră la destrămarea Curții lui. Dacă reușesc să evadez sau dacă sunt salvată, încă voi mai putea fi de mare ajutor. Și atunci târgul ăsta neinspirat pe care l-am făcut își va fi meritat prețul și voi putea să îndrept atât de multe greșeli.

Parcă simt miros de fum, cu toate că geamurile camionului sunt închise etanș. Miros de cenușă. De praf de pușcă. Izul metalic și acru al unui secol de vărsare de sânge. Năduful este tot mai aproape cu fiecare secundă care trece. Sper doar ca realitatea să nu fie la fel de urâtă cum au fost coșmarurile în care mi s-a arătat locul acesta.

Pisicuța și Trifoiaș stau în dreapta și în stânga mea, cu mâinile înmănușate sprijinite pe genunchi. Pregătite să mă înșface, să mă împiedice să mă mișc. Ceilalți arveni, Trio și Ouț, stau pe acoperiș, legați cu centuri de camion. Măsură de precauție, deoarece suntem foarte aproape de linia frontului. Și la câțiva kilometri depărtare de un oraș ocupat de forțele rebele. Cei patru arveni sunt cu ochii în patru. Au misiunea să mă împiedice să fug și să mă apere.

Afară, pădurea care ne-a însoțit de-a lungul Drumului de Fier se rărește și se termină. Ramurile goale dispar și dau la Iveală pământul întărit, pe care și zăpada îl ocolește. Năduful este un loc urât. Sol cenușiu, cer cenușiu, atât de perfect îngemănate, că nu știu unde se termină unul și începe celălalt. Mă aștept să aud ecou de explozii din depărtare. Tata zicea că se aud mereu bombele, chiar de la mai mulți kilometri. Presupun însă că nu mai e cazul, mai cu seamă dacă planul lui Maven va avea succes. Eu voi pune capăt unui război în care au murit milioane de oameni. Doar pentru ca omorurile să continue sub o altă denumire.

Convoiul înaintează spre avanposturi – un grup de clădiri care-mi amintesc de baza Gărzii Stacojii de pe insula Tuck. Majoritatea cazărmi. Sicrie pentru cei vii. Frații mei au locuit pe vremuri în ele. Și tata. Probabil că a venit rândul meu să duc mai departe această tradiție de familie.

La fel cum s-a întâmplat în toate orașele pe care le-am străbătut, și aici oamenii ies în frig ca să se uite la Maven și la suita lui. Soldați în uniforme roșii, negre sau cenușii. Se înșiră cu precizie militară de-a lungul drumului principal care taie Năduful în două. Toți își înclină frunțile cu respect. Nici nu-mi bat capul să-i mai număr – sunt cu sutele. Este prea deprimant. În schimb, îmi strâng tare mâinile, ca să mă doară și să am la ce să mă gândesc. Ofițerul argintiu rănit, pe care l-am întâlnit în Rocasta, ne-a zis că în Corvium a avut loc un măcel. *Nu, nu te gândi la asta*, îmi spun eu. Dar firește că mintea nu mă ascultă. Imposibil

să ții la distanță grozăviile la care nu vrei să te gândești. *Măcel*. În ambele tabere. Cea roșie și cea argintie – Garda Stacojie și armata lui Maven. Cal a scăpat cu viață, măcar atât am reușit să aflu din expresia îmbufnată a lui Maven. Dar Farley, Kilorn, Cameron, frații mei, toți ceilalți? Atât de multe nume și chipuri ale acelora care au asediat zidurile fortăreței? Cu ei ce s-a întâmplat?

Îmi apăs ochii cu degetele, ca să-mi rețin lacrimile. Efortul mă epuizează, dar refuz să plâng în fața arvenilor.

Spre marea mea mirare, convoiul nostru nu se oprește în centrul taberei militare din Năduful, cu toate că aici este o piață cât se poate de potrivită pentru încă unul dintre discursurile ipocrite ale lui Maven. Ies din rând câteva camioane care transportă nobilele vlăstare ale unor Înalte Case, dar noi mergem tot înainte. Fără să încetinim deloc. Chiar dacă încearcă s-o ascundă, Pisicuța și Trifoiaș sunt din ce în ce mai agitate. Le observ cum se uită mirate pe geamuri și apoi una la alta. Nu le place ce se întâmplă. *Foarte bine. Lasă-le să fiarbă*.

Oricât de neînfricată aș fi, parcă și pe mine mă cuprinde teama. Oare Maven și-a pierdut cu totul mințile? Unde ne duce? Cu siguranță că nu-și va duce curtenii într-un șanț, pe un câmp minat sau poate mai rău. Camioanele accelerează și mai tare, alergând peste pământul bătătorit. Intrăm pe un drum. În zare se văd grămezi mari de tunuri și mitraliere distruse, ca niște schelete negre. Peste niciun kilometru și jumătate, traversăm prima linie de tranșee, peste podețele construite în pripă. Urmează alte tranșee. Pentru provizii, întreținere, comunicații. Șanțurile, săpate adânc în pământ, formează un labirint complicat. Număr doar vreo douăsprezece și apoi pierd șirul. Nu văd pe nimeni, nici urmă de uniformă roșie, ceea ce înseamnă că ori tranșeele au fost abandonate, ori soldații s-au ascuns foarte bine.

Am putea intra direct într-o cursă. Întinsă de un rege bătrân unuia tânăr. O parte din mine ar vrea să fie adevărat. Dacă eu nu am cum să-l ucid pe Maven, poate că o va face regele lacustru pentru mine. Casa Cygnet, acvaticii. La putere de sute de ani. Asta-i tot ce știu despre monarhul care ne este dușman. Regatul lui seamănă cu al nostru, condus de case de argintii care se luptă între ele. Se pare că și pe ei îi deranjează Garda Stacojie. Iar regele de aici, aidoma lui Maven, vrea să-și

păstreze puterea cu orice preț, prin orice mijloace. Chiar dacă asta ar însemna încheierea unei alianțe secrete cu un vechi inamic.

Norii se mai risipesc spre est și câteva raze de soare luminează terenul aspru din jurul nostru. Cât vezi cu ochii, nu întâlnești niciun copac. Traversăm și tranșeele de pe linia frontului și de-abia dacă-mi pot stăpâni un geamăt. Soldați roșii stau claie peste grămadă în șanțuri lungi, înalte cât șase oameni puși unul pe umerii celuilalt. Uniformele le sunt colorate în toate nuanțele de roșu și ruginiu. Parcă tranșeele alea ar fi niște răni deschise, pline de sânge. Oamenii stau cu mâinile pe scări și tremură amarnic din cauza frigului. Sunt pregătiți să iasă din adăposturi și să pătrundă pe teritoriul inamic din Năduful, dacă le-o va ordona regele lor. Văd și ofițeri argintii printre ei, îi recunosc după uniformele lor negre cu cenușiu. Maven este tânăr, dar deloc prost. Dacă toată povestea asta este o stratagemă a lacuștrilor, se va lupta ca să scape cu viață. Îmi închipui că și regele din Ținutul Lacurilor își are propria armată pregătită în tranșeele din cealaltă parte. Alți soldați roșii de care nu-i pasă nimănui.

Când roțile camionului nostru ajung pe partea cealaltă a șanțului, o simt pe Trifoiaș cum se crispează lângă mine. Încearcă să rămână calmă și ochii ei de un verde electric privesc numai înainte. Însă teama îi este trădată de pelicula lucioasă de transpirație care i-a acoperit fruntea.

Pustietatea de coșmar care este Năduful e plină de gropi rămase în urma focurilor de artilerie trase de cele două armate. Unele dintre gropi trebuie să fie vechi de câteva zeci de ani. Sârma ghimpată zace încurcată pe pământul înghețat. În fața noastră, pe camionul din frunte, un telekinetic și un magnetron lucrează în tandem. Dau din mâini ca nebunii și fragmente de fire metalice și ascuțite zboară în toate direcțiile. Împreună cu niște bucăți de oase, cel puțin așa mi se pare mie. Roșiii își găsesc moartea aici de generații întregi. Pământul este acoperit cu resturile lor.

În coșmarurile mele, pustiul se întinde la nesfârșit. Însă acum, în loc să se cufunde în neant, convoiul încetinește la vreo șapte sute de metri dincolo de tranșeele noastre și camioanele se aliniază în semicerc. Mă apucă un râs nervos. Dintre toate locurile posibile, am oprit tocmai în fața unui pavilion. Contrastul

cu peisajul din jur este izbitor. Nouă-nouță, construcția are coloane albe și draperii din mătase care se leagănă în vântul otrăvit. A fost ridicată aici dintr-un singur motiv. O întâlnire la nivel înalt, cum a fost și aceea de demult. Când doi regi au hotărât să dea startul unui secol de războaie.

O santinelă deschide portiera de la camionul nostru și ne face semn să coborâm. Trifoiaș ezită o fracțiune de secundă, iar Pisicuța își drege glasul, îndemnând-o să nu se opună. Cobor și eu cu ele pe pământul ăsta mort, acoperit cu pietre și țărână. Mă rog doar să nu simt ceva trosnindu-mi sub tălpi. Vreun craniu, vreo coastă, un femur sau poate un fragment de coloană vertebrală. N-am nevoie de nicio altă dovadă care să mă convingă de faptul că mă aflu într-un cimitir nemărginit.

Nu doar Trifoiaș este speriată. Până și santinelele se mișcă mai încet, mai precaut – capetele lor acoperite cu cagule se mișcă încontinuu. Măcar acum se gândesc și la siguranța lor, nu doar la a lui Maven. Iar ceilalți din suită – Evangeline, Ptolemus, Samson – stau lângă camioanele lor, se uită în toate direcțiile și strâmbă din nas. Înseamnă că și ei simt duhoarea morții și a pericolului. O singură mișcare greșită, o singură vorbă puțin mai amenințătoare și o vor zbughi imediat de aici. Evangeline a renunțat la blănuri în favoarea armurii. E înfășurată în plăci din oțel de la gât până la încheieturile mâinilor și până la degetele de la picioare. Deși este foarte frig, își scoate repede mănușile. Așa se poate lupta mai bine. Îmi vine și mie să fac la fel, dar nu mi-ar fi de niciun folos. Cătușele mă strâng mai tare ca niciodată.

Singurul care pare neafectat este Maven. Vremea de iarnă îi vine de minune, adăugând o distincție stranie tenului său palid. Chiar și cearcănele de sub ochi, vinete ca întotdeauna, îi conferă o frumusețe tragică. Astăzi nu se sfiește să poarte multe însemne ale regalității. Da, este foarte tânăr, dar este și rege – un rege care se va uita în ochii celui mai mare dușman al său. Acum locul coroanei pare să fie pe capul lui. Aruncă flăcări din bronz și fier prin părul lui lucios și negru. Chiar și la lumina difuză a Nădufului, medaliile și insignele de pe pieptul lui strălucesc într-un curcubeu din rubine, argint și onix. Mantia din brocart roșu ca focul completează acest ansamblu și imaginea unui rege temperamental. Dar Năduful își pune amprenta asupra tuturor. Cizmele lui negre, impecabil lustruite, se

murdăresc cu noroi în timp ce merge înainte, nedând ascultare instinctului care-i spune că ar trebui să se teamă de locul acesta. Nerăbdător, aruncă o privire peste umăr la cei pe care i-a târât după el până aici. Privirea arzătoare din ochii lui albaștri este singurul impuls de care avem nevoie. Trebuie să mergem după el. Mie nu-mi este teamă de moarte, așa că sunt prima care îl urmează spre ceea ce ar putea fi mormântul nostru.

Regele din Ținutul Lacurilor ne așteaptă.

Este un om micuț, tolănit pe un scaun simplu, cu un steag uriaș în spate. De culoarea cobaltului, acesta are în centru o floare cu patru petale argintii și albe. În cealaltă parte a pavilionului, camioanele din metal albastru lăptos stau înșirate ca o imagine în oglindă a mașinilor noastre. Sunt mai mult de douăsprezece, iar printre ele mișună variantele lacustre ale santinelelor noastre. Alți soldați îi păzesc pe rege și pe anturajul său. Nu poartă nici cagule și nici mantii, ci doar armuri strălucitoare, de culoarea safirului. Toți sunt războinici instruiți anume în acest scop încă de la naștere. Nu știu ce talente au – nici ei și nici curtenii regelui. Nu le-am studiat în timpul cursurilor mele cu lady Blonos, de acum mai multe secole.

Ne apropiem și reușesc să-l văd mai bine pe rege. Îl privesc lung, încercând să descopăr omul care poartă coroana aceea din aur alb, topaz, turcoaz și lapislazuli întunecat. Se vede treaba că regelui îi place culoarea albastră la fel de mult cât îi plac lui Maven roșul și negrul. Mi se pare logic – în fond, este un acvatic, un individ care manipulează apa. Așa că i se potrivește. M-aș fi așteptat să aibă și ochi albaștri, dar au culoarea norilor de furtună, la fel ca părul lui lung și drept. Îl compar cu tatăl lui Maven, singurul rege pe care l-am cunoscut la viața mea. Deosebirile dintre ei sunt frapante. În timp ce Tiberias al Șaselea era un bărbat robust, cu barbă și cu chipul și trupul buhăite de consumul de alcool, regele lacustru este un ins fragil, bine bărbierit, cu ochi limpezi și piele negricioasă. Ca în cazul tuturor argintiilor, tenul lui are nuanțe vineții. Se ridică în picioare cu mișcări grațioase, ca de balerin. Nu poartă nici armură și nici uniformă de gală, însă veșmintele lui, în culoarea argintului și a cobaltului, sunt la fel de strălucitoare și de nefaste ca drapelul din spatele său.

— Rege Maven din Casa Calore, spune el, înclinând capul chiar atunci când Maven intră în pavilion – mătase neagră pe marmură albă.

— Rege Orrec din Casa Cygnet, îi răspunde Maven în același stil.

Are grijă să facă o plecăciune mai adâncă decât a adversarului său, fără să-și piardă zâmbetul lipit pe buze.

— De-ar fi tatăl meu aici să ne vadă.

— Și mama ta, adaugă Orrec.

Tonul nu este sarcastic, dar Maven se îndreaptă iute, de parcă s-ar simți amenințat.

— Condoleanțele mele. Ești prea tânăr ca să treci prin așa ceva.

Vorbește cu accent, parcă ar intona o melodie stranie. Privirea îi trece dincolo de umărul lui Maven, dincolo de mine și se oprește asupra lui Samson Merandus.

— Ți s-au adus la cunoștință… cererile mele?

— Desigur.

Maven se uită și el în spate. Ochii ni se întâlnesc o secundă. Și apoi îl vede pe Samson.

— Dacă nu te superi, vere, așteaptă în camion.

— Vere…, se opune Samson.

Și nu se îndepărtează, ci rămâne înțepenit la câțiva metri de platforma pavilionului. Nu este loc de controverse. Nu aici. Nu în situația asta. Gărzile regelui Orrec se încordează, duc mâinile spre arme. Și au multe – puști, săbii, chiar și aerul din jurul nostru. Ar apela la orice ca să împiedice un șoptitor să se apropie prea mult de mintea regelui lor. Măcar de s-ar purta la fel și curtenii din Norta.

În cele din urmă, Samson se înduplecă. Face o plecăciune adâncă, însoțită de mișcări ample din brațe.

— Bineînțeles, Maiestatea Voastră.

Abia când dispare între camioane își permit lacuștrii să se mai relaxeze. Regele Orrec schițează un zâmbet crispat, făcându-i un semn lui Maven să se așeze în fața lui. Așa cum te-ai purta cu un copil.

Dar Maven alege alt scaun. Care nu-i făcut din Piatră Tăcută, nu-i sigur pentru el, dar o face fără nicio ezitare. Se sprijină de spătar și își încrucișează picioarele. În jurul uneia dintre mâini și-

a drapat mantia, iar cealaltă îi atârnă, cu brățara scăpărătoare la vedere.

Noi ne așezăm în jurul lui, în formație identică cu aceea a curtenilor lacuștri din fața noastră. Evangeline și Ptolemus la dreapta lui Maven, împreună cu tatăl lor, pe care nu l-am văzut când s-a alăturat convoiului nostru. Cu noi se află și guvernatorul Welle, ale cărui straie verzi par ofilite și murdare pe fundalul cenușiu al Nădufului. Îmi sare în ochi absența Caselor Iral, Laris și Haven. Locurile lor sunt ocupate acum de alți sfetnici. Mă așez și eu, flancată de gărzile mele arvene, care stau atât de aproape, că le aud cum respiră. Mă concentrez asupra celor din fața mea – lacuștrii. Cei mai apropiați sfetnici și confidenți ai regelui, cei mai de seamă diplomați și generali ai regatului său. Oameni de temut, la fel ca regele lor. Se sare peste partea cu prezentările, dar eu îmi dau seama repede cine este cea mai importantă persoană din tabăra cealaltă. Aceasta stă la dreapta regelui, așa cum Evangeline stă la dreapta lui Maven.

Să fie o regină foarte tânără? Nu. Trăsăturile de familie sunt mult prea evidente. Înseamnă că este prințesa din Ținutul Lacurilor. Are ochii tatălui său și poartă propria-i coroană din nestemate albastre. Părul negru și drept îl are împodobit cu perle și safire. Îmi simte privirea și se uită și ea la mine.

Maven începe să vorbească, întrerupându-mă din examinarea fetei.

— Este pentru prima oară, în decurs de un secol, când cădem de acord.

— Așa este, încuviințează Orrec.

Coroana lui sclipește în lumina tot mai difuză a soarelui.

— Trebuie să stârpim Garda Stacojie și pe toți complicii ei. Și trebuie să o facem foarte repede, pentru ca nu cumva ciuma lor să se întindă și mai departe. Pentru ca nu cumva și roșiii din alte regiuni să fie seduși de minciunile acestei grupări teroriste. Am auzit că ar fi probleme în Piedmont. Este adevărat?

— Doar niște zvonuri.

Regele meu cu suflet negru nu recunoaște decât ceea ce îi convine.

— Știi și tu cum sunt prinții. Se ceartă mereu.

Orrec afișează un zâmbet atotcunoscător.

— Foarte adevărat. Lorzii din Prerie sunt exact la fel.

— Cât despre condiții...
— Nu te grăbi, tinere prieten. Aș dori mai întâi să cunosc starea casei tale și apoi să-ți trec pragul.
Chiar și de la locul meu, tot simt crisparea lui Maven.
— Pune orice întrebare dorești.
— Casa Iral? Casa Laris? Casa Haven? enumeră Orrec, cu ochii la noi.
Nu i-a scăpat nimic. Acum privirea lui trece peste mine, șovăind doar o jumătate de secundă.
— Nu le văd aici.
— Și?
— Și înseamnă că zvonurile sunt reale. Înseamnă că aceste case s-au răzvrătit împotriva regelui lor legitim.
— Da.
— În sprijinul unui surghiunit.
— Da.
— Și ce se mai aude cu armata ta de oameni cu sângenou?
— Crește din zi în zi tot mai mult, răspunde Maven. Este o armă pe care trebuie să învățăm s-o mânuim cu toții.
— O armă, zici? La fel ca ea.
Și regele din Ținutul Lacurilor face semn cu capul în direcția mea.
— Fetița cu fulgerele este un trofeu de care poți să fii mândru.
Strâng pumnii pe genunchi. Evident că are dreptate. Pentru Maven eu nu sunt decât un trofeu viu, pe care-l plimbă prin țară ca să-și atragă mai mulți susținători. Însă nu mă aprind la față. Am avut mai mult decât suficientă vreme să mă obișnuiesc cu această umilință.
Nu știu dacă Maven se uită la mine. Pentru că eu refuz să mă uit la el.
— Da, este un trofeu, dar și un simbol în egală măsură, zice Maven. Garda Stacojie este formată din oameni în carne și oase, nu din fantome. Iar oamenii în carne și oase pot fi controlați, învinși și distruși.
Regele Orrec plescăie, de parcă i-ar fi milă. Se ridică repede în picioare, iar mantia i se învolburează în jurul corpului, ca apele unui râu năvalnic. Se ridică și Maven și amândoi merg unul către celălalt, până în centrul pavilionului. Se măsoară din priviri. Niciunul nu vrea să cedeze primul. Eu simt cum până și aerul vibrează de atâta suspans: acum e fierbinte, acum se face

rece, după aia uscat, apoi jilav. În jurul nostru freamătă voințele de neclintit ale celor doi regi argintii.

Nu-mi dau seama ce vede Orrec la Maven, dar îi întinde brusc mâna. Pe toate degetele lui negricioase sclipesc inele cu sigilii.

— În cazul acesta, le vom veni curând de hac. Și argintiilor tăi rebeli. Va fi floare la ureche pentru regatele noastre unite să distrugă trei case.

Maven înclină ușor capul și strânge mâna lui Orrec.

Ca prin vis, mă întreb cum naiba a ajuns aici Mare Barrow din Pilonii. La doar câțiva metri de doi regi, martoră la o altă scenă importantă a sângeroasei noastre istorii. Julian o să-și iasă din minți când am să-i povestesc. *Când*, nu *dacă*. Pentru că știu că am să-l revăd. Am să-i revăd pe toți.

— Acum, să discutăm condițiile, continuă Orrec.

Îmi dau seama că nu a dat drumul mâinii lui Maven. Își dau seama de asta și santinelele, care fac un pas amenințător înainte. Mantiile lor înflăcărate ascund numeroase arme. În cealaltă parte a platformei, gărzile lacustre fac același lucru. Fiecare tabără provocând-o pe cealaltă să facă pasul care va duce la măcel.

Maven nu încearcă să se smulgă din strânsoarea lui Orrec. Stă în fața lui ferm, neclintit, netemător.

— Condițiile sunt corecte, spune el pe un ton calm.

Nu-i văd chipul și nu-mi pot da seama ce gândește.

— Împărțim în mod egal Năduful, păstrăm vechile granițe și le deschidem circulației. Vei avea drept de folosință egal cu al nostru asupra Râului Capitalei și al Canalului Eris…

— Câtă vreme fratele tău mai este în viață, am nevoie de garanții.

— Fratele meu este un trădător și un surghiunit. Nu mai are mult de trăit.

— Exact asta spun și eu, tinere. De unde pot să știu că, după ce el va muri, după ce noi vom face harcea-parcea Garda Stacojie, tu nu îți vei relua vechile năravuri? Dacă vei reveni la vechile animozități? Dacă te vei pomeni iar îngropat în cadavre de roșii și vei fi nevoit să le azvârli undeva?

Orrec se întunecă la față, iar în obraji i se aprind bujori ca din purpură. Detașarea lui rece se transformă în furie.

— Una este să-ți controlezi populația, și alta e războiul ăsta nesfârșit, nebunie curată. Nu am de gând să mai vărs niciun

strop de sânge argintiu din cauză că tu nu ești în stare să te impui în fața șobolanilor tăi roșii!

Maven se apleacă spre el și-i vorbește cu aceeași hotărâre.

— Vom semna aici și acum tratatul și vom transmite momentul în toate orașele din regatul meu – fiecărui bărbat, femei și copil. Va ști toată lumea că războiul nostru a luat sfârșit. Cel puțin, toată lumea din Norta. Știu că nu ai aceeași dotare tehnică în Ținutul Lacurilor, bătrâne. Dar am încredere că vei face tot ce ține de tine să aduci înțelegerea noastră la cunoștința cât mai multor locuitori din bălțile regatului tău.

Un fior ne străbate pe toți. Fior de spaimă, în cazul argintiilor. De bucurie, în cazul meu. *Distrugeți-vă*! îi îndemn eu în gând. *Scoateți-vă mațele*! N-am nici cea mai mică îndoială că un rege acvatic ar fi capabil să-l înece pe Maven chiar aici.

Orrec își arată dinții.

— Nu știi nimic despre țara mea.

— Știu că Garda Stacojie a apărut pe teritoriul tău, nu al meu, ripostează Maven, gesticulând cu mâna liberă ca să-și țină santinelele în loc.

Cât de prostovan și de înfumurat este! Sper ca asta să-i aducă sfârșitul.

— Nu te purta de parcă mi-ai face vreo favoare. Și tu vrei asta la fel de mult ca mine.

— În acest caz, vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare, Maven Calore.

— Ți-l dau.

— Cuvântul tău și mâna ta. Cel mai strâns legământ din câte există pe lume.

Aoleu!

Îl las pe Maven în ghearele regelui din Ținutul Lacurilor și mă uit repede la Evangeline. Stă nemișcată, cu ochii lipiți de platforma din marmură. M-aș fi așteptat să sară în picioare urlând, să spulbere locul ăsta cu obuzele ei. Însă nu face nicio mișcare. Chiar și Ptolemus, fratele și cățelușul ei, rămâne pe scaun. Iar tatăl lor este la fel de adâncit în gânduri ca întotdeauna. Nu văd la el nicio schimbare. Niciun semn care să-mi spună că se teme ca nu cumva Evangeline să-și piardă poziția pe care s-a luptat atât de mult s-o obțină.

Mă uit în partea cealaltă a pavilionului. Prințesa din Ținutul Lacurilor pare cioplită în piatră. Nici măcar nu clipește. Se aștepta la asta.

Pe vremuri, când tatăl lui i-a spus că trebuie să se însoare cu mine, Maven mai că s-a sufocat. Atât de surprins a fost. Dar s-a prefăcut de minune, a vociferat, a făcut scandal. A susținut sus și tare că habar n-avea despre ce anume era vorba. La fel ca mine, și el a purtat o mie de măști și a jucat un milion de roluri diferite. Astăzi joacă rolul unui rege, iar regii nu se miră niciodată, nu pot fi niciodată luați prin surprindere. Dacă este e șocat, nu o arată. În vocea lui nu se aude decât oțelul.

— Ar fi o mare onoare să te pot numi tată, spune el.

Acum Orrec îi dă drumul la mână.

— Și pentru mine ar fi o onoare să te numesc fiu al meu.

Nici nu-mi pot da seama care minte mai bine.

Aud din dreapta un scârțâit de scaun pe marmură. Urmat de alte două. Într-un vârtej negru de metale, Casa Samos iese în goană din pavilion. Evangeline iese înaintea fratelui și a tatălui ei, fără să arunce nicio privire în urmă. Are umerii gârboviți și parcă și-a pierdut ținuta dreaptă și mândră pe care s-a străduit atât de mult să o dobândească.

A fost înlocuită.

Concentrat la tema pe care a primit-o, Maven nici nu se uită după ea. Tema fiind prințesa din Ținutul Lacurilor.

— Milady, spune el, făcând o plecăciune.

Privindu-l cu răceală, fata abia dacă dă din cap.

— Îți cer mâna, în fața nobilei mele Curți.

Am mai auzit vorbele astea. Rostite de același băiat în fața mulțimii, fiecare sunând ca un zăvor care se închide.

— Iris Cygnet, prințesă din Ținutul Lacurilor, doresc să fii soția mea. Accepți?

Iris este o tânără frumoasă și are mai multă grație decât tatăl ei. Dar nu grație de balerină, ci de vânător. Se ridică de pe scaun într-o cascadă de catifea moale, de culoarea safirului. Zăresc pantaloni strâmți din piele printre despicăturile rochiei. Uzați, crăpați la genunchi. N-a venit nepregătită. Și, la fel ca mulți dintre cei de aici, nu poartă mănuși, deși este foarte frig. Mâna cu degete lungi pe care i-o întinde lui Maven are culoarea chihlimbarului. Nu poartă nici măcar un singur inel. Nu-i șovăie privirea nici când se lasă ceața, învolburându-se peste mâna ei.

Și ceața asta se condensează și se transformă în stropi lucioși de apă, care reflectă lumina.

Primele cuvinte le rostește într-o limbă pe care eu n-o cunosc. Limba lacustră. Impresionant de frumoasă, ca un cântec vorbit, ca undele apei. Apoi trece la limba din Norta, pe care o vorbește cu accent foarte pronunțat:

— Îți dau mâna mea și îți dăruiesc viața mea! îi răspunde ea lui Maven, conform tradițiilor din regatul ei. Accept să-ți fiu soție, Maiestate.

El întinde mâna pe care-i scapără brățara. O pală de foc străpunge văzduhul, răsucindu-se în jurul degetelor lor împreunate. Nu o arde pe prințesă, dar trece foarte aproape de ea. Iris nu tresare. Nici nu clipește.

Și așa s-a sfârșit un război.

ȘAPTESPREZECE

Mare

Drumul înapoi la Archeon durează multe zile. Nu din cauza distanței. Nu din cauză că regele din Ținutul Lacurilor a luat cu el nu mai puțin de o mie de oameni, curteni, soldați, ba chiar și servitori roșii. Ci pentru că întregul regat al Nortei s-a trezit că are ceva de sărbătorit. Încheierea unui război și o nuntă ce va avea loc curând. Convoiul acum nesfârșit al lui Maven se târăște ca melcul pe Drumul de Fier și pe Drumul Regelui. Pe marginea lor se înșiră mulțimi de argintii și de roșii care își aclamă regele. Maven savurează băile de mulțime și se oprește adesea ca să dea mâna cu supușii lui. Iris se află în permanență alături de el. În pofida urii față de Ținutul Lacurilor pe care locuitorii Nortei au dobândit-o din fragedă pruncie, aceștia se pleacă adânc în fața ei. Pentru ei, prințesa aceasta reprezintă deopotrivă o ciudățenie și o binecuvântare. O punte. Până și regele Orrec are parte de o primire călduță. Aplauze politicoase, plecăciuni respectuoase înaintea vechiului dușman transformat în aliat pentru lungul drum care ne așteaptă.

Asta spune Maven la fiecare oprire.

— Norta și Ținutul Lacurilor merg umăr la umăr tot înainte, împotrivindu-se tuturor pericolelor care ne amenință regatele.

Adică Garda Stacojie. Adică fortăreața Corvium. Adică fratele lui, Cal. Adică toate casele răzvrătite. Adică absolut orice i-ar putea periclita poziția pe tron, poziție și așa destul de precară.

Nu mai trăiește nimeni care să-și poată aminti cum era viața înainte de război. Țara mea nu știe cum arată pacea. Deci nu-i de mirare că cetățenii Nortei confundă această situație cu adevărata pace. Îmi vine să urlu fiecărui roșu pe lângă care trecem. Îmi vine să-mi tai cuvintele în carne ca să le poată vedea cu toții. E o cursă. O minciună. O conspirație. Nu că m-ar mai crede cineva acum. De prea multă vreme nu mai sunt decât o marionetă, o păpușă din cârpă în mâinile unui copil ajuns rege. Vocea mea nu-mi mai aparține. Doar gesturile, dar acestea îmi

sunt strict îngrădite. M-ar apuca disperarea, numai că nu mai știu să plâng, altminteri m-aș îneca în propriile mele lacrimi.

Am să scap. Am să scap. Am să scap. Nu îndrăznesc să rostesc cuvintele astea nici măcar în șoaptă. Dar le repet încontinuu în minte, unde răsună în același ritm cu bătăile inimii.

Nu vorbește nimeni cu mine în timpul lungii noastre călătorii. Nici măcar Maven. E prea ocupat să-și cunoască noua logodnică. Eu am senzația că fata știe cu cine are de-a face și este pregătită pentru el. Sper să nu iasă niciunul viu din confruntarea lor.

Cupolele înalte ale Archeonului sunt o priveliște familiară, dar nu una care să-mi aducă liniștea. Voi străbate orașul, voi urca aleile abrupte care duc la mărețul complex din Piața lui Caesar și la palatul Focului Alb și mă voi întoarce în colivia pe care o cunosc acum atât de bine. Soarele mă amăgește cu strălucirea lui pe cerul senin. Mai este puțin și vine primăvara. Ciudat! O parte din mine credea că iarna va ține o veșnicie, la fel ca încarcerarea mea. Nu știu dacă voi rezista să văd schimbarea anotimpurilor din spatele ferestrei de la celula mea luxoasă.

Am să scap. Am să scap. Am să scap.

Ouț și Trio mă dau jos din camion și mă conduc pe treptele palatului. Văzduhul cald și umed miroase proaspăt și curat. Doar câteva minute să mai stau la soare și s-ar putea să încep să transpir sub paltonul meu roșu cu argintiu. Dar intru imediat în palat.

— Te bucuri că te-ai întors acasă?

Mă surprinde că cineva îmi vorbește, dar și mai surprinsă sunt când văd cine este persoana respectivă.

Îmi stăpânesc impulsul de a face o reverență și mă întorc cu fața la ea. Se opresc și arvenii mei, dar stau aproape, pregătiți să mă imobilizeze dacă le dau vreun motiv. Talentul lor mă golește de energie. Gărzile ei sunt cu ochii în patru la holul imens din jurul nostru. Presupun că încă mai consideră Archeonul și Norta drept teritorii inamice.

— Prințesă, răspund eu.

Cuvântul îmi strepezește dinții, dar nu văd la ce mi-ar folosi să mă pun rău cu încă o logodnică de-a lui Maven.

Costumul ei de călătorie este înșelător de simplu. Doar pantaloni și o tunică albastru-închis, strânsă în talie ca să-i

scoată în evidență silueta ca de clepsidră. Nu poartă nicio bijuterie și nici coroană. Părul negru îl are pieptănat sobru, într-o singură coadă la spate. Ar putea fi confundată cu o argintie de rând. Bogată, dar în niciun caz de sânge regesc. Până și chipul îi este lipsit de expresie. Nu zâmbește, nu ricanează. Nu o judecă pe fetița cu fulgerele ajunsă în lanțuri. Contrastează puternic cu toți ceilalți nobili pe care i-am cunoscut eu. Și nu sunt sigură că-mi convine asta. Nu știu nimic despre ea. Ar putea să fie mai rea decât Evangeline. Sau chiar decât Elara. N-am nici cea mai vagă idee cine este tânăra asta sau ce părere are despre mine. Și mă simt neliniștită.

Iar Iris își dă seama.

— Nu, nu cred că te bucuri, continuă ea. Vrei să faci câțiva pași alături de mine?

Îmi întinde brațul. Casc ochii mari la ea, conștientă de riscul că mai au puțin și îmi vor ieși din orbite. Dar fac ce-mi cere. Pornim în pas alert, obligându-ne gărzile să se țină după noi.

— Palatul ăsta mi se pare rece, chiar dacă se numește Focul Alb.

Lumina candelabrelor se reflectă în ochii ei cenușii, dându-le străluciri de stele.

— Nu mi-aș dori să fiu captivă aici.

Îmi înghit hohotul batjocoritor de râs. Prostuța asta o să fie regina lui Maven. Nu-mi imaginez vreo închisoare mai rea.

— Am zis ceva amuzant, Mare Barrow? toarce ea, exact ca o pisică.

— Nu, nimic, Alteță.

Se uită atent la mine. Privirea îi zăbovește pe mânecile lungi, care îmi ascund cătușele. Foarte încet, întinde mâna, atinge una dintre ele și oftează. Dar nu tresare deloc, chiar dacă acolo este înspăimântătoarea Piatră Tăcută.

— Și tata ține pe lângă el animăluțe de companie. Poate că-i un obicei al regilor.

Acum câteva luni, aș fi repezit-o. *Nu sunt un animăluț de companie*. Dar acum știu că are dreptate. Așa că mă mulțumesc să ridic din umeri.

— N-am cunoscut atât de mulți regi.

— Trei regi împotriva unei biete fete născute în mizerie. Mă întreb dacă zeii te iubesc sau te urăsc.

Nu știu ce să fac: să râd sau să mă supăr.

— Nu există zei.

— Nu există în Norta. Nu există pentru tine.

Expresia i se îndulcește. Se uită peste umăr, la puhoiul de curteni și nobili care își fac de lucru în jurul nostru. Unii dintre ei nici nu se ostenesc să mascheze privirile libidinoase pe care i le aruncă. Poate că o supără, dar n-am de unde să știu, pentru că nu are nicio reacție.

— Eu, una, mă întreb dacă ei mă pot auzi într-un loc atât de păgân cum este acesta. Nu aveți nici măcar un templu aici. Am să-i cer lui Maven să-mi construiască neapărat unul.

Am văzut mulți oameni bizari la viața mea. Dar la fiecare am înțeles câte ceva. Emoții pe care le-am trăit și eu, visuri, temeri. Acum mă uit lung la prințesa Iris și îmi dau seama că, din ce vorbește mai mult, cu atât mai puțin reușesc să pricep ce-i în mintea ei. Pare inteligentă, puternică și plină de încredere în propria-i persoană. Atunci, cum de a fost de acord să se căsătorească cu un asemenea monstru? Sunt convinsă că Maven nu a păcălit-o nici măcar o secundă. Și nu se poate spune că o face pentru că ar fi mânată de vreo ambiție oarbă. Este deja prințesă, fiică de rege. Ce altceva îi mai trebuie? Sau poate că nu a avut de ales. Și mult mai derutantă devine acum referirea ei la zei. Noi nu credem în așa ceva. Cum am putea să credem?

— Ce faci? Încerci să-mi memorezi chipul? mă întreabă ea în șoaptă.

Are dreptate: încercam să-i citesc gândurile. Și am sentimentul că și ea făcea același lucru, pentru că mă contempla de parcă aș fi fost cine știe ce operă de artă.

— Sau pur și simplu încerci să mai întârzii cu câteva clipe întoarcerea în camera aia unde te țin prizonieră? Dacă despre închisoarea ta este vorba, atunci să știi că te înțeleg. Iar dacă vrei să te uiți mai bine la mine, să știi că am impresia că o să ne vedem destul de mult de acum încolo.

Oricine altcineva ar putea considera vorbele ei drept o amenințare. Numai că eu nu cred că lui Iris îi pasă chiar atât de mult de mine. Cel puțin, nu pare genul de femeie geloasă. Pentru că asta ar însemna să simtă ceva pentru Maven, lucru de care eu mă îndoiesc amarnic.

— Du-mă în sala tronului.

Îmi zvâcnesc buzele, dornice să zâmbească. Oamenii din palatul ăsta obișnuiesc să dea porunci pe un ton autoritar. Iris este opusul lor. Porunca ei sună mai degrabă ca o întrebare.

— Bine, mormăi eu.

Pornim. Arvenii nu îndrăznesc să mă oprească. Iris Cygnet nu este Evangeline Samos. O superi și te pomenești cu alt război pe cap. Știu că sunt rea, dar nu mă pot abține și le arunc lui Ouț și Trio un zâmbet îngâmfat peste umăr. Amândoi se uită urât la mine. Îmi vine să râd în hohote de supărarea lor.

— Ești o prizonieră tare ciudată, Barrow. Nu mi-aș fi închipuit că Maven îți cere să te comporți în permanență ca o doamnă, nu doar în emisiunile lui televizate.

Doamnă. Termenul ăsta n-a fost niciodată corect în ceea ce mă privește. Și nici că va fi vreodată.

— Sunt doar o cățelușă de salon bine îmbrăcată și ținută strâns în lesă.

— Mi se pare ciudat că se poartă așa cu tine. Ești un inamic al statului, un pion important al propagandei lui, dar uite că ești tratată ca și cum ai fi de sânge regesc. Ce să zic? Băiețeii au atâtea ciudățenii când vine vorba de jucăriile lor. Mai cu seamă cei care au obiceiul să le piardă. Atunci nici nu le mai dau drumul din mână.

— Și tu ce-ai face cu mine? o întreb eu.

Ca regină, Iris va avea toate drepturile asupra vieții mele. I-ar putea pune capăt ori ar putea să mi-o facă de nesuportat.

— Dacă ai fi în locul lui?

Iris evită răspunsul cu multă măiestrie.

— N-aș face niciodată greșeala de a-i intra în minte. Nu-i un loc bun pentru nicio persoană normală, râde ea ca pentru sine. Presupun că mama lui a petrecut o grămadă de timp acolo.

Oricât de mult m-a urât pe mine Elara, cred că ar detesta-o încă și mai mult pe Iris. Tânăra prințesă este formidabilă, ca să nu spun mai mult.

— Ești norocoasă că n-ai cunoscut-o.

— Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, îmi spune Iris. Deși sper că nu ai de gând să-ți faci un obicei din a ucide regine. Chiar și cățelușii de salon știu să muște.

Mă străpunge cu privirea ei cenușie.

— Nu-i așa?

Nu-s chiar atât de proastă încât să-i răspund. Nu ar fi o minciună sfruntată. *Da* mi-ar putea aduce un alt dușman puternic. Prințesa zâmbește cu compătimire în fața tăcerii mele.

Nu-i prea lung drumul până în sala tronului. O cunosc foarte bine acum, după atâtea zile petrecute în fața camerelor de filmat, obligată să urmăresc cum un șir nesfârșit de oameni cu sângenou îi jură credință. În mod normal, pe podium sunt o mulțime de scaune, dar acum au fost luate de acolo și nu a rămas decât tronul cenușiu și urât. Iris se uită supărată la el.

— Interesantă tactică, murmură ea, când ajungem lângă podium.

La fel cum a făcut și cu cătușele mele, pipăie cu vârful degetului blocurile din Piatră Tăcută.

— Dar și necesară. Din moment ce permiteți șoptitorilor să fie prezenți aici.

— Permitem?

— Le este interzis să intre în curtea din Ținutul Lacurilor. Nu au voie să treacă de zidurile capitalei noastre, Detraon, și nici să pătrundă în palat fără escortă specială. Și niciunui șoptitor nu-i este îngăduit să se apropie la mai puțin de șase metri de rege, îmi explică Iris. De fapt, nici nu știu vreo familie nobilă de la noi care să se poată lăuda cu acest talent.

— Nu există șoptitori?

— La mine în țară, nu. Nu mai există.

Insinuarea plutește în aer ca un fum.

Iris se îndepărtează de tron, clătinând din cap. Nu-i place ce deslușește acolo. Strânge din buze.

— De câte ori ți-a intrat vreun Merandus în cap?

Încerc să-mi aduc aminte. Sunt proastă.

— Am pierdut șirul, ridic eu din umeri. Mai întâi a fost Elara, după aia Samson. Nu-mi dau seama care a fost mai rău. Regina îmi putea citi gândurile fără să-mi dau seama. Dar el…

Mi se sugrumă vocea. Amintirea îmi sfredelește tâmplele. Mi le apăs, ca să scap de durere.

— Pe Samson îl simți tot timpul.

Chipul prințesei se întunecă.

— Atât de mulți ochi sunt în locul ăsta, spune ea, privind mai întâi la gărzile mele și apoi la pereți, unde se află camerele de supraveghere. N-au decât să ne urmărească.

Foarte încet, își scoate tunica și și-o înfășoară pe braț. Poartă o cămașă albă, încheiată până la gât, dar fără spate. Se întoarce, prefăcându-se că studiază mai bine sala tronului. În realitate, vrea să fie văzută cât mai bine. Spatele ei este puternic, dar suplu. Are tatuaje negre care pornesc de la baza capului, se întind pe gât, pe omoplați și continuă în jos, până la noadă. *Rădăcini*, îmi zic eu în primul moment. Dar mă înșel. Nu sunt rădăcini, ci bulboane de apă, care se revarsă pe pielea ei în linii perfecte. Și se unduiesc la fiecare mișcare, de parcă ar fi însuflețite. În cele din urmă, Iris se întoarce iar cu fața la mine. Pe buze îi joacă umbra unui zâmbet de satisfacție.

Dar privește peste umărul meu și zâmbetul dispare instantaneu. Eu n-am nevoie să întorc capul ca să știu cine se apropie de noi, cu pași care răsună pe pardoseala de marmură și în capul meu.

— Aș fi bucuros să-ți prezint palatul, Iris, îi spune Maven. Tatăl tău se instalează în apartamentul pe care i l-am pus la dispoziție, dar sunt sigur că n-o să se supere dacă noi doi vom petrece ceva timp împreună, ca să ne cunoaștem mai bine.

Arvenii mei și gărzile prințesei se retrag, făcând loc santinelelor lui. Uniforme albastre, albe, roșii bătând în portocaliu. Atât de bine îmi sunt întipărite în minte toate culorile astea, că nici nu am nevoie să întorc capul. Dar cel mai tare îmi este săpată în suflet silueta tânărului rege. Îl simt cu toată ființa mea, iar căldura lui dezgustătoare amenință să mă înghită cu totul. Maven se oprește la doi pași de mine, atât de aproape că m-ar putea apuca de mână dacă ar vrea. Mă cutremur toată, numai gândindu-mă la asta.

— Mi-ar face o mare plăcere, răspunde Iris.

Înclină cam țeapăn din cap. Nu-i obișnuită să facă reverențe.

— Tocmai ce vorbeam cu domnișoara Barrow despre…

Se întrerupe, căutând cel mai potrivit cuvânt care să descrie tronul golaș.

— … decorațiunile tale.

Maven schițează un zâmbet încordat.

— O măsură de precauție. Tatăl meu a fost asasinat și au existat tentative și împotriva mea.

— Ți-ar fi putut salva tatăl un tron din Piatră Tăcută? întreabă tânăra pe un ton inocent.

Un val de aer fierbinte pulsează în jurul nostru. La fel ca Iris, simt și eu nevoia să-mi scot haina, pentru ca nu cumva accesul de mânie al lui Maven să mă topească de tot.

— Nu. Fratele meu s-a gândit că-i mai bine să-i taie capul, spune el răspicat. Nu prea ai cum să te aperi în situația asta.

S-a întâmplat chiar aici. La câteva coridoare și încăperi mai departe de sala tronului, la etaj, într-un loc izolat fonic și fără ferestre. Eram cu mințile vraiște când m-au târât gărzile acolo. Mă gândeam cu groază că Maven și cu mine vom fi executați pentru trădare. Și când colo, regele a fost cel făcut bucăți. Capul într-o parte, trupul în alta, o baltă de sânge argintiu la mijloc. Și când colo, în loc să plătească pentru faptele sale, Maven a fost încoronat. Amintirea asta insuportabilă mă face să-mi încleștez neputincioasă pumnii.

— Ce îngrozitor! murmură Iris, uitându-se la mine.

— Da. Nu-i așa, Mare?

Mâna lui pe brațul meu mă arde la fel de tare ca stigmatul de pe claviculă. Simt că sunt pe punctul de a-mi pierde controlul și îl privesc pieziș.

— Da, scrâșnesc eu printre dinți. Oribil.

Maven dă din cap aprobator, strângând din maxilare ca să pară cât mai îndurerat. Nu-mi vine să cred că are tupeul să-și pună masca asta îndoliată, masca asta tristă. Pentru că nu simte nimic. N-are cum să mai simtă. Mama lui i-a răpit dragostea pentru fratele și tatăl lui. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi luat și dragostea pentru mine. Dar a rămas pe loc și supurează, otrăvindu-ne pe amândoi. Un putregai negru îi mănâncă sufletul și orice parte din el unde ar mai putea exista un strop de omenie. Și el știe asta. Știe că are o boală de care nu poate scăpa prin abilitatea sau puterea lui. Este distrus și nu există niciun tămăduitor în lumea asta care să-l vindece.

— Înainte de a-ți prezenta căminul meu, există cineva care ar dori să-mi cunoască viitoarea soție. Nornus, fii amabil.

Maven face un semn peste umăr. La ordinul lui, silueta santinelei cu pricina se transformă într-o ceață roșie și portocalie. Nici nu apuc să clipesc din ochi, că s-a dus la ușă și s-a și întors. Este un agil. Culorile mantiei îl fac să semene cu o bilă de foc.

În urma lui intră mai multe persoane. Le observ culorile și îmi dau seama că le cunosc.

— Prințesă Iris, acesta este stăpânul Casei Samos, care a venit să-ți prezinte omagiile, însoțit de familia sa, spune Maven dând din mână spre noua și fosta lui logodnică.

Toaleta lui Evangeline contrastează puternic cu simplitatea straielor lui Iris. Mă întreb cât timp i-a luat să creeze metalul lichid care-i învăluie curbele trupului ca un veșmânt din smoală lucioasă. S-a terminat cu coroanele și diademele, dar le-a înlocuit cu un sipet întreg de bijuterii. Lanțuri din argint la gât, mâini și urechi, subțiri ca firul de ață și împodobite cu diamante. Și fratele ei și-a schimbat ținuta și a renunțat la obișnuita-i armură din blănuri. Dar pare la fel de amenințător și acum, în haine din catifea neagră, cu un singur lanț din argint – stil foarte asemănător cu al tatălui său. Volo pășește în fruntea copiilor lui, însoțit de o femeie pe care nu o recunosc, dar a cărei identitate o ghicesc cu ușurință.

Acum înțeleg mai multe lucruri despre Evangeline. Mama ei este o apariție înspăimântătoare. Nu pentru că ar fi urâtă. Dimpotrivă, are o frumusețe severă. De la ea a moștenit Evangeline ochii negri și ascuțiți, tenul ca de porțelan. Dar nu și părul drept, negru ca pana corbului. Și nici silueta fragilă. Mi se pare că aș putea s-o frâng în două, chiar dacă am cătușe la mâini. Probabil că atitudinea ei gingașă este doar de fațadă. Poartă atât culorile casei din care provine prin naștere – negru și verde smarald –, cât și argintiul familiei Samos, semn al loialității sale. *Casa Viper*, îmi râde batjocoritoare în gânduri lady Blonos. Negrul și verdele sunt culorile Casei Viper. Mama lui Evangeline este o animosă. Se apropie și reușesc să-i studiez mai bine rochia-i scânteietoare. Îmi dau seama de ce insistă atât de mult Evangeline ca toate veșmintele să-i evidențieze talentul. Este o tradiție de familie.

Mama ei nu poartă bijuterii. Poartă șerpi.

La mâini, în jurul gâtului. Subțiri și negri, cu mișcări foarte lente. Solzii lor sclipesc ca uleiul vărsat. Mă străbate un fior de spaimă amestecată cu silă. Îmi vine să fug în camera mea, să încui ușa, ca să fiu cât mai departe posibil de creaturile astea târâtoare. În schimb, ajung tot mai aproape de ele, cu fiecare pas pe care-l face femeia. Și eu care credeam că Evangeline e rea.

— Lordul Volo. Soția lui, Larentia din Casa Viper. Fiul lor, Ptolemus. Și fiica lor, Evangeline. Membri extrem de valoroși și

apreciați ai Curții mele, îi prezintă pe rând Maven, zâmbind cu toată gura.

— Îmi cer scuze că nu v-am putut întâmpina cum se cuvine mai devreme, spune Volo, făcând un pas în față.

Și-a aranjat barba argintie și acum se vede mult mai ușor asemănarea dintre el și copiii săi. Oase puternice, trăsături elegante, nasuri lungi și buze permanent strâmbate într-un surâs disprețuitor. Când sărută degetele întinse ale lui Iris, se vede că pielea lui este mai deschisă la culoare decât cea a prințesei.

— Am fost chemați să rezolvăm niște probleme pe domeniul nostru.

Iris înclină fruntea. A devenit o imagine a gentileții pure.

— Nu este nevoie de scuze, milord.

Peste mâinile lor strânse, Maven îmi surprinde privirea și ridică amuzat dintr-o sprânceană. Dacă aș putea, l-aș întreba ce anume a promis membrilor Casei Samos pentru sceneta asta. Sau cu ce i-a amenințat. Le-au scăpat doi regi printre degete. Atâtea intrigi, atâtea uneltiri. Și pentru ce? Totul a fost zadarnic. Știu bine că Evangeline nu l-a iubit pe Maven, nici măcar simpatic nu i s-a părut, dar ea a fost crescută ca să ajungă regină. Și de două ori i-au fost zădărnicite eforturile. De două ori a dat greș și, ceea ce este încă și mai rău, și-a dezamăgit familia. Bine că măcar acum nu mai poate spune că eu aș fi de vină.

Se uită în direcția mea și clipește de câteva ori din pleoapele cu gene lungi și negre. Privirea îi șovăie o clipă. Mă îndepărtez puțin de Iris, pentru că nu vreau să-i las o impresie greșită, mai ales că acum are o nouă rivală asupra căreia să-și verse toată ura.

— Și tu ai fost logodnica regelui? o întreabă Iris, trăgându-și mâna din strânsoarea lui Volo și împletindu-și degetele.

Evangeline își desprinde privirea de mine și se concentrează asupra prințesei. Bine că măcar acum se confruntă cu o adversară la fel de puternică. Poate am noroc și Evangeline o să facă o mișcare greșită, amenințând-o pe Iris așa cum mă amenința pe mine. Am sentimentul că tânăra prințesă nu va tolera așa ceva.

— O perioadă, spune Evangeline. Și înainte am fost logodită cu fratele lui.

Iris nu pare deloc surprinsă. Probabil că Ținutul Lacurilor este la curent cu toate cancanurile de la curtea regală a Nortei.

— Mă bucur că ai revenit la Curte. Vom avea nevoie de mult ajutor pentru organizarea nunții.

Îmi mușc buza atât de tare, că-mi dă sângele. Dar e mai bine decât să râd în gura mare când Iris pune sare pe numeroasele răni ale familiei Samos. Îl văd și pe Maven cum întoarce capul ca să-și ascundă rânjetul sarcastic.

Se aude un sâsâit de șarpe – un sunet slab, monoton, imposibil de confundat. Însă Larentia face la iuțeală o reverență, rearanjându-și faldurile rochiei strălucitoare.

— La dispoziția dumneavoastră, Alteță, spune ea.

Are o voce amplă, groasă ca un sirop mult prea dulce. Sub ochii noștri, șarpele mai gros, acela care-i stă încolăcit pe gât, își vâră botul în spatele urechii ei și îi dispare în păr. *Revoltător*!

— Este o onoare să vă ajutăm cu tot ce putem.

Mai că mă aștept s-o înghiontească pe Evangeline ca să-și dea și ea acordul. Dar nu. Femeia din Casa Viper se întoarce către mine atât de repede, că nu apuc să-mi feresc privirea.

— Există vreun motiv pentru care prizoniera asta se holbează la mine?

— Niciunul, răspund eu printre dinți.

Larentia consideră privirea mea directă drept o provocare. Așa cum ar face orice animal. Și face un pas înainte, micșorând distanța dintre noi. Avem cam aceeași înălțime. Continuând să sâsâie, șarpele din părul ei se răsucește și se târăște în jos, până îi ajunge pe claviculă. Mă fixează cu ochii lui cu sclipiri de rubine și limba lui despică aerul, fulgerând printre colții lungi. Nu dau înapoi, dar mi s-a uscat gura și inima a început să-mi bată cu putere. Șarpele nu-și ia ochii de la mine.

— Se spune că tu ai fi diferită, murmură Larentia. Dar frica ta miroase la fel de urât ca a oricărui șobolan roșu pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc.

Șobolan roșu. Șobolan roșu.

De prea multe ori am auzit vorbele astea. Mi le-am adresat chiar și eu. Numai că acum, când le aud rostite de gura ei, parcă se rupe ceva în mine. Stăpânirea de sine pe care m-am străduit atât de tare să mi-o păstrez, pe care trebuie să o păstrez dacă vreau să rămân în viață, amenință să se evapore. Trag aer în piept și îmi impun să nu mă mișc. Șerpii ei continuă să șuiere,

încolăcindu-se unul în jurul altuia, în ghemotoace negre din solzi și piele. Unii dintre ei sunt atât de lungi, că ar putea foarte ușor să ajungă la mine, dacă așa ar dori Larentia.

Maven oftează.

— Gărzi, cred că a venit vremea s-o conduceți pe domnișoara Barrow în camera ei.

Mă răsucesc pe călcâie încă înainte ca arvenii să ajungă lângă mine. Mă retrag la așa-zisul adăpost al companiei lor. *Are legătură cu șerpii*, încerc eu să mă liniștesc. *N-am putut săi suport niciodată. Nu-i de mirare că Evangeline a ajuns atât de îngrozitoare dacă a fost crescută de o mamă ca asta.*

Pe drumul spre camera mea, mă cuprinde un sentiment neplăcut. De ușurare. De recunoștință. Față de Maven.

Zdrobesc emoția asta detestabilă cu toată furia din mine. Maven este un monstru. Și eu nu simt decât ură pentru el. Nu-mi pot permite să simt nimic altceva, nici măcar milă.

TREBUIE SĂ FUG DE AICI.

•

Și astfel trec încă două luni foarte lungi.

Nunta lui Maven va fi de zece ori mai fastuoasă decât Balul de Rămas-Bun sau decât Turnirul Reginelor. Capitala este invadată de nobili argintii, veniți din toate colțurile Nortei. Vin chiar și aceia exilați de rege. Maven se simte la adăpost în noua alianță, așa că le îngăduie tuturor celor care l-au trădat să-i calce pragul. Cu toate că au case în oraș, mulți preferă să se instaleze în Palatul Focului Alb, care mai are puțin și dă pe dinafară de atâta lume. Eu sunt scoasă mult mai rar din cameră. Nu mă deranjează. Îmi convine. Dar, chiar și din celula mea, tot aud vuietul pregătirilor de nuntă, când se va înfăptui uniunea dintre Norta și Ținutul Lacurilor.

Pustie și dezolantă întreaga iarnă, curtea din fața ferestrei mele înflorește peste noapte. Braț la braț, nobilii se plimbă agale pe sub magnolii. În permanență șoptind, în permanență complotând sau bârfind. Mi-aș dori să pot citi pe buze. Mare fraier ar fi Maven dacă nu s-ar gândi că toți ăștia uneltesc împotriva lui sau a miresei sale. Are el foarte multe defecte, dar fraier nu este.

Nu mă mai ajută rutina din prima lună de izolare – trezit, mâncat, stat, țipat și de la capăt. Acum îmi petrec timpul în moduri mai folositoare. Nu am primit nici creioane și nici hârtie

de scris, dar nu-mi bat capul să le cer. N-are rost să las urme. Așa că răsfoiesc alene cărțile lui Julian. Câteodată recitesc însemnările pe care le-a făcut pe margini. *Interesant*; *curios*; *confirmat în volumul IV*. Cuvinte seci, cu prea puțin sens. Dar mângâi cu vârful degetelor literele scrise de mâna lui Julian și încerc să citesc printre rânduri.

Cele mai multe adnotări le găsesc într-un volum mai subțire decât cărțile de istorie. Are cotorul ferfeniță, iar paginile, pline cu însemnări. Parcă-i simt căldura mâinilor pe paginile rupte.

Despre origini este titlul de pe copertă, imprimat cu litere negre și urmat de numele a vreo doisprezece cărturari argintii care au scris eseurile și dizertațiile dinăuntru. Cele mai multe sunt prea complicate pentru mintea mea, dar le citesc oricum. De dragul lui Julian.

O pagină i-a atras atenția în mod deosebit – i-a îndoit colțul și a subliniat câteva fraze. Ceva despre mutații, despre schimbări. Despre consecințele folosirii unui armament foarte vechi, dispărut acum și pe care nu mai suntem în stare să-l fabricăm. Unul dintre învățați este de părere că așa au apărut argintiii. Alții îl contrazic. Alții vorbesc despre zei, probabil chiar despre aceia pe care îi venerează Iris.

Julian își exprimă punctul de vedere în partea de jos a paginii.

Ciudat că atât de mulți s-au considerat zei sau aleși de zei, scrie el. *Legitimați de o entitate superioară. Și că astfel ar fi mai presus de noi. Când toate dovezile indică exact contrariul. Talentele noastre provin dintr-o pervertire, dintr-o calamitate care a dus la moartea majorității. Zeii nu ne-au ales, zeii ne-au blestemat*.

Mă încrunt și mă întreb: *Dacă argintiii sunt blestemați, atunci oamenii cu sângenou cum sunt*?

Sau poate se înșală Julian? *Poate că și noi suntem aleși*? *Dar în ce scop*?

La întrebările astea nu au găsit răspuns bărbați și femei mult mai inteligenți și mai instruiți decât mine. Iar eu am acum lucruri mai urgente la care să mă gândesc.

Îmi fac planul în timpul micului dejun. Mestec încet și trec în revistă tot ce știu. O nuntă regală este un haos organizat. Pază suplimentară, gărzi fără număr, dar tot ar fi o ocazie destul de bună. Pretutindeni doar servitori și nobili amețiți de băutură. O prințesă străină care ar abate atenția de la mine. Aș fi o proastă

dacă n-aș încerca să fac ceva. Cal ar fi un prost dacă n-ar încerca să facă ceva.

Mă uit la paginile cărții – hârtie albă și tuș negru. Buni a încercat să mă salveze și Buni a murit. O viață irosită în zadar. Iar eu, de egoistă ce sunt, vreau ca ei să încerce din nou. Pentru că, dacă mai rămân multă vreme aici, dacă voi fi nevoită să-mi trăiesc tot restul vieții la câțiva pași în spatele lui Maven, regele cu ochi pătrunzători, regele cu slăbiciuni și pasiuni nocive, regele care-i urăște pe toți oamenii din lumea asta…

Care-i urăște pe toți oamenii, cu excepția…

— Încetează! șuier eu, împotrivindu-mă monstrului din mătase care vrea să-mi bată la ușa minții. Încetează!

Îmi distrag atenția revăzând planul de ansamblu al palatului: două coridoare la stânga de la ușa mea, printr-o galerie cu statui, iar la stânga și în jos pe o scară în spirală… Refac în gând drumul până în sala tronului, până la holul de la intrare, sala de banchete, diverse camere de lucru și săli de consiliu, apartamentele lui Evangeline, fostul dormitor al lui Maven. Am memorat fiecare pas pe care l-am făcut în acest palat. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât am mai multe șanse să evadez atunci când mi se va ivi ocazia. Cu siguranță că nunta lui Maven cu Iris va avea loc la Curtea Regală, dacă nu cumva chiar în Piața lui Caesar. Pentru că nicăieri altundeva n-ar avea loc atât de mulți oaspeți și gărzi. Văd de la geam clădirea Curții Regale. N-am fost niciodată acolo, dar voi vedea eu ce fac la momentul cuvenit.

De când ne-am întors, Maven nu m-a mai târât după el peste tot. *Foarte bine*, mă bucur eu. Singurătatea camerei și tăcerea zilelor sunt de preferat vorbelor lui mieroase și false. Cu toate astea, parcă mă simt puțin dezamăgită în fiecare seară când mă duc la culcare. Sunt singură; sunt speriată; sunt egoistă. Mă simt secătuită din cauza Pietrei Tăcute și a lunilor petrecute aici, pe muchie de cuțit. Tare ușor mi-ar fi să cedez, să mă descompun, să-i permit lui să mă facă la loc așa cum își dorește. Poate peste câțiva ani nici nu m-aș mai simți în închisoare.

Ba nu.

Pentru prima oară după mult timp, arunc farfuria în perete. Și încep să zbier. Urmează paharul cu apă. Care se face țăndări. Mă simt un pic mai bine când sparg obiecte.

Nicio secundă nu trece și ușa se dă de perete. Arvenii se năpustesc înăuntru. Ouț ajunge primul la mine și mă imobilizează pe scaun. Acum și-au învățat lecția și nu mai au de gând să mă lase în preajma cioburilor.

— Poate ar trebui să-mi dați veselă din plastic, spun eu sarcastică. Mi se pare o idee bună.

Ouț ar vrea să mă pocnească. Mă strânge foarte tare de umeri. Probabil că am să fac vânătăi. Din cauza Pietrei Tăcute, simt durerea până în măduva oaselor. Și mi se strânge stomacul pentru că îmi dau seama că nu mai știu cum e să nu mai suferi în fiecare clipă a vieții.

Ceilalți arveni mătură cioburile și toată mizeria pe care am făcut-o. Și doar când pleacă și nu le mai simt presiunea, am puterea să mă ridic în picioare. Sunt plină de nervi și închid cartea pe care o țineam degeaba deschisă pe masă. Pe copertă scrie *Genealogia nobilimii din Norta, Volumul IX*. Complet inutilă.

Neavând altceva mai bun de făcut, mă duc s-o pun la loc pe raft. Cartea legată în piele alunecă lin între suratele ei, volumele VIII și X. Poate că ar fi bine să rearanjez toate cărțile. Să-mi pierd așa câteva secunde din orele astea interminabile.

Dar mă apuc de exerciții. Aș vrea să fac mai multe decât ieri. Vechea mea agilitate este acum doar o amintire îndepărtată. Oricum trebuie să fac ceva și încerc să-mi ating degetele de la picioare cu degetele de la mâini. Mă ard toți mușchii, dar senzația asta e mult mai plăcută. Durerea este unul dintre puținele lucruri care îmi amintesc că încă sunt vie în cochilia asta.

Așa trec minutele, unul după altul. Afară, norii de primăvară se fugăresc prin fața soarelui.

Bătaia de la ușa mea este delicată, nesigură. Îmi sare inima din piept: nimeni nu s-a mai ostenit să-mi ciocănească în ușă până acum. Dar mă pleoștesc imediat. Un salvator n-ar face asta.

Fără să aștepte vreo invitație, Evangeline deschide ușa.

Încremenesc, cuprinsă de spaimă. Dar mă pregătesc pentru orice eventualitate.

Se uită cu dispreț la mine. Are aceeași atitudine superioară ca de obicei și este îmbrăcată cu o haină cu străluciri metalice și pantaloni strâmți, din piele. O clipă rămâne și ea nemișcată. Ne măsurăm una pe alta în tăcere.

— Atât de periculoasă ești că nu te lasă să deschizi fereastra? mă întreabă ea, adulmecând aerul. Pute rău aici.

Mușchii mi se relaxează puțin.

— Te-ai plictisit, mormăi eu. Du-te și bate la cap pe altcineva.

— Poate mai încolo. Deocamdată, tu ai să te faci utilă.

— Nu prea am chef să devin jucăria ta.

Plescăie din buze.

— Nu, nu a mea.

Mă apucă de braț cu o mână și mă ridică în picioare. De cum intră în raza de acțiune a Pietrei mele Tăcute, i se desprinde mâneca și cade pe podea într-o grămăjoară de pilituri scânteietoare. Se reface imediat și i se rearanjează la umăr, dar cade din nou. Și tot așa, ca într-un dans straniu, în timp ce Evangeline mă scoate din cameră.

Nu mă împotrivesc. N-ar avea niciun rost. Într-un final îmi dă drumul și mă lasă să merg singură.

— Trebuia să-mi spui că vrei să-ți scoți cățelul la plimbare, mormăi eu la ea, masându-mi noile vânătăi. N-ai treabă să-ți urăști noua rivală? Sau e mai ușor să faci zile fripte unei prizoniere decât unei prințese?

— Iris e prea potolită pentru gustul meu! se răstește ea. Cel puțin tu mai ai ceva vână în tine.

— Mă bucur să aflu că te amuz.

Coridorul șerpuiește în fața noastră. La stânga, la dreapta, la dreapta. Văd clar cu ochii minții planul palatului. Trecem pe lângă tapiseriile pe care sunt țesute păsări phoenix în roșu și negru, cu contururile din nestemate adevărate. Apoi printr-o galerie cu statui și tablouri dedicate lui Caesar Calore, primul rege al Nortei. Dincolo de ea, câteva trepte din marmură duc la încăperea pe care eu am botezat-o Sala Luptelor. De fapt, este un coridor lung, cu luminatoare în tavan. Pereții laterali sunt dominați de două tablouri hidoase, inspirate de războiul cu Ținutul Lacurilor. Numai că Evangeline nu mă conduce prin fața acestor picturi despre moarte și glorie. Nu coborâm la parterul palatului, ci mergem spre apartamentele regale. Pereții coridoarelor sunt acoperiți cu tot mai multe portrete de regi, politicieni și generali, majoritatea cu părul negru al neamului Calore.

— Cel puțin te-a lăsat să-ți păstrezi apartamentul? Chiar dacă ți-a luat coroana?

Spre surprinderea mea, nu se enervează, ci schițează un zâmbet mulțumit.

— Vezi? Nu mă dezamăgești niciodată. Ai o limbă foarte ascuțită, Mare Barrow.

N-am mai fost niciodată aici. Dar pot ghici unde dau ușile din fața noastră. Sunt monumentale și e limpede că nu pot aparține decât apartamentului unui rege. Din lemn lăcuit, cu ornamente din argint și aur, printre care sunt intercalate perle și rubine incredibil de mari. Acum Evangeline nu mai bate, ci deschide brusc ușa. Ne pomenim într-o anticameră, unde stau aliniate șase santinele. Ne văd și intră în alertă. Duc mâinile la arme, privindu-ne cu suspiciune din spatele cagulelor.

Evangeline nu se lasă impresionată.

— Spuneți-i regelui că Mare Barrow dorește să-l vadă.

— Regele este indispus, răspunde unul dintre soldați.

Puterea îi vibrează în glas. Este un urlător. Atât de tare poate să zbiere că ne-ar asurzi pe amândouă.

— Pleacă de aici, lady Samos!

Evangeline nu dă semne de teamă și își trece mâna peste panglica argintie împletită în păr.

— Spune-i, repetă ea.

Femeia asta n-are nevoie nici să-și coboare vocea și nici să mârâie ca să pară amenințătoare.

— Va dori să știe.

Inima îmi bubuie în piept. *Ce face*? *De ce*? Ultima dată când a vrut să defileze cu mine prin palat, am ajuns în mâinile lui Samson Merandus care mi-a despicat mintea și s-a vârât în ea. Evangeline are planul ei. Motivele ei. Măcar de le-aș cunoaște, ca să le pot contracara.

Una dintre santinele cedează. Un bărbat zdravăn, cu mușchii vizibili chiar și sub faldurile mantiei lui de culoarea focului. Înclină capul și nestematele negre de pe cagulă lucesc în lumină.

— O clipă, milady.

Nu suport să mă aflu în apartamentele lui Maven. Parcă aș păși pe nisip mișcător. Parcă aș cădea de pe o stâncă, parcă m-aș prăbuși în ocean. *Dă-ne afară*! *Dă-ne afară*!

Santinela se întoarce repede. Le face semn camarazilor să rămână pe loc și mie mi se strânge inima.

— Pe aici, Barrow.

Evangeline îmi dă un ghiont neobservat de nimeni, fix în coloana vertebrală. Execuție perfectă. Mă împleticesc înainte.

— Doar Barrow, adaugă santinela, uitându-se cu severitate la fiecare dintre arvenii mei.

Aceștia rămân pe loc. La fel și Evangeline. Ochii ei se întunecă, se fac încă și mai negri, dacă așa ceva este posibil. Mă cuprinde dorința bizară s-o apuc de mână și s-o iau cu mine. Mi se pare înspăimântător să fiu singură cu Maven în locul ăsta.

Santinela, probabil un oțelit din Casa Rhambos, nu are nevoie să mă atingă pentru a mă conduce în direcția potrivită. Străbatem un salon inundat de lumina soarelui, dar ciudat de pustiu și cu un decor minimalist. Lipsesc cu desăvârșire culorile caselor, tablourile, statuetele, chiar și cărțile. Fosta cameră a lui Cal era ticsită cu tot soiul de armuri, cu dragele lui manuale. Acolo se afla chiar și o tablă de joc, ale cărei piese erau împrăștiate peste tot. Maven nu seamănă deloc cu fratele lui. Plus că nu are niciun motiv să se dea în spectacol aici, în intimitate. Așa că încăperea reflectă pustiul din sufletul băiețelului ajuns rege.

Patul lui este ciudat de mic. Ca de copil, deși e clar că dormitorul a fost pregătit pentru cineva mult mai mare. Pereții sunt albi și simpli. Singurele ornamente, dacă le pot spune astfel, sunt ferestrele de unde se zărește un colț al Pieței lui Caesar, Râul Capitalei și podul la a cărui distrugere am participat și eu odată. Acesta face legătura dintre Palatul Focului Alb și zona estică a orașului. Cât vezi cu ochii totul este verde și înflorit.

Santinela își drege ușor glasul. Îi arunc o privire și mă ia cu fiori când înțeleg că și el mă va abandona.

— Pe acolo, îmi spune, arătând spre o altă ușă.

Mult mai ușor mi-ar fi dacă m-ar târî cineva peste prag. Sau dacă santinela mi-ar lipi țeava pistolului de tâmplă și m-ar obliga să intru. Mi-ar fi mai ușor dacă aș da vina pe altcineva. Dar n-am pe cine. Eu singură merg într-acolo. Din plictiseală. Din curiozitate morbidă. De durere. De singurătate. Trăiesc într-o lume din ce în ce mai mică, unde singurul lucru pe care mă pot bizui este obsesia lui Maven. Aidoma cătușelor mele, este deopotrivă o pavăză și o moarte lentă, dar iminentă.

Ușile se deschid spre interior, alunecând lin pe dalele din marmură albă. Aerul este plin de aburi. Dar nu de la regele de

foc, ci de la apa fierbinte. Clocotește leneș în jurul lui, lăptoasă de la săpun și uleiuri parfumate. Spre deosebire de pat, cada este uriașă, sprijinită pe gheare din argint. Maven se sprijină cu coatele de marginile ei din porțelan impecabil.

Mă urmărește cu privirea lui electrică și ucigătoare de cum intru. Niciodată nu l-am mai văzut atât de vulnerabil și de furios. O fată mai isteață ca mine s-ar răsuci pe călcâie și ar lua-o la sănătoasa. Însă eu închid încet ușa în urma mea.

Nu văd niciun scaun, așa că rămân în picioare. Nu prea știu unde să mă uit, prin urmare îi privesc doar fața. Are părul ud și ciufulit. Bucle negre i s-au lipit de piele.

— Sunt ocupat, șoptește el.

— Nu trebuia să mă primești.

Și imediat regret ce am spus.

— Dar te-am primit, zice el, referindu-se la o sumedenie de lucruri.

Și clipește, dezlipindu-și privirea de la mine. Se lasă pe spate și își sprijină capul de porțelan, ca să se uite în tavan.

— Ce-ți trebuie?

O cale de scăpare, un somn bun, familia mea. Și lista poate continua la nesfârșit.

— Evangeline m-a târât aici. Nu-mi trebuie nimic de la tine.

Scoate un hârâit din gât. Ca un hohot de râs.

— Evangeline. Santinelele mele sunt niște lașe.

Dacă Maven mi-ar fi prieten, l-aș sfătui să nu subestimeze o fiică a Casei Samos. Dar nu-mi este, așa că îmi țin gura. Mi se lipește tot aburul ăla de piele, fierbinte ca un trup de bolnav.

— Te-a adus aici ca să mă convingi, spune el.

— Să te conving să faci ce anume?

— Să mă însor cu Iris. Să nu mă însor cu Iris. Cu siguranță că nu te-a trimis aici ca să bei ceai.

— Nu.

Are dreptate. Evangeline va tot complota cum să pună mâna pe coroana de regină până în secunda în care Maven o va pune pe capul altei fete. E făcută pentru asta. La fel cum Maven este făcut pentru alte lucruri, mult mai reprobabile.

— Își imaginează că sentimentele mele pentru tine mi-ar putea întuneca judecata. E o proastă.

Tresar. Stigmatul de pe claviculă mă frige sub cămașă.

— Am auzit că te-ai apucat iar de spart farfurii, continuă el.

— Ai gusturi proaste când vine vorba de porțelanuri.

Zâmbește spre tavan. Un zâmbet șui. Ca al fratelui său. O clipă, am impresia că-l văd pe Cal. Scutur din cap și îmi dau seama că știu chipul lui Maven mai bine decât îl știu pe al lui.

Tânărul rege își schimbă poziția și scoate un braț ud din cadă. Îmi feresc ochii și mă apuc să studiez dalele de pe jos. Am trei frați și un tată care nu mai poate să meargă. Luni de zile am împărțit o vizuină cu doisprezece bărbați și băieți nespălați. Trupul de bărbat nu-mi este necunoscut. Dar asta nu înseamnă că aș vrea să văd mai multe decât este absolut necesar. Și iar mă simt ca pe nisipuri mișcătoare.

— Nunta are loc mâine, zice el în cele din urmă.

Cuvintele lui reverberează prelung în camera pardosită cu marmură.

— O!

— N-ai știut?

— De unde să știu? Mie nu-mi spune nimeni nimic.

Maven ridică din umeri. Apa se mișcă din nou, dezvelind și mai mult din pielea lui albă.

— Mda, mă rog. Nu mi-am închipuit că o să te apuci de spart lucruri din cauza mea, dar...

Se oprește și se uită la mine. Mă iau furnicături prin tot corpul.

— M-am simțit bine gândindu-mă cum ar fi.

Dacă n-ar exista repercusiuni, m-aș repezi urlând la el și i-aș scoate ochii. Și i-aș spune că, deși timpul petrecut alături de fratele lui a trecut cât ai bate din palme, încă îmi amintesc fiecare clipă împreună. Încă îi mai simt trupul lipit de al meu când dormeam împreună, împărtășind coșmaruri. Încă mai știu cum miroase. Ce gust are. *Îl iubesc pe fratele tău, Maven. Ai avut dreptate. Tu nu ești decât o umbră și cine se uită la umbre când poate avea focul*? *Cine ar prefera un monstru în locul unui zeu*?

Nu-i mai pot face rău lui Maven cu fulgerele mele, dar îl pot distruge cu vorbele. Îl pot lovi unde-l doare mai tare, îi pot redeschide rănile. Lăsându-l să sângereze și să se umple de râie, transformându-se în ceva mult mai rău decât a fost până acum.

Însă cuvintele pe care reușesc să le rostesc sunt cu totul altele.

— Îți place Iris?

Se scarpină în cap și pufnește ca un copil.

— De parcă ar avea vreo importanță.

— Ea este prima relație pe care o ai de când ți-a murit mama. Ar fi interesant de văzut ce se întâmplă când nu mai este ea să te otrăvească.

Vorbele mele își fac încet efectul și el dă foarte încet din cap. Este de acord. Și mă cuprinde mila față de el. Dar mă lupt împotriva ei cu disperare.

— Cu Evangeline ai fost logodit mult mai mult timp, nu doar două luni. Și nici n-ai pomenit de nuntă.

— Asta se întâmplă când este vorba despre soarta unei întregi armate, spune el tăios. Lacuștrii nu sunt renumiți pentru răbdarea lor.

Mă umflă râsul.

— Și de când este Casa Samos atât de îndatoritoare?

Ridică dintr-un colț al gurii, schițând iarăși zâmbetul ăla strâmb. Dar foarte puțin. Începe să se joace cu brățările scăpărătoare, răsucind încet unul dintre cercurile din argint pe încheietura lui fină.

— Au și ei utilitatea lor.

— Credeam că Evangeline o să te transforme într-o perniță de ace.

Acum zâmbește mai mult.

— Dacă mă omoară, își va pierde și șansa aia pe care își imaginează că ar mai avea-o. Oricum, taică-său n-o să-i îngăduie să facă asta. Casa Samos ocupă o poziție extrem de puternică la Curte, chiar și fără să ajungă ea regină. Dar ce regină formidabilă ar fi fost!

— Îmi închipui.

Mă îngrozesc numai când mă gândesc la asta. Coroane din ace, pumnale și brice. Tatăl și mama ei – femeia aia îmbrăcată în șerpi – păpușari care trag de sforile marionetei Maven.

— Eu nu, recunoaște el. Nu pot. Chiar și acum o văd doar ca regină a lui Cal.

— N-ai fost obligat s-o alegi tocmai pe ea după ce i-ai înscenat lui…

— Ce vorbești? Nu eram tocmai în poziția de a alege pe cine voiam, nu? izbucnește el.

Mă aștept să mă frigă aerul din jur, dar el se răcește. Și pielea mi se face de găină sub privirea fioroasă a lui Maven. Aburii se risipesc, înlăturând bariera dintre noi.

Tremurând din toate încheieturile, mă duc la cea mai apropiată fereastră și mă întorc cu spatele la el. Magnoliile se leagănă ușor în adierea vântului. Florile lor albe, crem și roz sclipesc în soare. O frumusețe atât de simplă, atât de desăvârșită, nu are ce căuta în locul acesta plin de sânge, ambiții și trădare.

— M-ai aruncat în arenă ca să fiu ucisă, îi șoptesc eu.

De parcă am putea vreunul dintre noi să uităm.

— Mă ții legată în lanțuri în palatul tău, păzită zi și noapte. Mă lași să mă usuc pe picioare, să mă îmbolnăvesc de…

— Tu chiar crezi că mie îmi face plăcere să te văd așa? murmură el. Chiar crezi că vreau să te țin prizonieră?

Mi se pare mie sau vorbește ca și cum ar avea un nod în gât?

— Dar este singura metodă prin care te pot ține lângă mine.

Aud cum clipocește apa – înseamnă că încearcă să gesticuleze, deși eu nu-l văd.

Așa că mă concentrez la sunetul apei, nu la vocea lui. Știu ce face și simt cum puterea lui asupra mea devine și mai mare. Însă nu pot să mă împotrivesc. Ce ușor mi-ar fi dacă aș ceda! Și o parte din mine chiar vrea s-o facă.

Nu-mi iau ochii de la fereastră. Măcar acum sunt recunoscătoare durerii pe care mi-o provoacă Piatra Tăcută. Îmi aduce aminte ce reprezintă el și ce înseamnă pentru mine dragostea lui.

— Ai încercat să-i omori pe toți oamenii care îmi sunt dragi. Ai ucis copii.

Am găsit un prunc mort, plin de sânge, cu un bilet de la el în mânuță. Nici măcar un coșmar n-ar putea să fie mai clar decât această amintire a mea. Nu încerc să o alung. Trebuie să-mi aduc aminte totul. Trebuie să-mi aduc aminte cine – ce – este Maven.

— Fratele meu a murit din cauza ta.

Mă întorc fulgerător spre el și încep să râd în hohote. Este un râs aspru, răzbunător. Furia îmi limpezește mintea.

Se ridică iute din cadă. Trunchiul lui despuiat este aproape la fel de alb ca spuma de săpun din apă.

— Iar tu mi-ai ucis mama. Mi-ai răpit fratele. M-ai lăsat fără tată. Mama s-a uitat în mintea ta și a descoperit acolo o oportunitate de neratat. A descoperit acolo șansa pe care o căutase toată viața. Dacă n-ai fi… dacă niciodată n-ai fi…

Începe să se bâlbâie. Cuvintele îi ies prea repede din gură, nu le mai poate stăpâni. Așa că strânge din dinți, ca nu cumva să spună ceva și mai incriminator.

După câteva clipe de tăcere, continuă:

— Nici nu vreau să știu ce s-ar fi întâmplat.

— Știu, mârâi eu. Aș fi sfârșit într-un șanț, moartă sau schilodită sau ducând o viață de zombi. Știu ce s-ar fi ales de mine, pentru că milioane de oameni trec chiar acum prin așa ceva. Tatăl meu, frații mei… mult prea mulți oameni.

— Știind ce știi acuma… tot te-ai întoarce? Tot ai alege viața aia? Cu înrolări forțate, cu orașe pline de noroaie, cu familia ta – care este așa cum este –, cu băiatul ăla care a crescut pe râu?

Atât de mulți oameni au murit din cauza mea, din cauză că sunt așa cum sunt. Ar fi încă în viață dacă aș fi doar o simplă fată roșie. Doar Mare Barrow și atât. Shade ar trăi și acum. Mă agăț de amintirea lui. Aș da orice să-l am din nou lângă mine. M-aș da pe mine însămi. Înmiit m-aș da. Dar trebuie să mă gândesc și la oamenii cu sângenou găsiți și salvați. La ajutorul dat rebelilor. La faptul că s-a încheiat un război. Și argintiii s-au învrăjbit. Și roșiii s-au unit. La toate astea am dat și eu o mână de ajutor. S-au făcut greșeli. Eu am făcut greșeli. Prea multe ca să le pot număra. Sunt departe de a fi perfectă sau chiar cumsecade. Întrebarea care contează cu adevărat îmi macină creierii. Întrebarea al cărei răspuns îl caută Maven. *Ai renunța la talentul tău, la puterea ta, ca să te poți întoarce*? N-am nevoie de timp de gândire.

— Nu, șoptesc.

Nici nu știu când am ajuns atât de aproape de el, dar mă pomenesc că strâng în mână marginea din porțelan a căzii.

— Nu, n-aș renunța.

Mărturisirea asta mă arde mai rău ca un foc, îmi mistuie sufletul. Îl urăsc pe Maven pentru cum mă face să mă simt, pentru ce mă face să înțeleg. Mă întreb dacă l-aș putea imobiliza acum. Dacă i-aș putea sparge maxilarul cu cătușele mele. Oare tămăduitorii îți pot pune dinții la loc? Dar n-are rost să încerc. N-aș mai apuca să aflu.

Maven mă privește lung.

— Cei care au cunoscut întunericul ar face orice să rămână la lumină.

— Nu te preface că am fi la fel.

— La fel? Nu. Dar poate… suntem egali.

— Egali?

Și iar îmi vine să-l fac bucăți. Cu unghiile, cu dinții. Să-i sfâșii beregata. Insinuarea asta mă face să sufăr. Aproape la fel de tare ca gândul că ar putea să aibă dreptate.

— Obișnuiam să-l întreb pe Jon dacă vede viitorul care nu mai poate exista. Mi-a zis că drumurile oamenilor se schimbă în permanență. Minciună facilă. Îi permitea să mă manipuleze într-un fel în care nici măcar Samson n-a putut s-o facă. Și nu m-am opus atunci când m-a condus la tine. De unde să știu cât de toxică ești?

— Dacă sunt așa cum spui, atunci scapă de mine. Încetează să ne mai torturezi pe amândoi!

— Știi bine că nu pot, indiferent cât de mult mi-aș dori-o.

Genele îi tremură și ochii i se încețoșează. Parcă privește undeva departe, într-un loc care mie îmi este interzis.

— Tu ești la fel ca Thomas. Singura persoană la care țin, singura care îmi mai amintește că sunt viu. Și că nu sunt complet gol pe dinăuntru. Și că nu sunt singur.

Viu. Nu gol pe dinăuntru. Nu singur.

Fiecare mărturisire a lui este ca o săgeată care-mi străpunge terminațiile nervoase până când sunt cuprinsă în întregime de un foc înghețat. Nu suport ca Maven să spună asemenea lucruri. Nu suport să știu că el simte ce simt și eu, că se teme de ce mă tem și eu. Nu suport; nu suport. Și dacă m-aș putea schimba – și ce sunt și cum gândesc –, zău că aș face-o. Dar nu pot. Dacă zeii lui Iris există cu adevărat, atunci ei știu că am încercat.

— Jon a refuzat să-mi vorbească despre perspectivele moarte – despre acelea care nu mai sunt posibile. Dar eu tot mă mai gândesc la ele, bolborosește el. Un rege argintiu și o regină roșie. Cât de diferite ar fi lucrurile? Câți ar mai trăi încă?

— În niciun caz tatăl tău. Și nici Cal. Și cu siguranță că nici eu.

— Știu că-i doar un vis, Mare, se bosumflă el ca un copil certat de învățătoare. Am pierdut orice șansă am avut, oricât de mică a fost ea.

— Din cauza ta.

— Da.

Până și tonul lui blând este o recunoaștere a vinovăției.

— Da.

Fără să-și ia ochii din ochii mei, Maven își scoate de la mână brățara scăpărătoare. Cu mișcări încete, hotărâte, metodice. O aud cum cade și se rostogolește cu zgomot pe pardoseala din marmură. Urmează iute și cealaltă. Tot cu ochii la mine, se sprijină de marginea din porțelan a căzii și își dă capul pe spate. Descoperindu-și gâtul. Mie încep să-mi zvâcnească mâinile. Cât de ușor ar fi! N-ar trebui decât să-mi înfășor degetele cafenii în jurul grumazului ăla palid. Și apoi să apăs cu toată greutatea mea. Cal se teme de apă. Dar Maven? L-aș putea îneca în cadă. L-aș putea omorî chiar acum, în apa aia fierbinte. Mă provoacă să o fac. Poate o parte din el chiar își dorește asta. Sau poate nu-i decât una dintre numeroasele lui capcane în care am căzut de atâtea ori. Un alt vicleșug al lui Maven Calore.

El expiră prelung, parcă eliberându-se de ceva ce-i apasă sufletul. Vraja se rupe.

— Mâine ai să fii una dintre doamnele de onoare ale lui Iris. Petrecere frumoasă!

Alt pumn în plex.

Mi-aș dori să am la îndemână un pahar pe care să-l sparg de perete. Voi fi doamnă de onoare la nunta secolului. Nicio șansă să evadez, așa cum am plănuit. Va trebui să stau în fața întregii Curți. Și vor fi gărzi pretutindeni. Ochi pretutindeni. Îmi vine să urlu.

Folosește-ți furia! *Folosește-ți furia*! mă îndemn eu. Dar ea mă mistuie și se transformă în disperare.

Maven face un gest leneș din mână.

— Ușa-i acolo.

Mă îndrept spre ea, încercând să nu privesc înapoi. Însă nu mă pot abține. Maven se uită în tavan cu ochi goi. Aud în minte vocea lui Julian, șoptindu-mi cuvintele pe care le-a scris.

Nu este alesul zeilor, este blestemat de zei.

OPTSPREZECE

Mare

Măcar acum nu mă mai tortureaza nimeni. Dacă aș avea ocazia, i-aș mulțumi lui Iris că m-a ales să-i fiu alături și astfel nu mă bagă nimeni în seamă. Locul meu a fost luat de Evangeline. Încearcă să pară calmă, neafectată de ce se întâmplă în jurul nostru. Toată suita miresei aruncă priviri furișe tinerei pe care ar fi trebuit să o slujească. Mă aștept ca, din clipă în clipă, să se încolăcească exact ca un șarpe de-al mamei sale și să înceapă să sâsâie la oricine ar îndrăzni să se apropie prea mult de jilțul ei aurit. În fond, apartamentul acesta a fost al ei.

Salonul a fost redecorat pentru noua locatară. Chiar era nevoie. Tapetul albastru strălucitor, florile proaspete în apă curată și câteva fântâni arteziene șterg urmele fostei ocupante. Acum aici domnește o prințesă din Ținutul Lacurilor.

Iris stă în mijlocul încăperii, înconjurată de servitoare. Cameriste roșii, extrem de iscusite în arta înfrumusețării. Însă prințesa nu are nevoie de prea mult ajutor. Pomeții ei înalți sunt absolut magnifici și fără fard. O cameristă îi împletește părul negru într-o coroană complicată, pe care o prinde cu agrafe bătute cu safire și perle. O alta îi retușează minunata-i structură osoasă cu ajutorul machiajului, transformându-i chipul în ceva eteric, ca de pe altă lume. Buzele lui Iris au fost conturate cu măiestrie și acoperite cu ruj roșu-închis. Iar rochia – albă, cu degradeuri de un albastru strălucitor spre tiv, dă pielii ei întunecate o sclipire ca a cerului după apusul de soare. Cu toate că înfățișarea lui Iris ar trebui să fie ultimul lucru care să mă preocupe acum, mă simt ca o păpușă răpănoasă alături de ea. M-au îmbrăcat iarăși în roșu, însă rochia nu-i din brocart ca de obicei și nici nu mai port vreo bijuterie. Dacă aș fi mai în putere, aș fi și eu frumoasă. Dar nu mă deranjează. Nu trebuie să strălucesc și nici nu vreau. Iar lângă Iris nici că aș avea vreo șansă.

Evangeline contrastează puternic cu Iris – se vede că și-a dat silința. În timp ce tânăra prințesă joacă rolul de mireasă

feciorelnică, Evangeline a acceptat rolul fetei batjocorite și părăsite. Metalul rochiei are irizări de perle și este împodobit cu pene albe și încrustații din argint. Și-a adus cameristele, care se agită în jurul ei, făcând ultimele retușuri la machiaj și ținută. Evangeline stă complet nemișcată și n-o scapă din ochi pe Iris. Doar atunci când mama ei se apropie își ia privirea de la prințesă ca să se ferească de fluturii de culoarea smaraldului de pe fusta Larentiei. Aceștia mișcă alene din aripi, ca în adierea vântului. Amintindu-ne că sunt vii și doar talentul femeii din Casa Viper i-a putut lipi de țesătura rochiei. Sper că Larentia n-are de gând să se așeze pe vreun scaun.

Am mai văzut nunți. Acasă, în Pilonii. Sindrofii rudimentare. Câteva legăminte și un chef improvizat cu mâncare de cele mai multe ori furată de familiile mirilor. Obișnuiam să trec pe la nunți cu Kilorn, sperând să ciupim și noi niște resturi de la masă. Ne umpleam buzunarele cu chifle și fugeam ca să ne bucurăm de prada noastră. Nu cred că astăzi voi mai face la fel.

Nu voi avea chifle în mâini, ci doar trena lungă a lui Iris.

— Ce păcat că nu au venit mai multe rude din partea dumneavoastră, Alteță!

O femeie mai în vârstă, cu părul cărunt, se desprinde din grupul de doamne argintii care o pregătesc pe Iris. Poartă o uniformă neagră, de gală. Spre deosebire de ceilalți ofițeri, doamna respectivă poartă doar câteva insigne, impresionante și ele. N-am mai văzut-o până acum, deși trăsăturile ei mi se par vag cunoscute, cu toate că o văd doar din profil.

Iris înclină capul spre femeie. Două cameriste îi prind vălul în păr.

— Mama mea este regina din Ținutul Lacurilor. Nu poate părăsi tronul. Iar moștenitoarea ei, sora mea, nu este dispusă să iasă din regat.

— Este de înțeles, în asemenea vremuri tumultuoase.

Femeia face o reverență, însă nu atât de adâncă pe cât m-aș fi așteptat.

— Felicitările mele, prințesă Iris!

— Mulțumirile mele, Maiestate! Mă bucur că ai putut veni.

Maiestate?

Doamna în vârstă se întoarce cu spatele la Iris. Privirea i se oprește asupra mea și parcă strânge ușor din ochi. Îmi face semn să mă apropii de ea. Pe inelar îi strălucește o nestemată

neagră, incredibil de mare. Pisicuța și Trifoiaș îmi dau brânci spre femeia care se pare că ar fi un cap încoronat.

— Domnișoară Barrow, spune ea.

Femeia este solidă, cu talie groasă și cu câțiva centimetri buni mai înaltă decât mine. Mă uit la uniforma ei, căutând culorile casei din care face parte, ca să-mi dau seama cine ar putea fi.

— Maiestate? repet eu titlul.

Sună ca o întrebare. De fapt, asta și este.

Ea îmi zâmbește amuzată.

— Păcat că nu ne-am întâlnit mai demult. Pe vremea când te dădeai drept Mareena Titanos și nu erai atât…

Îmi atinge ușor obrazul, făcându-mă să mă înfior. Apoi continuă:

— … atât de vlăguită. Poate aș fi înțeles de ce nepotul meu a renunțat la coroană pentru tine.

Are ochii de bronz. I-aș recunoaște oriunde.

În ciuda forfotei din jur, în ciuda valurilor de mătăsuri și a norilor de parfumuri, retrăiesc momentul din trecut, când un rege și-a pierdut capul și un fiu și-a pierdut tatăl. Iar femeia asta i-a pierdut pe amândoi.

Îmi amintesc numele ei din cărțile de istorie ale lui Julian. Anabel, din Casa Lerolan. Regina Anabel. Mama lui Tiberias al Șaselea. Bunica lui Cal. Acum îi descopăr și coroana, din aur trandafiriu și diamante negre, cuibărită în părul ei strâns. Obiect micuț, în comparație cu monstruozitățile cu care se fudulesc regii.

Își ia mâna de pe obrazul meu. Foarte bine. Anabel este o ruinătoare. M-ar distruge cu simpla atingere a degetelor ei.

— Condoleanțele mele pentru pierderea fiului tău.

Regele Tiberias nu a fost un om bun. Nu s-a purtat bine cu mine, nu s-a purtat bine cu Maven, nu s-a purtat bine cu mai mult de jumătate dintre supușii lui, care duceau vieți de sclavi. Însă a iubit-o pe mama lui Cal. Și-a iubit copiii. Nu a fost rău. Doar slab.

Anabel mă privește țintă.

— Ciudat să spui asta, din moment ce ai dat o mână de ajutor la asasinarea lui.

Dar tonul ei nu este acuzator. Nu este supărat. Nu este furios.

Minte.

•

Curtea Regală este cu totul lipsită de culoare. Doar pereți albi și coloane negre, marmură, granit și cristal. Însă în măruntaiele ei încape o mulțime de oameni îmbrăcați în toate culorile curcubeului. Nobilii se revarsă pe ușile ei, în rochii, costume și uniforme în toate nuanțele din lume. Întârziații se bulucesc să intre cât mai repede, înainte ca mireasa și suita ei să-și înceapă defilarea în Piața lui Caesar. Alte sute de argintii se înghesuie afară – fiind considerați prea puțin rafinați, prea de rând, ca să merite o invitație în încăperea unde va avea loc nunta. Așa că așteaptă acum îngrămădiți de o parte și de cealaltă a drumului păzit de gărzi din Norta și Ținutul Lacurilor în proporții egale. Pe platforme au fost instalate camere de filmat. Astfel întregul regat va putea urmări nunta.

Eu stau înghesuită la intrarea palatului și abia dacă pot să văd ceva peste umărul lui Iris.

Tânăra prințesă este o apariție impecabilă. Tăcută, senină ca apa limpede a lacurilor. Nu pricep cum de suportă tot tărăboiul ăsta. Tatăl său, regele, o ține de braț. Ținuta lui albastru-cobalt contrastează cu mâneca albă a rochiei de mireasă. Astăzi poartă o coroană din argint, cu safire, la fel ca a ei. Nu vorbește niciunul și sunt atenți la drumul din fața lor.

Trena ei mi se pare ca apa în mâinile mele. Atât de fină este mătasea, că mă tem să n-o scap printre degete. O țin strâns, pentru că nu vreau să atrag atenția asupra mea. De data asta mă bucur s-o știu pe Evangeline alături. Ea ține celălalt colț al trenei lui Iris. Restul doamnelor de onoare șușotesc între ele, comentând imaginea scandaloasă. Și pe mine mă lasă în pace. Nu se mai deranjează nimeni s-o ironizeze pe biata fetiță rămasă fără fulgere. Evangeline strânge din dinți și acceptă situația cu aparentă seninătate. Nu mi-a adresat niciun cuvânt. Alt lucru care mă bucură.

De undeva se aude sunet de corn. Iar mulțimea reacționează, întorcându-se spre palat. Mă pomenesc în fața unui ocean de ochi. Și-i simt cum mă privesc atunci când mă îndrept spre trepte și intru în fălcile mascaradei argintii. Ultima oară m-au văzut îngenuncheată, cu zgardă la gât, însângerată, plină de vânătăi și cu inima frântă. Din punctul ăsta de vedere nu s-a schimbat nimic. Îmi tremură degetele. În spatele meu se află Pisicuța și Trifoiaș, în ținute simple, dar potrivite pentru acest eveniment. Mulțimea se îmbulzește să ne vadă mai bine.

Evangeline este acum atât de aproape, că ar putea să-mi împlânte un cuțit printre coaste fără să clipească. Simt o greutate în plămâni și parcă mi se pune un nod în gât. Fac un efort să respir regulat. *Trebuie să mă calmez*. Mă concentrez doar asupra trenei din mâini.

Mi se pare că simt o picătură de apă pe obraz. Și mă rog să fie ploaie, nu lacrimi de supărare.

— Vino-ți în fire, Barrow! îmi șuieră o voce din apropiere.

Probabil vocea lui Evangeline. Așa cum mi s-a întâmplat și cu Maven, simt un val grețos de recunoștință pentru sprijinul ei firav. Încerc să scap de sentimentul ăsta. Încerc să gândesc logic. Dar se vede treaba că, aidoma unui câine flămând, mă mulțumesc cu orice resturi care mi se aruncă. Cu orice gest de bunăvoință ipocrită.

Mi se încețoșează vederea. Dar picioarele, dragele mele picioare – iuți și sigure – mă ajută să nu mă poticnesc. Parcă fiecare pas este mai greu decât cel dinainte. Mă furnică pielea. Mă cuprinde panica. Încerc să mă cufund în albul rochiei lui Iris. Îmi număr bătăile inimii. Orice, doar să-mi treacă. Orice, doar să merg înainte. Nu știu de ce, însă nunta asta parcă închide o mie de uși în fața mea. Maven este de două ori mai puternic și mă ține și mai strâns. Nu voi mai scăpa niciodată de el. Nu după asta.

Dalele netede s-au transformat în trepte. Mă împiedic de prima, dar mă redresez imediat, fără să scap trena din mâini. Fac singurul lucru de care mai sunt capabilă. Să stau în plan secund, să mă ploconesc, să trec neobservată, să mă veștejesc și să-mi fac sânge rău în umbra altcuiva. Oare așa va arăta toată viața mea de acum încolo?

Privesc în sus, chiar înainte de a intra în Curtea Regală. Peste sculpturile reprezentând focuri, stele, săbii și regi din vechime, peste cupola cu sclipiri de cleștar. Spre cer. În zare se adună norii. Împinși de vântul molcom, câțiva au ajuns deja deasupra pieței. Dar se risipesc degrabă și din ei nu mai rămâne nimic. Parcă ploaia ar vrea să cadă peste noi, însă cineva nu o lasă – cel mai probabil, furtunarii argintii care pot controla vremea. Nimic nu va putea să strice această zi.

Și brusc cerul dispare, fiind înlocuit de un tavan boltit. Deasupra mea sunt arcade din calcar, cu volute din argint, în formă de flăcări. Ambele laturi ale acestei anticamere uriașe

sunt decorate cu stindardele în roșu și negru ale Nortei și cu cele albastre ale Ținutului Lacurilor, de parcă ar putea cineva să uite care sunt cele două regate la a căror uniune urmează să asistăm. Șoaptele a peste o mie de spectatori seamănă cu zumzetul albinelor. Cu fiecare pas pe care îl fac, le aud tot mai tare. Holul dă în sala centrală din Curtea Regală, o încăpere circulară, magnifică, situată exact sub cupola din cleștar. Soarele se urcă pe panourile transparente, luminând spectacolul de jos. Sunt ocupate toate scaunele. Dispuse concentric, creează un efect de aureolă multicoloră. Cu sufletul la gură, mulțimea așteaptă. Nu-l văd deocamdată pe Maven, dar îmi imaginez unde se va afla.

Oricine altcineva ar ezita, chiar și un pic. Dar Iris merge hotărâtă mai departe. Cei o mie de oameni se ridică în picioare în același timp. Zgomotul aproape asurzitor pe care îl fac răsună prelung în jurul sălii. Foșnet de haine, mișcări de picioare, șoapte. Eu îmi controlez respirația. Inima n-o pot controla și îmi bate ca nebuna. Aș vrea să ridic ochii, să memorez intrările, coridoarele, orice detaliu al acestui loc ce mi-ar putea fi de folos. Însă de-abia sunt în stare să merg, necum să pun la cale o altă evadare fără sorți de izbândă.

Parcă trece un an până ajungem și noi în centrul sălii. Acolo așteaptă Maven. Mantia lui este la fel de somptuoasă ca trena de la rochia lui Iris și aproape la fel de lungă. Tânărul rege a ales o uniformă impresionantă, în roșu și alb, în locul obișnuitelor lui haine negre. Coroana este nouă, lucrată în formă de flacără din argint și rubine. Sclipește de fiecare dată când întoarce capul, cum o face și acum, ca să-și privească mireasa care se apropie de el, împreună cu întreaga suită. Eu sunt prima la care se uită. Îl cunosc suficient de bine ca să-i citesc regretul în ochi. Pâlpâie ca o flacără de lumânare. Dar imediat dispare, lăsând doar dâra de fum a amintirii. Îl urăsc din tot sufletul, mai ales pentru că nici acum nu mă pot împotrivi sentimentului de milă pentru umbra acelei flăcări. Oamenii nu se nasc monștri. Ajung să fie așa mai târziu. La fel s-a întâmplat și cu Maven. Cine poate spune cum ar fi trebuit el să fie?

Ceremonia durează aproape o oră și eu sunt nevoită să stau întreaga vreme lângă Evangeline și celelalte doamne din cortegiul nupțial. La îndemnul unui judecător din Norta, Maven și Iris fac schimb de jurăminte și promisiuni. Apoi ia cuvântul o

femeie în straie simple, de culoare indigo. Presupun că este o lacustră – poate trimisă de zeii lor? Nici n-o ascult. Nu mă pot gândi decât la o armată îmbrăcată în roșu și albastru, care străbate lumea. Norii continuă să se strângă deasupra cupolei, unul mai negru decât celălalt. Și fiecare se destramă. Furtuna vrea să izbucnească, dar nu reușește.

Cunosc senzația.

— Iris din Casa Cygnet, prințesă din Ținutul Lacurilor, ție îți jur credință din momentul acesta și până la sfârșitul zilelor mele.

Maven întinde mâna. Focul îi mângâie vârfurile degetelor, ușor și blând ca flacăra unei lumânări. Atât de aproape este de mine, că aș putea să-l sting doar cu un oftat.

— Maven din Casa Calore, rege al Nortei, ție îți jur credință din momentul acesta și până la sfârșitul zilelor mele.

Iris îi imită gestul și întinde și ea mâna. Mâneca albă, cu margini albastre, se ridică, descoperindu-i brațul neted, care colectează umezeala din aer. În palma ei apare o sferă din apă curată. Când mâinile lor se unesc, unul dintre talente îl distruge pe celălalt, dar fără pic de abur sau fum. Uniunea nou-creată este pecetluită cu un sărut de ochii lumii.

Nu o sărută cum mă săruta pe mine. Focul ce i-a mai rămas este acum departe.

Așa cum mi-aș dori și eu să fiu.

Puternice ca niște tunete, aplauzele îmi vibrează în suflet. Majoritatea oamenilor izbucnesc în urale. Nu-i judec. A fost bătut ultimul cui în sicriul războiului cu Ținutul Lacurilor. Chiar dacă au murit roșii cu miile, cu milioanele, au murit și argintii. Nu mă pot supăra că sărbătoresc pacea.

Un alt tunet prelung se aude când scaunele sunt date la o parte pe pardoseala din piatră. Tresar, întrebându-mă dacă nu cumva vom fi strivite de această avalanșă de oameni care se îmbulzesc să-i felicite. Dar apar santinelele să ne protejeze. Mă țin strâns de trena lui Iris, de parcă ar fi o funie de salvare. Și așa mă trage după ea prin mulțimea înflăcărată, până în Piața lui Caesar.

Normal că aici zgomotul este de zece ori mai puternic. Steagurile flutură, ovațiile îți sparg timpanele și peste capetele noastre plouă cu bucățele rotunde din hârtie colorată. Încep să-mi țiuie urechile. Și, oricât aș scutura din cap, țiuitul nu vrea să înceteze. Una dintre arvene mă apucă de cot, din ce în ce mai

strâns, pe măsură ce lumea se bulucește tot mai tare în jurul nostru. Santinelele strigă mulțimii să nu se apropie. Maven se întoarce să privească peste umăr. Are bujori cenușii în obraji – poate de emoție, poate de enervare, poate și de una, și de alta. Țiuitul din urechi devine și mai intens, dacă este posibil așa ceva. Și trebuie să dau drumul trenei lui Iris ca să-mi astup urechile. Gestul ăsta nu ajută la nimic, doar mă încetinește și mă scoate din raza ei de protecție. Iris merge mai departe, braț la braț cu noul ei soț. Și cu Evangeline târându-se în urma lor. Puhoiul de oameni ne desparte.

Maven vede că m-am oprit și ridică dintr-o sprânceană. Deschide gura să întrebe ceva și încetinește pașii.

Iar cerul se face negru.

Nori grei de furtună se rostogolesc deasupra noastră ca un fum venit din infern. Sunt brăzdați de fulgere albe, albastre și verzi. Fulgere uriașe, cumplite, nimicitoare. Anormale.

Bătăile inimii mele sunt atât de puternice, că acoperă strigătele mulțimii. Dar nu și tunetul.

Bubuitul lui îmi răsună în piept. Până și văzduhul se cutremură.

Nu apuc să văd următorul fulger, pentru că Pisicuța și Trifoiaș mă trântesc la pământ. La naiba cu toaletele noastre! Îmi apasă cât pot de tare umerii cu mâinile și talentul lor. Tăcerea îmi inundă întregul trup, repede și cu forță, lăsându-mă fără suflare. Zgârii caldarâmul cu unghiile, căutând ceva de care să mă agăț. Dacă aș putea să respir, cred că aș începe să râd ca nebuna. Nu-i prima oară când mă imobilizează cineva în Piața lui Caesar.

Altă bubuitură de tunet, altă explozie de lumină albastră. Presiunea pe care o exercită asupra mea tăcerea arvenilor mă face să-mi vărs mațele.

— N-o omorî, Janny. Oprește-te! mârâie Trifoiaș.

Janny. Numele real al Pisicuței.

— Ne taie capetele dacă moare.

— Nu fac eu asta, încerc să spun. Nu sunt eu.

Pisicuța și Trifoiaș nu dau semne că m-ar fi auzit. Presiunea nu se diminuează.

Incapabilă să țip, mă forțez să ridic capul, căutând ajutor. Căutându-l pe Maven. El le va opri. Mă detest pentru gândul ăsta.

De la nivelul solului nu văd decât picioare, multe picioare. Și uniforme negre, haine colorate de civili și, mai departe, volbură de mantii roșii. Santinelele se agită în formație. La fel ca la banchetul care era să se încheie cu un asasinat, se concentrează asupra unui unic scop: să-l apere pe rege. Schimbă iute direcția de mers, conducându-l pe Maven spre Trezorerie, nu spre palat. Îl duc la tren. Îl salvează.

De la ce?

Furtuna asta anormală nu este a mea. Fulgerele nu sunt ale mele.

— Mergem după rege, mormăie Pisicuța – Janny.

Mă ridică în picioare. Dar am genunchii moi și aproape cad la loc. Arvenele mă țin. În jurul nostru se ridică un zid de ofițeri în uniforme. Se aliniază în formă de romb, pentru a putea străpunge mulțimea înnebunită. Arvenele își reduc presiunea doar cât să pot merge.

Înaintăm aproape în fugă, iar deasupra noastră descărcările electrice se intensifică. Încă nu plouă. Foarte ciudat: nu-i destul de cald pentru asemenea fulgere seci. Da, foarte ciudat! Măcar de aș putea să le simt. Să le pot folosi. Să le smulg din cer și să distrug pe toată lumea din jurul meu.

Mulțimea este dezorientată. Mulți privesc în sus; câțiva arată ceva cu degetul. Alții încearcă să se retragă, numai că n-au unde să se ducă în înghesuiala asta. Mă uit la chipurile lor, căutând o explicație. Nu văd decât nedumerire și spaimă. Dacă mulțimea intră în panică, vom fi călcați în picioare. Nici măcar forțele de securitate nu ne vor putea salva.

Distanța dintre noi și santinelele lui Maven se mărește. Câțiva soldați s-au apucat să îmbrâncească oamenii din jur. Un oțelit împinge un bărbat la câțiva metri, iar o telekinetică mătură din drum vreo trei sau patru persoane cu o simplă fluturare a mâinii. Mulțimea înțelege ce ar putea păți și face loc regelui și noii sale regine. Prin toată nebunia asta, reușesc totuși să văd că Maven se uită în urmă. Mă caută. Ochii lui sunt mari și speriați, foarte albaștri. Văd că își mișcă buzele, strigă ceva. Dar nu aud ce. Sunt prea puternice tunetele și zgomotele oamenilor înspăimântați.

— Mai repede! țipă Trifoiaș și îmi dă un brânci.

Gărzile au devenit agresive, fac uz de talentele lor. Un agil sare într-o parte și într-alta, împingând lumea din drumul nostru.

Silueta lui a devenit neclară, atât de repede se mișcă printre oamenii din jur. Ca un vârtej. Dar se oprește brusc.

Glonțul îl nimerește pe agil chiar între ochi. A fost tras de foarte aproape și nu s-a putut feri, n-a putut să scape. Capul îi explodează într-o cascadă de sânge și bucăți de creier.

N-o cunosc pe femeia care a tras. Are părul albastru, tatuaje ciudate, tot albastre, și o eșarfă purpurie la încheietura mâinii. Mulțimea de lângă ea încremenește șocată preț de o clipă. Și apoi se dezlănțuie haosul.

Femeia cu păr albastru ține pistolul într-o mână. Acum o ridică pe cealaltă.

Fulgerele sfâșie cerul.

Cad lângă cercul de santinele. Formidabilă țintă are străina asta.

Mă crispez, pentru că mă aștept la o explozie. Dar fulgerele albastre lovesc un cerc de apă apărut din senin. Și nu reușesc să-l străpungă. Se ramifică, se intensifică, aproape ne orbesc cu strălucirea lor. Dar dispar imediat și în urma lor rămâne doar scutul acela din apă. Sub el se ascund Maven, Evangeline, ba chiar și santinelele – toți ghemuiți și acoperindu-și capetele cu mâinile. Iris este singura care a rămas în picioare.

Apa se încolăcește în jurul ei, unduiește ca unul dintre șerpii Larentiei. Și crește. Iris nu pierde timpul și își smulge vălul de pe cap. Sper că nu va ploua. Nu vreau să știu ce ar putea să facă Iris cu ploaia.

Gărzile lacustre se luptă ca să treacă prin mulțimea înspăimântată. Agenții de securitate sunt blocați în toată debandada aia. Argintiii fug în toate direcțiile. Unii nu-și dau seama și se reped spre locul pericolului. Alții, mai isteți, se îndepărtează de el cât pot de repede. Eu nu știu ce să fac. Aș vrea să fug de aici împreună cu ei, dar aș vrea și să fug la femeia cu părul albastru. Îmi zbârnâie mintea de la afluxul de adrenalină care-mi invadează trupul, împotrivindu-se cu disperare tăcerii care mă sufocă. *Fulgere. Femeia aia declanșează fulgere. Are sângele nou. La fel ca mine*. Și îmi vine să plâng de fericire. Dar îmi dau seama că n-o să mai apuce ziua de mâine dacă nu fuge de aici cât mai repede.

— Fugi! încerc eu să-i strig.

Cum să-mi audă șoapta în toată larma asta?

— Duceți regele la adăpost!

Vocea lui Evangeline răzbate până la mine. S-a ridicat în picioare. Rochia i se transformă într-o armură care-i acoperă tot corpul cu plăci sidefii.

— Evacuați-l!

Câteva dintre santinele o ascultă și îl trag pe Maven în mijlocul lor. Flăcările din degetele lui sunt plăpânde, sfârâie nevolnic. Înseamnă că e speriat. Restul soldaților lui recurg la arme sau la talentele pe care le au. Un urlător deschide gura să ne asurzească pe toți, dar cade în genunchi, cu respirația tăiată. Se ține de gât. Se sufocă. Dar de ce? Cine l-a atacat? Camarazii lui îl trag înapoi pe jumătate leșinat.

Alt fulger despică văzduhul de deasupra capetelor noastre. Închid ochii să nu mă orbească. Atunci când îi deschid, nu mai văd femeia cu părul albastru. S-a pierdut în mulțime. De undeva se aud focuri de arme.

Observ uluită că nu toată lumea fuge să se pună la adăpost. Nu tuturor le este frică și unii chiar nu sunt deloc mirați de această explozie de violență. Mișcările lor sunt diferite, denotă motivație, intenție, premeditare. Ies la iveală sclipiri de pistoale negre. Se văd străfulgerări de foc atunci când gloanțele intră în spatele sau în burta vreunui soldat. Lucesc lame de cuțit în întunericul care se lasă peste noi. Țipetele de frică se transformă în urlete de durere. Trupuri se prăbușesc fără viață pe caldarâmul pieței.

Îmi amintesc de revoltele din Cetatea Soarelui. Roșii urmăriți, prinși și torturați. A fost o acțiune haotică, neorganizată, lipsit de orice ordine. Ce se petrece aici este exact contrariul. Ce pare a fi doar o panică nebună reprezintă de fapt planul bine întocmit al câtorva zeci de asasini ascunși în mulțimea de câteva sute de oameni. Îmi dau seama că avem ceva în comun și zâmbesc. În isteria din ce în ce mai mare, apar eșarfele roșii.

Garda Stacojie.

Cal, Kilorn, Farley, Cameron, Bree, Tramy, colonelul.

Au venit.

Cu toată puterea pe care o mai am, dau capul brusc pe spate și o lovesc tare pe Trifoiaș în nas. Arvena urlă și sângele argintiu îi împroașcă obrajii. Mă scapă din mâini. N-a mai rămas decât Pisicuța. Îi trag un cot în burtă, sperând s-o dezechilibrez, îmi dă drumul la umăr, dar mă apucă de gât. Și mă strânge.

Mă zbat, încercând să-mi mișc gâtul și s-o mușc de braț. Nicio șansă. Mă strânge și mai tare, aproape să-mi strivească traheea. Mi se întunecă vederea și simt că sunt trasă înapoi. Departe de Trezorerie, de Maven, de santinelele lui. Prin gloata aia criminală. Mă împiedic când ajungem la trepte. Dau din picioare, încercând să lovesc pe cineva. Dar sunt prea slăbită și agenții de securitate se feresc fără probleme. Unii se lasă în genunchi, cu armele pregătite, acoperindu-ne retragerea. Trifoiaș apare lângă mine. E mânjită de sânge pe toată jumătatea de jos a feței.

— Ne întoarcem prin palatul Focului Alb. Trebuie să respectăm ordinele, îi șuieră ea Pisicuței.

Încerc să strig după ajutor, dar n-am aer nici să icnesc. Și oricum nu mi-ar ajuta la nimic. Pentru că cerul este zguduit de un zgomot mai puternic decât un tunet. Ba de două zgomote. De trei. De șase. Păsări din metal cu aripi tăioase. Gura-Leului? Fluxul Negru? Nu. Avioanele astea arată altfel decât cele pe care le cunosc eu. Sunt mai zvelte, mai rapide. Probabil că-i vorba de noua flotilă a lui Maven. Undeva, departe, se zărește o explozie cu petale de foc roșu și fum negru. Bombardează piața sau Garda Stacojie?

Arvenele mă târăsc în palat și aproape ne ciocnim de un argintiu. Întind mâna spre el. Poate mă va ajuta.

Rânjind, Samson Merandus se smulge din strânsoarea mea. Și eu îmi trag mâna ca arsă. Mi-e suficient să-l văd ca să mă apuce o migrenă infernală. I s-a interzis să participe la nuntă, dar tot s-a îmbrăcat corespunzător – într-un costum bleumarin. Și și-a pieptănat bine peste cap părul blond-cenușiu.

— Dacă vă scapă, am să vă întorc creierii pe dos! mârâie el peste umăr.

Mi se pare că arvenelor le este mai frică de el decât de oricine altcineva. Bâțâie energic din capete. La fel fac și cei trei ofițeri care au mai rămas lângă noi. Toți știu de ce este în stare un șoptitor din Casa Merandus. Nu că mi-ar trebui încă un imbold să fug de aici, dar cu siguranță că mă ajută să știu ce le va face Samson în cazul ăsta.

Reușesc să arunc o ultimă privire spre piață – umbre negre ies din nori și se apropie tot mai mult de sol. Alte avioane. Dar acestea sunt mai greoaie, mai umflate, nu au fost construite pentru luptă. Poate vor să aterizeze.

Eu nu mai apuc să le văd.

Mă împotrivesc din toate puterile. Adică bolborosesc și mă zvârcolesc sub apăsarea tăcerii. Reușesc să-mi încetinesc gărzile, însă foarte puțin. Câștig cu mare trudă fiecare centimetru, dar la ce bun? Tot înainte mergem. În jurul nostru se întind sălile palatului. Pentru că am învățat pe de rost planul clădirii, știu exact încotro ne îndreptăm. În aripa de est, cea mai apropiată de Trezorerie. Probabil că de acolo încep alte tuneluri, alte căi care duc spre trenul ăla blestemat al lui Maven. Imediat ce voi ajunge în subteran, pot să-mi iau adio de la orice gând de evadare.

Răsună trei focuri de armă, atât de aproape de noi, că parcă pe mine m-au nimerit. Nebunia din piață își croiește încet drum și în palat. Văd pe geamuri flăcări care pârjolesc văzduhul. Habar n-am de unde vin. De la o explozie? De la un om de foc? Nu pot decât să sper. *Cal. Sunt aici, înăuntru. Cal.* Mi-l imaginez în fața ușilor, infern de furie și distrugere. Cu arma într-o mână și focul în cealaltă, revărsându-și durerea asupra oricui i se împotrivește. Dacă nu va reuși să mă salveze, sper ca măcar să-l zdrobească pe monstrul care i-a fost frate.

— Rebelii iau cu asalt Palatul Focului Alb!

Tresar la auzul vocii lui Evangeline Samos. Pașii ei răsună puternic pe pardoseala de marmură – precum niște lovituri de ciocan nervos. Obrazul stâng îi este pătat cu sânge argintiu, iar de coafura-i complicată s-a ales praful – acum e încâlcită și răvășită de vânt. Plus că duhnește rău de tot a fum.

Nu-l văd nicăieri pe fratele ei, dar Evangeline nu este singură. Chiar în spatele ei se află Wren, tămăduitoarea Skonos, care s-a străduit atât de mult timp să mă facă să par vie. Probabil că Evangeline o târăște după ea ca să nu fie nevoită să suporte durerile oricăror zgârieturi mai mult de câteva secunde.

La fel ca Maven și Cal, Evangeline nu-i vreo novice în arta pregătirii militare. Este în alertă, gata să reacționeze.

— Au fost ocupate biblioteca de jos și vechea galerie. Trebuie s-o scoatem pe aici.

Și arată cu bărbia către un coridor perpendicular pe acela unde ne aflăm noi. Afară fulgeră. Exploziile albastre i se reflectă în armură.

— Voi trei, pocnește ea din degete spre trei dintre gărzi, rămâneți la urmă și aveți grijă să nu ne atace nimeni.

Mă apucă disperarea. Evangeline se va îngriji personal ca eu să mă urc în nenorocitul ăla de tren.

— Tot am să te omor eu într-o bună zi, o anunț peste brațul Pisicuței.

E prea ocupată să răcnească tot felul de ordine și se face că nu-mi aude amenințarea. Zeloase, gărzile i se supun și rămân în spate, ca să ne asigure retragerea. Se bucură că în tot iadul ăsta există cineva care să preia conducerea.

— Ce se întâmplă acolo? mârâie Trifoiaș din mers.

Teama îi ascute vocea.

— Tu, pune mâna de-mi repară nasul, adaugă ea, apucând-o pe Wren de braț.

Din mers, tămăduitoarea Skonos îi pune nasul la loc, cu un pocnet răsunător.

Evangeline se uită peste umăr – dar nu la Trifoiaș, ci la coridorul din spatele nostru. Acesta se întunecă, pe măsură ce furtuna de afară transformă ziua în noapte. Teama îi schimonosește trăsăturile. Neobișnuită reacție din partea ei.

— În mulțime erau rebeli deghizați în nobili argintii. Presupunem că este vorba despre oameni cu sângenou. Suficient de puternici cât să reziste până când…

Se oprește ca să se uite după un colț. Ne face semn s-o urmăm și continuă:

— Garda Stacojie a ocupat Corvium, dar nici prin cap nu mi-a trecut că au atât de mulți oameni. Nu doar oameni, ci soldați, soldați adevărați, instruiți și foarte bine înarmați. S-au aruncat din cer asupra noastră ca niște insecte afurisite.

— Dar cum de au pătruns până aici? Datorită nunții, sunt în vigoare toate protocoalele de securitate. Ar fi trebuit să ne apere peste o mie de soldați argintii, plus jucăriile cu sângenou ale lui Maven, izbucnește Pisicuța.

Dar se întrerupe de îndată ce vede două siluete în alb în pragul unei uși. Povara tăcerii lor mă copleșește și mi se înmoaie genunchii.

— Caz, Brecker, după noi!

Cei doi arveni se reped să ne urmeze pe pardoseala din marmură. Încă două cărămizi în celula mea de tăcere. Aș plânge dacă aș mai avea putere. Patru arveni plus Evangeline. Nu mai există nicio speranță. Chiar dacă i-aș implora să mă cruțe, tot zadarnic ar fi.

— N-au cum să ne învingă. E o cauză pierdută, continuă Trifoiaș.

— N-au venit să ne ocupe capitala. Au venit s-o salveze pe ea! răbufnește Evangeline.

Ouț îmi dă un brânci.

— Atâta risipă de energie pentru scheletul ăsta ambulant!

Dăm un alt colț și ajungem în lunga Sală a Luptelor. În comparație cu vacarmul de afară, atmosfera de aici pare calmă. Tablourile uriașe cu scene de război ne copleșesc cu măreția lor străveche. Dacă nu aș auzi zbieretele îndepărtate ale avioanelor și bubuiturile de tunet, aș putea să cred că totul n-a fost decât un vis.

— Ai dreptate, spune Evangeline.

Se clatină ușor. Ceilalți nici nu bagă de seamă. Însă cu da.

— Ce risipă!

Se întoarce bursc, cu grație de felină. Ridică mâinile. Eu parcă văd întreaga scenă cu încetinitorul. Plăcile armurii zboară în toate direcțiile, iuți și ucigătoare ca niște gloanțe. Marginile lor sclipesc și se transformă în tăișuri. Șuieră prin aer. Și prin carne.

Parcă o greutate imensă se ridică de pe mine când tăcerea dispare. Așa cum dispare și brațul lui Trifoiaș din jurul gâtului meu.

Patru capete șiroind de sânge se rostogolesc pe jos. Urmează și trupurile, îmbrăcate în alb și cu mănuși din plastic în mâini. Ochii le sunt încă deschiși. N-au avut nicio șansă. Sângele – mirosul și vederea lui – îmi atacă simțurile și simt gust de fiere în gură. Doar groaza și înțelegerea adevărului mă împiedică să vomit.

Evangeline n-a avut nicio clipă intenția să mă ducă la tren. Vrea să mă omoare. Aici și acum.

Dar mi se pare incredibil de calmă pentru cineva care tocmai ce și-a ucis patru concetățeni. Plăcile de metal coboară la locurile lor. Wren, tămăduitoarea, nici nu se clintește. Stă cu ochii ațintiți în tavan. Nu vrea să vadă ce va urma.

N-are niciun rost să încerc să fug. Mai bine o înfrunt.

— Stai în calea mea și am să te omor, șoptește ea, pășind peste unul dintre cadavre ca să ajungă și să mă apuce de gât.

Îi simt răsuflarea. Caldă, cu iz de mentă.

— Fetițo cu fulgerele.

— Atunci termină odată cu toată povestea asta, scrâșnesc eu printre dinți.

De la distanța asta îmi dau seama că ochii ei nu sunt negri, ci gri foarte închis. Ca niște nori de furtună. Se uită la mine printre gene, în timp ce se gândește cum ar fi mai bine să mă ucidă. Neapărat va trebui s-o facă cu mâna ei. Cătușele mele îi vor bloca talentul. Nu contează. Și un cuțit e la fel de bun. Sper că va lovi o singură dată și gata. Dar mă cam îndoiesc că ar avea atâta suflet și nu m-ar lăsa să mă chinuiesc.

— Wren, fii amabilă, spune Evangeline, întinzând mâna.

În loc de pumnal, tămăduitoarea scoate o cheie din buzunarul lui Trio, cel rămas fără cap.

Mă ia cu amețeală.

— Știi ce-i asta.

Cum să nu știu? Am visat cheia aia de atâtea ori.

— Îți propun un târg.

— Bine, șoptesc eu, cu ochii țintă la bucățica de metal din mâna ei. Accept orice.

Evangeline mă apucă de bărbie, obligându-mă să mă uit la ea. Niciodată n-am văzut-o atât de disperată, nici măcar în arenă. Ochii i se împăienjenesc și îi tremură buza inferioară.

— Tu ți-ai pierdut fratele. Nu mi-l lua pe al meu.

Mă apucă o furie turbată. Orice în afară de asta. Pentru că și pe Ptolemus l-am visat. Am visat cum îi tai gâtul, cum îl fac bucăți, cum îl electrocutez. El l-a ucis pe Shade. Ochi pentru ochi. Frate pentru frate.

Își înfige unghiile în carnea mea, aproape să mi-o străpungă.

— Mă minți și te omor pe loc. Și după aia îți omor și restul familiei.

De undeva, din sălile palatului, vin spre noi zgomotele luptei.

— Ai de ales, Mare Barrow. Lasă-l pe Ptolemus în viață.

— Îl las, murmur eu.

— Jură-te!

— Mă jur!

Îmi dau lacrimile când o văd că-mi descuie la iuțeală cătușele și le aruncă departe de noi. Până când termină, plâng deja în hohote.

Fără cătușe, fără Piatra Tăcută, lumea mi se pare pustie. Imponderabilă. Mă tem că am să încep să plutesc. Însă tot mă simt fără vlagă, mai slăbită decât la ultima tentativă de

evadare. N-au cum să dispară într-o singură clipă cele șase luni de chinuri. Încerc să-mi regăsesc talentul, încerc să simt becurile din tavan. Abia dacă le percep zumzetul. Nu cred că le-aș putea stinge, deși înainte nu-mi făceam nicio problemă în privința asta.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

Cuvinte pe care n-am crezut niciodată că i le voi spune. Și ne tulbură pe amândouă.

— Vrei să-mi mulțumești, Barrow? murmură ea. Atunci ține-ți cuvântul. Și fă locul ăsta blestemat să ardă până în temelii.

Nu apuc să-i spun că acum nu-s bună de nimic, că am nevoie de zile, săptămâni, poate chiar luni, ca să-mi revin, pentru că Wren își pune mâinile pe gâtul meu. Acum înțeleg de ce a adus Evangeline o tămăduitoare. Nu pentru ea, ci pentru mine.

O căldură binecuvântată mi se scurge pe șira spinării, îmi intră în vene, în oase, în măduvă. Atât de intensă, că mă aștept să mă doară. Mă prăbușesc într-un genunchi, copleșită. Durerile dispar. Și tremuratul degetelor și slăbiciunea din picioare și pulsul leneș – absolut toate efectele Pietrei Tăcute sunt alungate de atingerea tămăduitoarei. Mintea mea își va aminti mereu ce am pățit, dar trupul meu a și uitat.

Electricitatea dă năvală peste mine. Toți nervii îmi renasc. De-a lungul coridorului, becurile se sparg în candelabre. Camerele de supraveghere explodează în nori de scântei și cabluri. Wren scâncește speriată.

Mă uit în jos și văd doar roșu și alb. Electricitatea țopăie printre degetele mele, sâsâind în aer. Senzația este dureros de familiară. Mi-am recăpătat talentul, forța, puterea.

Precaută, Evangeline face un pas înapoi. Scânteile mele i se reflectă în ochi.

— Ține-ți cuvântul, fetițo cu fulgerele.

•

Întunericul merge alături de mine.

Fiecare lumină sfârâie și se stinge când trec pe lângă ea. Becurile se sparg, electricitatea scuipă scântei. Aerul zbârnâie ca un cablu viu. Îmi mângâie palmele deschise și eu mă cutremur când simt atâta putere. Credeam că uitasem senzația. Imposibil! Pot uita aproape orice din lumea asta, dar nu și fulgerele mele. Nu am cum să uit ce sunt.

Mersul mă istovea când aveam cătușele la mâini. Fără ele, mai că zbor. Spre fum, spre pericol, spre ceea ce ar putea reprezenta salvarea mea. Sau sfârșitul meu. Nu-mi pasă ce va fi, atâta timp cât nu mai stau nicio clipă în pușcăria asta infernală. Zdrențele rubinii ale rochiei îmi flutură în urmă. Mânecile fumegă la fiecare nouă explozie de scântei. Nu mai am nicio reținere. Fulgerele se duc acolo unde au ele chef. Țâșnesc din mine la fiecare bătaie a inimii. Săgețile lor roșii și albe dansează de-a lungul degetelor mele, pe palme, pe dosul mâinilor. Mă înfior de plăcere. Nu există nicio senzație mai minunată. Nu-mi iau ochii de la fulgere, fascinată până în ultima fibră a ființei mele. *A trecut atât de mult timp. A trecut atât de mult timp.*

Probabil că așa se simt și vânătorii. Sper să dau peste vreo pradă la fiecare colț. Am ales cel mai scurt drum pe care îl știu. Gonesc prin sala de consiliu, sar peste stema Nortei. Dacă aș avea vreme, aș șterge odată pentru totdeauna simbolul ăsta odios de pe pardoseală. Aș distruge cu totul Coroana Înflăcărată. Dar am o coroană adevărată de ucis. Pentru că asta intenționez să fac. Dacă Maven mai este acolo, dacă ticălosul ăla de băiat n-a dat bir cu fugiții. Am să-l privesc cum își dă ultima suflare și abia atunci voi fi convinsă că nu mă va mai ține niciodată în lesă.

Cei trei agenți de securitate se retrag cu spatele în direcția mea. Așa cum le-a ordonat Evangeline. Păzesc coridorul cu paturile puștilor sprijinite de umăr și degetele pe trăgace. Nu știu cum îi cheamă, dar le cunosc culorile. Sunt oțeliți din Casa Greco. N-au nevoie de gloanțe ca să mă omoare. Doar unul singur ar fi în stare să-mi frângă spinarea, să-mi rupă coastele, să-mi strivească țeasta ca pe o boabă de strugure. Ori eu, ori ei.

Primul îmi aude pașii. Întoarce capul să se uite peste umăr. Fulgerul meu îi străbate zbierând coloana vertebrală și i se împlântă în creier. Simt explozia terminațiilor lui nervoase. Apoi beznă. Ceilalți doi reacționează imediat, răsucindu-se repede spre mine. Însă fulgerele sunt mai rapide decât ei și-i despică pe amândoi.

Nu mă opresc din fugă. Sar peste cadavrele lor fumegânde și îmi văd de drum.

Coridorul următor este paralel cu piața. Ferestrele lui, strălucitoare până mai adineauri, sunt acum mânjite cu cenușă. Câteva candelabre s-au prăbușit și zac pe pardoseală în

mormane de cioburi și aur. Aici sunt și niște cadavre. Agenți de securitate în uniforme negre. Membri ai Gărzii Stacojii, cu eșarfele roșii la mâini. Aici a avut loc o luptă, una dintre multele lupte ale bătăliei principale. Pun mâna pe gâtul unei membre a Gărzii. N-are puls. Ochii îi sunt închiși. Mă bucur că n-o recunosc.

Afară, o altă explozie albastră de fulgere despică norii. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, chiar dacă încă mă dor cicatricele de pe obraz. Există un alt om cu sângenou care poate controla fulgerele. Nu mai sunt singură.

Mă grăbesc să iau câteva lucruri de la cadavre. Un pistol și gloanțe de la un soldat. Eșarfa roșie de la femeie. Și-a dat viața pentru mine. *La asta ai să te gândești altă dată, Mare*, mă dojenesc eu, evitând pericolul pe care-l reprezintă pentru mine asemenea remușcări. Îmi leg eșarfa la încheietura mâinii, ajutându-mă cu dinții.

O salvă de gloanțe ricoșează de geamuri. Tresar și mă arunc la podea. Însă geamurile nu se sparg. Sticlă-de-diamant. Antiglonț. Sunt în siguranță în spatele lor, dar și captivă.

Nu, niciodată.

Mă furișez pe lângă perete, încercând să mă uit afară fără să fiu observată. Priveliștea din piață îmi pune un nod în gât.

În locul nunții de mai devreme, acolo se desfășoară un război total. M-a îngrozit revolta caselor Iral, Haven și Laris, dar proporțiile bătăliei de acum sunt mult, mult mai mari. Într-o parte, sute de ofițeri din Norta, gărzi lacustre, nobili furioși. În cealaltă – membri ai Gărzii Stacojii, printre care precis se află și oameni cu sângenou. Nici nu-mi imaginam că există atât de mulți soldați roșii. Sunt de vreo cinci ori mai mulți decât cei argintii. Cel puțin. Din felul în care se mișcă îmi dau seama că este vorba despre soldați cu pregătire militară. Dau să mă întreb cum de au ajuns aici, dar văd avioanele. Șase dintre ele au aterizat chiar în Piața lui Caesar. Și din fiecare ies în goană soldați. Zeci de soldați. Mă simt plină de speranță și bucurie.

— A naibii salvare! șoptesc eu fără să mă pot abține.

Și am de gând să fac tot ce ține de mine ca să reușească.

Nu sunt argintie. Nu trebuie să-mi extrag puterea din mediul înconjurător. Dar n-ar strica să am și mai multă electricitate, și mai multă forță. Închid ochii o secundă și fac apel la toate cablurile, toate încărcăturile electrice din jur, ba chiar și la

electricitatea statică a perdelelor. Și toate îmi răspund. Mă hrănesc, mă vindecă, la fel cum a făcut-o Wren.

După șase luni de întuneric, în sfârșit simt lumina.

Scântei roșii și albe mi se aprind în colțurile ochilor. Îmi vibrează întregul trup. Pielea mi se înfioară de plăcerea pe care mi-o provoacă fulgerele. Fug mai departe. Impulsionată de adrenalină și electricitate. Am sentimentul că aș putea trece chiar și prin zid.

Holul de la intrare este păzit de vreo doisprezece agenți de securitate. Unul dintre ei, un magnetron, își face de lucru astupând ferestrele cu lambriuri aurite și bucăți dintr-un candelabru îndoit. Podeaua este acoperită cu cadavre și sânge de ambele culori. Doar vacarmul luptei de afară este mai puternic decât mirosul prafului de pușcă. Soldații apără palatul, dar sunt atenți la ce se întâmplă afară, în piață. Nu la ce se petrece în spatele lor.

Mă ghemuiesc și îmi lipesc palmele pe pardoseala rece din marmură. Îmi direcționez fulgerele de-a lungul ei. Valul electric pulsează, luându-i prin surprindere. Unii se prăbușesc pe loc, alții sunt aruncați la câțiva metri. Forța loviturii îmi răsună în piept. Nu-mi dau seama dacă am reușit să-i ucid.

Nu mă gândesc decât să ies mai repede de aici. Și îmi vine să râd de fericire când deschid ușa. Aerul miroase puternic a cenușă, a sânge. Vibrează în ritm cu tunetele furtunii. Dar mie mi se pare că nicicând nu am respirat aer mai proaspăt. Norii se rostogolesc deasupra mea. Simt până în oase bubuiturile lor.

Arunc către cer fulgere albe și roșii. Un semn. Fetița cu fulgerele este liberă.

Nu zăbovesc. Dacă rămân pe trepte ca să casc ochii la bătălie, este foarte posibil să mă aleg cu un glonț în cap. Mă năpustesc în toiul luptei, căutând un chip cunoscut. Nu neapărat unul prietenos, dar măcar unul pe care să-l știu. Haosul este complet. Argintiii au fost prinși pe picior greșit și nu au apucat să intre în formație de luptă. Numai soldații Gărzii Stacojii dau dovadă de ceva organizare, dar nu pentru mult timp. Îmi croiesc drum spre Trezorerie, ultimul loc unde l-am văzut pe Maven, în mijlocul santinelelor lui. Cu doar câteva minute în urmă. Trebuie să fie tot acolo. Împresurați din toate părțile, rezistând din toate puterile. Am să-l ucid. Trebuie să-l ucid.

Gloanțele îmi șuieră pe deasupra capului. Sunt mai scundă decât mulți din jur, dar tot alerg îndoită de mijloc.

Primul argintiu care mă atacă din față poartă culorile Casei Provos, auriu și negru. Este un bărbat slăbuț cu părul rar. Întinde brațul și mă trezesc aruncată înapoi. Mă lovesc tare cu capul de caldarâm. Nu mă sperii și îi zâmbesc cu toată gura. Dar, pe neașteptate, nu mai pot să respir. Mi se contractă pieptul. Coastele. Ridic ochii și-l văd aplecat deasupra mea, cu pumnul strâns. Telekineticul are de gând să-mi sfărâme toracele.

Fulgerele mele furioase se înalță spre el. Se ferește mai repede decât am anticipat eu. Oxigenul mi se scurge din creier și mi se întunecă vederea. Alt fulger. Altă eschivă.

Telekineticul Provos este atât de concentrat asupra mea, că nici nu-l vede pe soldatul roșu, cu pieptul lat, aflat la câțiva metri de noi. Acesta îl împușcă drept în cap cu o salvă de gloanțe antiarmură. Scena nu-i deloc una drăguță și rochia mea distrusă se umple de sânge argintiu.

— Mare! strigă soldatul roșu, dând fuga spre mine.

Îi recunosc vocea, chipul cafeniu și albastrul electric al ochilor. În urma lui vin alți patru membri ai Gărzii. Fac un cerc în jurul meu ca să mă protejeze. Roșul îmi întinde mâinile lui puternice și mă ridică în picioare.

Oftez de ușurare. Habar n-am când a ajuns soldat adevărat prietenul fratelui meu. Dar nu-i acum momentul să-l întreb.

— Crance.

Ridică mâna în care ține aparatul de radio-recepție.

— Aici Crance. Am găsit-o pe Barrow în Piață.

Pârâitul răspunsului nu este deloc încurajator.

— Repet. Am găsit-o pe Barrow.

Înjurând, își agață stația la centură.

— Transmisia e dată peste cap. Prea multe interferențe.

— Din cauza furtunii? îl întreb eu, ridicând privirea spre cer.

Albastru, alb, verde. Strâng din ochi și arunc un alt fulger în ghemul acelor culori orbitoare.

— Probabil. Cal ne-a avertizat că…

Scot un geamăt lung printre dinți. Îl apuc strâns de tunică.

— Cal. Unde e?

— Trebuie să te scot de aici…

— Unde?

Crance oftează, știind că n-am să-l mai întreb încă o dată.

— La sol. Nu știu exact unde! Punctul tău de întâlnire este la poarta principală!

Îmi urlă toate astea în ureche, ca să fie convins că-l aud.

— În cinci minute. Uită-te după o femeie în verde. Ia asta, adaugă, scoțându-și haina groasă.

Mi-o pun fără să protestez peste rochia ruptă. E grea.

— E antiglonț. O să te protejeze cât de cât.

Picioarele îmi pornesc singure și nu mai apuc să-i mulțumesc lui Crance. Îl las în urmă, alături de camarazii lui. Cal este undeva pe acolo. Îl vânează pe Maven, la fel ca mine. Mulțimea se înfoaie, schimbându-și brusc direcția. Dacă n-ar fi membrii Gărzii care-mi deschid drumul, aș fi nevoită să mă descurc singură. Să-i arunc în aer pe toți din calea mea, ca să pot traversa Piața. Mă bazez pe vechile mele instincte. Pași de dans, agilitate, anticiparea fiecărei unde a haosului. Cu dâre de fulgere în spate, care să împiedice pe oricine ar vrea să pună mâna pe mine. Un oțelit mă lovește din lateral, mă trimite împleticindu-mă printre brațele și picioarele celor din jur. Dar nu mă întorc să ripostez. Îmi văd mai departe de drum – îmbrâncindu-mă, alergând ca nebuna. Mintea mea nu zbiară decât un singur nume. *Cal. Cal. Cal. Dacă ajung la el, am să fiu în siguranță*. Poate că-i o minciună, dar este una foarte bună.

Cu cât înaintez, cu atât mirosul acru de fum devine mai puternic. Și îmi dă speranță. Unde-i fum, trebuie să fie și un prinț de foc.

Zidurile albe ale Trezoreriei sunt mânjite de funingine. Una dintre rachetele de pe avioane a ciobit un colț al clădirii, trecând prin el ca prin unt. Un maldăr de bucăți din marmură se ridică în fața intrării – foarte bună pavăză. Santinelele profită din plin de el. Rândurile lor sunt completate de lacuștri și de câteva gărzi ale Trezoreriei, în uniforme purpurii. Unii trag cu armele în membrii Gărzii, alții își folosesc talentele, dar toți vor să asigure fuga regelui. Ocolesc repede câteva cadavre înghețate în poziție de drepți, evident operă a vreunui fior din Casa Gliacon. Alții încă mai sunt în viață, dar au căzut în genunchi și le sângerează urechile. De la atacul vreunui urlător Marinos. Dovezi ale talentelor ucigătoare ale argintiilor se văd de jur-împrejur. Cadavre străpunse de metal. Gâturi rupte. Capete dezintegrate. Guri din care se prelinge apă. Mai cu seamă unul dintre cadavre este din cale-afară de respingător: bietul om pare să se fi

sufocat cu plantele care-i ies din gură. Un verdian aruncă o mână de semințe spre un rând de soldați din Gardă. Semințele explodează ca niște grenade, scuipând în toate părțile vrejuri și spini.

Nu-l văd pe Cal aici. De fapt, nu văd niciun chip cunoscut. Maven a intrat deja în trezorerie și se îndreaptă spre trenul lui.

Încleștez pumnul și îmi arunc cu toată puterea fulgerele în santinele, care se retrag la adăpost. Ca prin vis, aud un ordin de atac. A fost destinat membrilor Gărzii, care se reped înainte, trăgând încontinuu. Îi ajut și mai trimit peste capetele lor încă un rând de fulgere în santinele.

— Ferește! țipă cineva.

Mă uit în sus, așteptându-mă să cadă ceva din cer. Avioanele se fugăresc printre norii de furtună. Niciunul nu pare prea preocupat de ce se întâmplă jos.

Și atunci cineva mă împinge la o parte din drum. Mă întorc la timp, ca să văd o persoană cunoscută care aleargă cu capul lăsat în piept.

— Darmian!

Nu mă aude. Se năpustește spre blocada din marmură. Gloanțele argintiilor ricoșează de armura și pielea lui. Un fior azvârle un snop de țurțuri în pieptul lui, dar aceștia se fac fărâme. Darmian nu pare speriat. Nu ezită nicio secundă. Cal l-a învățat asta. În tabăra Șanțul. Când eram toți împreună. Darmian de atunci era diferit de cel de acum. Mai tăcut decât Nix, alt bărbat cu sângenou, care avea și el carnea impenetrabilă. Nix este mort, dar Darmian este foarte viu. Urlând, se cațără pe blocada din marmură și dă peste două santinele.

Argintiii se luptă cu înverșunare. *Proștii*! Același rezultat l-ar obține și dacă ar trage într-un geam antiglonț. Darmian le răspunde cu aceeași monedă, aruncând în ei cu grenade. Locul se umple de foc și fum. Santinelele se retrag, incapabile să facă față unei explozii directe.

Soldații din Gardă sar peste grămada de marmură și moloz, după Darmian. Mulți îl și întrec. Misiunea lor nu are legătură cu santinelele, ci cu Maven. Se năpustesc în Trezorerie, pe urmele regelui.

Fug și eu împreună cu ei și îmi trimit talentul în față. Simt că din sala principală coboară lumini în solul de sub noi. Acolo se

află ceva uriaș. Cu un motor care de-abia toarce. Maven nu a plecat încă.

Pentru că stau cu gândul la ce se întâmplă la treizeci de metri în subteran, mă ia prin surprindere următoarea explozie de grenadă. Suflul ei fierbinte mă aruncă înapoi. Aterizez pe spate. Mi s-a tăiat răsuflarea, dar îi mulțumesc în gând lui Crance pentru jachetă. Focul exploziei trece peste mine, atât de aproape că ar fi putut să-mi ardă obrazul.

Explozia este prea mare ca să fi fost provocată de o grenadă. Și prea controlată.

Mă ridic gâfâind în picioare. Maven. Ar fi trebuit să-mi închipui. Nu a vrut să mă lase aici. Nu a vrut să fugă fără animăluțul lui preferat. A venit să-mi pună cu mâna lui lanțurile la loc.

Mult succes!

În urma focului vin trombe de fum, încețoșând deja întunecata Piață a lui Caesar. Mă învăluie, dens și fierbinte. Mă încordez și-mi trimit fulgerele prin toți nervii. Fac un pas către silueta din fața mea – neagră și nepământeană în lumina schimbătoare a flăcărilor. Fumul se încolăcește în jurul ei. Țâșnesc alte flăcări furioase și albastre. Mi s-a acoperit tot gâtul de transpirație. Încleștez pumnii. Sunt pregătită să-l distrug. Clocotește în mine toată furia adunată în închisoarea lui. De când așteptam clipa aceasta. Maven este un rege viclean, dar nu știe să se lupte. Am să-l sfâșii.

Fulgerele zboară pe deasupra capetelor noastre, mai strălucitoare decât focul lui. Vântul se întețește și risipește fumul. Acum îi văd...

Ochii de culoarea bronzului. Umerii lați. Mâinile aspre. Buzele cunoscute. Părul negru și răzvrătit. Chipul de care mi-a fost atât de dor.

Nu-i Maven. Într-o fracțiune de secundă uit complet de băiețelul ajuns rege.

— Cal!

Mingea de foc șuieră prin aer, cât pe ce să mă lovească în cap. Instinctiv, mă rostogolesc pe sub ea. Confuzia îmi pune stăpânire pe minte. Nu-i nicio îndoială, este chiar Cal – în armura de luptă, cu o eșarfă roșie petrecută în diagonală de la mijloc până la șold. Mă lupt cu dorința animalică de a da fuga la el. Și îmi este foarte greu, am nevoie de toată voința mea.

— Eu sunt, Cal! Mare!

Nu-mi răspunde, ci doar se mișcă de pe un picior pe celălalt, dar fără să-și ia ochii de la mine. De jur-împrejurul nostru focul geme, pocnește și se întețește cu viteză amețitoare. Căldura îmi consumă oxigenul și mă înec de atâta fum. Doar fulgerele mă mai protejează: m-au înconjurat cu un scut din electricitate ca să nu ard de vie.

Mă rostogolesc din nou, ca să scap din infernul lui. Rochia îmi fumegă. Nu pierd nicio clipă și niciun gând ca să înțeleg ce se petrece aici. Știu deja.

Ochii lui Cal sunt întunecați, privesc în gol. Nu mă recunoaște. Nimic din ei nu arată că amândoi am petrecut ultimele șase luni încercând să ne regăsim. Iar mișcările lui sunt ca de robot, mult mai mecanice decât ar cere pregătirea lui militară.

Un șoptitor i-a intrat în minte. Nici nu trebuie să ghicesc care anume.

— Iartă-mă, bolborosesc eu, chiar dacă știu că nu mă aude.

O explozie de fulgere îl aruncă în spate. Scânteile dansează pe armura lui. Electricitatea îi atacă nervii și începe să se zvârcolească. Îmi mușc buzele, încercând din răsputeri să nu-l rănesc. Nu vreau decât să-l scot din luptă.

Însă Cal este mai puternic decât cred eu. Și are un mare avantaj. Eu încerc să-l salvez. El încearcă să mă omoare.

Își învinge durerea și mă atacă. Mă feresc. Acum nu mai vreau să-l țin la distanță. Acum vreau doar să mă salvez. Un pumn în flăcări îmi trece razant pe deasupra capului. Simt miros de păr ars. Alt pumn mă izbește în abdomen și cad pe spate. Mă rostogolesc și sar repede în picioare. Mi-am regăsit vechile reflexe. Mișc scurt din mână și trimit alt fulger spre el. Scânteile îi cuprind piciorul și îi urcă pe șira spinării. Urletele lui mă sfâșie pe dinăuntru. Dar durerea lui îmi dă un avans.

Mă concentrez asupra unui singur lucru, asupra unui singur chip diabolic. Al lui Samson Merandus.

Trebuie să se afle destul de aproape ca să-l poată ține pe Cal sub puterea lui. O iau la fugă, căutându-i costumul albastru prin mulțimea din Piață. Se ascunde bine. Sau poate că s-a urcat pe acoperișul Trezoreriei sau se uită la noi de la una dintre ferestrele clădirilor învecinate. Mă macină frustrarea. Cal este chiar aici. Suntem din nou împreună. Și vrea să mă omoare.

Simt în spate focul furiei lui. O altă explozie îmi atinge brațul stâng. Adrenalina stinge într-o clipă durerea. N-am timp de ea acum.

Bine măcar că sunt mai rapidă decât el. Fără cătușe, fiecare pas mi se pare mai ușor de făcut decât ultimul. Mă alimentez de la furtuna de deasupra noastră, din energia celuilalt om cu sângenou capabil să producă fulgere. Nu mai văd în preajmă părul albastru al femeii. Păcat! Mare nevoie aș fi avut de ea.

Dacă Samson se ascunde pe lângă Trezorerie, nu trebuie decât să-l scot pe Cal din raza lui de acțiune. Mă uit în spate. Cal vine după mine – nălucă din flăcări albastre și mânie.

— Prinde-mă, Calore! îi strig eu, trimițând alt ghem de fulgere în pieptul lui.

Mai puternic decât cel din urmă. Atât cât să-l doară.

Se răsucește într-o parte, se ferește, dar nu-și încetinește fuga. Nu vrea să mă scape.

Sper să funcționeze.

Roșu, albastru și purpuriu. Foc și fulgere. Trecem în goană prin mulțimea care se luptă. Mă urmărește cu hotărârea unui câine de vânătoare. Și chiar mă simt vânată.

Mă îndrept spre poarta principală, spre punctul acela de întâlnire despre care mi-a zis Crance. Spre salvarea mea. Nu că aș dori deocamdată să fiu salvată. Nu plec nicăieri fără Cal.

După vreo sută de metri, îmi dau seama că Samson aleargă împreună cu noi. Numai că nu pot să-l văd. Nu există niciun Merandus care să aibă o rază atât de mare de acțiune. Nici măcar Elara nu era capabilă de așa ceva. Mă uit în toate direcțiile, căutându-l prin mulțimea de trupuri încleștate în luptă. Dacă bătălia va mai dura mult, argintiii se vor putea reorganiza. Deja în Piață dau năvală soldați din armata lui Maven, recucerind porțiuni din ea. Majoritatea nobililor se retrag în spatele zidului de protecție militară. Doar câțiva – cei mai puternici, mai curajoși și mai însetați de sânge – continuă să se lupte. Mă aștept ca membrii Casei Samos să se afle chiar acolo unde bătălia este mai intensă, dar nu recunosc niciun magnetron. Și tot nu văd niciun cunoscut din Garda Stacojie. N-o văd pe Farley, nici pe colonel, nici pe Kilorn sau pe Cameron. Nici pe vreunul dintre oamenii cu sângenou pe care eu i-am recrutat. Singurul a fost Darmian, care acum probabil că

scotocește Trezoreria. Și Cal, care își dă toată silința să mă vâre în mormânt.

Înjur cu obidă. Cel mai mult aș vrea să fie Cameron aici. Ea ar putea să-l imobilizeze pe Cal cu tăcerea ei, dându-mi astfel vreme să-l găsesc și să-l distrug pe Samos. Dar trebuie să mă descurc singură. Să-l țin pe Cal la distanță, să rămân în viață și să reușesc cumva să dau de șoptitorul Merandus care ne chinuiește pe amândoi.

Deodată văd ceva bleumarin cu coada ochiului.

Lunile lungi petrecute în captivitate m-au făcut mai receptivă la culorile caselor. Lady Blonos m-a înarmat cu toate cunoștințele ei și acum îi sunt recunoscătoare mai mult ca oricând.

Mă răsucesc brusc, schimbând direcția. Zăresc un cap cu păr blond-cenușiu care încearcă să se amestece printre soldații argintii. Numai că nu reușește. Costumul lui de gală contrastează puternic cu uniformele militare. Pentru mine nu mai există decât el pe lume acum. Mă concentrez, îmi adun puterile și îmi descătușez toate fulgerele asupra lui Samson și a soldaților argintii care îl despart de mine.

Ne privim în ochi. Are ochii Elarei, ochii lui Maven. Albaștri ca gheața; albaștri ca flăcările. Reci și necruțători.

Nu știu din ce motiv, dar electricitatea mea îl ocolește și pornește ca din praștie în cu totul altă direcție. Mâna îmi pleacă odată cu ea, tot trupul mi se mișcă fără să vreau. Fulgerele mele gonesc spre Cal. Vreau să strig, să-l avertizez, chiar dacă știu că e în zadar să atragi atenția cuiva aflat în stăpânirea unei vrăji. Numai că nu reușesc să-mi mișc buzele. O groază cumplită mă cuprinde și nu mai simt nimic altceva. Nici pământul de sub tălpi, nici durerea noilor arsuri, nici măcar fumul din nas și din gât. Totul dispare ca și cum n-ar fi fost.

Zbier pe dinăuntru pentru că știu că Samson m-a prins și pe mine. Nu pot să scot niciun sunet. N-am cum să nu recunosc invazia brutală a minții lui în capul meu.

Cal clipește ca un om de-abia deșteptat dintr-un somn lung. Reacționează în ultima clipă, ridicând brațele ca să-și apere capul de fulgerele mele. Unele dintre scântei se transformă în flăcări, datorită talentului său. Dar cele mai multe nimeresc ținta, făcându-l să cadă în genunchi și să scoată un geamăt de durere.

— Samson! strigă el printre dinți.

Îmi dau seama că mâna mi se mișcă spre șold. Scoate pistolul și îmi lipește țeava de tâmplă.

Nu mai aud decât șoaptele lui Samson. Nimic altceva.

Fă-o! *Fă-o*! *Fă-o*!

Nu-mi simt degetul pe trăgaci. Nu voi simți nici glonțul.

Cal îmi smucește mâna, îmi smulge pistolul dintre degete și-l aruncă departe. Niciodată nu l-am văzut atât de speriat.

Omoară-l! *Omoară-l*! *Omoară-l*!

Iar trupul meu se supune.

Sunt un simplu spectator. În fața ochilor mei se desfășoară o bătălie infernală, iar eu nu pot decât să mă uit la ea. Samson mă face să o iau la fugă și să mă ciocnesc frontal cu Cal. Exact ca un paratrăsnet uman, mă fixez bine de armura lui și trag electricitatea din cer ca să i-o vărs în corp.

Ochii i se întunecă de durere și teamă. Focul lui nu va mai putea să-l apere.

Mă reped și-l apuc de încheietură. Dar nu-i pot rupe brățara scăpărătoare.

Omoară-l! *Omoară-l*! *Omoară-l*!

Focul mă împinge înapoi. Mă rostogolesc, mă dau peste cap. Lumea se învârtește în jurul meu. Picioarele nu mai vor să mă țină.

Ridică-te! *Ridică-te*! *Ridică-te*!

— Stai acolo, Mare! îmi strigă Cal.

Îl văd triplu. Probabil că m-am lovit tare la cap. Pe caldarâmul alb curge sângele meu roșu.

Ridică-te! *Ridică-te*! *Ridică-te*!

Mă împing cu putere în picioare. Mă ridic prea repede, mă împleticesc ca un bețiv și aproape cad la loc atunci când Samson mă obligă să merg. Micșorează distanța dintre mine și Cal. Am mai văzut asta, acum o mie de ani. Atunci Samson Merandus era în arenă și-l obliga pe alt argintiu să-și spintece burta. La fel va face și cu mine, după ce mă va pune să-l omor pe Cal.

Aș vrea să mă împotrivesc, dar nu știu de unde să încep. Încerc să-mi mișc un deget de la mână. De la picior. În zadar.

Omoară-l! *Omoară-l*! *Omoară-l*!

Din mână îmi țâșnesc fulgere. Zboară în spirală spre Cal. Nu-l nimeresc, pentru că sunt la fel de dereglate cum îmi este trupul.

El ripostează cu un arc de foc, obligându-mă să mă feresc. Mă împiedic și cad din nou.

Ridică-te! *Omoară-l*! *Ridică-te*!

Șoaptele sunt tăioase, îmi fac răni adânci în minte. Probabil că îmi sângerează creierul.

OMOARĂ-L! *RIDICĂ-TE*! *OMOARĂ-L*!

Printre flăcări, reușesc iar să zăresc costumul bleumarin. Cal fuge după Samson, frânează, se întoarce cu fața la mine, se așază într-un genunchi și țintește cu pistolul lui.

RIDICĂ-TE…

Mă străpunge o durere infernală și cad pe spate, tocmai atunci când un glonț străbate aerul de deasupra mea. Îi urmează altul. Instinctiv, mă ridic în picioare. Mă mișc singură, cum vreau eu. Nu mai sunt teleghidată.

Zbier din toate puterile și transform flăcările lui Cal în fulgere. Vârtejul lor se transformă în nervuri roșii și albe de electricitate. Mă protejează în fața gloanțelor lui Cal. În spatele lui, Samson rânjește satisfăcut.

Ticălosul! *Are de gând să ne tot asmută pe unul împotriva celuilalt până când își va atinge scopul*.

Trimit cât pot de repede fulgerele în direcția lui Samson. Nu trebuie decât să-i distrag atenția o singură secundă.

Cal reacționează, fix ca o marionetă. Se repede ca să-l protejeze pe Samson cu trupul lui puternic, primind în plin fulgerele mele.

— Ajutați-mă! strig eu aiurea.

Suntem doar trei oameni dintre sutele care se luptă cu înverșunare. Dar una dintre părți devine din ce în ce mai puternică. Vin tot mai mulți soldați argintii din cazărmi și din garnizoana Archeon. Cele cinci minute ale mele au trecut de mult. Scăparea despre care mi-a spus Crance nu mai este valabilă.

Trebuie să-l înving pe Samson. Trebuie!

OMOARĂ-L! *OMOARĂ-L*! *OMOARĂ-L*!

S-au întors șoaptele, direcționând electricitatea din mâinile mele.

Cal se lasă pe vine și rotește fulgerător un picior. Lovește gleznele lui Samson, care cade pe burtă.

Pierde controlul asupra mea și eu mă grăbesc să trimit alt val electric.

Îi izbește pe amândoi. Cal înjură, abia stăpânindu-și un scâncet. Samson începe să se zvârcolească. Urletele lui îți îngheață sângele în vene. Șoptitorul Merandus nu-i obișnuit cu durerea.

Omoară-l...

Tot mai slab, tot mai îndepărtat. Acum pot să mă împotrivesc.

Cal îl înșfacă de ceafă și începe să-l lovească cu capul de caldarâm.

Omoară-l...

Despic aerul cu o mână, atrăgând fulgerele. Acestea îl despică pe Samson de la șold până la umăr. Din rană țâșnește un șuvoi de sânge argintiu.

Ajută-mă...

Focul cuprinde gâtul lui Samson, carbonizându-l pe dinăuntru. Coardele vocale i se transformă în scrum. Singurele țipete pe care le mai aud acum sunt acelea din mintea mea.

Îmi vâr fulgerele în creierul lui. Electricitatea i-l prăjește ca pe un ou în tigaie. Dă ochii peste cap. Îmi doresc să nu se mai termine niciodată clipa asta. Vreau să-i plătesc pentru toate torturile la care m-a supus. Pe mine și pe mulți alții. Dar moare prea repede.

Și șoaptele dispar.

— S-a terminat, icnesc eu.

Încă aplecat peste cadavru, Cal ridică privirea la mine. Face ochii mari, de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară. Și eu am aceeași senzație. Atât de mult am visat la momentul acesta, atât de multe luni mi-am dorit să fie aievea. Dacă nu ne-am afla în toiul unei bătălii, mi-aș încolăci brațele în jurul gâtului lui și m-aș cufunda în căldura prințului meu de foc.

În schimb îl ajut să se ridice în picioare și îl cuprind de mijloc ca să-l sprijin să meargă. Șchiopătează rău. Și eu sunt rănită în zona coastelor și sângerez. Îmi apăs palma liberă pe rană. Durerea se intensifică.

— Maven se află în subsolul Trezoreriei. Are un tren acolo, spun eu în timp ce pornim amândoi, clătinându-ne ca doi oameni care s-au întrecut cu băutura.

Mă strânge mai tare de umăr și mă conduce spre poarta principală.

— N-am venit pentru Maven.

Poarta ne apare în față, destul de largă cât să permită trecerea a trei camioane unul lângă altul. Dincolo de ea, podul din Archeon se întinde peste Râul Capitalei, făcând legătura cu jumătatea de est a orașului. Un fum gros îl acoperă, contopindu-se cu norii negri de furtună. Aș vrea să mă întorc și s-o iau la goană spre Trezorerie. Dar mă stăpânesc. Probabil că Maven a plecat deja. Nu mai am cum să ajung la el.

Alte camioane militare vin în viteză către noi, iar avioanele urlă pe cer. Prea multe întăriri pentru argintii ca să le mai putem face față.

— Și care-i planul? mormăi eu.

Vom fi împresurați dintr-o clipă în alta. Iar gândul ăsta e mai puternic decât șocul și efectul adrenalinei. Și mă trezește la realitate. Totul se întâmplă din cauza mea. Atâția morți. Roșii și argintii deopotrivă. Ce pierdere!

Cal îmi cuprinde obrajii în mâini și mă întoarce cu fața la el. Suntem în mijlocul urgiei și el zâmbește.

— De data asta avem unul.

Văd ceva verde cu coada ochiului. Simt o mână care mă apucă de braț.

Și toată lumea dispare.

NOUĂSPREZECE

Evangeline

Întârzie și mie o să-mi sară inima din piept. Mă împotrivesc spaimei care vrea să pună stăpânire pe mine, transformând-o în stimul. Cu această nouă energie, sfărâm toate ramele aurii ale portretelor din holul palatului. Particulele de aur se transformă în cioburi tăioase. Aurul este un metal bicisnic. Moale. Maleabil. Nefolositor în luptă. Le las să cadă. N-am nici timp și nici energie de pierdut cu nimicuri.

Pe brațele și picioarele mele, plăcile sidefii din rodiu vibrează de adrenalină. Muchiile lor cu sclipiri de oglindă se unduiesc la fel ca mercurul lichid. Sunt pregătite să se transforme în orice ar fi nevoie ca să-mi salveze viața. Într-o sabie, un scut, un glonț. Însă în momentul ăsta nu mă paște niciun pericol iminent. Dar, dacă Tolly nu apare într-un minut, va trebui să mă duc după el și atunci chiar că va fi vai și-amar.

Și-a dat cuvântul, mă agăț eu de amintirea scenei cu Barrow.

Parcă-s tâmpită! Parcă sunt un copil prost care vrea luna de pe cer. Ar trebui să am mai multă minte. Singura legătură din lumea mea este aceea a sângelui; nu te poți baza decât pe familia ta. Orice argintiu ar zâmbi, și-ar încălca cuvântul cât ai clipi și s-ar coaliza cu o altă casă. Însă Mare Barrow nu este argintie – prin urmare, ar trebui să aibă și mai puțină onoare decât noi. Plus că nu-mi datorează nimic, iar fratelui meu cu atât mai puțin. Ar fi perfect îndreptățită să ne masacreze pe toți. Casa Samos nu s-a purtat deloc bine cu fetița cu fulgerele.

— Ne presează timpul, Evangeline, îmi șoptește Wren.

Își ține mâna la piept, încercând să-și oblojească o arsură destul de urâtă. Tămăduitoarea n-a fost destul de rapidă ca să evite efectele puterii recăpătate de Mare. Dar și-a făcut treaba și asta-i tot ce contează. Acum fetița cu fulgerele este liberă să facă tot prăpădul de care e în stare.

— Îl mai aștept un minut.

Cu fiecare secundă care trece, holul din fața mea pare că se lungește tot mai mult. Zarva luptelor din Piața lui Caesar de-abia

dacă ajung în partea asta a palatului. Ferestrele dau spre o curte tăcută, acoperită doar de norii de furtună. Dacă aș vrea, m-aș putea preface că e o zi obișnuită din viața mea de coșmar. Toată lumea și-ar arăta colții la mine. Toți ar sta în jurul unui tron din ce în ce mai periculos. Mi-am imaginat că am să scap de pericol dacă nu voi mai fi regină. Nu-mi stă deloc în fire să subestimez răutatea oamenilor, dar uite că l-am subestimat pe Maven. Seamănă mult mai mult cu mama lui decât ne-am imaginat noi. Dar are și propriu-i caracter de monstru.

Un monstru pe care nu mai sunt nevoită să-l suport, slavă culorilor mele. Imediat ce vom ajunge acasă, am să-i trimit un dar prințesei lacustre pentru că mi-a luat locul alături de el.

Probabil că Maven este acum departe, purtat spre adăpost de trenul lui. Când am plecat eu, noii însurăței intraseră în Trezorerie. Sper doar să nu fi învins obsesia lui dezgustătoare pentru Mare. Băiatul ăla este absolut imprevizibil când e vorba de ea. S-ar fi putut întoarce s-o caute. Sau ar putea fi mort deja. Sper că-i mort. Așa mi-ar fi infinit mai ușor în continuare.

Îmi cunosc prea bine mama și tatăl ca să-mi fac griji pentru ei. Vai și amar de acela, argintiu sau roșu, care ar îndrăzni să-l provoace pe tata la luptă. Iar mama are propriile-i arme. Pe niciunul nu ne-a luat prin surprindere atacul de la nuntă. Casa Samos este mereu pregătită. Cu condiția ca Tolly să respecte planul. Fratelui meu i-a fost greu să renunțe să se bată, plus că-i impulsiv. Alt bărbat de la care nu știi la ce să te aștepți. Nu trebuie cu niciun chip să-i atacăm pe rebeli ori să-i împiedicăm să facă ce și-au pus în cap. Așa a poruncit tata. Sper doar că fratele meu se va supune.

O să fie bine. Mă agăț de cuvintele astea. Dar nu prea reușesc să mă liniștească. Vreau să scap odată din locul ăsta. Vreau să mă duc acasă. Vreau să o văd pe Elane. Vreau să-l văd pe Tolly teafăr și nevătămat.

Și când colo, de-abia e în stare să meargă.

— Ptolemus! urlu eu când îl văd, uitând de toate temerile mele, cu excepția uneia singure.

Armura lui din oțel negru e acoperită cu cruste de sânge argintiu, gros ca vopseaua. Aerul s-a umplut de izul lui acru, metalic. Fără să mă gândesc, îl fac să zboare prin aer spre mine. Înainte să cadă, mă proptesc cu pieptul de al lui și îl opresc. E atât de slăbit, că nici nu se mai poate ține pe picioare. Cum să

alerge în halul ăsta? Simt pe șira spinării degetele de gheață ale spaimei.

— Ai întârziat, îi șoptesc eu.

Reușește să schițeze un zâmbet. Deci nu și-a pierdut încă simțul umorului.

Wren îi scoate plăcile armurii cât poate ea de repede. Dar tot eu sunt mai rapidă. Fac doar un semn din mână și toate bucățile de metal cad cu zgomot. Mă uit la pieptul lui dezgolit, așteptându-mă să văd o rană urâtă. Dar nu are decât câteva zgârieturi superficiale, niciuna destul de serioasă ca să facă probleme cuiva ca Ptolemus.

— A pierdut sânge, îmi explică Wren.

Tămăduitoarea îi ridică un braț și îl face să se așeze în genunchi. Ptolemus scâncește. Înseamnă că îl doare foarte tare. Nu mă dezlipesc de el și mă ghemuiesc și eu.

— N-am timp acum să vindec asta.

Asta. Mă uit și eu de-a lungul brațului lui, la pielea albă, acoperită de vânătăi proaspete. Și văd că se termină brusc, într-un ciot însângerat. A rămas fără mână. I-a fost retezată cu mare precizie, chiar de la încheietură. A încercat în zadar să-și bandajeze rana, iar sângele încă-i mai curge leneș din venele tăiate.

— Trebuie, scrâșnește Ptolemus, cu vocea răgușită de durere.

Dau energic din cap.

— Da, Wren, n-o să dureze decât câteva minute.

Toți magnetronii și-au pierdut la viața lor câte un deget. Ne jucăm cu cuțitele încă dinainte de a învăța să mergem. Știu cât de repede se poate pune la loc.

— Dacă mai vrea să-și folosească vreodată mâna, atunci o să facem cum spun eu, îmi răspunde tămăduitoarea. E o operație prea complicată ca s-o fac în pripă. Deocamdată am să-i închid rana.

Ptolemus scoate un geamăt gâtuit.

— Wren! o implor eu.

Dar nu cedează.

— Deocamdată e tot ce pot face!

Mă privește pătrunzător cu frumoșii ei ochi cenușii, caracteristici Casei Skonos. Îi citesc teama în ei. Nu-i de mirare. Doar acum câteva minute m-a văzut decapitând patru gărzi și

eliberând-o pe prizoniera regelui. Pe de altă parte însă, este complice la trădarea pusă la cale de Casa Samos.

— Bine.

Îl strâng pe Tolly de umăr, rugându-l să asculte.

— Deocamdată. Te va face bine imediat ce vom fi în siguranță.

Fratele meu nu-mi răspunde, ci doar dă din cap, în timp ce Wren se apucă de treabă. Tolly întoarce privirea. Nu-i în stare să vadă cum îi crește pielea peste încheietură, sigilându-i venele și oasele. Totul se petrece foarte repede. Wren își mișcă degetele de un albastru-închis peste pielea lui albă. Creșterea pielii noi este un procedeu destul de ușor sau cel puțin așa mi s-a spus. Nervii, oasele, astea sunt mai complicate.

Fac tot ce pot ca să-i abat lui Ptolemus atenția de la mână.

— Cine ți-a făcut asta?

— Un alt magnetron. Un lacustru.

De-abia vorbește.

— A văzut că vreau să plec. Mi-a retezat mâna înainte să-mi dau seama ce se întâmplă.

Un lacustru. Toți sunt niște cretini înghețați. Scorțoși și sobri în albastrul lor hidos. Și când te gândești că Maven a dat puterea Casei Samos pentru unii ca ei.

— Sper că i-ai plătit-o cu vârf și-ndesat.

— Nu mai are capul pe umeri.

— Bravo!

— Gata, spune Wren.

Își trece palmele de-a lungul brațului lui și peste coloana vertebrală, până la șale.

— Încerc să-ți stimulez măduva și rinichii și să-ți cresc producția de sânge. Dar să știi că tot slăbit ai să te simți.

— Nu contează. Important e să pot să merg.

Deja parcă sună mai puternic.

— Ajută-mă să mă ridic, Evie.

Mă supun și îmi bag umărul sub brațul lui teafăr. Mi se pare al naibii de greu, cât o piatră de moară.

— Trebuie s-o lași mai moale cu dulciurile, bombăn eu. Haide, încearcă să pășești odată cu mine.

Tolly se străduiește să meargă, dar o face mult prea încet pentru gustul meu.

— Foarte bine, mormăi eu.

Mă uit la armură și mă ocup de ea: o întind și o transform într-o foaie de oțel.

— Scuză-mă, Tolly.

Îl culc pe ea și mă folosesc de puterea mea ca să ridic oțelul ca pe o targă.

— Dar pot să merg…, protestează el neconvingător. Tu trebuie să fii atentă la ce se întâmplă pe drum.

— Atunci fii tu atent pentru amândoi! mă răstesc eu. Tare urât mai fac bărbații la boală, nu?

Doar de un strop al talentului meu am nevoie ca să-l țin. Așa că o iau la fugă cât de repede pot, cu o mână pe targa improvizată. Aceasta vine după mine, ca trasă de o funie invizibilă. Wren aleargă de cealaltă parte a ei.

Metalul vibrează, îi detectez prezența cu toate simțurile mele. Înregistrez instinctiv fiecare bucată întâlnită în drum. Câteva cabluri din cupru, numai bune să sugrumi pe cineva cu ele. Zăvoare și balamale de uși, pe care le poți folosi pe post de săgeți sau gloanțe. Rame de ferestre – ghioage din fier cu ținte din sticlă. Tata avea obiceiul să mă pună astfel la încercare și, treptat, jocul ăsta mi-a devenit o a doua natură. Nu mai pot să intru într-o încăpere fără să observ ce obiecte pot fi transformate în arme. Casa Samos nu este niciodată prinsă pe picior greșit.

Tot tata a conceput planul prin care să fugim din Archeon. Prin garnizoană, apoi în jos, pe dealurile din nord, spre bărcile care ne așteaptă pe râu. Bărci din oțel, construite special, rapide și tăcute. Tata și cu mine o să le conducem și vor trece prin apă ca niște ace prin mătase.

Am întârziat puțin, însă doar câteva minute. În toată nebunia asta, va dura ore bune până când vreun apropiat al lui Maven va observa că întreaga Casă Samos a dispărut. De fapt, nu m-ar mira deloc dacă și celelalte case vor profita de ocazie și o vor șterge de acolo, ca șobolanii de pe o corabie care se scufundă. Maven nu e singurul care și-a făcut un plan de salvare. Nu m-ar mira ca toate casele să se fi gândit la asta. Curtea Nortei a devenit un butoi de pulbere, cu un fitil din ce în ce mai scurt și la picioarele unui rege care scuipă foc. Numai idiot să fii să nu te aștepți să explodeze.

Tata a simțit că se schimbă treaba în momentul în care Maven a încetat să-i mai asculte sfaturile, când i-a devenit clar că

încuscrirea cu regele Calore ne-ar putea duce la pieire. Nimeni în afară de Elara nu a putut să-l țină în frâu pe Maven. Nici măcar tata. Și, colac peste pupăză, prostimea din Garda Stacojie a început să se organizeze mai bine, devenind acum o amenințare reală, nu doar un ghimpe în coastă. Acum teroriștii ăia au început să opereze în Piedmont și în Ținutul Lacurilor și se vorbește chiar despre o alianță încheiată cu Republica Montfort. Organizația asta de zdrențăroși este acum mult mai mare decât ne-am fi putut imagina, mult mai bine organizată și mai hotărâtă decât au fost vreodată alte grupuri rebele. Și, în tot timpul ăsta, jigodia aia de logodnic al meu a pierdut tot controlul. Și asupra tronului, și asupra sănătății lui mintale. Asupra a tot și toate, cu excepția lui Mare Barrow.

A vrut să-i dea drumul, cel puțin așa mi-a spus Elane. Maven știe la fel de bine ca oricare dintre noi cât de periculoasă poate deveni o asemenea obsesie. *S-o omor. Să termin odată. Să scap de otrava ei*, asta obișnuia să bolborosească atunci când credea că nu-l aude nimeni. Însă îl asculta Elane, ascunsă într-un colț din apartamentul lui. Vorbe în vânt! Nu s-ar fi putut despărți niciodată de ea. Așa că a fost ușor să i-o scot în drum și să-l destabilizez. Ca atunci când fluturi o cârpă roșie în fața unui taur. Am crezut că va fi o unealtă docilă. Cu cât regele are mințile mai vraiște, cu atât regina lui este mai puternică.

Dar Maven m-a alungat din locul care-mi aparținea de drept. N-a știut să o caute pe Elane acolo. Pe scumpa, încântătoarea, invizibila mea umbră. Îmi dădea rapoartele mai târziu, la adăpostul nopții. Foarte detaliate. Încă îi mai simt șoaptele pe pielea mea. Elane Haven este cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, dar cel mai bine arată la lumina lunii.

După Turnirul Reginelor, i-am promis o coroană. Însă visul acela a dispărut odată cu prințul Tiberias – așa cum pier toate visele la ivirea zorilor. *Târfă*. Așa a numit-o Maven după încercarea de asasinat. Îmi venea să-l omor pe loc.

Scutur din cap, concentrându-mă la ce am de făcut acum. Elane mai poate să aștepte. Părinții mei m-au asigurat că Elane mă așteaptă. Este în siguranță, la noi acasă, departe, în regiunea Riftului.

Curțile din Archeon dau în grădini înflorite, mărginite de zidurile palatului. Câteva garduri din fier forjat protejează florile și tufele. Sunt bune de sulițe gardurile alea. Patrulele de lângă

zid și din grădină sunt formate din soldați aparținând multor case – țesevânt Laris, mătăsoși Iral, clarvăzători Eagrie. Numai că lucrurile s-au schimbat în ultimele luni. Acum Laris și Iral, alături de Casa Haven, se opun cârmuirii lui Maven. Iar astăzi, din cauza luptei înverșunate din Piața lui Caesar și a pericolului în care se află regele, toate celelalte gărzi din palat s-au împrăștiat. Mă uit în sus printre crengile copacilor, printre florile de magnolii și cireși, strălucitoare pe fundalul cerului întunecat. Câteva siluete în negru se plimbă pe meterezele din sticlă-de-diamant.

Numai Casa Samos a mai rămas să păzească zidurile.

— Veri ai fierului!

Ei tresar la auzul vocii mele și îmi răspund:

— Veri ai oțelului!

Încep să transpir în timp ce mă apropii de zid. De frică, de efort. Mai sunt doar câțiva metri. Mă pregătesc și îngroș metalul de la cizme, ca să calc mai apăsat.

— Poți să te ridici? îl întreb pe Ptolemus, în timp ce-i fac un semn lui Wren.

Cu un geamăt, Ptolemus se dă jos de pe targă. Ce-i drept, nu se ține prea bine pe picioare.

— Nu-s copil, Eve. Pot să merg zece metri.

Și, ca să-mi demonstreze, transformă targa la loc în armura care-l îmbracă.

Dacă am avea timp, i-aș arăta defectele armurii lui, de obicei perfectă. Găuri în laterale, un strat cam subțire în zona spatelui. Dar trebuie să ne grăbim, așa că dau din cap.

— Ia-o înainte.

Ridică dintr-un colț al buzelor. Încearcă să se dea mare și să-mi alunge neliniștea. Oftez ușurată când îl văd că se ridică în aer și zboară până pe zid. Verii noștri de acolo îl prind cu îndemânare și îl trag spre ei, folosindu-și talentul.

— Acum noi.

Wren se agață de mine. Trag aer în piept, mă concentrez asupra metalului de pe picioare, de pe corp, de pe umeri.

Ridică-te! îi ordon eu armurii.

Poc.

Prima senzație pe care m-a obligat tata să o țin minte a fost aceea de glonț. Am dormit doi ani cu unul atârnat la gât. Până când mi-a devenit la fel de familiar precum culorile casei

noastre. Pot să identific gloanțele de la o sută de metri. Le cunosc greutatea, forma, compoziția. O bucată atât de mică de metal reprezintă diferența dintre viața cuiva și moartea mea. Ar putea să mă ucidă sau să mă salveze.

Poc, poc, poc. Imposibil de ignorat zgomotele lor pătrunzătoare. Se aud din spate. Cobor pe sol și ridic mâinile ca să mă apăr de acest atac neașteptat.

Prin fața mea zboară gloanțe antiarmură, cartușe groase, din cupru, cu miez dur, din tungsten, și cu vârfuri ascuțite. Fac cale-ntoarsă și aterizează în iarbă fără să fi făcut niciun rău. Urmează o altă salvă din cel puțin douăsprezece arme. Ridic repede brațul să mă apăr. Tunetele tirului de arme automate acoperă strigătele lui Tolly.

Fiecare glonț se ciocnește de talentul meu, științindu-l puțin câte puțin. Unele se opresc în aer, altele se boțesc. Îmi folosesc toată puterea ca să-mi construiesc o capsulă de protecție. Tolly și verii mei de pe zid fac același lucru. Acum văd cine trage în mine.

Cârpe roșii, priviri încrâncenate. Garda Stacojie.

Scrâșnesc din dinți. Cât de ușor mi-ar fi să le găuresc căpățânile cu gloanțele căzute din iarbă. În schimb, mă apuc să desfac gloanțele în fire, ca pe niște sculuri de lână. Tungstenul e un metal incredibil de puternic, care se lucrează foarte greu. Iar simt cum mi se prelinge transpirația pe spate.

Firele metalice formează o plasă pe care o arunc peste capetele rebelilor. Cu aceeași mișcare le smulg armele din mâini și le fac bucăți. Wren se agață strâns de mine și eu mă simt trasă în sus.

Mă prinde Tolly, așa cum face mereu.

— Acum jos, murmură el.

Mă strânge atât de tare de braț, că mă tem să nu mi-l zdrobească.

Wren înghite în sec și se apleacă să se uite pe unde trebuie s-o luăm. Face ochii mari de groază.

— E mai departe acum.

Știu. Avem de coborât treizeci de metri pe o stâncă verticală și apoi încă șaizeci pe alta, în pantă, ca să ajungem pe malul râului. *Chiar lângă pod*, a zis tata.

În grădina din spatele nostru, rebelii se zbat să scape de sub plasa mea. Simt cum firele metalice se întind și amenință să se

destrame. *Al naibii tungsten*! îmi spun eu cu ciudă. *Trebuie să exersez mai mult*.

— Hai să mergem, îi îndemn pe cei de lângă mine.

În urma noastră plasa din tungsten se face praf. Fără mâna unui magnetron care s-o controleze, se frânge în loc să se încovoaie.

Dar Casa Samos a terminat cu încovoiatul și nu se va frânge niciodată.

•

Bărcile taie apa fără zgomot. Mergem foarte repede. Singura noastră piedică este poluarea Orașului Cenușiu. Duhoarea ei îmi intră în păr și încă o mai simt în tot corpul chiar și după ce trecem de a doua barieră de copaci. Wren îmi sesizează disconfortul și îmi pune mâna pe încheietură. Atingerea ei vindecătoare îmi limpezește plămânii și îmi alungă oboseala. Nu-i chiar așa de ușor să împingi o barcă din oțel prin apă.

Mama se apleacă și bagă mâna în râu. Câțiva somni se ridică să o întâmpine, mișcându-și mustățile printre degetele ei. Pe ea n-o deranjează creaturile alea lipicioase, dar eu mă cutremur îngrețoșată. Nu pare îngrijorată de veștile pe care i le dau peștii, de unde deduc și eu că nu-i nimeni pe urmele noastre. Plus că ne mai păzește și șoimul ei care se rotește pe cer, deasupra noastră. După ce va apune soarele, mama îl va înlocui cu niște lilieci. După cum mă așteptam, nici ea și nici tata n-au nicio zgârietură. El stă la prora bărcii din față, deschizând drumul. Siluetă întunecată pe fundalul de poveste al râului albastru și al dealurilor verzi. Prezența lui are darul de a mă liniști mai mult decât valea asta pașnică.

Străbatem mulți kilometri fără să scoatem nicio vorbă. Până și verii sunt tăcuți, deși de obicei sporovăiesc prostește. Sunt ocupați să-și arunce uniformele. Simbolurile Nortei plutesc pe apă în spatele nostru, iar medaliile și insignele strălucitoare se scufundă în negura adâncurilor. S-a vărsat sânge de Samos pentru ele, aceste simboluri ale loialității noastre au fost câștigate cu trudă. Acum s-au dus pe apele râului și ale trecutului.

Nu mai facem parte din Norta.

— Deci s-a hotărât, șoptesc eu.

Îl simt pe Tolly crispându-se în spatele meu. Poartă încă bandajul la mână. Wren nu va risca niciodată să-l vindece în mijlocul râului.

— Te-ai îndoit cumva de asta?

— Am avut cumva de ales? spune și mama, uitându-se la mine peste umăr.

Mișcările ei sunt la fel de grațioase ca ale unei pisici. Ce-i drept, o pisică îmbrăcată în rochie verde, de gală. Doar fluturii au dispărut.

— Am fi fost în stare să controlăm un rege slab, dar nimeni nu poate controla nebunia. În momentul în care Iral a ales să-l înfrunte pe față, s-a decis și ce rol vom avea noi de jucat. Ca să nu mai vorbesc despre alegerea miresei din Ținutul Lacurilor…

Mama își dă exasperată ochii peste cap.

— Prin gestul lui, Maven a tăiat și ultimele legături pe care le mai avea cu Înaltele Case.

Îmi vine să-i râd în nas. Nimeni nu decide nimic în privința tatălui meu. Dar n-am de gând să fac greșeala de a-i ironiza spusele.

— În cazul ăsta, ne bucurăm de sprijinul celorlalte case? Știu că tata a purtat niște negocieri.

Lăsându-și copiii singuri, la discreția Curții tot mai instabile a lui Maven. Nici cuvintele asta n-am să le rostesc vreodată în fața părinților mei.

Dar mama le ghicește.

— Te-ai descurcat bine, Eve, șoptește ea mângâietor, punându-mi mâna pe păr și răvășindu-mi șuvițele argintii cu degetele ei ude. Și tu, Ptolemus. Ai avut atitudinea potrivită și în cazul nenorocirii din Corvium, și în cel al rebeliunii celor trei case. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi de loialitatea ta. Și ai câștigat timp prețios pentru a ne putea organiza.

Mă uit doar la oțelul bărcii și la apă, ignorându-i atingerea rece.

— Sper doar să fi meritat.

Maven a avut parte de destule rebeliuni în trecut. Însă cum s-ar mai putea aștepta să câștige acum, când este lipsit de sprijinul Casei Samos, de resursele noastre, de teritoriile noastre, de soldații noștri? Numai că înainte nu era aliat cu Ținutul Lacurilor. Nu îmi imaginez ce se va întâmpla. Și nu-mi

place deloc. Întreaga mea viață a fost un exemplu de planificare și răbdare. Iar un viitor nesigur mă înspăimântă.

Soarele apune în spatele dealurilor. Este la fel de roșu ca părul lui Elane.

Mă așteaptă, îmi spun eu din nou. *Este în siguranță*.

Sora ei n-a fost la fel de norocoasă. Mariella a murit în chinuri, cu mințile strivite de șoptitorul Merandus. Eu am avut grijă să-l evit cât mai mult, bucuroasă că nu știam nimic despre planurile tatii.

I-am văzut cruzimea fără margini atunci când a interogat-o pe Mare. După aceea ea a început să se ferească de el ca un câine bătut. A fost vina mea. Eu i-am forțat mâna lui Maven. Dacă nu m-aș fi amestecat, poate că nu i-ar fi permis șoptitorului să facă ce vrea, dar în cazul ăsta nici nu s-ar mai fi apropiat de Mare. Și n-ar mai fi fost atât de orbit de ea. Așa, a făcut exact ce am sperat eu și și-a apropiat-o și mai mult. Mă așteptam să se distrugă unul pe celălalt. Cât de ușor ar fi fost! Însă ea a refuzat să cedeze. Fata aia pe care am cunoscut-o mai demult, slujnica aia prefăcută și îngrozită, care credea orice minciună, i s-ar fi supus lui Maven aproape imediat. Și când colo, acum purta o altă mască. Sigur, juca așa cum îi cerea el, stătea alături de el, ducea un simulacru de viață, fără libertate și fără puterile pe care i le dădea talentul. Dar tot se crampona de mândrie, de focul din sufletul ei. Furia nu a părăsit-o niciodată, o vedeam cum îi arde în privire.

Trebuie s-o respect pentru asta. Cu toate că mi-a răpit atât de multe.

Prezența ei îmi amintea mereu ce ar fi trebuit să fiu. O prințesă. O regină. M-am născut la zece luni după Tiberias. Eram sortită să-i fiu soție.

Primele mele amintiri sunt cele cu șerpii mamei sâsâindu-mi în urechi legămintele ei. *Ești fiică a colților și oțelului. Îți este scris să fii stăpână*. Toate lecțiile de la școală sau din arenă m-au pregătit pentru asta. *Trebuie să fii cea mai bună, cea mai puternică, cea mai inteligentă, cea mai letală, cea mai vicleană. Cea care merită totul*. Și chiar așa eram.

Regii nu sunt renumiți pentru bunătate sau compasiune. Turnirul Reginelor nu are menirea de a obține căsnicii fericite, ci copii puternici. Alături de Cal le-aș fi avut pe amândouă. El nu ar fi fost gelos pe însoțitoarea mea și nici nu ar fi încercat să mă

controleze. Ochii lui erau blânzi și gânditori. Nici nu aș fi sperat vreodată la un asemenea soț. Și l-am câștigat cu fiecare picătură de sânge vărsat, cu toată sudoarea, cu toate lacrimile mele de durere și frustrare. Merita să fac orice sacrificiu ca să ajung acolo unde îmi doream.

În noaptea dinaintea Turnirului, am visat cum va fi. Tronul pe care voi sta. Copiii mei – prinții. Am visat cum va fi să nu mă mai supun nimănui, nici măcar tatii. Cum Tiberias îmi va fi prieten, iar Elane, iubită. Și cum se va mărita ea cu Tolly, conform planului, și astfel să nu ne despartă nimeni niciodată.

Și atunci Mare a apărut în viețile noastre și s-a ales praful de visul meu.

Pe vremuri, am crezut că prințul moștenitor va face un lucru de neconceput. Că mă va da la o parte pentru acea Mareena Titanos, cu firea ei ciudată și talentul ei și mai ciudat. În schimb, ea nu a fost decât un pion otrăvit, care mi-a scos regele de pe tabla de șah. Cărările destinului au meandre stranii. Mă întreb dacă profetul ăla cu sângenou a știut ce se va întâmpla astăzi. Oare a râs când a văzut? Păcat că nu am pus măcar o singură dată mâna pe el! Nu suport să nu știu.

Pe malurile din față apar treptat pajiști îngrijite. Firele de iarbă au reflexe aurii și roșii, conferind o strălucire minunată moșiilor de pe marginea râului. Conacul nostru e aproape, nu mai avem decât un kilometru și jumătate până acolo. Apoi o vom lua spre vest. Către adevărata noastră casă.

Mama nu mi-a răspuns la întrebare.

— Așadar tata a reușit să le convingă și pe celelalte case? repet eu.

Mijește ochii și o simt încordându-se. Se încolăcește în sine, așa cum fac șerpii ei.

— Casa Laris era deja alături de noi.

Asta o știu. Pe lângă faptul că stăpânesc cea mai mare parte din aviația Nortei, acești țesevânt din Casa Laris guvernează și regiunea Riftului. Mă rog, o guvernează pentru că așa le-am cerut noi. Sunt doar niște marionete zeloase, capabile să facă orice ca să ne păstrăm minele de fier și cărbuni.

Elane. Casa Haven. Dacă nu sunt de partea noastră…

Îmi umezesc buzele care mi s-au uscat brusc. Încleștez pumnii. Barca geme sub mine.

— Și…

— Iral nu a fost de acord cu condițiile și mai mult de jumătate dintre membrii Casei Haven nici nu vor să audă de ele.

Mama pufnește și își încrucișează brațele la piept de parcă s-ar simți insultată.

— Nu te speria, Elane nu este printre ei. Te rog, nu scufunda barca. N-am niciun chef să înot mai mult de un kilometru.

Tolly îmi atinge ușor brațul. Răsuflu, dându-mi seama că strâng prea tare oțelul. Prora se netezește la loc, recăpătându-și forma.

— Scuze, mormăi eu. Sunt... nedumerită, atâta tot. Credeam că s-a convenit deja asupra condițiilor. Riftul va declara că nu mai recunoaște autoritatea Coroanei. Iral va aduce cu sine Casa Lerolan și Delphie-ul. Un stat întreg se va retrage din Norta.

Mama se uită la tata, peste capul meu. Acesta cârmește barca spre mal și eu îi urmez exemplul. Domeniul nostru se zărește printre copaci.

— Au existat niște controverse în privința titlurilor.

— În privința titlurilor? zâmbesc eu cu dispreț. Mare prostie! Cum și-au argumentat poziția?

Oțelul bărcii se izbește de zidul de susținere de la mal. Mă concentrez să țin barca nemișcată împotriva curenților de apă. Wren îl ajută pe Tolly să coboare primul. Mama se uită la el, privirea îi zăbovește pe mâna lipsă. Apoi coboară și verii.

O umbră trece peste noi. Tata. Adierile blânde de vânt îi leagănă mantia, jucându-se printre faldurile ei din mătase neagră precum neantul, cusută cu fir din argint. Pe sub ea poartă un costum din crom, cu reflexe albastre.

— Nu voi mai îngenunchea niciodată înaintea altui rege lacom, șoptește el.

Vocea tatii este întotdeauna moale precum catifeaua, ucigătoare ca un animal de pradă.

— Așa a zis Salin Iral.

Se apleacă și întinde mâna spre mama. Aceasta i-o prinde și coboară din barca pe care o țin nemișcată cu puterea mea.

Alt rege.

— Tată...?

Cuvintele mi se sting pe buze.

— Veri ai fierului! strigă el, fără să-și ia ochii de la noi.

În spatele tatălui meu, verii noștri îngenunchează. Nu și Ptolemus, care se uită în jur la fel de nedumerit ca mine. Rudele

de sânge dintr-o Înaltă Casă nu îngenunchează unii în fața altora.

Verii răspund într-un glas.

— Regi ai oțelului!

Tata întinde fulgerător brațul și mă apucă de mână, altminteri șocul pe care îl simt ar scufunda barca.

Șoapta lui este atât de înceată că abia o aud.

— Să pornim spre Regatul Riftului.

DOUĂZECI

Mare

Specialistul în arta teleportării aterizează lin, pe picioare sigure. A trecut ceva vreme de când n-am mai simțit cum lumea se transformă în ceață în jurul meu. Ultima oară m-a teleportat Shade. Mă doare rău când îmi aduc aminte de el, fie și pentru o fracțiune de secundă. Dacă pun la socoteală și rănile, nu trebuie să mă mir că mă prăbușesc în patru labe. Văd numai pete, pete negre care amenință să se întindă și mai mult și să mă orbească de tot. Îmi impun să nu leșin și să nu vomit peste… peste locul ăsta unde mă aflu acum.

Nu apuc să văd altceva decât metalul de sub degetele mele, pentru că cineva mă strivește în îmbrățișarea lui. Mă agăț de el cât de bine pot.

— Cal, șoptesc, cu buzele lipite de urechea lui.

Miroase a fum și sânge, a căldură și sudoare. Capul mi se potrivește perfect în adâncitura dintre gâtul și umărul lui.

Tremură în brațele mele. Tremură rău de tot. Ba chiar și respirația îi este întretăiată. Se gândește la același lucru ca mine.

Nu poate fi adevărat.

Se dezlipește de mine foarte încet și îmi cuprinde obrajii în palme. Mă privește în ochi, mă studiază milimetru cu milimetru. Fac și eu la fel, încercând să văd dacă nu cumva este doar o iluzie, o minciună, o înșelătorie. Poate și Maven are oameni cu sângenou, capabili să-și schimbe înfățișarea, așa cum făcea Buni. Sau poate că ce văd eu acum este doar o altă halucinație provocată de Merandus. Poate că mă voi trezi la bordul trenului lui Maven, în fața ochilor lui de gheață și a zâmbetului ca o lamă de cuțit al lui Evangeline. Poate că nunta, evadarea mea, lupta nu au fost decât o farsă oribilă. Dar Cal pare adevărat.

E mai palid decât mi-l amintesc eu, cu părul tuns foarte scurt. Dacă l-ar lăsa să crească, s-ar ondula și ar semăna cu părul lui Maven. E neras, iar pe obraji mai are și câteva tăieturi minore. A mai slăbit, dar mușchii de sub palmele mele sunt mai tari ca

înainte. Numai ochii nu i s-au schimbat. De culoarea bronzului, de culoarea aurului roșu, de culoarea fierului topit.

Nici eu nu mai semăn cu cea din trecut. Din fata aia n-a mai rămas decât un schelet, un ecou. Își trece degetele prin părul meu pleoștit și se uită la vârfurile care s-au făcut cenușii. Apoi îmi mângâie cicatricele. De pe gât, de pe spate. Îmi atinge stigmatul descoperit de rochia zdrențuită. Atingerea lui este atât de blândă, incredibil de blândă, mai cu seamă după ce aproape ne-am masacrat reciproc. Se poartă cu mine de parcă aș fi făcută din sticlă – un bibelou fragil, care s-ar putea sparge sau evapora în orice clipă.

— Eu sunt, îi șoptesc atunci cuvintele de care avem nevoie amândoi. M-am întors.

M-am întors.

— Tu ești, Cal? îl întreb eu cu voce de copil speriat.

Dă din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

— Eu sunt.

Iau eu inițiativa, pentru că mi-este limpede că el nu o va face. Îmi lipesc flămândă buzele de buzele lui. Căldura lui este ca o pătură peste umerii mei. Mă străduiesc să-mi stăpânesc scânteile. Cu toate astea, i se ridică părul pe ceafă, ca reacție la curentul electric care brăzdează aerul din jur. Niciunul nu închide ochii. Amândoi încă ne mai temem să nu fie doar un vis.

El își revine primul și mă ridică în brațe. Vreo zece perechi de ochi se prefac că se uită în altă parte, mimând pudoarea. Nu-mi pasă. Lasă-i să se uite. Nu mi-e deloc rușine. Am fost obligată să fac lucruri mult mai rele în fața mulțimilor.

Suntem într-un avion. N-am cum să confund fuzelajul lung, vuietul monoton al motoarelor și norii care aleargă pe lângă hublouri. Plus torsul încântător al electricității care pulsează prin cabluri. Întind mâna și îmi lipesc palma de metalul rece și curbat al peretelui. Mi-ar fi ușor să absorb cu totul pulsațiile lui. Ușor și prostesc. Oricât de mult mi-aș dori să mă umplu cu senzația asta, rezultatul ar fi unul tragic pentru toți.

Cal nu-și ia mâna de pe talia mea. Întoarce doar capul ca să cheme una dintre persoanele legate de scaune cu centuri de siguranță.

— Te ocupi mai întâi de ea, tămăduitor Reese, spune el.

— S-a făcut.

Mi se șterge zâmbetul de pe buze când mă atinge un bărbat necunoscut. Îmi strânge încheietura mâinii între degete. Ceva nu-i în regulă. Strânsoarea lui e ca de piatră. Ca niște cătușe. Fără să mă gândesc, îi trag o palmă și sar de lângă el, ca arsă. Intru în panică și scapăr scântei din vârfurile degetelor. Vederea mi se tulbură. Prin fața ochilor îmi trec chipuri detestate: Maven, Samson, gărzile arvene, cu mâinile lor brutale și privirile lor dure. Luminile încep să pâlpâie.

Tămăduitorul cu păr roșu tresare și scoate un țipăt scurt. Cal intervine între noi.

— Mare, el o să-ți vindece rănile. Este un om cu sângenou, este de partea noastră.

Se sprijină cu o mână de peretele din spatele meu, acoperindu-mă cu trupul lui. Ca să mă blocheze. Și brusc avionul mi se pare prea mic. Aerul prea închis și înăbușitor. Nu mai port cătușele, dar nu le-am uitat. Amintirea lor îmi apasă mâinile și gleznele.

Luminile pâlpâie din nou. Mi se pune un nod în gât. Închid ochii strâns, încercând să mă concentrez. Să mă controlez. Dar inima nu mă ascultă și gonește ca nebuna. Trag aer printre dinții încleștați, impunându-mi să mă calmez. *Ești în siguranță. Ești cu Cal, cu Garda. Ești în siguranță*.

Cal îmi cuprinde din nou obrajii în palme și mă imploră:

— Deschide ochii! Uită-te la mine!

Nu se mai aude niciun alt sunet.

— Mare, nu-ți face nimeni niciun rău. S-a terminat. Uită-te la mine!

Tonul îi este plin de disperare. Și el știe ce s-ar putea întâmpla cu avionul dacă îmi pierd controlul.

Simt cum pilotul înclină aparatul de zbor. Coborâm. Trebuie să ajungem mai aproape de sol, în caz că s-ar întâmpla ce e mai rău. Mă forțez să deschid ochii.

Uită-te la mine!

Și Maven mi-a spus asta odată. În Golful Portuar. Când mai era puțin și mă distrugea de tot sonda cu ultrasunete. Îl aud în glasul lui Cal. Îl văd în chipul lui Cal. *Nu. Am scăpat de tine. Am fugit*. Însă Maven este pretutindeni în jurul meu.

Oftatul lui Cal este exasperat și îndurerat.

— Cameron.

La auzul acestui nume deschid brusc ochii și îl lovesc cu pumnii în piept pe Cal. Se clatină și se dă înapoi, luat prin surprindere de forța loviturii. Obrajii i se aprind în flăcări de argint. Se încruntă nedumerit.

O văd pe Cameron în spatele lui. Se sprijină cu o mână de scaun și se leagănă încet, în ritm cu mișcările avionului. Pare mai puternică. Poartă un costum gros, de luptă și și-a înfășurat cozile în jurul capului. Mă privește pătrunzător cu ochii ei căprui.

— Nu asta…

Mult prea ușor îmi este să mă milogesc.

— Orice, dar nu asta. Te rog! Nu mai pot… nu mai pot să îndur așa ceva.

Tăcerea care mă sufocă. Moartea lentă. Șase luni am fost sub puterea ei, iar acum, când aproape mi-am revenit, s-ar putea să nu mai rezist nici măcar o secundă. O singură clipă de libertate între două închisori nu este decât un alt supliciu.

Cameron ține mâinile în jos, cu degetele lungi, întunecate și țepene. De-abia așteptând să lovească. Lunile care au trecut au schimbat-o și pe ea. Nu și-a pierdut impulsivitatea, dar acum știe cum să și-o direcționeze. Știe cum să-i dea un scop.

— Bine, spune ea.

Cu mișcări domoale, își încrucișează brațele la piept, ascunzându-și mâinile ucigătoare. Mă ia cu leșin de cât de ușurată mă simt.

— Mă bucur să te văd, Mare.

Inima tot îmi bubuie și mă împiedică să respir cum ar trebui, însă luminile din avion nu mai pâlpâie. Plec fruntea recunoscătoare.

— Mulțumesc.

Cal privește încruntat scena. Un mușchi îi zvâcnește în obraz. Nu știu ce-i trece prin minte. Dar pot să presupun. Am trăit șase luni cu niște monștri și nu am uitat cum este să fiu și eu unul.

Foarte încet, mă așez pe un scaun liber și îmi pun mâinile pe genunchi. Apoi îmi împletesc degetele. Și nu mă mai mișc. Mă uit supărată la podeaua din metal. Dintr-odată devin foarte conștientă de faptul că sunt îmbrăcată doar cu o tunică militară, pe sub care port o rochie zdrențuită. E îngrozitor de frig aici.

Tămăduitorul mă vede că dârdâi și îmi pune repede o pătură pe umeri. Mișcările lui sunt ferme, grijulii. Îmi surprinde privirea și îmi surâde ușor.

— Se întâmplă tot timpul, murmură el.

Mă forțez să râd, dar hohotul meu este spart și găunos.

— Hai să vedem cum arată rana de la coaste, bine?

Mă întorc să-i arăt tăietura lungă, dar superficială. Cal se așază lângă mine. Îmi zâmbește cu sfială.

Iartă-mă, îmi șoptește el.

Iartă-mă, murmur eu.

Deși n-am pentru ce să-mi cer iertare. De data asta. Am trecut prin niște lucruri înfiorătoare, am făcut eu însămi lucruri înfiorătoare ca să supraviețuiesc. Îmi este mai ușor așa. Deocamdată.

Nu știu ce mi-a venit să mă prefac că dorm. În timp ce tămăduitorul își vede de treabă, eu închid ochii și rămân așa ore bune. Atât am visat la clipa asta, că acum mă simt copleșită. Mă las pe spate și respir ușor. Nu pot face nimic altceva. Nicio mișcare bruscă. Sunt o bombă umană. Cal stă lângă mine, cu piciorul lipit de al meu. Din când în când îl aud cum își schimbă poziția. Însă nu vorbește cu ceilalți. Nici Cameron. Toată atenția lor este îndreptată doar asupra mea.

O parte din mine și-ar dori să spună ceva. Să le ceară vești despre familia mea. Despre Kilorn. Despre Farley. Să-i întrebe ce s-a întâmplat și ce se întâmplă acum. Unde mama naibii mergem. Dar nu reușesc. Puțina energie pe care o mai am o dedic acestui sentiment de ușurare. Minunată, emoționantă ușurare. Cal trăiește. Cameron trăiește. Eu trăiesc.

Ceilalți vorbesc în șoaptă între ei. Din respect pentru mine. Sau poate pentru că nu vor să mă trezească și să înceapă iarăși să pâlpâie luminile.

Trasul cu urechea mi-a devenit o a doua natură după lunile petrecute în închisoarea lui Maven. Așa că prind câteva cuvinte. Garda Stacojie, victorie tactică, Montfort. Ultimul mă pune pe gânduri. Abia dacă-i mai țin minte pe gemenii cu sângenou, emisari ai acelei țări îndepărtate. Dar îmi amintesc foarte bine oferta lor. Un sanctuar pentru oamenii cu sângenou, cu condiția ca eu să-i însoțesc. M-a tulburat atunci propunerea lor și mă tulbură acum amintirea ei. Dacă au fost de acord să formeze o alianță cu Garda Stacojie, oare ce au cerut în schimb? Mă crispez toată când mă gândesc la implicații. Mi-este limpede că Republica Montfort are nevoie de mine dintr-un anumit motiv. Și se pare că a dat o mână de ajutor la salvarea mea.

Ceva îmi spune că bătălia nu s-a terminat.

•

Chiar dacă avionul aterizează lin, eu tresar puternic și Cal reacționează cu reflexe de felină. Mă apucă strâns de mână. Valul de adrenalină mă face să tresar iarăși.

— Iartă-mă, bolborosește el. Voiam…

Îmi vine să vomit, dar mă forțez să mă calmez. Îi mângâi brățara scăpărătoare de la încheietură.

— M-a ținut legată zi și noapte. Cu cătușe din Piatră Tăcută, murmur eu.

Îl strâng tare, ca să înțeleagă cum m-am simțit.

— Nu le pot uita.

Ochii i se întunecă. Știu bine ce este durerea, dar nu am putere să-l văd pe Cal suferind. Mă uit în jos și îi mângâi pielea fierbinte cu vârful degetului mare. Ca să mă conving încă o dată că este lângă mine. Și că eu sunt lângă el. Indiferent ce se va întâmpla mai departe.

Își pune mâna în mâna mea. Ne împletim strâns degetele.

— Aș vrea să te pot face să uiți, îmi spune.

— N-ar ajuta la nimic.

— Știu. Și totuși…

Cameron ne privește de peste culoar. Stă cu picioarele încrucișate și pare cumva amuzată.

— Uluitor! spune ea.

Încerc să nu mă enervez. Relația mea cu Cameron – chiar dacă destul de scurtă – nu a fost prea amicală. Privind retrospectiv, pot spune că a fost vina mea. Altă greșeală dintr-un lung șir pe care vreau cu disperare să o repar.

— Ce?

Zâmbind, își desface centurile de siguranță și se ridică în picioare. Avionul rulează pe sol.

— Încă n-ai întrebat unde mergem.

— Orice loc este mai bun decât cel unde am fost până acum.

Îi arunc lui Cal o privire cu subînțeles și îmi eliberez mâna ca să-mi desfac și eu centura.

— Plus că mi-am imaginat că mă va pune cineva la curent.

El ridică din umeri.

— Am așteptat momentul potrivit. N-am vrut să te împovărăm și mai mult.

Pentru prima oară în atât de mult timp, râd cu poftă.

— Ăsta-i un joc de cuvinte absolut oribil.

Zâmbetul lui se potrivește cu al meu.

— Dar a funcționat.

— Insuportabil, mormăie Cameron.

Mă ridic de pe scaun și mă apropii de ea. Încet, nesigură. Îmi observă teama și își vâră mâinile în buzunare. Lui Cameron nu-i stă deloc în fire s-o lase mai moale, dar uite că o face pentru mine. N-am văzut-o în bătălia din Piața lui Caesar și aș fi o proastă dacă n-aș înțelege acum scopul pentru care se află aici. Ca să stea cu ochii pe mine – ca o găleată de apă lângă un foc de tabără care ar putea să scape de sub control.

Foarte încet, îmi încolăcesc brațele în jurul umerilor ei și o îmbrățișez. Îmi impun să nu tresar când îi simt pielea lipită de a mea. *Se poate controla*, încerc eu să mă asigur. *N-o să te atingă cu tăcerea ei*.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spun eu.

Și nu mint.

Cameron dă scurt din cap, atingându-mi creștetul cu bărbia. Nesuferit de înaltă e fata asta. Ori n-a terminat de crescut, ori am intrat eu la apă. Șansele sunt cincizeci-cincizeci.

— Acum spune-mi unde suntem, zic eu, trăgându-mă înapoi. Și ce am pierdut în tot timpul ăsta.

Face un semn din cap spre coada avionului. La fel ca la Fluxul Negru, și aici există o rampă, care acum este coborâtă cu un fâsâit pneumatic. Tămăduitorul Reese îi conduce afară pe ceilalți. Noi îi urmăm la câțiva pași distanță. Sunt cam neliniștită și încordată pentru că nu știu la ce să mă aștept când voi ajunge la sol.

— Avem mare noroc, spune Cameron. Acum o să vedem și noi cum arată Piedmontul.

— Piedmontul?

Mă uit repede la Cal, incapabilă să-mi ascund șocul.

El ridică din umeri. Se simte stingherit.

— Și eu am aflat abia după ce toate detaliile fuseseră puse la punct. Nu ne-au zis prea multe.

— Niciodată nu ne zic.

Așa funcționează Garda. Așa poate să se afle cu un pas înaintea argintiilor ca Samson sau Elara. Oamenilor li se spune doar atât cât trebuie. Nimic mai mult. Trebuie să fii mult prea loial sau mult prea bătut în cap ca să urmezi asemenea ordine.

Cobor rampa. Fiecare pas mi se pare mai ușor de făcut decât cel din urmă. Nu mai am cătușele care să mă tragă în jos și simt că aș fi în stare să zbor. Ceilalți membri ai Gărzii merg în fața noastră spre un grup foarte numeros de soldați.

— Asta-i ramura din Piedmont a Gărzii Stacojii, nu? Pare destul de mare.

— Ce vrei să spui? îmi șoptește Cal la ureche.

Cameron stă cu ochii pe noi, la fel de nedumerită ca și el. Mă uit de la unul la altul, căutându-mi cuvintele. Aleg să spun adevărul.

— Ăsta-i motivul pentru care am venit în Piedmont. Garda operează și aici, la fel ca în Norta și în Ținutul Lacurilor, repet eu vorbele lui Daraeus și Alexandret, prinții din Piedmont.

Cal mă privește lung o clipă, apoi se întoarce spre Cameron.

— Tu ești prietenă cu Farley. Ai auzit ceva în sensul ăsta?

Cameron se lovește ușor cu degetul peste buze.

— N-a pomenit niciodată de așa ceva. Nici nu cred că știe. Sau nu are voie să-mi spună.

Tonul lor este schimbat. Pare mai tăios, mai profesionist. Nu se plac. Pe Cameron o pot înțelege. Dar pe Cal? Are educație de prinț. Nici măcar Garda Stacojie nu-l poate dezvăța de bunele maniere.

— Familia mea e aici? întreb, pe același ton ca al lor. Măcar asta știți?

— Desigur, se grăbește Cal să-mi răspundă.

Nu se pricepe să mintă, așa că acum sunt convinsă că-mi spune adevărul.

— Mi s-au dat toate asigurările. Au venit din Trial cu restul echipei colonelului.

— Bine. Vreau să-i văd cât mai curând posibil.

Aerul din Piedmont este fierbinte, apăsător, lipicios. De parcă ne-am afla în toiul unei veri caniculare, nu la început de primăvară. Parcă niciodată n-am transpirat atât de ușor. Până și adierea vântului tot caldă este – se rostogolește peste betoanele fierbinți, fără să ne răcorească deloc. Aerodromul este scăldat în lumini atât de strălucitoare, de zici că-s stele. În zare se văd aliniate alte avioane. Unele sunt verzi, aceleași pe care le-am văzut deasupra Pieței lui Caesar. Avioane la fel de mari ca Fluxul Negru și avioane de transport încă și mai mari. *Montfort*, îmi spun eu, făcând legăturile în minte. *Cercul alb cu triunghiul*

verde de pe aripi este emblema lor. Am mai văzut simbolul ăsta pe insula Tuck. Pe lăzile cu mărfuri și pe uniformele gemenilor. Printre avioanele Montfortului se află unele albastre și altele vopsite în galben și alb, cu dungi pe aripi. Primele sunt din Ținutul Lacurilor, iar celelalte chiar din Piedmont. Totul în jurul nostru denotă o bună organizare și o bună finanțare, judecând după înfățișarea hangarelor și a dependințelor.

Ne aflăm într-o bază militară, e clar. Însă nu una de tipul celor cu care este obișnuită Garda Stacojie.

Cal și Cameron par la fel de surprinși ca mine.

— Am fost închisă șase luni și vreți să-mi spuneți că tot eu știu mai multe despre operațiunile noastre decât voi? le reproșez eu cu dispreț.

Cal se simte rușinat. Este general. Este argintiu. Este prinț din naștere. Îl deranjează foarte tare să se simtă nedumerit și neajutorat.

Cameron se zbârlește la mine.

— Ia te uită! Nu ți-au trebuit decât câteva ore ca să-ți recapeți îngâmfarea. Trebuie să fie un nou record.

Are dreptate, dar remarca ei tot mă ustură. Mă grăbesc s-o prind din urmă. Cal merge alături de mine.

— Am vrut doar… scuze. Credeam că o să-mi fie mai ușor.

Mâna de pe spatele meu emană căldură, relaxându-mi mușchii.

— Ce știi tu și noi nu știm? mă întreabă Cal, pe un ton dureros de blând.

Îmi vine să-i dau una ca să-l scot din starea asta. Nu sunt o păpușă – nu sunt nici păpușa lui Maven și nici a altcuiva – și mi-am recăpătat controlul asupra vieții mele. N-am nevoie să se poarte cu mănuși cu mine. Dar o parte din mine se bucură de tratamentul lui tandru. N-am mai simțit așa ceva de foarte mult timp.

Nu mă opresc, dar vorbesc mai încet.

— În ziua în care membrii Casei Iral, împreună cu alții, au încercat să-l asasineze pe Maven, el tocmai dădea un ospăț în cinstea a doi prinți din Piedmont. Daraeus și Alexandret. Înainte de asta, cei doi m-au interogat cu privire la Gardă, la operațiunile ei pe teritoriul regatului lor. Ziceau ceva despre un prinț și o prințesă.

Mă gândesc bine și îmi aduc aminte.

— Charlotta și Michael. Au dispărut.

Un nor negru umbrește chipul lui Cal.

— Am auzit că prinții aceia erau în Archeon. Și că Alexandret a murit. În timpul tentativei de asasinat.

Îl privesc mirată.

— De unde…

— Am încercat pe cât posibil să știm în fiecare moment ce se întâmplă cu tine, îmi explică el. Am primit rapoarte.

Rapoarte. Mă ia cu amețeală.

— Din cauza asta a fost infiltrată Buni la Curte? Ca să stea cu ochii pe mine?

— Eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat cu Buni! se răstește supărat Cal, plecându-și ochii. Doar eu, și nimeni altcineva.

Cameron pufnește de lângă el.

— Că mare dreptate mai ai.

— Domnișoară Barrow!

Nu mă mir deloc să aud vocea asta. Unde-i Garda Stacojie, acolo este și colonelul Farley. Nu s-a schimbat deloc. Tot măcinat de griji, tot țâfnos și grosolan. Părul blond îl poartă în continuare tuns foarte scurt. Chipul îi este brăzdat de ridurile unui stres prematur. Și un ochi îi este acoperit cu o peliculă permanentă de sânge stacojiu. Singura schimbare sunt numeroasele șuvițe cărunte, arsurile de soare de pe nas și pistruii deși de pe brațele goale. Se vede treaba că lacustrul ăsta nu-i obișnuit cu soarele din Piedmont, pe care îl resimte din plin.

Merge flancat de soldații lui lacuștri, în uniforme roșu cu albastru. Se țin după el și doi indivizi în uniforme verzi. Îi recunosc pe Rash și Tahir. Dar Farley nu este cu ei. Și n-o văd să coboare din niciun avion. Nu-i stă în fire să fugă de luptă. Dar poate că n-a reușit să scape din Norta. Încerc să nu mă gândesc la asta și îmi îndrept atenția asupra tatălui ei.

— Colonele, înclin eu din cap.

Mă ia prin surprindere când întinde spre mine mâna-i incredibil de bătătorită.

— Mă bucur că ești teafără.

— Cât de teafără pot fi în condițiile date.

Nu-i prea convine răspunsul. Tușește, privindu-ne precaut pe toți trei. Nu și-a ascuns niciodată teama față de puterile noastre supranaturale și nu se simte în siguranță aici.

— Mă duc să-mi văd familia, colonele.

N-am de ce să-i cer voie. Dau să trec pe lângă el, dar întinde mâna și mă oprește. Strâng din dinți și nu tresar. Nimeni nu trebuie să-mi cunoască frica. Nu acum. Așa că fac un efort și îl privesc drept în ochi, încercând să-l fac să înțeleagă că nu-i în regulă ce face.

— Nu este decizia mea, îmi spune colonelul, ridicând din sprâncene și parcă implorându-mă să-l ascult.

Apoi face semn cu capul într-o parte. Din spatele lui, Rash și Tahir încep să-mi explice:

— Domnișoară Barrow…

— Am primit dispoziții…

— … să te însoțim…

— … la locul unde vei prezenta raportul.

Mă înnebunește felul în care vorbesc gemenii. Și ei sunt leoarcă de transpirație din cauza umezelii din aer, nu numai colonelul.

Mi-aș dori tare mult să le trag câte un pumn în nas, dar mă resemnez și fac un pas mic în spate. *Să prezint raportul*. Îmi vine să urlu doar la gândul că ar trebui să explic prin ce am trecut unui oarecare strateg al Gărzii. Sau îmi vine s-o iau la goană. Sau și una, și alta.

Îngrijorat că s-ar putea să-i lovesc, Cal se așază între noi.

— Chiar vrei s-o supui la așa ceva acum? Raportul mai poate aștepta.

Colonelul oftează exasperat.

— Știu că ți se pare o cruzime, îmi spune el aruncând o privire supărată spre gemenii din Montfort, dar deții informații vitale despre dușmanii noștri. Astea sunt ordinele pe care le-am primit, Barrow.

Și adaugă pe un ton mai blând:

— Îmi pare rău.

Îl împing ușor pe Cal din drumul meu.

— În momentul ăsta… mă duc… să-mi văd… familia! zbier eu la gemenii nesuferiți.

Nu par deloc impresionați.

— Câtă lipsă de politețe! murmură Rash.

— Chiar așa, este de acord Tahir.

Pe Cameron o apucă râsul, dar și-l maschează într-un acces de tuse.

— N-o provocați, îi avertizează ea. Ați face bine să vă feriți când va lovi fulgerul.

— Ordinele mai pot aștepta, repetă Cal, apelând la toată milităria din el ca să dea impresia că ar avea vreun cuvânt de spus în această chestiune.

Dar nu are. Pentru Garda Stacojie el este doar o armă, nimic altceva. Știu asta, pentru că la fel gândeam și eu la început.

Gemenii nu se clintesc. Rash începe să vocifereze, înfoindu-se ca un pițigoi.

— Negreșit că ai și tu toate motivele să-ți dorești pieirea regelui Maven?

— Negreșit că tu știi cea mai bună metodă de a-l înfrânge? continuă Tahir.

Nu se înșală. Am văzut rănile lui Maven și îi cunosc latura întunecată. Știu unde trebuie lovit ca să sângereze. Dar acum, când sunt atât de aproape de cei dragi, nici nu mai văd bine în fața ochilor. În clipa asta, dacă Maven ar fi adus în lanțuri în fața mea, nici nu m-aș opri să-i trag un picior în gură.

— Nu-mi pasă cine-i șeful vostru, îi anunț eu. Spuneți-i să aștepte.

Frații se uită unul la altul. Dezbat problema în gând. Aș pleca imediat dacă aș ști încotro s-o apuc, dar sunt pierdută în locul acesta nou pentru mine.

Mă gândesc doar la mama, la tata, la Gisa, Tramy și Bree. Îi și văd ascunși într-o altă cazarmă, înghesuiți într-o cămăruță mai mică decât casa noastră de pe piloni. Parcă și văd cum mama a ars mâncarea și miroase urât. Apoi scaunul tatii, cârpele Gisei. Mă doare inima.

— O să-i găsesc și singură, scrâșnesc eu.

Dar Rash și Tahir se înclină în fața mea.

— Foarte bine…

— Vei da raportul mâine-dimineață, domnișoară Barrow.

— Colonele, fii bun și însoțește-o la…

— Bine! se răstește colonelul la ei, amuțindu-i.

Acum îi sunt recunoscătoare pentru firea lui repezită.

— Urmează-mă, Mare!

•

Judecând după dimensiunile aerodromului, îmi dau seama că baza din Piedmont este mult mai întinsă decât cea de pe insula Tuck. Este întuneric și nu văd prea multe, dar parcă seamănă cu Fort Patriot, din Golful Portuar, sediul statului major al armatei din Norta. Hangarele sunt mai mari, cât să încapă în ele zecile de avioane de pe piste. Mă așteptam să mergem pe jos, dar oamenii colonelului ne urcă într-un camion militar. Are laturile vopsite în dungi galbene și albe, la fel ca unele dintre avioane. Insula Tuck era o bază abandonată, uitată de toată lumea, ideală pentru Garda Stacojie. Dar locul ăsta este cu totul altfel.

— Unde-i Kilorn? întreb eu în șoaptă, înghiontindu-l pe Cal care stă lângă mine.

— Presupun că împreună cu familia ta. Stă ba cu ei, ba cu oamenii cu sângenou.

Pentru că el nu are familie.

Cobor și mai mult glasul, ca să nu-l ofensez pe colonel.

— Și Farley?

Cameron se apleacă spre mine de lângă Cal. Are o sclipire ciudat de blândă în privire.

— E în spital. Dar nu-ți face griji. N-a fost la Archeon; nu-i rănită. Ai s-o vezi curând.

Clipește repede, alegându-și cu mare atenție cuvintele.

— Voi două aveți… de vorbit.

Simt aerul fierbinte pe piele ca niște degete lipicioase. Îmi încâlcește părul. Sunt atât de emoționată și de agitată că mă frământ întruna pe scaun. Când m-a luat Maven, Shade de-abia murise – din cauza mea. Nu i-aș condamna dacă m-ar urî din cauza asta, nici măcar pe Farley. Timpul nu vindecă rănile întotdeauna. Câteodată le adâncește.

Cal stă cu mâna pe piciorul meu ca să-mi aducă aminte că este alături de mine. Se uită în toate direcțiile, memorând drumul. Și eu ar trebui să fac la fel. Baza din Piedmont este un teritoriu necunoscut pentru noi. Dar nu sunt în stare de asta. Toți nervii îmi zbârnâie, și nu din cauza electricității. Camionul face la dreapta, intrând într-o zonă cu case din cărămidă roșie, iar eu am senzația că o să explodez curând.

— Aici locuiesc ofițerii, șoptește Cal. Asta-i o bază regală, finanțată de guvern. În Piedmont există doar câteva de asemenea dimensiuni.

Din tonul lui pricep că și el este surprins. *Și atunci ce căutăm noi aici*?

Camionul încetinește în fața singurei case cu toate geamurile luminate. Fără să mă gândesc, sar peste oblonul lateral. Mai că mă împiedic în zdrențele lungi ale rochiei. Nu văd decât aleea din fața mea. Acoperită cu pietriș și cu trepte din piatră. Surprind o mișcare în spatele perdelelor. Nu mai aud decât bătăile inimii mele înnebunite și scârțâitul ușii care se deschide.

Mama ajunge prima la mine, întrecându-i pe frații mei cu picioare lungi. Îmbrățișarea ei mă lasă fără suflare. Nu contează. Din partea mea, poate să-mi rupă toate oasele din corp.

Bree și Tramy ne iau pe amândouă în brațe și ne bagă în casă. Ei țipă ceva, iar mama îmi șoptește altceva la ureche. Eu nu aud nimic. Toate simțurile îmi sunt copleșite de fericire. Niciodată n-am mai simțit ceva asemănător.

Simt un covor sub genunchi și o văd pe mama lângă mine, în mijlocul unui hol spațios. Îmi sărută atât de tare obrajii, că mi-e teamă să nu mă învinețească. Gisa se bagă între noi. Și ei i-au apărut pistrui noi, maronii pe pielea aurie. O strâng în brațe. Parcă era mai mică.

Tramy stă în picioare lângă noi și zâmbește cu toată gura. Uite că și-a lăsat barbă și se îngrijește de ea. Din adolescență își dorea asta. Numai că nu-i creșteau decât niște țepi răzleți și Bree îl tachina amarnic. Dar lucrurile s-au schimbat. Se apleacă și ne ia pe toate în brațele lui puternice. Are obrajii umezi. Îmi dau seama că la fel sunt și ai mei.

— Unde-i...? întreb eu.

Din fericire, n-apuc să mă tem de ce-i mai rău. Când apare dintr-o cameră învecinată, mă întreb dacă nu cumva am halucinații.

Se sprijină cu o mână de brațul lui Kilorn și cu cealaltă, într-un baston. Lunile care au trecut l-au tratat cu multă îngăduință. Mesele regulate l-au mai împlinit. Și merge! Pașii îi sunt ușor țepeni, cam nefirești. Tata a trăit ani de zile fără picioare. Și doar cu un singur plămân. Se apropie de mine și ascult cu atenție. Nici vorbă de respirație hârâită. Nici vorbă de vreun păcănit al mașinăriei care îl ajută să respire. Nici vorbă de scârțâit al vreunui scaun cu rotile vechi și ruginit. Nu știu ce să cred sau ce să spun. Uitasem cât de înalt este.

Aici este mâna tămăduitorilor. Probabil chiar Sara s-a ocupat de el. Îi mulțumesc în gând de mii de ori. Mă ridic încet și mă înfășor mai bine în tunica militară. E găurită de gloanțe. Ochiul de soldat al tatălui meu observă imediat.

— Poți să mă îmbrățișezi. N-am să cad, îmi spune el.

Mincinosul! Se dezechilibrează rău de tot când îmi petrec brațele în jurul mijlocului său, dar Kilorn îl ține bine. Și ne îmbrățișăm, așa cum n-am mai făcut-o de pe vremea copilăriei mele.

Mâinile moi ale mamei îmi înlătură șuvițele de păr de pe obraji și apoi își sprijină capul de umărul meu. Stau așa, între părinții mei, apărată și în siguranță. Și, o clipă, uit de tot și de toate. Nu mai există nici Maven, nici cătușe, nici stigmat, nici cicatrice. Nici război, nici rebeliune.

Nici Shade.

Nu doar de mine i-a fost dor familiei mele. Nimic nu poate schimba asta.

Fratele meu nu este aici și nici nu va mai veni vreodată. Fratele meu e singur pe o insulă abandonată.

Niciun alt membru al familiei Barrow nu va avea parte de aceeași soartă. Acesta-i legământul meu.

DOUĂZECI ȘI UNU

Mare

Apa din cadă se face maronie și roșie. Mizerie și sânge. Mama a schimbat-o de două ori și tot îmi mai găsește țărână în păr. Bine măcar că tămăduitorul din avion mi-a oblojit rănile noi, ca să mă pot bucura de baia fierbinte fără să simt vreo durere. Gisa stă pe un taburet de lângă cadă. Ține spatele foarte drept, într-o poziție pe care și-a perfecționat-o de-a lungul anilor. Ori s-a făcut mai drăguță, ori astea șase luni mi-au șters chipul ei din minte. Nas drept, buze pline, ochi negri, scânteietori. Ochii mamei, ochii mei. Ochii tuturor membrilor familiei Barrow, cu excepția lui Shade. Era singurul cu ochi de culoarea mierii sau a aurului. O moștenea pe mama tatălui nostru. Ochii aceia sunt acum închiși pe vecie.

Las la o parte gândurile la fratele meu și mă uit la mâna Gisei. Mâna pe care eu i-am rupt-o cu greșelile mele prostești.

Pielea-i este netedă, oasele puse la loc. Nicio asemănare cu mâna care-i fusese zdrobită de arma unui agent de securitate.

— Sara, îmi explică Gisa cu blândețe, în timp ce-și flexează degetele.

— A făcut o treabă foarte bună, sunt eu de acord. Și cu tata.

— I-a trebuit o săptămână întreagă, să știi. A fost nevoie să-i refacă piciorul de la pulpă în jos. Și încă nu s-a obișnuit cu el. Dar nu l-a durut cum m-a durut pe mine. Știi că a trebuit să mi le rupă și pe astea două?

Și ridică spre mine arătătorul și degetul mijlociu.

— Cu un ciocan. M-a durut ca naiba.

— Gisa Barrow, limbajul tău este intolerabil!

O împroșc cu apă. Gisa mai înjură o dată și se dă înapoi.

— E vina Gărzii Stacojii. Oamenii ei nu știu decât să înjure.

Asta cam așa este. Gisa nu se lasă mai prejos și vâră mâna în cadă ca să mă stropească și ea.

Mama țâțâie la amândouă. Și-ar dori să pară severă, dar nu-i iese deloc.

— Terminați cu prostiile!

Îmi întinde un prosop alb și pufos. Oricât de mult mi-aș dori să mă mai bălăcesc încă vreun ceas în apa fierbinte, mai mult vreau să cobor înapoi la parter.

Mă ridic, ies din cadă și mă înfășor în prosop. Zâmbetul Gisei devine puțin mai nesigur. Cicatricele mele i se arată în toată splendoarea lor – dungi albe pe pielea întunecată. Până și mama își ferește privirea, lăsându-mă să-mi strâng mai bine prosopul și să ascund și stigmatul de pe claviculă.

Prefer să mă uit în jur, la camera de baie, ca să nu le mai văd fețele pline de milă. Nu-i la fel de luxoasă ca aceea pe care am avut-o în Archeon, dar lipsa Pietrei Tăcute e o adevărată binecuvântare. Ofițerul care a locuit aici a avut un gust destul de fistichiu. Pereții sunt zugrăviți în portocaliu strident, cu margini albe, ca să se asorteze cu garniturile de porțelan – chiuveta canelată, cada adâncă și dușul ascuns după o perdea de culoarea lămâii verzi. Mă văd în oglinda de deasupra chiuvetei. Parcă aș fi un șobolan ud, însă unul foarte curat. Acum văd mai bine cât de tare semăn cu mama. Și ea are oasele mici și delicate. Iar pielea ei, deși are aceeași culoare aurie ca a mea, este mai zbârcită de trecerea anilor și de griji.

Gisa o ia înainte prin hol. Din mers, mama îmi șterge părul ud cu alt prosop. Sunt condusă într-un dormitor zugrăvit în albastru-deschis și cu două paturi moi. Încăperea e destul de mică, dar adorabilă. Sigur, aș prefera să locuiesc chiar și într-un bordei decât în cea mai somptuoasă cameră din palatul lui Maven. Mama mă îmbracă iute într-o pijama din bumbac. Îmi trage o pereche de șosete în picioare și îmi pune un șal moale pe umeri.

— Am să mă coc, mamă, protestez eu ușor, dând șalul jos.

Zâmbește și mi-l ia din mână. Apoi mă sărută din nou pe ambii obraji.

— Voiam să te simți cât mai bine.

— Crede-mă că nu se poate mai bine de-atât, o asigur eu, strângând-o de mână.

Observ într-un colț zdrențele rochiei de gală pe care am purta-o la nuntă. Gisa îmi urmărește privirea și se îmbujorează.

— Am crezut că mai pot salva ceva din ea, recunoaște sora mea, cu un aer rușinat.

— E brodată cu rubine. N-am de gând să le arunc.

Se vede treaba că instinctele ei de hoață sunt mai puternice decât îmi imaginam eu.

Și se pare că nici mama nu-i mai prejos.

Nici nu apuc să mă îndrept spre ușă, că mă oprește și-mi spune:

— Te înșeli amarnic dacă îți închipui că am să te las să vorbești toată noaptea numai despre război.

Ca să se facă mai bine înțeleasă, își încrucișează brațele la piept și mi se pune în drum. Mama e o femeie scundă, la fel ca mine. Însă a muncit toată viața. Așa că e foarte puternică. Am văzut-o cum îi bătea simultan pe toți cei trei frați ai mei și știu din proprie experiență că o să mă bage în pat cu forța dacă trebuie.

— Mamă, dar trebuie să vă spun niște lucruri…

— Te prezinți la raport mâine la opt dimineața. Spune-le atunci.

— … și vreau să aflu ce s-a mai întâmplat…

— Garda a cucerit Corvium. Acum se ocupă de Piedmont. Atâta știm.

Turuie ca o mitralieră, în timp ce mă împinge spre pat.

Îi cer din priviri ajutor Gisei, dar sora mea ridică mâinile neputincioasă.

— Nici n-am vorbit cu Kilorn.

— O să înțeleagă.

— Cal…

— Se simte bine cu tatăl și frații tăi. Dacă poate lua cu asalt capitala, cu siguranță că le va putea face față și lor.

Îmi vine să râd imaginându-mi-l pe Cal băgat la mijloc între Bree și Tramy.

— Plus că a făcut tot posibilul să ni te aducă înapoi, adaugă mama, făcându-mi cu ochiul. N-o să-i facă necazuri. Cel puțin nu în noaptea asta. Acum bagă-te în pat și închide ochii, dacă nu vrei să ți-i închid eu.

Becurile sâsâie, cablurile electrice din cameră vibrează. Dar nimic din toate astea nu se compară cu tonul sever al mamei mele. Fac ce-mi spune și mă vâr sub pături. Spre marea mea surprindere, mama se culcă lângă mine și mă ia în brațe.

Îmi sărută obrazul pentru a mia oară.

— Nu mai pleci nicăieri.

În adâncul sufletului meu știu că nu este adevărat.

Mai e cale lungă până când vom câștiga războiul.

Dar măcar în noaptea asta mă pot preface.

•

Păsările din Piedmont fac o gălăgie îngrozitoare. Ciripesc, cântă și se ceartă la ferestrele mele. Probabil că sunt cu zecile în copacii din fața casei. Altfel n-am cum să-mi explic o asemenea hărmălaie. Dar e și un avantaj: în Archeon n-am auzit nicio pasăre. Așa că, încă dinainte de a deschide ochii, știu că ziua de ieri n-a fost un vis. Știu unde mă aflu și știu ce mă așteaptă.

De felul ei, mama se trezește foarte devreme. Nici Gisa nu mai este aici, dar nu sunt singură. Scot capul pe ușă și văd un băiat deșirat stând cu picioarele întinse în capul scării.

Kilorn se ridică imediat. Zâmbește larg și întinde brațele spre mine. Există riscul ca în viitorul apropiat să mă fărâm de la atâtea îmbrățișări.

— Da' mult ți-a mai trebuit, spune el.

Nici după șase luni de captivitate și torturi, prietenul meu tot nu are de gând să mă trateze cu mănuși. Ne reluăm obiceiurile cu viteză amețitoare.

Îi dau un ghiont în coaste.

— Nu datorită ție.

— Mda, ce să zic. Raidurile armate și strategia militară nu-s tocmai punctul meu forte.

— Ai așa ceva?

— Păi, știu ca nimeni altul cum să-ți fac viața un calvar, nu? râde el, conducându-mă la parter.

De undeva se aude zdrăngănit de oale și tigăi. Mă iau după mirosul de șuncă prăjită. La lumina zilei, căsuța asta mi se pare prietenoasă și cumva nelalocul ei într-o bază militară. Pereți de culoarea untului și covoare roșii, cu flori încălzesc atmosfera holului central. Însă pe mine mă miră lipsa completă a altor decorațiuni. În tapet se văd vreo douăsprezece găuri lăsate de cuiele de care au atârnat tablouri. Camerele pe lângă care trecem – un salonaș și un birou – au la fel de puțin mobilier. Înseamnă că ori ofițerul care a locuit aici și-a luat toate obiectele personale cu el, ori le-a luat altcineva.

Încetează! îmi spun eu. Mi-am câștigat dreptul de a nu mă mai gândi măcar o singură zi la tot felul de trădări. *Ești în*

siguranță; *ești în siguranță*; *s-a terminat*. Încerc să mă conving de asta, tot repetându-mi cuvintele în minte.

Kilorn întinde mâna și mă oprește chiar în fața ușii de la bucătărie. Se apleacă mult spre mine, până când nu-i mai pot evita privirea. N-am uitat cât de verzi îi sunt ochii, acum plini de îngrijorare.

— Te simți bine?

În mod normal, aș da din cap că da, mă simt bine. Apoi aș zâmbi și aș trece peste aluzia lui. Am făcut-o de atât de multe ori în trecut. I-am înstrăinat tocmai pe oamenii care îmi sunt dragi, închipuindu-mi că mă pot descurca singură și că nimeni nu trebuie să sufere din cauza mea. Am fost o ființă antipatică, oribilă. Dar gata cu asta acum. Însă nu sunt în stare să rostesc cuvintele. Nu în fața lui Kilorn. Nu m-ar înțelege.

— Încep să cred că-mi trebuie o vorbă care să însemne deopotrivă și da, și nu, șoptesc eu, plecându-mi privirea.

Îmi pune mâna pe umăr. Doar pentru o clipă. Kilorn cunoaște limitele pe care le-am impus relației dintre noi. Și nu vrea să le încalce.

— Voi fi aici când vei simți nevoia să vorbești.

Când. Nu *dacă*.

— Am să te bat la cap până ai s-o faci.

Zâmbetul meu este slab.

— Bravo!

Se aude zgomot de grăsime prăjită.

— Sper că Bree n-a mâncat tot.

Dar își dă toată silința. Tramy o ajută pe mama să gătească, în timp ce Bree stă pe lângă ea, doar ca să ia bucăți de șuncă direct din tigaia de pe foc. Mama îl plesnește peste mână, iar Tramy jubilează, întorcând ouăle din altă tigaie. Cei doi frați ai mei sunt bărbați în toată firea, dar se poartă ca niște copii. Exact ca în amintirile mele. Gisa stă la masa din bucătărie, privindu-i cu coada ochiului. Se străduiește să dea dovadă de bune maniere. Dar bate cu degetele în tăblia mesei.

Tata e mai reținut. Se sprijină de dulap, cu piciorul cel nou întins în față. Mă vede primul și îmi adresează un zâmbet discret, neobservat de ceilalți. Scena din bucătărie este una veselă, dar pe tata parcă-l macină tristețea.

Simte locul gol dintre noi. Locul acela care nu se va mai umple niciodată.

Mi se pune un nod în gât. Dar încerc să nu mă gândesc acum la Shade.

Nici pe Cal nu-l văd. Dar probabil că va apărea curând. Poate că doarme sau poate pune la punct următoarea etapă a… a ceea ce se întâmplă aici.

— Mai sunt oameni care vor să mănânce! mă rățoiesc eu la Bree și-i smulg șunca dintre degete.

Cele șase luni de captivitate nu mi-au amorțit reflexele. Rânjesc cu neobrăzare la el, în timp ce mă așez lângă Gisa. Sora mea acum își strânge părul în coc.

Bree se strâmbă la mine. Pune pe masă o farfurie plină cu pâine unsă cu unt și se așază și el. N-a mâncat niciodată atât de bine – nici în armată și nici pe insula Tuck. La fel ca noi toți, profită din plin de mâncarea asta bună.

— Da, da. Tramy, vezi să ne păstrezi și nouă ceva.

— Mai ales ție, răspunde Tramy, ciupindu-l de obraz.

Încep să se plesnească în joacă. *Ce copii sunt*! îmi zic eu din nou. *Dar și soldați.*

Amândoi au fost înrolați cu forța și amândoi au supraviețuit camarazilor lor. Unii ar spune că au avut noroc. Însă amândoi sunt tineri puternici, care știu să se lupte. Sub zâmbetele lor destinse și comportamentul copilăros se ascund războinici adevărați. Sper să rămână ascunși cât mai mult.

Mama mă servește pe mine prima. Nu protestează nimeni, nici măcar Bree. Mă apuc să înfulec ouăle și șunca și beau o cană cu cafea tare și fierbinte, cu frișcă și zahăr. Mâncarea asta e demnă de masa unui argintiu.

— Mamă, cum ai făcut rost de toate astea, o întreb eu cu gura plină.

Gisa strâmbă din nas, dezgustată de lipsa mea de maniere.

— Zilnic se livrează alimente pentru toată strada, răspunde mama. În casele de aici locuiesc doar ofițeri ai Gărzii, oficiali de rang înalt și persoane importante, împreună cu familiile lor.

— Când zici „persoane importante” te referi la… oameni cu sângenou?

În locul mamei îmi răspunde Kilorn.

— Da, dacă sunt ofițeri. Dar recruții cu sângenou locuiesc în cazărmi, alături de restul soldaților. M-am gândit că-i mai bine așa. Că astfel nu vor mai stârni teama celorlalți. Nu vom avea

niciodată o armată care să funcționeze cum trebuie dacă cei mai mulți soldați se tem de omul de lângă ei.

Ridic din sprâncene de mirare, în ciuda voinței mele. Ce zice el acolo?

— Ți-am zis că am și eu un punct forte, îmi face el cu ochiul.

Radioasă, mama îi pune în față farfuria cu mâncare. Apoi îi ciufulește părul cu un gest drăgăstos, zburlindu-i rău de tot buclele castanii. El încearcă – dar fără să reușească – să și le netezească la loc.

— Kilorn se ocupă de îmbunătățirea relațiilor dintre oamenii cu sângenou și restul Gărzii Stacojii, spune mama cu mândrie.

Prietenul meu își duce mâna la față ca să nu-l vedem că s-a înroșit.

— Kilorn Warren, dacă n-ai de gând să mănânci aia…

Tata reacționează mai iute decât noi toți și plesnește cu bastonul mâna întinsă a lui Tramy.

— Unde ți-este buna creștere, băiete? mârâie el.

Și imediat înhață șunca de pe farfuria mea.

— Tare bună mai e!

— Cea mai bună, încuviințează Gisa, ciugulind cu gingășie, dar și cu poftă din ouăle peste care mama a presărat brânză rasă. Ăștia din Montfort știu să mănânce.

— Din Piedmont, o corectează tata. Alimentele și restul proviziilor vin din Piedmont.

Înregistrez instinctiv informația. Îmi dau seama ce fac și mă cutremur dezgustată. Atât de mult m-am obișnuit să disec cuvintele celor din jurul meu, că acum o fac și când este vorba despre propria mea familie. *Ești în siguranță*; *ești în siguranță*; *s-a terminat.* Repet în minte cuvintele astea iar și iar. Și parcă ritmul lor mă mai liniștește puțin.

Tata refuză în continuare să se așeze pe scaun.

— Cum e piciorul? îl întreb eu.

Se scarpină stânjenit în cap – mi-e clar că trage de timp.

— Ce să zic? N-o să-l dau prea curând înapoi, zice el, aruncându-mi unul dintre rarele lui zâmbete. Dar mai durează până am să mă obișnuiesc. Și tămăduitoarea mă ajută de câte ori are timp.

— Bine. Foarte bine.

Niciodată nu mi-a fost rușine cu beteșugul tatii. Nu însemna decât că era în viață și că a scăpat de armată. Tații multor

cunoscuți de-ai mei, inclusiv tatăl lui Kilorn, au murit într-un război fără sens, în timp ce al meu a supraviețuit. Însă pe el piciorul lipsă l-a făcut un om morocănos, permanent nemulțumit, care nu-și putea suporta scaunul cu rotile. Mereu încruntat, ajunsese un fel de pustnic ursuz. Dar viu. Mi-a spus odată că este o cruzime să dai speranță cuiva când știi că e în zadar. El nu spera să mai poată merge vreodată, nu spera să redevină cel care a fost. Iar acum chiar el este dovada vie că speranța – indiferent cât de mică, indiferent cât de irealizabilă – poate deveni realitate.

Pe mine m-a apucat disperarea în închisoarea lui Maven. M-am uscat pe picioare. Număram zilele și mă rugam să vină sfârșitul, indiferent care. Dar mi-am păstrat speranța. O speranță prostească, lipsită de logică. Uneori era doar o scânteie, alteori se făcea flacără. Dar imposibilă. La fel cum pare și drumul nostru prin război și revoluție. Am putea muri cu toții în următoarele zile. Am putea fi trădați. Sau… am putea învinge.

Nici măcar nu știu ce anume sper, doar că trebuie să sper în ceva. Este singurul scut care mă mai poate apăra de întunericul din sufletul meu.

Mă uit în jurul mesei din bucătărie. Odinioară obișnuiam să mă vait că familia nu mă cunoaște, nu înțelege ce am devenit. Credeam că sunt singură, izolată.

Cât de tare m-am înșelat. Acum mi-a venit mintea la cap. Acum știu cine sunt.

Sunt Mare Barrow. Nici Mareena, nici fetița cu fulgerele. Mare.

•

Părinții mei se oferă să mă însoțească la locul unde trebuie să dau raportul. La fel și Gisa. Îi refuz. Este o obligație militară, un demers serios, pentru binele cauzei noastre. Îmi va fi mai ușor să-mi amintesc toate detaliile dacă nu mă ține mama de mână. Eu sunt puternică în fața colonelului și a ofițerilor lui. Mama nu este. Ar fi prea tentați să-i distrugă sufletul. Vulnerabilitatea este acceptabilă, este scuzabilă în cadrul familiei. Însă nu atunci când sunt în joc vieți de oameni și soarta unui război.

Ceasul din bucătărie arată ora opt. Și chiar acum se aude cum oprește un vehicul de campanie în fața casei. Ies repede din bucătărie. Doar Kilorn vine după mine, dar nu ca să mă însoțească până la capăt. Știe că nu are ce căuta acolo unde mă duc eu.

— Ce ai să faci astăzi? îl întreb, când deschid ușa de la intrare.

Ridică din umeri.

— Am câteva întâlniri în Trial. Ceva instrucție, niște vizite la oamenii cu sângenou, lecții cu Ada. După ce am ajuns aici cu părinții tăi, m-am gândit că nu-i bine să mă las de învățat.

— Întâlniri, pufnesc eu, ieșind în lumina soarelui. Parcă ai fi o cucoană argintie.

— Ce să zic? Dacă arăt așa de bine…, oftează el.

E deja foarte cald. Soarele arde la est, deasupra orizontului, și mă văd nevoită să-mi scot jacheta subțire pe care m-a obligat mama s-o port. Copaci înfrunziți străjuiesc strada, deghizând baza militară într-un cartier de aristocrați. Cele mai multe dintre casele din cărămidă par pustii. Au ferestrele întunecate și oblonite. Mașina mă așteaptă la baza treptelor. Șoferul își împinge ochelarii de soare în jos pe nas și se uită la mine peste ei. Ar fi trebuit să-mi închipui. Cal m-a lăsat să-mi petrec câteva ceasuri cu familia mea, dar n-a putut să stea departe de mine prea mult timp.

— Kilorn! strigă el, făcându-i cu mâna.

Kilorn îi răspunde la salut și îi zâmbește. Cele șase luni au distrus din rădăcină rivalitatea dintre ei.

— O să te caut mai târziu, îi spun eu. Să facem un schimb de impresii.

Dă vesel din cap.

— Cu siguranță.

Cu toate că prezența lui Cal la volanul mașinii mă atrage ca un far, mă îndrept destul de încet spre el. Din depărtare se aude urlet de avioane. Fiecare pas pe care îl fac mă aduce tot mai aproape de momentul când voi fi obligată să retrăiesc cele șase luni de captivitate. Nu m-ar condamna nimeni dacă n-aș mai vrea s-o fac. Dar asta doar ar amâna inevitabilul.

Cal mă ajută să mă așez în scaunul din față. Parcă aș fi invalidă. Motorul toarce blând. Inima lui electrică mă mai liniștește. Poate că sunt speriată, dar nicidecum nu sunt slabă.

Cal îi mai face odată cu mâna lui Kilorn și pornește mașina. Adierea vântului îi răvășește părul tuns anapoda, scoțând în evidență zonele neuniforme.

Îl mângâi pe ceafă.

— Singur te-ai tuns?

Bujori argintii îi apar în obraji.

— Am încercat.

Ține volanul cu o singură mână și cu cealaltă o apucă pe a mea.

— Crezi că ai să poți să faci asta?

— Am s-o scot eu cumva la capăt. Presupun că rapoartele voastre conțin deja esențialul. Nu va trebui decât să aduc niște completări.

Copacii de pe margine sunt din ce în ce mai rari și strada dă într-un bulevard larg. În stânga se află aerodromul. Noi facem la dreapta.

— Și sper că cineva îmi va spune și mie… ce se întâmplă.

— În cazul ăsta, trebuie să ceri să ți se dea răspunsuri, nu să le aștepți degeaba.

— Dar Alteța Ta a cerut ceva?

Cal chicotește înfundat.

— Așa cred ei.

Drumul nu durează decât cinci minute, dar Cal face tot posibilul să mă pună la curent. A existat un centru de operațiuni pe granița cu Ținutul Lacurilor, chiar lângă orașul Trial. Colonelul a evacuat insula, pentru că se aștepta la un raid aerian. Au stat câteva luni în subteran, în niște buncăre înghețate. Farley și colonelul comunicau în permanență cu Comandamentul și pregăteau următorul atac. Asupra fortăreței Corvium. Lui Cal îi tremură puțin glasul când îmi descrie asediul pe care chiar el l-a condus. A ocupat zidurile printr-un atac-surpriză, apoi întreaga fortăreață, piatră cu piatră. Se poate să-i fi cunoscut personal pe soldații împotriva cărora lupta. Se poate să-și fi omorât prieteni, amici. Nu-l întreb nimic, pentru că nu vreau să-i zgândăresc rănile. Până la urmă, au încheiat asediul și i-au convins și pe ultimii ofițeri argintii să se predea, altminteri urmau să fie executați.

— Majoritatea sunt încă în captivitate. Unii au fost răscumpărați de familiile lor. Și câțiva au preferat moartea, murmură el, cu glas gâtuit de tristețe.

Îmi aruncă o privire scurtă, dar nu-i pot vedea ochii în spatele lentilelor închise la culoare.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Și vorbesc serios. Nu doar pentru că prințul meu suferă, ci și pentru că am aflat de multă vreme cât de cenușie poate fi lumea în care trăim.

— O să fie și Julian de față când îmi prezint raportul?

Cal oftează, recunoscător că am schimbat subiectul.

— Nu știu. De dimineață mi-a zis că ofițerii superiori din Montfort se poartă foarte amabil cu el – i-au permis accesul la arhivele bazei și în laborator și i-au spus că are tot timpul din lume la dispoziție doar să-și continue studiile asupra oamenilor cu sângenou.

Nu-mi imaginez o recompensă mai bună pentru Julian Jacos. Timp și cărți.

— Dar s-ar putea să nu fie prea încântați de prezența unui cântăreț în apropierea comandantului lor, adaugă el, dus pe gânduri.

— Logic, spun eu.

Or fi distrugătoare talentele noastre, dar capacitatea de manipulare a lui Julian este la fel de ucigătoare.

— Spune-mi, de câtă vreme se ocupă Republica Montfort de chestiile astea?

— Nici eu nu știu, răspunde Cal, cu iritare evidentă. Dar după căderea Corviumului a devenit clar ce pun la cale. Și acum, după alianța lui Maven cu Ținutul Lacurilor? Montfortul și Garda au acționat în același fel. În loc să trimită arme și alimente, Montfortul a început să trimită soldați. Roșii, cu sângenou. Deja făcuseră un plan să te scoată din Archeon. Printr-o manevră de dublă învăluire. Noi trebuia să venim dinspre Trial, montfortezii – dinspre Piedmont. Trebuie să recunosc că știu să se organizeze. Au avut nevoie doar de momentul potrivit.

Mă apucă nervii.

— Și și-au ales unul al naibii de potrivit!

Îmi amintesc focurile de armă și cadavrele însângerate.

— Toate nenorocirile astea doar ca să mă salveze pe mine. Mi se pare o prostie.

Cal mă strânge mai tare de mână. A fost educat să fie soldatul argintiu desăvârșit. Îmi aduc aminte de manualele lui, de cărțile lui de strategie militară. *Victorie cu orice preț*, scria în ele. Și el credea asta. La fel cum eu credeam că nimic nu m-ar putea face să mă mai întorc la Maven vreodată.

— Fie au avut un alt obiectiv în Archeon, fie Montfort efectiv are nevoie de tine, murmură Cal, încetinind mașina.

Oprim în fața altei clădiri din cărămidă, cu coloane albe la intrare și cu o terasă lungă, pe trei laturi. Porțile din bronz mă duc iar cu gândul la Fort Patriot. Argintiilor le plac lucrurile frumoase, iar acest loc nu face excepție. Pe coloane se înfășoară iedera, presărată cu flori mov de glicină și caprifoi parfumat. La umbra copacilor patrulează soldați. Membrii Gărzii sunt ușor de recunoscut după hainele lor bălțate și eșarfele roșii. Lacuștrii sunt îmbrăcați în uniforme albastre, iar cei din Montfort, în uniforme verzi. Parcă mi se pune un nod în stomac.

Colonelul ne iese în întâmpinare. Mă bucur să văd că este singur.

Începe să vorbească încă înainte să cobor din mașină.

— Ai să discuți cu mine, cu doi generali din Montfort și cu un ofițer de la Comandament.

Și eu, și Cal facem ochii mari.

— De la Comandament? mă sperii eu.

— Da.

Colonelul îmi aruncă o privire pătrunzătoare din ochiul zdravăn. Apoi se răsucește pe călcâie și pornește repede, obligându-ne să ne ținem după el.

— Să zicem că planul a fost pus în mișcare.

Exasperată, îmi dau ochii peste cap.

— Ce-ar fi să explici ce înseamnă asta?

— Poate nu știe, îmi răspunde o voce cunoscută.

Farley stă la umbra unei coloane, cu brațele încrucișate peste piept. Mă uit la ea cu gura căscată. Are o burtă imensă – e gravidă! Poartă o uniformă improvizată din pantaloni largi și o rochie care amenință să crape dintr-o clipă în alta. Nu m-ar mira să nască acum, chiar sub ochii noștri.

— Ah!

Nu știu ce altceva să zic.

Pare amuzată.

— Fă singură calculele, Barrow.

Nouă luni. Shade. Reacția ei din avion când i-am povestit ce mi-a zis Jon. *Răspunsul la întrebarea ta este da*. Eu nu știam ce înseamnă, dar ea a înțeles imediat. Deja bănuia ceva. Și a aflat că era însărcinată cu copilul fratelui meu la mai puțin de o oră după moartea lui. Simt fiecare descoperire ca pe un șut primit în

burtă. Mă bucur, dar mă și întristez. Shade are un copil pe care nu-l va vedea niciodată.

— Nu-mi vine să cred că nu ți-a zis nimeni, continuă Farley, aruncând priviri încruntate spre Cal, care se foiește stânjenit. Aveau când s-o facă.

Sunt de acord cu ea. Și nu-i vorba doar despre Cal. Dar și despre mama, despre toată familia mea.

— Toată lumea știe?

— N-are sens să mai discutăm acum, spune Farley, desprinzându-se cu efort de coloană.

Chiar și în Pilonii, femeile ajunse în această etapă a sarcinii stau numai în pat. Dar Farley nu. Are un pistol la șold, cu tocul deschis. Aviz amatorilor. Însărcinată sau nu, Farley este la fel de periculoasă. Poate chiar mai mult acum.

— Am impresia că vrei să se termine cât mai repede toată povestea asta.

Se întoarce cu spatele ca să ne conducă înăuntru. Profit de ocazie și îl lovesc pe Cal cu cotul în coaste. De două ori, ca să înțeleagă.

Strânge din dinți și icnește:

— Scuze.

Interiorul casei seamănă cu acela al unui conac, nu al unui centru de operațiuni militare. Din ambele laturi ale holului urcă în spirală câte o scară până la galeria cu ferestre de la etaj. Mulurile de pe tavan sunt zugrăvite în culoarea glicinei de afară. Podeaua este din parchet lăcuit, cu model complicat care alternează bucăți din lemn de mahon, cireș și stejar. Însă și de aici au dispărut aproape toate obiectele. Pe pereți se observă locurile unde au fost tablourile, iar în firidele unde pe vremuri erau sculpturi sau busturi acum se află doar gărzi. Gărzi din Montfort.

Acum, că le văd uniformele mai de aproape, îmi dau seama că sunt mai bine croite decât cele ale Gărzii Stacojii ori ale lacuștrilor din subordinea colonelului. Seamănă mai degrabă cu uniformele ofițerilor argintii. Evident produse în serie, sunt rezistente și au insigne și embleme. Iar pe mâneci au cercul alb cu triunghiul verde.

Și Cal se uită cu atenție în jur. Îmi dă un ghiont și face un semn din cap spre scări. Din galerie se uită la noi șase ofițeri din Montfort. Toți cărunți, istoviți de numeroasele lupte la care au

luat parte și cu atâtea medalii, că ar putea scufunda o corabie. Generali.

— Au și camere de supraveghere, îi șoptesc eu.

Le descopăr în minte și memorez fiecare semnătură electrică în timp ce traversăm holul.

Chiar dacă pereții sunt goi și decorațiuni nu prea există în casa asta, mi se face pielea de găină când trec pe coridoarele elegante. Trebuie să-mi repet întruna că persoana de lângă mine nu este unul dintre paznicii mei arveni. Și că nu mă aflu în Palatul Focului Alb. Dovadă este talentul pe care l-am recăpătat. Nu mă mai ține nimeni captivă. Mi-aș dori să pot lăsa garda jos. Dar deja mi-a devenit o a doua natură.

Sala de ședințe îmi amintește de sala de consiliu a lui Maven. Are în centru o masă lungă și lustruită, înconjurată de scaune capitonate. Lumina vine de la șirul de ferestre mari care dau într-o grădină. Nici pe pereții de aici nu se află nimic altceva în afară de o emblemă zugrăvită. Dungi galbene și albe, cu o stea purpurie în centru. Stema Piedmontului.

Noi am ajuns primii. Mă aștept ca în capul mesei să ia loc colonelul, însă el preferă scaunul din dreapta. Noi ne așezăm lângă el, cu fața la latura unde vor sta ofițerii din Montfort și de la Comandament.

Colonelul se uită nedumerit la Farley, cu o privire de oțel în ochiul cel bun.

— Doamnă căpitan, nu ești autorizată să iei parte la aceste discuții.

Schimb o privire cu Cal. Farley și colonelul se ceartă adesea. Bine că măcar asta nu s-a schimbat.

— Vai de mine, nu te-au informat? spune ea, scoțând o hârtie împăturită din buzunar. Ce păcat!

Și aruncă hârtia spre colonel. Acesta o despăturește febril și citește cuvintele tipărite cu litere lipsite de finețe. Textul nu-i lung, dar el nu-și ridică ochii, parcă nevenindu-i să creadă ce scrie acolo.

— Trebuie să fie o greșeală.

— Comandamentul vrea un reprezentant la discuții, rânjește Farley și întinde brațele. Iată-mă.

— Comandamentul a făcut o greșeală.

— Eu reprezint acum Comandamentul, colonele. Nu-i nicio greșeală.

Comandamentul conduce Garda Stacojie – ax al unei roți misterioase. Deși eu personal am auzit doar zvonuri despre el, am putut totuși să-mi dau seama că indivizii de acolo controlează un ansamblu vast de operațiuni foarte complexe. Dacă au desemnat-o pe Farley să-i reprezinte, înseamnă că în sfârșit Garda va acționa pe față de acum înainte – ori nu au nevoie decât de Farley și atât?

— Diana, nu poți să...

Farley se enervează.

— De ce? Pentru că sunt gravidă? Te asigur că mă pot ocupa foarte bine de ambele probleme.

Dacă nu ar semăna atât de bine – atât la chip, cât și la temperament –, ți-ar fi foarte ușor să uiți că Farley este fata colonelului.

— Ai de gând să mai insiști, Willis?

Colonelul mototolește hârtia în pumn și o strânge atât de tare, că i se albesc încheieturile degetelor. Dar clatină din cap.

— Foarte bine. Și să știi că de acum înainte trebuie să mi te adresezi cu „doamnă general”.

Colonelul își înghite replica și afișează o figură de om atârnat în ștreang. Cu un zâmbet satisfăcut, Farley îi ia hârtia dintre degete și o pune bine. Apoi observă expresia șocată a lui Cal.

— Vezi, Calore, nu mai ești singurul ofițer de rang înalt de aici.

— Văd, spune el cu un surâs crispat. Felicitări!

Răspunsul lui o ia prin surprindere. După ostilitatea fățișă a tatălui său, nu se aștepta la sprijin din partea nimănui, cu atât mai puțin de la o persoană atât de arțăgoasă ca prințul argintiu.

Pe o altă ușă apar acum generalii din Montfort, strălucitori în uniformele lor verzi. Două femei. Pe una am mai văzut-o în galeria de la etaj. Are păr alb, foarte scurt, ochi căprui și umezi, gene lungi și dese. Cealaltă femeie are părul negru, pielea tuciurie, constituția unui bivol și pare în jur de patruzeci de ani. Mă salută cu un semn din cap, de parcă am fi cunoștințe vechi.

— Te cunosc, spun eu, încercând să-mi aduc aminte. Dar de unde?

Nu-mi răspunde, ci întoarce capul spre ușa pe care intră încă o persoană – un bărbat cărunt, în haine civile. Dar eu abia dacă-l bag în seamă, pentru că însoțitorul lui îmi captează întreaga atenție. Chiar și fără culorile casei sale și îmbrăcat în cenușiu,

nu în auriul prăfuit din trecut, Julian atrage toate privirile. Mă emoționez din cale-afară la vederea fostului meu profesor. Julian înclină capul și îmi adresează un surâs discret. Mi se pare că arată mai bine ca oricând, mai bine chiar decât atunci când l-am văzut eu prima oară, la palatul de vară. În zilele acelea era ros de griji, istovit de toți dușmanii de la Curte, alarmat de depresia prin care trecea Sara Skonos după ce i se tăiase limba și bântuit de amintirea surorii lui moarte și de propriile-i îndoieli. Însă astăzi, cu toate că părul i-a albit aproape complet și ridurile i s-au adâncit, Julian pare plin de viață, despovărat de problemele trecutului. Pare teafăr la trup și la minte. Întreg. Garda Stacojie i-a oferit un scop în viață. Și sunt convinsă că și Sarei.

Prezența lui îl liniștește pe Cal chiar mai mult decât pe mine. Îl simt cum se relaxează și își salută scurt unchiul. Am înțeles amândoi ce se întâmplă aici, ce fel de mesaj încearcă să ne trimită Montfortul. Nu îi urăsc pe argintii, dar nici nu se tem de ei.

În timp ce Julian se așază lângă noi, celălalt bărbat închide ușa. Are cam un metru optzeci înălțime, dar pare mai mărunt fără uniformă. Poartă haine civile: o cămașă simplă, cu nasturi, pantaloni, pantofi. Nu văd că ar avea vreo armă la el. Sângele lui este roșu, lucru cert – îmi dau seama de asta din nuanțele trandafirii ale pielii lui galbene. Înseamnă că-i ori om cu sângenou, ori roșu și-atât. Habar n-am. Pare un individ oarecare și la locul lui. O pagină goală, fie din fire, fie în mod voit. Nimic nu indică cine este sau ce calitate are.

Dar Farley știe. Dă să se ridice în picioare, iar bărbatul îi face semn să rămână la locul ei.

— Nu-i nevoie de politețuri, doamnă general, spune el.

Mi se pare că seamănă oarecum cu Julian. Aceeași privire sălbatică, singura trăsătură remarcabilă a necunoscutului. Iar acum ochii lui puțin oblici se plimbă prin sală, observând toate detaliile.

— Mă bucur că ne cunoaștem în sfârșit, adaugă, salutându-ne pe rând. Domnule colonel, domnișoară Barrow, Alteța Voastră.

Degetele lui Cal zvâcnesc sub masă. Nimeni nu i se mai adresează astfel. Nu la modul serios.

— Și dumneata cine ești? vrea să afle colonelul.

— Firește, răspunde bărbatul. Îmi cer scuze că nu am putut să vin mai curând. Numele meu este Dane Davidson, domnule. Dețin funcția de premier al Republicii Libere Montfort.

Degetele lui Cal zvâcnesc din nou.

— Vă mulțumesc pentru că sunteți prezenți aici. De ceva vreme doresc să ne întâlnim, continuă Davidson, deoarece nutresc convingerea că împreună putem realiza lucruri mărețe.

Omul ăsta este conducătorul unei țări întregi. Și el a cerut să fiu salvată, el vrea să-i fiu alături. Oare a făcut toate eforturile alea doar ca să capete ce-și dorește? Și numele lui parcă îmi sună cunoscut.

— Ea este doamna general Torkins. Și doamna general Salida, ni le prezintă Davidson pe cele două femei.

Salida. N-am mai auzit numele ăsta. Însă sunt convinsă că am mai văzut-o undeva.

Robusta femeie-general îmi observă confuzia.

— Am efectuat o misiune de recunoaștere, domnișoară Barrow. M-am înfățișat înaintea regelui Maven atunci când s-a întâlnit cu înfocații – adică oamenii cu sângenou. Poate îți mai aduci aminte.

Ca să-mi dovedească, lovește masa cu mâna. Ba nu, nu o *lovește. Trece prin ea*. Ca prin aer.

Acum îmi amintesc. Și-a demonstrat talentul și a fost acceptată sub „protecția” lui Maven, alături de mulți alți oameni cu sângenou. Iar unul dintre aceștia a demascat-o pe Buni.

O privesc lung.

— Ai fost acolo în ziua când a murit Buni – femeia cu sângenou care-și putea schimba înfățișarea.

Salida pare sincer mâhnită. Lasă capul în jos.

— Dacă aș fi știut, dacă aș fi putut face ceva, crede-mă că aș fi făcut. Dar la vremea respectivă Montfortul și Garda Stacojie nu comunicau deschis. Nu eram la curent cu toate operațiunile voastre și nici voi nu erați la curent cu ale noastre.

— Acum nu mai e cazul, intervine Davidson, care a rămas în picioare, sprijinindu-se cu pumnii în masă. Garda Stacojie simte nevoia să păstreze secretul asupra acțiunilor ei, sigur că da, însă mă tem că, de acum încolo, o asemenea strategie va face mai mult rău decât bine. Sunt prea multe variabile ca să nu ne încurcăm unii pe alții.

Farley se foiește în scaun. Ori nu este de acord, ori scaunul nu-i prea comod. Dar își ține gura și îl lasă pe Davidson să continue.

— Prin urmare, în interesul transparenței, mi se pare potrivit ca domnișoara Barrow să-și descrie în detaliu captivitatea tuturor părților interesate. Iar apoi eu am să răspund tuturor întrebărilor pe care le aveți în legătură cu persoana mea, țara mea și drumul pe care îl avem de parcurs.

Am citit în cărțile de istorie ale lui Julian despre conducători aleși, nu născuți. Aceștia și-au câștigat dreptul de a deține funcții înalte în stat printr-un cumul de însușiri – ceva putere, ceva inteligență, câteva promisiuni deșarte, câteva intimidări. Davidson a fost ales de poporul său să conducă așa-numita Republică Liberă. Pe ce criterii, încă nu-mi dau seama. Are o atitudine fermă, vorbește hotărât și convingător. Și mi-e clar că e foarte inteligent. Plus că-i genul acela de bărbat care se face mai chipeș pe măsură ce înaintează în vârstă. E de înțeles de ce oamenii l-au ales tocmai pe el.

— Domnișoară Barrow, putem începe oricând doriți.

Spre marea mea mirare, nu Cal mă apucă de mână, ci Farley. Mă strânge ușor, ca să mă liniștească.

Încep cu începutul. De unde altundeva aș putea începe?

Vocea îmi tremură rău de tot când povestesc cum am fost obligată să mi-l amintesc pe Shade. Farley lasă ochii în jos. Durerea ei este la fel de intensă ca a mea. Merg cu tenacitate mai departe, ajungând la momentul când Maven, băiatul-rege, a transformat minciunile în arme și, folosindu-se de chipul meu și de vorbele lui, a reușit să ațâțe mulți oameni cu sângenou împotriva Gărzii Stacojii. Timp în care nebunia lui a devenit din ce în ce mai evidentă.

— Zicea că a lăsat goluri, le spun eu. Regina. S-a jucat cu mintea lui, i-a dezmembrat-o, a luat bucăți din ea, a pus altele la loc, l-a dat cu totul peste cap. Maven realizează că ceva nu-i în regulă cu el, dar crede că are o cale de urmat și nu vrea să se abată de la ea.

Simt un val de căldură de lângă mine. Chipul lui Cal nu exprimă nimic, dar privirea lui parcă găurește masa. Trebuie să am grijă ce spun.

Mama lui i-a răpit dragostea pentru tine, Cal. Maven te-a iubit. Și o știe. Doar că dragostea asta nu mai există și nu va mai

exista niciodată. Însă aceste cuvinte nu vor fi auzite niciodată nici de Davidson, nici de colonel și nici măcar de Farley.

Reprezentanții Montfortului par mai interesați de vizita prinților din Piedmont. Ciulesc urechile când pomenesc despre Daraeus și Alexandret și atunci le povestesc toate detaliile. Ce întrebări au pus, ce atitudine aveau, ba chiar și cum erau îmbrăcați. Când rostesc numele „Michael” și „Charlotta”, prințul și prințesa dispăruți, Davidson își țuguie buze.

Simt că mă cuprinde un soi de amorțeală. Încep să vorbesc tărăgănat. Rebeliunea Înaltelor Case. Evadarea lui Jon. Tentativa de asasinat asupra lui Maven. Rana din gâtul lui din care țâșnea sânge argintiu. Alt interogatoriu, de data asta alături de femeia din Casa Haven. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Maven cu adevărat descumpănit – când sora lui Elane și-a exprimat credința față de un alt rege. Cal. Această mărturisire a dus la exilarea mai multor curteni.

— Am încercat să-l despart de Casa Samos. Știam că sunt cei mai puternici aliați care i-au mai rămas, așa că am profitat de slăbiciunea lui pentru mine. Și i-am spus că Evangeline mă va ucide atunci când va ajunge soția lui.

Toate piesele jocului se așază la locurile lor. Mi se aprind obrajii când las să se înțeleagă că eu am fost motivul acestei alianțe mortale.

— Cred că din cauza asta a ajuns să-și caute o altă mireasă în Ținutul Lacurilor.

Julian mă întrerupe.

— Volo Samos căuta deja o scuză ca să se desprindă de Maven. Anularea logodnei a fost doar ultima picătură. Și presupun că negocierile cu lacuștrii datau de mai multă vreme decât îți imaginezi tu.

Schițează un zâmbet. Chiar dacă știu că minte, tot mă simt puțin mai bine.

Îmi înșir amintirile din turneul de încoronare al lui Maven – paradă de proporții exagerate, tocmai pentru a ascunde tratativele cu lacuștrii. Abrogarea Măsurilor, încheierea războiului cu Ținutul Lacurilor, logodna cu Iris. Pași atent plănuiți pentru a câștiga simpatia supușilor, pentru a-i fi recunoscut meritul de a fi pus capăt unui război, fără a-i șterge urmele.

— Nobilii argintii au revenit la Curte înainte de nuntă, dar Maven m-a ținut izolată cea mai mare parte a timpului. Și apoi a

urmat ceremonia. Și alianța cu lacuștrii a fost pecetluită. A urmat furtuna – furtuna voastră. Maven și Iris au fugit la trenul subteran.

Toate astea s-au întâmplat ieri. Dar mie mi se pare că îmi amintesc un vis mai vechi. Adrenalina îmi încețoșează amintirile despre luptă, transformându-le în pete colorate, durere și teamă.

— Paznicii mei m-au dus înapoi în palat.

Ezit. Nici acum nu-mi vine să cred că Evangeline a făcut ce a făcut.

— Mare? mă îndeamnă Cal să continui, pe un ton blând.

Cum blândă îi este și mângâierea. E la fel de curios ca toți ceilalți.

Mi-ar fi mai ușor să-i vorbesc doar lui. Numai el poate înțelege cât de stranie a fost eliberarea mea.

— Evangeline Samos ne-a oprit. I-a ucis pe arveni și mi-a... mi-a dat drumul. M-a ajutat să scap. Nici acum nu știu de ce.

O tăcere profundă se lasă peste cei din jurul mesei. Rivala mea de moarte, fata care a amenințat că mă va ucide cu prima ocazie, ființa aceea cu inima din oțel rece... datorită ei sunt acum aici. Julian nu încearcă să-și ascundă surprinderea, iar sprâncenele lui subțiri se ridică până aproape de linia părului. Însă Cal nu pare deloc mirat. Trage aer adânc în piept. Oare se simte... mândru?

Nu mai am putere să ghicesc. Și nici să descriu în amănunt felul în care a murit Samson Merandus, după ce ne-a instigat pe mine și pe Cal unul împotriva celuilalt, până când, în cele din urmă, l-am ars de viu.

— Restul îl știți, termin eu, epuizată.

Parcă vorbesc de zeci de ani.

Premierul Davidson se ridică. Mă aștept la alte întrebări, dar el se duce la un bufet și îmi toarnă un pahar cu apă. Nu mă ating de el. Mă aflu într-un loc necunoscut, condus de străini. Nu mi-a rămas prea multă încredere de oferit și n-am de gând s-o irosesc pe un om pe care acum îl văd pentru prima oară.

— E rândul nostru? întreabă Cal.

Se apleacă peste masă, nerăbdător să pună întrebările care ne macină.

Davidson înclină capul. Ține buzele strânse într-o expresie neutră.

— Bineînțeles. Probabil că vă întrebați ce căutăm în Piedmont, într-o bază a aviației regale.

Pentru că nimeni nu-l oprește, Davidson începe să explice:

— După cum bine știți, Garda Stacojie a fost înființată în Ținutul Lacurilor și s-a infiltrat în Norta în ultimul an. Domnul colonel Farley și doamna general Farley au avut un aport deosebit la ambele acțiuni și profit de ocazie să le mulțumesc pentru strădaniile lor.

Dă din cap către fiecare dintre cei doi.

— La ordinele Comandamentului vostru, alți agenți au întreprins o campanie similară și în Piedmont. S-au infiltrat, au manipulat, i-au înlăturat pe conducători. De fapt, aici s-au întâlnit pentru prima dată agenții din Montfort cu cei ai Gărzii Stacojii. Trebuie să vă spun că, până anul trecut, organizația voastră ni se părea o legendă. Însă am aflat că este foarte reală și că avem un scop comun. Aidoma compatrioților voștri, și noi dorim să-i alungăm de la putere pe asupritorii argintii și să ne extindem republica democrată.

— Mie mi se pare că ați făcut-o deja, spune Farley.

Cal îngustează ochii.

— Cum?

— Ne-am concentrat eforturile asupra Piedmontului din cauza organizării lui precare. Mulți prinți și multe prințese își guvernează domeniile într-o atmosferă destul de instabilă, sub conducerea unui înalt prinț, ales din rândurile lor. Unii controlează regiuni mai întinse, alții, doar un oraș sau câțiva kilometri de teren agricol. Puterea este șubredă, schimbătoare. În prezent, prințul Bracken din Ținutul de Șes se află la conducerea Piedmontului. Este cel mai puternic argintiu din țară, cu cele mai mari teritorii și cele mai multe resurse.

Davidson trece cu degetele peste steaua purpurie din emblema de pe perete.

— Aceasta este stema celei mai mari dintre cele trei fortărețe pe care le stăpânește Bracken. Acum ne-a fost cedată nouă, ca să o folosim cum credem de cuviință.

— Lucrați cu Bracken? întreabă Cal, uluit la culme.

— El lucrează *pentru* noi, răspunde mândru Davidson.

Mi se învârtește capul. Un argintiu de sânge regesc acționează în numele unei țări care vrea să-l spolieze? Absurd. Dar imediat îmi amintesc cine stă lângă mine.

— Prinții l-au vizitat pe Maven din partea lui Bracken. M-au interogat pentru că așa le-a cerut el.

Mă uit printre gene la premier.

— Tu le-ai spus să facă asta?

Doamna general Torkins se foiește pe scaun și își drege glasul.

— Daraeus și Alexandret i-au jurat credință pe viață lui Bracken. Noi n-am știut de întâlnirea lor cu regele Maven, până când am aflat despre moartea lui Alexandret în timpul tentativei de asasinat.

— Iar acum, datorită ție, știm ce s-a întâmplat acolo, adaugă Salida.

— Și prințul care a supraviețuit? Daraeus? Este împotriva voastră…

Davidson clipește rar. Nu reușesc să-i citesc nimic în privire.

— A fost împotriva noastră.

— O! șoptesc eu, imaginându-mi metodele prin care a putut fi ucis prințul din Piedmont.

— Și ceilalți? vrea să știe colonelul. Michael și Charlotta. Prințul și prințesa care au dispărut.

— Copiii lui Bracken, spune Julian pe un ton sugrumat.

Mi se face rău.

— I-ați răpit copiii? Ca să-l forțați să coopereze?

— Un băiat și o fetiță în schimbul controlului asupra Piedmontului? spune cu dispreț Torkins. Un târg foarte bun. Gândește-te doar la câte vieți am fi putut pierde în luptă. Pe când așa, Montfortul și Garda Stacojie au obținut o victorie însemnată.

Mi se strânge inima când mă gândesc la cei doi copii. Nu contează că au sânge argintiu. Sunt ținuți în captivitate pentru ca tatăl lor să se supună. Davidson îmi citește sentimentele pe chip.

— Avem grijă de ei. Le dăm tot ce le trebuie.

Luminile din tavan tremură ca aripile unei molii în bătaia vântului.

— O celulă rămâne tot o celulă, indiferent cum o împodobești, mârâi eu.

Premierul nici nu clipește.

— Și războiul tot război rămâne, Mare Barrow. Indiferent cât de bune ți-ar fi intențiile.

Scutur din cap.

— Mare păcat! V-ați salvat soldații doar ca să-i trimiteți să elibereze o singură persoană. I-ați salvat și după aia i-ați trimis la moarte sigură. Și ăsta a fost un târg bun? Viețile lor în schimbul vieții mele?

— Care este ultimul bilanț al victimelor, doamnă general Salida? întreabă premierul.

Femeia relatează din memorie:

— Dintre cei o sută doi înfocați recrutați în ultimele câteva luni în armata Nortei, șaizeci au fost prezenți la nuntă în calitate de gărzi speciale. Au fost salvați toți șaizeci și au dat raportul azi-noapte.

— Salvarea lor se datorează în mare parte doamnei general Salida, care s-a aflat alături de ei, adaugă Davidson, punând mâna pe umărul musculos al femeii. Dacă te punem și pe tine la socoteală, înseamnă că am salvat șaizeci și unu de înfocați din ghearele regelui tău. Fiecare va primi casă și masă și i se va oferi posibilitatea de a alege între civilie și armată. În plus, am reușit să luăm cu noi o mare parte din tezaurul nortan. Războaiele nu sunt ieftine.

Se oprește o clipă, apoi mă întreabă:

— Ți-am răspuns la întrebare?

Teama asta de care nu reușesc să scap se combină cu un sentiment de mare ușurare. Atacul asupra Archeonului nu s-a întâmplat doar din cauza mea. Nu am fost scăpată de un dictator, doar ca să ajung în mâinile altuia. Niciunul dintre noi nu știe ce planuri are Davidson, dar important este că nu seamănă cu Maven. Are sângele roșu.

— Însă cu mai doresc să te întreb ceva, dacă nu te superi, continuă premierul. Ce crezi, domnișoară Barrow, regele Nortei este îndrăgostit de tine?

Nici nu mai știu câte pahare am spart de pereții palatului lui Maven. Îmi vine să mai sparg câteva și acum.

— Nu știu.

O minciună. Singura pe care o am la îndemână.

Însă Davidson nu-i un om ușor de dus de nas. Ochii îi sclipesc amuzați. Reflectă lumina și se fac aurii, apoi iar căprui și din nou aurii. Ca soarele deasupra unui câmp cu grâu pârguit.

— Ești singura persoană care poate avea o opinie avizată în sensul acesta.

Furia mă arde pe dinăuntru ca focul iadului.

— Ce crede Maven că ar fi dragoste nu are nicio legătură cu sentimentul real.

Îmi trag într-o parte gulerul cămășii, arătându-le stigmatul. Litera *M* – clară ca lumina zilei. Ochii tuturor îmi studiază pielea, observând atent marginile ridicate ale cicatricei sidefii, carnea arsă. Davidson se uită la dârele lăsate de foc și eu simt atingerea lui Maven în privirea lui.

— Ajunge! gâfâi eu, acoperindu-mă.

Premierul dă din cap.

— În regulă. Am să te rog să...

— Nu. Vreau să spun că mi-a ajuns toată povestea asta. Am nevoie de... timp.

Înăbușindu-mi un oftat amar, mă ridic de la masă. Scaunul zgârie parchetul și zgomotul lui răsună prelung în tăcerea care s-a lăsat brusc. Nu mă oprește nimeni. Toți stau și se uită la mine cu milă. De data asta, mila nu-mi mai displace. Îmi îngăduie să plec de aici.

Aud din spate un alt scrâșnet de scaun. Nu trebuie să mă uit ca să știu că este al lui Cal.

La fel cum mi s-a întâmplat în avion și acum simt că lumea se strânge în jurul meu și mă sufocă. Și imediat se lărgește și mă copleșește. Coridoarele, aidoma acelora din Palatul Focului Alb, se întind în fața mea într-o linie nesfârșită. Luminile pulsează în tavan. Mă agăț de senzația aceasta, sperând că va reuși să mă aducă cu picioarele pe pământ. *Ești în siguranță*; *ești în siguranță*; *s-a terminat*. Însă nu sunt capabilă să-mi controlez gândurile și picioarele mi se mișcă fără să le îndemn eu. Mă poartă în jos pe trepte, peste un prag. Și mă duc într-o grădină plină de flori parfumate. Cerul senin mi se pare un chin insuportabil. Aș vrea să plouă. Să mă purifice ploaia.

Simt mâna lui Cal pe ceafă. Mă dor cicatricele sub atingerea lui. Căldura lui îmi pătrunde în mușchi, încercând să-mi alunge durerea. Îmi apăs ochii cu podul palmelor. Parcă-i puțin mai bine. Nu mai văd nimic. Nici măcar pe Maven sau palatul lui sau cătușele alea blestemate.

Ești în siguranță; *ești în siguranță*; *s-a terminat*.

Mi-ar fi ușor să rămân în întunericul ăsta, să mă înec în el. Dar îmi iau încet mâinile de la ochi și mă forțez să mă uit la soare. Efortul este mai mare decât mi-aș fi închipuit. Nu-i mai permit

lui Maven să mă țină prizonieră nicio secundă în plus. Nu vreau să trăiesc astfel.

— Să te duc acasă? mă întreabă Cal în șoaptă, în timp ce-mi masează locul dintre gât și umeri. Dacă vrei, putem merge pe jos, ca să ai timp să-ți revii.

— Nu-i mai dau nicio clipă din timpul meu!

Mânioasă, mă întorc și-mi ridic bărbia ca să-l pot privi pe Cal în ochi. El nu se clintește din loc. Are răbdare cu mine. Răspunde emoțiilor mele, lăsându-mă să preiau inițiativa. După atâta vreme petrecută la discreția altora, mă simt minunat să știu că cineva îmi permite să aleg ce urmează să fac.

— Deocamdată nu vreau să mă întorc.

— Bine.

— Dar nu vreau nici să rămân aici.

— Nici eu.

— Și nu vreau să vorbesc despre Maven, despre politică sau război.

Vocea îmi răsună printre frunzele copacilor. Parcă aș fi un copil răzgâiat. Însă Cal dă din cap. Acum și el pare un copil, cu păr vâlvoi și haine simple. Fără uniformă, fără echipament militar. Doar o cămașă subțire, pantaloni, ghete și brățările, pe care nu și le dă jos niciodată. Într-o altă viață, ar părea un om normal. Îl privesc lung, așteptându-mă să-l văd pe Maven sub trăsăturile lui. Nu-l văd. Însă îmi dau seama că bărbatul din fața mea nu prea mai seamănă nici cu Cal. Grijile ultimelor șase luni l-au distrus și pe el.

— Te simți bine? îl întreb.

I se moleșesc umerii, relaxându-se ușor. Clipește nedumerit. Cal nu este genul de om pe care să-l poți prinde pe picior greșit. Oare i-o fi păsat cuiva ce se întâmplă cu el din ziua plecării mele?

După o pauză lungă, oftează adânc.

— Curând. Așa sper.

— Și eu.

Pe vremuri, grădina asta a fost îngrijită de verdieni. Numeroasele straturi de flori șerpuiesc printre resturile năpădite de buruieni ale fostului decor. Acum stăpână atotputernică este natura. Flori de diferite culori se amestecă unele cu altele, mucegăiesc și mor sau înfloresc iarăși, după cum au chef.

— Scuze că vă deranjez într-un moment nepotrivit, dar vreau să vă iau niște mostre de sânge.

Mă apucă râsul auzind cererea directă a lui Julian. S-a oprit la marginea grădinii ca să nu ne tulbure. Traversez spațiul verde în goana mare și îl îmbrățișez. Mă strânge fericit în brațe.

— Nimeni altcineva nu ne-ar vorbi așa, îi spun eu, în chicotelile amuzate ale lui Cal. Plus că îți sunt datoare.

Julian înclină nedumerit capul într-o parte.

— Cum adică?

— Am găsit în Palatul Focului Alb niște cărți care ți-au aparținut.

Nu mint, dar îmi aleg cu grijă cuvintele. N-are niciun rost să-l rănesc și mai mult pe Cal. Nu trebuie să știe că Maven mi-a dat cărțile alea. N-am de gând să-i dau speranțe false în legătură cu fratele lui.

— Cu ajutorul lor mi-a trecut mai ușor… timpul.

Amintirea captivității mele îi șterge lui Cal zâmbetul de pe buze, însă Julian nu ne lasă să stăruim asupra suferințelor de atunci.

— Înseamnă că înțelegi ce încerc să fac, spune el repede.

Acum bag de seamă că, în ciuda aerului vesel, ochii i-au rămas foarte serioși.

— Înțelegi, Mare, da?

— Nu este alesul zeilor, ci este blestemat de ei, murmur eu, amintindu-mi cuvintele pe care le-a notat într-o carte demult uitată.

— Ai de gând să descoperi de unde venim și de ce suntem așa cum suntem.

Julian își încrucișează brațele.

— Nu știu dacă am să descopăr, dar cu siguranță că am să încerc.

DOUĂZECI ȘI DOI

Mare

Fiecare dimineață începe în același fel. Nu pot să rămân în dormitor; păsările mă trezesc mereu foarte devreme. Și bine fac. Mai încolo o să se facă mult prea cald și n-o să mai pot alerga prin baza militară. Mă simt în siguranță aici – este un loc bine protejat, cu hotarele păzite în permanență de gărzi din Montfort și din Piedmont. Soldații din Piedmont sunt toți roșii, evident. Davidson știe că Bracket, prințul-marionetă, ar putea complota în taină împotriva noastră și, drept urmare, a interzis accesul tuturor argintiilor în bază. De fapt, cu excepția celor pe care îi cunosc deja, n-am văzut niciun alt argintiu. Toți cei înzestrați cu talente sunt oameni cu sângenou sau înfocați, cum li se zice prin părțile astea. Iar dacă Davidson nu minte și chiar are de partea lui și argintii, eu nu am văzut niciunul.

Îmi leg strâns șireturile de la pantofi. Afară este o ceață deasă, care se încolăcește printre casele din cărămidă de pe stradă. Deschid ușa și zâmbesc cu toată gura atunci când aerul rece mă izbește drept în față. Miroase a ploaie cu tunete.

Așa cum era de așteptat, Cal stă pe ultima treaptă, cu picioarele întinse pe trotuarul îngust. Și acum îmi tresaltă inima în piept când îl văd. Dă să mă salute, în schimb cască cu poftă, mai să-și disloce falca.

— Ce faci, măi, soldat? îl muștruluiesc eu. Dormi în post?

— Dorm și eu pe unde pot.

Se preface că ar fi supărat, dar scoate limba la mine.

— Du-te și te culcă în patul tău de campanie din cazarmă. Nu înțeleg de ce insiști să stai acolo. Ți-ar fi mai bine dacă te-ai muta într-o casă de pe Strada Ofițerilor sau dacă ai renunța de tot să mai alergi cu mine în fiecare dimineață, ridic eu din umeri, cu un zâmbet viclean.

La fel îmi zâmbește și Cal și mă apucă de poalele tricoului ca să mă tragă spre el.

— Nu-mi insulta patul, mormăie el.

Și imediat mă sărută pe buze. Și pe obraz. Și pe gât. Fiecare atingere a buzelor lui îmi stârnește focuri delicios de ispititoare pe sub piele.

Cu părere de rău, îi împing capul într-o parte.

— S-ar putea să te împuște tata de la geam dacă mai continui.

— Bine, bine.

Dacă nu l-aș cunoaște, aș zice că îi este frică de tata. Ideea e cum nu se poate mai comică. Un prinț argintiu, un general, care poate aduce iadul pe pământ doar pocnind din degete, se teme de un roșu bătrân și șchiop.

— Haide să ne încălzim.

Ne apucăm de exerciții. Cal cu mai multă conștiinciozitate decât mine. Îmi găsește cusururi la fiecare mișcare și mă ceartă cu blândețe.

— Nu te repezi ca nebuna. E o fandare, nu un salt mortal. Nu te mai legăna atâta. Ușurel. Încet.

Dar eu nu mai am răbdare, de-abia aștept să alerg. În cele din urmă, se lasă păgubaș. Îmi face semn din cap și pornim.

La început, ritmul alergării este degajat. Mă înviorează pașii ăștia care miros a libertate. La fel și aerul curat, ciripitul păsărilor, ceața care mă mângâie cu degetele ei umede. La fel și respirația mea regulată. La fel și bătăile tot mai accelerate ale inimii mele. Când am alergat prima oară prin bază, am fost nevoită să mă opresc și să plâng de fericire. Pur și simplu n-am mai putut să mă stăpânesc. Cal impune cadența, împiedicându-mă s-o iau la goană și să fug până îmi cedează plămânii. Primii doi kilometri trec ușor. Am ajuns la zidul care mărginește baza. Jumătate este făcut din piatră, iar cealaltă jumătate, din lanțuri cu sârmă ghimpată. La capăt vedem câțiva soldați patrulând. Soldați din Montfort. Ne văd și ne salută. S-au obișnuit cu traseul nostru după astea două săptămâni de când ne văd în fiecare dimineață. În zare se văd și alți soldați care fac jogging, numai că noi nu vrem să alergăm împreună cu ei, conduși de sergenții care urlă întruna. Așa ceva nu-i de mine. Cal este suficient de exigent. Și mă bucur. Davidson nu mă zorește să aleg între „civilie și armată”. De fapt, nici nu l-am mai văzut din ziua când i-am dat raportul, deși locuiește în bază, alături de noi toți.

Următorii cinci kilometri sunt mai grei. Cal imprimă un ritm mai rapid. Iar afară este foarte cald, chiar dacă e devreme.

Ceața se risipește, dar se adună norii și atmosfera devine înăbușitoare. Simt pe buze gustul sărat al transpirației. Mă șterg pe față cu poalele tricoului. Și lui Cal îi este cald și își scoate tricoul. Și-l îndeasă la betelia pantalonilor strâmți de trening. Primul meu gând este să-l avertizez că o să-l ardă soarele. Al doilea este să mă opresc și să-i admir mușchii bine definiți și abdomenul gol. Dar încerc să mă concentrez la traseul din fața mea și mă forțez să mai alerg un kilometru. Și încă unul. Și încă unul. Mi-e greu: mă zăpăcește sunetul respirației lui Cal.

Ocolim păduricea care separă cazărmile și Strada Ofițerilor de aerodrom. De la câțiva kilometri se aude bubuit de tunet. Cal ridică mâna și mă oprește. Se întoarce cu fața, mă apucă de umeri și se apleacă spre mine. Mă privește pătrunzător cu ochii lui de culoarea bronzului. Caută ceva. Tunetul se aude iarăși. Mai aproape, de data asta.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, cuprins de îngrijorare.

Întinde mâna și îmi mângâie cicatricele de pe gât, înroșite din cauza efortului.

— Liniștește-te!

— Nu-i vina mea, zâmbesc eu spre norii negri de furtună. Când e prea cald și e prea multă umezeală în atmosferă, apar furtunile care…

Începe să râdă.

— Bine, am priceput. Mulțumesc!

— … ne strică alergarea, închei eu supărată.

Îl apuc de mână. Zâmbetul larg îi încrețește colțurile ochilor. Furtuna se apropie și eu simt bătăile inimii ei electrice. Pulsul meu se domolește și începe să bată în același ritm. Dar nu mă las cuprinsă în mrejele ei seducătoare.

Însă nu pot controla ploaia, care începe să cadă deodată peste noi. Dacă nu eram destul de udă de la transpirație, acum ploaia mă face leoarcă. Răceala ei ne șochează pe amândoi. Mai mult pe Cal.

Ies aburi din pielea lui dezgolită, acoperindu-i pieptul și brațele într-o ceață cenușie. Picăturile de ploaie sfârâie la contactul cu trupul lui. Fără să mă gândesc, mă lipesc de el înfiorată din cap și până în picioare.

— Ar trebui să ne întoarcem, șoptește Cal cu bărbia lipită de creștetul meu.

Vocea lui îmi reverberează în piept. Îi simt sub palme bătăile accelerate ale inimii, în contrast cu expresia lui calmă.

Ceva mă împiedică să fiu de acord cu el. Un alt șoc mă zguduie pe dinăuntru. Un șoc pe care nu mi-l pot explica.

— Așa zici tu? murmur eu, așteptându-mă ca ploaia să-mi înăbușe vocea.

Mă strânge mai tare în brațe. A auzit.

Copacii sunt tineri. Ramurile lor, pline cu frunze, nu sunt suficient de lungi ca să ne adăpostească prea bine de urgia care cade din cer. Dar ne ascund de vederea oricui ar trece pe stradă. Tricoul meu aterizează în noroi. Acum suntem la egalitate. Stropii mari ai ploii îmi alunecă pe nas, pe șira spinării și pe brațele încolăcite în jurul gâtului lui. Mâini fierbinți îmi masează spatele, încântător contrast față de apa rece. Degetele lui aleargă de-a lungul coloanei mele, apăsând fiecare vertebră. Îl imit și încep și eu să-i număr coastele. Tremură, dar nu de la ploaie, ci de la unghiile mele care-i zgârie pielea. Îmi răspunde, mușcându-mă ușor de maxilar, până ajunge la ureche. Închid ochii o clipă. Senzația este copleșitoare, ca un foc de artificii, un trăsnet, o explozie.

Furtuna de apropie și mai mult. De parcă ar fi atrasă de noi.

Îmi trec degetele prin părul lui Cal și îl trag mai aproape de mine. Mai aproape. Mai aproape. Și mai aproape. Are gust de sare și fum. Și mai aproape. Mai vreau.

— Ai mai făcut asta?

Ar trebui să mă tem, însă doar apa rece mă face să tremur.

Își dă capul pe spate și eu scâncesc de supărare că s-a dezlipit de mine.

— Nu, șoptește el, fără să mă privească în ochi.

Stropi de ploaie i se anină de gene. Încleștează maxilarele, de parcă i-ar fi jenă.

Ăsta este Cal: îl apucă rușinea dintr-un asemenea motiv. Întotdeauna vrea să știe ce se află la capătul drumului, vrea să știe răspunsul la întrebarea pe care încă nu a pus-o. Îmi vine să râd.

Bătălia asta este diferită. Nu există instrucție pentru așa ceva. Și, în loc să ne îmbrăcăm armurile, ne aruncăm și restul de haine de pe noi.

După șase luni în care am stat alături de fratele lui, punându-mă în slujba unei cauze ticăloase, nu mă tem acum să mă

dăruiesc omului pe care îl iubesc. Chiar și aici, în noroi. Fulgerele scapără pe cer și în spatele ochilor mei închiși. Toate terminațiile mele nervoase se trezesc la viață. Am nevoie de toată concentrarea de care sunt capabilă ca să nu explodez și să-i fac vreun rău lui Cal.

Pielea lui încinsă pare și mai deschisă la culoare decât a mea. Își desface cu dinții brățările scăpărătoare și le aruncă în tufe.

— Mulțumesc culorilor mele că ne-au dat ploaia asta, murmură el.

Eu simt cu totul altceva. Parcă am luat foc.

•

Nu vreau să mă duc acasă plină toată de noroi și nici în cazarma unde locuiește Cal nu pot să mă spăl, dacă nu cumva doresc să fac duș împreună cu încă vreo zece soldați. Așa că mergem spre spitalul din baza militară, o clădire masivă, îmbrăcată în iederă.

— Parcă ai fi o tufă, zâmbește el exaltat, culegându-mi frunzele din păr.

— Exact asta trebuie să spui acum.

Chicotește.

— De unde știi?

— Păi…, evit eu să-i răspund și intru repede.

Spitalul este aproape pustiu la ora asta. Nu vedem decât câteva infirmiere și doctori și foarte puțini pacienți. Datorită tămăduitorilor, prezența personalului medical nu este necesară decât în cazul bolilor cronice sau al rănilor extrem de complicate. Străbatem în tăcere coridoarele din beton, sub lumina neclară a neoanelor. Mie încă îmi mai ard obrajii și în mintea mea se duce o adevărată luptă. Instinctul îmi spune să-l bag pe Cal în cea mai apropiată cameră și să încui ușa în urma noastră. Bunul-simț îmi zice să nu o fac.

Credeam că o să fie altfel. Credeam că *eu* am să mă simt altfel. Mângâierile lui Cal nu au făcut să dispară amintirea atingerilor lui Maven, care sunt și acum la fel de dureroase ca ieri. Oricât aș încerca, nu am uitat prăpastia dintre noi. Niciun fel de dragoste nu-i va putea șterge greșelile, așa cum nu le va putea șterge nici pe ale mele.

Din fața noastră vine în mare grabă o infirmieră cu brațele pline cu pături. Se oprește surprinsă când dă cu ochii de noi.

— O! exclamă ea. Da’ repede te mai miști, domnișoară Barrow!

Obrajii mi se aprind și mai tare, iar Cal își maschează hohotul de râs printr-un acces de tuse.

— Poftim?

Infirmiera zâmbește.

— Tocmai ce am trimis un mesaj la tine acasă.

— Ce…?

— Urmează-mă, scumpo. Te duc la ea.

Infirmiera își proptește teancul cu așternuturi de șold și îmi face semn să mă iau după ea. Mă uit nedumerită la Cal. Nici el nu pricepe nimic. Ridică din umeri și pornește după femeie. Îmi pare ciudat de relaxat. Prudența lui de militar s-a evaporat brusc.

Mergem în spatele infirmierei, care sporovăiește entuziasmată cu accent de Piedmont, tărăgănat și dulce.

— Nu mai durează mult. Se reface repede. Soldat până în măduva oaselor, nu? Nu vrea să piardă timpul.

Coridorul se termină într-un salon mare, mai aglomerat decât restul spitalului. Ferestrele mari dau spre o altă grădină, acum întunecată și biciuită de ploaie. Clar: Piedmontul are o slăbiciune pentru flori. Pe fiecare latură a salonului sunt uși către alte camere. Una dintre ele este deschisă și pe ea se vânzolesc câteva infirmiere. Un soldat din Garda Stacojie stă de pază în prag, deși, sincer, mie nu mi se pare deosebit de atent la ce se întâmplă în jur. Este mult prea devreme și tânărul e pe jumătate adormit, pe jumătate amețit de mișcările eficiente și silențioase ale infirmierelor.

În schimb, Sara Skonos e trează cât pentru doi. Nu apuc s-o strig pe nume, că și ridică la mine ochii ei cenușii, aidoma norilor de afară.

Julian nu s-a înșelat. Vocea ei este minunată.

— Bună dimineața! spune Sara.

E pentru prima oară când o aud vorbind.

Nu o cunosc prea bine, dar ne îmbrățișăm. Îmi mângâie brațele goale cu palmele, alinându-mi mușchii suprasolicitați. Se trage înapoi și îmi culege și ea o altă frunză din păr. Apoi îmi șterge cu sfială noroiul de pe umeri. Se uită pe sub sprâncene și la noroiul de pe pantalonii lui Cal. În atmosfera sterilă a spitalului, noi doi ieșim în evidență ca niște bube pline cu puroi.

Buzele Sarei schițează un zâmbet.

— Sper că v-ați bucurat din plin de alergarea asta matinală.

Pe Cal îl apucă tusea și în obraji îi apar bujori de un argintiu intens. Încearcă să-și șteargă pantalonii, dar nu reușește decât să întindă și mai mult pata care îl incriminează.

— Mda.

— Toate camerele de aici au câte o baie cu duș, spune Sara. Pot să cer să vi se aducă și niște haine de schimb. Dacă vreți.

Prințul lasă capul în jos ca să-și ascundă stinghereala. Și pleacă de lângă noi, făcând pe pardoseală urme ude de pași.

Îl las să se spele primul și rămân cu Sara. Chiar dacă un alt tămăduitor i-a redat limba, nu vorbește prea mult. Are metode mult mai bune prin care să comunice.

Îmi atinge din nou brațul și mă împinge ușor către ușa deschisă. Gândesc puțin mai coerent acum, când Cal nu se mai află lângă mine. Și fac toate legăturile. Mi se pune un nod în capul pieptului – și de mâhnire, dar și de emoție. Cât mi-aș dori să fie și Shade aici!

Farley stă în capul oaselor, sprijinită de perne. Fața îi este congestionată și o peliculă de transpirație îi acoperă fruntea. Afară nu mai tună, ci doar plouă torențial. Farley mă vede și izbucnește în hohote de râs. Dar imediat se crispează de durere. Sara se grăbește la ea și îi cuprinde obrajii în palmele-i vindecătoare. O infirmieră se foiește pe lângă perete, așteptând momentul când s-ar putea face utilă.

— Ai venit în fugă sau te-ai târât în vreun canal până aici? mă întreabă Farley peste capul Sarei.

Înaintez spre mijlocul camerei, cu mare grijă să nu murdăresc ceva.

— M-a prins furtuna.

— Normal că te-a prins, mormăie ea deloc convinsă. Cal era ăla de afară?

Acum mă fac și eu roșie la față.

— Da.

— Normal, repetă ea, lungind cuvântul.

Se uită cu atenție la mine, de parcă ar putea citi pe pielea mea ce am făcut în ultima jumătate de oră. Îmi vine să mă caut de amprente care i-ar da de bănuit. Apoi face un semn infirmierei. Femeia se apleacă spre ea, iar Farley îi șoptește ceva la ureche. Nu pot să prind niciun cuvânt: vorbește prea

repede și prea în taină. Infirmiera dă din cap și pleacă în grabă să-i aducă ce i-a cerut. Când trece pe lângă mine, îmi aruncă un zâmbet încordat.

— Poți să vii mai aproape. N-am să explodez. Nu încă, îmi zice Farley, cu ochii la Sara.

Tămăduitoarea îi adresează un surâs îndatoritor, îndelung exersat.

— Nu mai durează mult.

Mă apropii nesigură de pat. Aș putea-o lua de mână dacă aș vrea. Lângă pat sunt niște mașinării care pulsează încet. Mă hipnotizează cu ritmul lor regulat. Îmi e și mai dor de Shade. Curând îl vom avea printre noi pe copilul lui. Dar el nu se va mai întoarce niciodată. Nici măcar în copilul acela cu ochii lui, surâsul lui, numele lui. Copil asupra căruia nu-și va putea revărsa toată dragostea de tată.

— M-am gândit să-i spun Madeline.

Vocea lui Farley mă trezește din visare.

— Poftim?

— Așa o chema pe sora mea, spune ea cu timiditate, culegând niște scame invizibile de pe așternuturi.

— Aha.

Anul trecut am găsit în biroul colonelului o fotografie cu familia ei. Chiar dacă era destul de veche, n-aveai cum să nu-i recunoști pe Farley și pe tatăl ei, alături de două femei blonde – mama și sora. Toți semănau între ei: aceiași umeri lați, aceeași constituție atletică, aceiași ochi albaștri și duri ca oțelul. Sora lui Farley era cea mai mică, trăsăturile ei erau în formare.

— Sau Clara. După mama mea.

Dacă vrea să-mi spună toate lucrurile astea, o voi asculta cu dragă inimă. Dar în niciun caz n-am de gând să mă bag în sufletul ei. Așa că nu spun nimic și o las să continue.

— Au murit amândouă acum câțiva ani. Acasă, în Ținutul Lacurilor. Pe vremea aia Garda Stacojie nu era atât de precaută și unul dintre agenții noștri, care știa prea multe, a fost prins.

Din când în când o expresie de durere îi umbrește chipul – durere provocată atât de amintiri, cât și de starea în care se află.

— Satul nostru era mic, nebăgat în seamă de mai-marii zilei, lipsit de importanță. Locul perfect pentru dezvoltarea unei organizații cum este Garda. Până când agentul acela, torturat

îndelung, a cedat și i-a dezvăluit numele. Însuși regele din Ținutul Lacurilor a condus atacul împotriva satului nostru.

Mi-l aduc vag aminte. Un bărbat mărunt, tăcut și periculos ca o apă liniștită. Orrec Cygnet.

— Tata și cu mine eram plecați când a înălțat malurile râului Hud și a tras apă din golf ca să ne inunde satul și să-l șteargă astfel de pe harta regatului său.

— S-au înecat, murmur eu.

Vocea lui Farley nu șovăie nicio clipă.

— Toți roșii din țară s-au înfuriat când au auzit asta. Tata a umblat prin sate și orașe, povestind oamenilor ce s-a întâmplat. Iar Garda a înflorit.

Acum Farley se încruntă, furioasă.

— „Măcar au murit cu un scop”, spunea el. „Ce bine-ar fi să avem și noi norocul lor”.

— Eu zic că-i mai bine să trăiești cu un scop, îi împărtășesc eu concluzia lecției învățate pe propria-mi piele.

— Da, chiar așa. Chiar așa…

Acum Farley mă apucă de mână.

— Ia spune, cum te-ai acomodat?

— O iau încet.

— Asta nu-i rău.

— Familia mea stă acasă mai tot timpul. Julian vine în vizită când nu se îngroapă în laborator. Kilorn e și el mereu acolo. În fiecare zi vine câte o infirmieră ca să facă exerciții cu tata, să-l ajute să se reobișnuiască cu piciorul cel nou. Să știi că a început să se descurce foarte bine, adaug eu, aruncând o privire spre Sara, care stă tăcută într-un colț.

Tămăduitoarea radiază de bucurie.

— Nu-și manifestă emoțiile, dar îmi dau seama că este fericit.

— Te-am întrebat ce mai faci tu, nu familia ta, spune Farley și mă lovește ușor cu degetul în încheietura mâinii.

Tresar, amintindu-mi de greutatea cătușelor.

— Uite, de data asta, îți dau voie să te văicărești, fetițo cu fulgerele.

Oftez.

— Nu… nu mai pot să stau singură într-o cameră cu ușa închisă. Nu mai pot…

Îmi trag foarte încet mâna din strânsoarea ei.

— Nu suport să simt nimic pe încheieturile mâinilor. Îmi aduc aminte de cătușele lui Maven. Și nu mai am încredere. Mi se pare că toată lumea mă minte.

I se întunecă privirea.

— Ăsta nu-i neapărat un lucru îngrozitor.

— Știu, șoptesc eu.

— Și Cal?

— Ce-i cu Cal?

— Ultima oară când v-am văzut împreună, înainte… de toată povestea asta, mai aveați puțin și vă luați la bătaie.

La câțiva centimetri distanță de cadavrul lui Shade.

— Înțeleg că v-ați împăcat.

Îmi aduc aminte de momentul acela. N-am discutat despre el. Bucuria mea, bucuria noastră față de salvarea mea l-a dat la o parte, l-a făcut uitat. Dar acum mi se redeschide rana aceea veche. Încerc să mă justific.

— Cal este încă aici, alături de noi. A ajutat Garda să atace Archeonul; a condus atacul asupra fortăreței Corvium. Am vrut să aleagă de care parte vrea să fie și uite că a ales.

O altă amintire îmi dă acum târcoale. *Alege-mă pe mine*! *Alege zorii zilei*!

— M-a ales pe mine.

— I-a trebuit cam mult timp.

Nu pot s-o contrazic. Dar bine că acum nu mai poate da înapoi. Cal este membru al Gărzii Stacojii. Maven a avut grijă să afle toată țara lucrul ăsta.

— Trebuie să mă spăl. Dacă mă văd frații mei în halul ăsta…

— Du-te.

Farley se foiește pe perne, încercând să se așeze într-o poziție mai confortabilă.

— Până vii tu de la baie, s-ar putea să fii mai bogată cu o nepoțică sau un nepoțel.

Bucuria asta e dulce-amară. De dragul lui Farley, mă forțez să zâmbesc.

— Mă întreb dacă… va semăna cu Shade.

Este clar ce vreau să spun. Nu mă refer la înfățișare, ci la talent. Oare copilul lor va fi un om cu sângenou așa cum a fost Shade și cum sunt eu? Oare așa funcționează mutația asta a sângelui?

Farley înțelege și ridică din umeri.

— Deocamdată nu s-a teleportat din mine. Deci, cine știe?

Infirmiera revine cu o cană mică. Mă dau la o parte ca să-i fac loc, însă ea spre mine vine, nu spre Farley.

— Doamna general mi-a cerut să-ți dau asta, îmi spune ea, întinzându-mi cana.

Înăuntru se află o singură pastilă. Albă, simplă.

— Tu hotărăști, îmi spune Farley, privindu-mă cu gravitate și apăsându-și mâinile pe burtă.

Nu ezit deloc. Înghit pilula cu ușurință.

•

Nu după multă vreme mi se naște nepoata. Mama nu permite nimănui altcuiva să o țină pe Clara în brațe. Susține că îl vede pe Shade în bebelușul nou-născut. Mie treaba asta mi se pare practic imposibilă. Fetița seamănă mai degrabă cu o roșie uscată decât cu fratele meu.

Fericită la culme, toată familia Barrow s-a strâns în salonul de spital. Cal a plecat să-și continue exercițiile. N-a vrut să deranjeze un moment de familie. Și n-a vrut să mă sufoce cu prezența lui.

Kilorn stă alături de mine, ghemuit pe un scăunel lângă fereastră. Ploaia s-a mai domolit.

— Bună vreme de pescuit, spune el, privind spre cerul cenușiu.

— Of, nu te apuca și tu să te vaiți de vremea de afară.

— Măi, da’ sensibilă mai ești!

— Ai zilele numărate, Warren.

Îl umflă râsul.

— Cred că acum toți le avem.

Rostite de oricine altcineva, vorbele astea ar fi fost de rău augur. Dar eu îl cunosc mult prea bine pe Kilorn ca să mă supăr. Îi dau un pumn în umăr și îl întreb:

— Cum merge instrucția?

— Păi, Montfortul are zeci de soldați cu sângenou, toți instruiți. Unii au talente complementare – Darmian, Harrick, Farrah și alți câțiva. Acum și le perfecționează cu mentorii lor. Când Cal nu poate, fac eu instrucție cu Ada și copiii. Au nevoie să vadă un chip cunoscut.

— Înseamnă că nu-ți mai rămâne timp de pescuit?

Chicotește, aplecându-se ca să-și sprijine coatele pe genunchi.

— Nu, nu prea. Știi, nu puteam să sufăr să mă scol cu noaptea în cap ca să mă duc pe râu. Nu puteam să sufăr arsurile de la soare și rănile pe care mi le făceau frânghiile și cârligele în palme și hainele mele pline de mațe de pește.

Începe să-și roadă unghiile și murmură:

— Acum mi-e dor de toate astea.

Și mie îmi este dor de băiatul de-atunci.

— Putoarea aia de pește alunga toți oamenii din jurul tău.

— Poate din cauza asta am rămas noi doi împreună. Nimeni altcineva nu suporta mirosul meu împuțit și apucăturile tale.

Zâmbesc și mă sprijin cu capul de geam. Pe partea cealaltă șiroiesc stropii mari de ploaie. Îi număr în gând. Nu vreau să mă gândesc la ce se întâmplă în jurul meu sau la ce mă așteaptă.

Patruzeci și unu, patruzeci și doi.

— Nu știam că poți să stai potolită atâta timp.

Kilorn mă privește gânditor. Și el este hoț, cu instincte ascuțite. Nu rezolv nimic dacă-l mint. Doar l-aș îndepărta și mai mult de mine. Iar asta n-aș putea să îndur.

— Nu știu ce să fac, șoptesc eu. Când eram prizonieră în palatul lui Maven, încercam întruna să evadez, să fac planuri, să spionez, să supraviețuiesc. Dar acum… pur și simplu nu știu ce să fac. Nu sunt sigură că pot merge mai departe.

— Nici nu trebuie. Niciun om din lume nu te-ar condamna dacă ai fugi de toate astea și nu te-ai mai întoarce niciodată.

Nu-mi iau ochii de la picăturile de ploaie. A început să mă doară stomacul.

— Știu, spun eu, măcinată de sentimentul de vinovăție. Dar, chiar dacă aș putea să dispar acum și să-i iau cu mine pe toți cei care-mi sunt dragi, tot nu aș face-o.

Pentru că am strâns prea multă furie în mine. Prea multă ură.

Kilorn mă înțelege.

— Dar nici să te lupți nu mai vrei.

— Nu vreau să devin…

Și vocea mi se stinge.

Nu vreau să devin un monstru. O carapace plină doar cu fantome. Ca Maven.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. N-o să te las eu. Și nici să nu aud de Gisa.

Îmi vine să râd, deși numai de râs n-am chef.

— Corect.

— Nu ești singură. De când lucrez cu oamenii cu sângenou am aflat că de singurătate vă temeți voi cel mai mult.

Își sprijină și el tâmpla de fereastră.

— Poate că ar fi bine să stai de vorbă cu ei.

— Poate, murmur eu.

Are dreptate. Și parcă mă simt puțin mai liniștită. Nimic altceva nu m-ar putea consola mai mult decât vorbele lui.

— În final, tot tu trebuie să-ți dai seama ce vrei, mă îndeamnă el cu blândețe.

Apa fierbinte din cadă se învârtește printre clăbucii albi și grași. Un băiat palid se uită la mine cu ochi mari. În realitate, nu am făcut nimic. Am fost prea slabă și proastă, și speriată. Dar în visul ăsta, îl apuc cu mâinile de gât și îl strâng tare. Începe să se zbată în apa opărită, se duce la fund. Și nu se mai ridică la suprafață. Și nu mă mai hăituiește.

— Vreau să-l omor.

Kilorn își îngustează ochii. Un mușchi îi zvâcnește în obraz.

— În cazul ăsta trebuie să te antrenezi.

Dau încet din cap.

În capătul celălalt al salonului, ascuns aproape complet în umbre, colonelul stă de veghe. Cu ochii în jos, fără să se miște. Nu se duce să-și vadă fiica și nepoata. Dar nici nu se îndură să plece.

DOUĂZECI ȘI TREI

Evangeline

Își lipește obrazul de gâtul meu și începe să râdă. Coroana mea stă să-i cadă de pe buclele roșii – oțelul și diamantele sclipesc printre șuvițe de rubin. Talentul ei face diamantele să strălucească precum stelele.

Nu vreau, dar trebuie să mă dau jos din pat și s-o abandonez pe Elane în așternutul din mătase. Scâncește ușor când trag draperiile, iar razele soarelui se revarsă înăuntru. Face un singur gest din mână și fereastra se întunecă treptat, până când n-o mai deranjează lumina.

Mă îmbrac pe întuneric. Mai întâi îmi pun lenjerie fină, de culoare neagră, și sandale cu șiret pe gleznă. Astăzi este o zi specială, așa că nu mă grăbesc și îmi creez pe îndelete o ținută din foile de metal pe care le țin în dulap. Falduri din titaniu și oțel îmi acoperă picioarele. Negru și argintiu, reflectând lumina într-un curcubeu strălucitor. N-am nevoie de cameriste – nici ca să mă ajute să mă îmbrac, nici ca să îmi mișune aiurea prin cameră. Mă fardez singură, asortând rujul lucios, albastru-închis, cu fardul negru de pleoape, presărat din loc în loc cu cristale create special. Elane moțăie până în momentul în care îi iau coroana de pe cap. Îmi vine perfect.

— E a mea, îi amintesc eu, aplecându-mă s-o mai sărut o dată.

Îi simt zâmbetul leneș sub buzele mele.

— Nu uita că trebuie să vii și tu astăzi.

Îmi face o plecăciune ironică.

— Cum poruncește Alteța Voastră.

Titlul ăsta mă încântă atât de tare, că mi-aș dori să-i simt gustul pe buzele ei. Dar îmi dau seama că s-ar putea să-mi stric machiajul și mă abțin. Ies din cameră fără să mă uit înapoi, pentru ca nu cumva să-mi pierd și puținul autocontrol care mi-a mai rămas.

Ținutul Riftului sau Moșia de pe Creastă, cum i se mai spune, aparține familiei mele de multe generații. Se întinde pe crestele

multor rifturi, de unde și numele regiunii. Conacul, numai oțel și sticlă, este preferatul meu dintre toate proprietățile pe care le deținem. Apartamentul meu dă spre răsărit. Oricât de tare s-ar împotrivi Elane, mie îmi place să mă trezesc odată cu soarele. Camerele mele sunt legate de sălile principale ale conacului prin pasarele din oțel, construite de magnetroni. Unele se află la nivelul solului, dar cele mai multe urcă peste coroanele bogate ale copacilor, peste stâncile cu forme neregulate și peste izvoarele care împânzesc proprietatea. Dacă s-ar întâmpla vreodată să ne bată războiul la poartă, dușmanii ar avea mari probleme încercând să-și croiască drum printr-o asemenea structură.

Deși pădurea este foarte bine îngrijită, iar grădinile lui sunt luxuriante, aici nu prea vezi păsări. Păsările sunt istețe. Nu uită că în copilăria noastră, eu și Ptolemus le foloseam drept ținte vii la exercițiile de tir. Cele care ne scăpau nouă cădeau pradă capriciilor mamei noastre.

Cu mai mult de trei sute de ani în urmă, înainte ca regii Calore să ajungă la putere, regiunea asta nu existase. Așa cum de altfel nu existase nici Norta. Pământurile acestea erau stăpânite de un războinic din Casa Samos, strămoșul meu pe linie directă. Prin venele noastre curge sânge de cuceritori, iar norocul ne-a zâmbit din nou. Maven nu mai este singurul rege din Norta.

Aici, servitorii nu ne ies în drum și apar doar atunci când îi chemăm. În ultimele săptămâni, și-au făcut treaba extrem de bine. Motivul nu-i greu de ghicit. Foarte mulți roșii au luat calea pribegiei, fie îndreptându-se spre orașe, ca să se adăpostească de furia războiului civil, fie înrolându-se în Garda Stacojie. Tata spune că Garda s-a refugiat în Piedmont, statul-marionetă, care joacă așa cum îi cântă Maven. Știe asta pentru că ține legătura cu conducătorii Montfortului și ai Gărzii, chiar dacă nu moare de dragul lor. Însă, în momentele astea, dușmanul dușmanului nostru ne este aliat vremelnic împotriva lui Maven.

Tolly mă așteaptă în galeria care se întinde pe toată lungimea casei principale. Pe ferestrele din ambele laturi se vede tot ținutul pe distanță de câțiva kilometri. În zilele foarte senine este posibil să zărești la vest orașul Pitarus. Însă astăzi este înnorat și o ploaie de primăvară cade în valea largă a râului. Spre est, dealurile și văile se întind până la poalele munților verzi, cu culmi albastre. După părerea mea avizată, regiunea

Riftului este cea mai frumoasă zonă a Nortei. Și este a mea. A familiei mele. Casa Samos e stăpână peste paradisul acesta.

Fără îndoială că fratele meu arată ca un prinț – moștenitor la tronul Riftului. În locul armurii, Tolly și-a pus o uniformă nouă. Argintie, nu neagră. Cu nasturi lucioși, din onix și oțel, și cu o eșarfă neagră ca petrolul, petrecută de la umăr și până la șold. Fără medalii deocamdată. Mai bine zis, fără medalii pe care să le poată purta. Cele pe care le are au fost câștigate în slujba altui rege. Părul argintiu al fratelui meu este ud și i se lipește de cap. Înseamnă că de-abia a ieșit de sub duș. Ține protector mâna cea nouă lipită de piept. Wren a avut nevoie de aproape o zi și de ajutorul a doi alți tămăduitori ca să i-o facă la loc așa cum trebuie.

— Unde-i soția mea? mă întreabă el, cercetând cu privirea coridorul din spatele meu.

— O să vină și ea. Știi cât e de puturoasă.

Tolly s-a căsătorit cu Elane acum o săptămână. Nu știu dacă a mai văzut-o după noaptea nunții, dar nu pare că l-ar deranja. Este un aranjament asupra căruia amândoi au căzut de acord.

Mă ia de braț cu mâna teafără.

— Nu toată lumea poate să funcționeze cu atât de puțin somn ca tine.

— Despre tine ce să mai spun? Am auzit că ai avut parte de niște nopți nedormite cu lady Wren atunci când ți-a reparat mâna, râd eu cu subînțeles. Sau mă înșel?

Tolly zâmbește rușinat.

— Să fie posibil?

— În niciun caz aici.

În Conacul de pe Creastă este aproape imposibil să ai secrete. Mai cu seamă față de mama. Are ochi pretutindeni, în șoareci și pisici și, rareori, în câte o vrabie mai îndrăzneață. Razele soarelui pătrund în galerie și se zbenguiesc printre numeroasele sculpturi din metale fluide. Ptolemus își răsucește în aer mâna cea nouă, iar statuile se răsucesc odată cu ea. Și își schimbă forma, devenind mai impresionante decât înainte.

— Nu mai pierde vremea, Tolly, îl cert eu. Dacă ambasadorii ajung înaintea noastră, tata o să ne înfigă capetele în țepușele de la poartă.

Gluma e veche, amenințarea la fel, dar Tolly râde și acum. Din câte știm noi, așa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Tata a

omorât mulți oameni, sigur că da. Însă niciodată într-o manieră atât de lipsită de gust și nici atât de aproape de casă.

Nu sângera în propria-ți grădină! ar zice el.

Preferăm să folosim coridoarele exterioare, ca să ne bucurăm mai mult de vremea asta de primăvară. Mai toate saloanele au ferestrele și ușile deschise, lăsând să intre adierea primăverii. Pretutindeni ne întâlnim cu gărzi ale Casei Samos, care ne salută cu respect. Mi se pare firesc. În fond, noi suntem prințul și prințesa lor. Zâmbesc, dar prezența lor mă neliniștește.

Gărzile Samos supraveghează o operațiune extrem de importantă și periculoasă: crearea Pietrei Tăcute. Până și Ptolemus se albește la față când trecem pe lângă ele. Câteva clipe ne îneacă mirosul metalic al sângelui. Doi arveni sunt legați cu lanțuri de scaunele lor. Niciunul nu se află aici de bunăvoie. Casa lor este aliată cu Maven, numai că nouă ne trebuie Piatra Tăcută, așa că i-am prins și i-am adus aici. Wren se învârtește printre ei, atentă la progresele lor. Încheieturile de la mâini le-au fost tăiate și sângele curge șiroaie în niște găleți mari. Când arvenii ajung la limita suportabilității, Wren îi vindecă și le stimulează producția de sânge. Apoi o iau de la început. Sângele lor va fi amestecat cu ciment și turnat în blocuri de piatră care poate suprima orice talent. Nu știu la ce vom folosi noi Piatra Tăcută, dar sunt convinsă că tata și-a făcut un plan. Poate că vrea să construiască o închisoare, la fel ca aceea în care Maven i-a închis pe argintii și pe oamenii cu sângenou.

Cel mai frumos salon de primire al nostru, pe bună dreptate numit Drumul Apusului, se află pe versantul de vest. Probabil că acum îl vom folosi drept sală a tronului. Pe măsură ce ne apropiem, ne ies în cale tot mai mulți dintre membrii nobilimii nou-înființate de tata. Majoritatea sunt veri Samos, înnobilați în urma declarației noastre de independență. Câteva rude mai apropiate – frații tatălui nostru și copiii lor – revendică titluri princiare, dar ceilalți se mulțumesc cu statutul de lord sau lady, care le permite să trăiască de pe urma numelui și ambițiilor tatii, așa cum au făcut-o și până acum.

Pe obișnuitul fundal negru cu argintiu, ies în evidență alte culori strălucitoare – indiciu clar al importanței pe care o au ceremoniile de astăzi. Ambasadori ale celorlalte case răzvrătite au venit să ducă tratative cu regatul Riftului. Să se ploconească,

ar zice Casa Iral. Să se târguiască. Mătăsoșii își imaginează că secretele lor le pot aduce o coroană. Însă aici puterea este unica monedă de schimb. Forța este singura valută. Iar ei au renunțat la amândouă atunci când au pus piciorul pe teritoriul nostru.

Sunt aici și umbrele din Casa Haven și se bucură de razele soarelui. Membrii țesevânt ai Casei Laris se țin aproape unii de alții. Cei din urmă și-au declarat deja loialitatea față de tatăl nostru și aduc cu ei aviația Nortei, deoarece au preluat controlul asupra majorității bazelor aeriene. Mie însă îmi place mai mult Casa Haven. Elane nu vrea să recunoască, dar îmi dau seama că îi este dor de familie. Unele dintre rudele ei au jurat credință Casei Samos, însă nu toate. Nici tatăl ei n-a făcut-o. Și i se frânge inima când își vede Casa divizată. Eu cred sincer că ăsta-i motivul pentru care a venit cu mine. Mi-aș dori să-i oblig toate rudele să îngenuncheze în fața ei.

Chiar dacă-i dimineață, Drumul Apusului este impresionant, oferind privirii o priveliște superbă a văii. Râul Loialității este o panglică albastră, care șerpuiește leneș prin mătasea verde a câmpiilor, până spre orizontul unde se adună norii de furtună.

Membrii coaliției nu au sosit încă, ceea ce înseamnă că Tolly și cu mine avem vreme să ne așezăm la locurile noastre – pe tronurile noastre. Al lui este în dreapta tatii. Al meu, în stânga mamei. Toate sunt făcute din cel mai fin oțel, atât de lucios că îți poți vedea chipul în el. Dar este foarte rece și mi-aș dori să nu mă ia cu dârdâieli când mă așez pe el. Dar tot mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la ce mă așteaptă. Sunt prințesă, sunt Evangeline a Riftului, din Casa Regală Samos. Credeam că soarta mea era să fiu regina altcuiva, supusă a altei coroane. Așa este cu mult mai bine. Asta ar fi trebuit să urmărim de la bun început. Mai că regret că mi-am irosit atâția ani din viață pregătindu-mă să devin soția unui rege nebun.

Tata intră în sală, înconjurat de o mulțime de sfetnici. Ține capul în jos și îi ascultă cu atenție. Tatăl nostru nu-i prea vorbăreț din fire. Și nici nu-și împărtășește gândurile, dar este un bun ascultător, permite celorlalți să-și spună opiniile și de-abia apoi decide. Exact opusul lui Maven, regele cu mințile vraiște, care nu-și urmărea decât propria-i busolă stricată.

Urmează mama. Singură, fără doamne de onoare sau sfetnici. Ca de obicei, este îmbrăcată în verde. Majoritatea curtenilor au grijă să se țină la distanță de ea. Poate din cauza panterei

negre, de vreo sută de kilograme, care se ține după ea. Se îndepărtează doar când mama se așază pe tron și începe să-mi dea mie târcoale, frecându-și capul uriaș de picioarele mele. Nici nu mă clintesc. Animalele mamei sunt dresate, dar ne pot lua oricând prin surprindere. I-am văzut șerpii mușcând câțiva servitori și nu cred că ea le ordonase asta. Pantera scutură o dată din cap, se întoarce lângă mama și se așază la stânga ei, între noi două. Mama întinde mâna pe care strălucesc smaralde mari și îi mângâie blana lucioasă. Pisica uriașă clipește leneș din ochii ei galbeni.

Întâlnesc privirea mamei și ridic dintr-o sprânceană.

— Spectaculoasă intrare!

— Am avut de ales între panteră și piton, îmi răspunde ea.

Coroana de argint este încrustată tot cu smaralde scânteietoare. Părul negru și des îi cade drept pe umeri.

— N-am găsit nicio rochie care să se asorteze cu șarpele.

Și arată spre faldurile verzi ale rochiei din șifon. Mă îndoiesc că ăsta ar fi motivul, dar nu o contrazic. Mașinațiunile ei vor ieși la iveală foarte curând. Mama e o persoană extrem de inteligentă, însă nu se pricepe deloc la subterfugii. Dacă e să amenințe pe cineva, o face direct. În privința asta, se completează foarte bine cu tata. Pentru că intrigile lui se întind de-a lungul multor ani și sunt în permanență țesute în umbră.

Însă acum tata stă în lumina strălucitoare a soarelui. Face un semn din mână și sfetnicii se retrag, iar el vine să se așeze lângă noi. La fel ca Ptolemus, și el a renunțat la vechile veșminte negre și poartă acum haine din brocart argintiu. Însă, sub această ținută demnă de un rege, tata poartă armura. Din crom. Ca și banda simplă de pe frunte. Tata nu poartă pietre prețioase. Nu-i plac.

— Veri ai fierului, se adresează el simplu mulțimii care a umplut Drumul Soarelui, privind la chipurile numeroșilor membri ai Casei Samos.

— Rege al oțelului! strigă ei, ridicând pumnii.

Forța răspunsului lor îmi vibrează în piept.

În Norta, în sălile tronului din Palatul Focului Alb sau din Cetatea Soarelui, eticheta cerea să existe o persoană care să strige numele regelui, anunțându-i astfel prezența. La fel ca în cazul nestematelor, tata nu se dă în vânt după asemenea spectacole ridicole și absolut inutile. Toată lumea știe cum ne

cheamă. Repetarea numelui nostru ar fi doar o dovadă de slăbiciune, de nesiguranță. Ori tata nu este nici slab, nici nesigur.

— Începeți! spune el, lovind ușor cu degetele în brațul tronului.

Se deschid acum ușile grele de fier din celălalt capăt al sălii.

Ambasadorii nu sunt mulți, dar sunt de rang înalt, conducători ai caselor lor. Lordul Salin, din Casa Iral, pare că vrea să compenseze lipsa de bijuterii a tatii. Gulerul lui foarte lat din rubine și safire se întinde de la un umăr la celălalt. Straiele îi sunt la fel colorate în roșu și albastru, iar mantia îi flutură în jurul gleznelor. Oricine altcineva s-ar împiedica în faldurile ei și ar cădea în nas. Însă un mătăsos Iral nu se teme de asta. Se deplasează cu grație de prădător, privind drept înainte cu ochii lui negri și pătrunzători. Își dă toată silința să se ridice la înălțimea predecesorului său, Ara Iral. Însoțitorii lui sunt tot mătăsoși, la fel de înzorzonați ca el. Membrii acestei case sunt niște oameni superbi, cu piele de culoarea bronzului cald și păr negru și bogat. Sonya nu se află printre cei de aici. Când eram la Curtea lui Maven, eram prietene – atât cât pot eu să fiu prietenă cu cineva. Nu mi-e dor de ea și probabil că-i mai bine că nu a venit.

Salin aruncă o privire circumspectă la pantera care toarce sub mângâierile mamei. Vai! Uitasem. Mamei lui, doamnă a Iralului și victimă a unui asasinat, i se spunea „Pantera” în tinerețe. *Mare șmecheră ești, mamă dragă*!

Aerul se unduiește și din el se înfiripă șase umbre Haven. Expresiile de pe chipurile lor sunt mai puțin ostile. O văd și pe Elane ivindu-se din spatele sălii. Însă rămâne în umbră, ascunzându-și durerea de mulțimea de aici. Mi-aș dori să stea lângă mine. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, deși familia mea s-a purtat mai mult decât frumos cu ea. Într-o bună zi, Elane va sta în spatele lui Tolly. Nu lângă mine.

Lordul Jerald, tatăl ei, este conducătorul delegației Haven. Are păr roșu, plin de viață, și piele luminoasă. Elane îi seamănă întrutotul. Jerald știe să manipuleze lumina, așa că vârsta nu i se citește pe chip. Și nu lasă să se vadă că ar ști despre prezența fiicei lui în sală.

— Maiestate!

Salin Iral înclină capul foarte puțin – atât cât să nu poată fi acuzat de impolitețe.

Tata nu-i răspunde. Mișcă doar ochii, de la un ambasador la altul.

— Domnilor! Doamnelor! Bine ați venit în regatul Riftului!

— Îți mulțumim pentru ospitalitate! spune Jerald.

Mai că-l aud pe tata scrâșnind din dinți. Îi este silă de asemenea politețuri care-i irosesc timpul.

— Sper că ați bătut tot drumul până aici ca să vă respectați promisiunea.

— Am promis să te susținem în scopul înlăturării lui Maven de la putere, zice Salin. Nu pentru asta.

Tata oftează.

— Maven a fost înlăturat de la putere în regiunea Riftului. Și, cu sprijinul vostru, va fi înlăturat și din alte locuri.

— Și tu ai fi rege. Adică ne ceri să înlocuim un dictator cu altul.

Mulțimea începe să murmure. Noi ne păstrăm calmul și ascultăm mai departe tâmpeniile debitate de Salin.

Nu și mama, care se bagă în vorbă:

— Nu-i corect să-l compari pe soțul meu cu prințul ăla aiurit, care nu are niciun drept să stea pe tronul tatălui său.

— Nu am de gând să stau deoparte și să vă permit să puneți mâna pe o coroană care nu vă aparține, mârâie Salin la ea.

Mama pocnește amuzată din limbă. Apoi îi răspunde, mângâind felina uriașă de la picioarele ei.

— Adică acea coroană pe care nu ți-a trecut prin minte să ți-o însușești tu primul? Păcat că Pantera a fost ucisă. Măcar ea ar fi știut ce să facă, zice ea, mângâind animalul de pradă de lângă ea.

Adevărata panteră mârâie din gât și își arată colții.

— Domnule, nu putem să trecem cu vederea faptul că, deși Maven are mari probleme psihice, armatele și resursele lui sunt net superioare alor noastre. Mai cu seamă acum, când se bucură de sprijinul lacuștrilor. Dar uniți, îi putem opune rezistență. Îl putem ataca. Îi putem fărâmița regatul. Iar Garda Stacojie…

— Garda Stacojie! exclamă cu ură Jerald, congestionat la față și scuipând pe pardoseala noastră frumoasă. Vrei să zici Montfortul. Adevărata putere din spatele blestemaților ăia de teroriști. Alt regat, ce să zic!

— La drept vorbind…, începe Tolly, dar Jerald nu-l bagă în seamă.

— Încep să cred că nu-ți pasă de Norta, ci de propriul tău titlu și de coroana ta. Nu vrei decât să te chiverniseşti, în timp ce bestiile alea ne devorează națiunea! se răstește Jerald.

Ascunsă în spatele mulțimii, Elane tresare și închide ochii. Nimeni nu are dreptul să vorbească astfel tatălui meu.

Pantera sesizează enervarea mamei și mârâie din nou. Tata stă neclintit în fața acestei amenințări fără perdea, care iscă freamăt printre nobilii adunați pe Drumul Apusului.

După un moment lung și tensionat, Jerald cade în genunchi.

— Iartă-mă, Maiestate. M-am exprimat greșit. N-am vrut să…

Sub privirea atentă a regelui, vocea i se stinge, cuvintele îi mor pe buzele cărnoase.

— Garda Stacojie nu va pune niciodată mâna pe ținutul acesta. Nu contează că se bucură de sprijinul radicalilor, spune tata cu hotărâre. Roșiii ne sunt inferiori. Asta-i lucrarea biologiei. Însăși natura spune că noi le suntem stăpâni. Altminteri, de ce am fi noi argintii? Altminteri, de ce le-am fi noi superiori, dacă nu pentru a-i cârmui?

Verii Samos izbucnesc în urale. Strigătele lor răsună din nou prin uriașa sală.

— Regi ai oțelului!

— Dacă oamenii cu sângenou vor să împărtășească soarta viermilor, n-au decât s-o facă. Dacă vor să-și întoarcă spatele la modul nostru de viață, n-au decât s-o facă. Iar atunci când vor veni să se lupte cu noi, să se lupte cu natura, îi vom nimici!

Uralele sunt asurzitoare acum, pentru că verilor noștri li s-au alăturat și membrii Casei Laris. Mă îndoiesc că se află aici cineva care să-l fi auzit pe Volo Samos vorbind atât de mult. Tata își păstrează vocea și face economie de cuvinte pentru momentele care contează cu adevărat. Iar acesta este unul dintre ele.

Numai Salin nu pare impresionat. Ochii lui negri, conturați cu tuș, îi aspresc și mai mult trăsăturile.

— Ăsta-i motivul pentru care fiica ta a eliberat o teroristă? Ăsta-i motivul pentru care a măcelărit patru argintii dintr-o casă nobilă?

— Erau patru arveni care-i juraseră credință lui Maven!

Vocea mea sună ca un plesnet de bici.

Lordul Iral se uită la mine și eu mă simt mai înflăcărată ca niciodată. Acestea au fost primele cuvinte pe care le-am rostit în calitate de prințesă, primele cuvinte care îmi aparțin doar mie.

— Patru soldați care ți-ar fi răpit totul dacă așa le-ar fi ordonat regele lor blestemat. Îi jelești, milord?

Salin se strâmbă dezgustat.

— Jelesc pierderea unei ostatice de mare preț, nimic mai mult. Și, evident, pun la îndoială decizia ta, prințesă.

Încă o picătură de batjocură să mai aud în tonul tău și îți tai limba.

— Decizia a fost a mea, spune tata calm. Așa cum ai zis și tu, Barrow era o ostatică de preț. I-am răpit-o lui Maven.

Și i-am dat drumul în piață, așa cum dai drumul unei fiare din cușcă. Mă întreb câți soldați de-ai lui Maven a ucis ea în ziua aia. Probabil că destui ca să ne acopere fuga, așa cum a plănuit tata.

— Și acum e liberă ca păsările cerului, iar noi habar n-avem unde se află! se văicărește Salin.

Înverșunarea i se topește văzând cu ochii.

Cu un aer indiferent, tata spune ce știe deja toată lumea.

— Se află în Piedmont, desigur. Și crede-mă că Barrow era mai periculoasă sub comanda lui Maven decât ar putea fi vreodată sub comanda celor de acolo. Pe noi ar trebui să ne preocupe eliminarea lui Maven, nu a unor radicali, fără nicio șansă de succes.

Salin se holbează uluit la el.

— Fără șansă de succes? Păi, au cucerit fortăreața Corvium. Controlează o mare parte din Piedmont, folosindu-se de prințul ăla de paie. Dacă nici ăsta nu-i un succes…

— Ei încearcă să pună semnul egalității între oameni, în esență, inegali, intervine mama cu răceală. E o prostie. Ca și cum ai încerca să aduni găini cu balauri. În cele din urmă vor ajunge să se omoare între ei. Și totul se va termina. Piedmontul se va revolta. Norta va scăpa de diavolii roșii. Soarele va continua să răsară în fiecare zi.

Vorbele mamei par să fi pus capăt disputei. Satisfăcută, se sprijină de spătarul tronului. Și mângâie iarăși pantera uriașă, care toarce sub mâna ei.

Tata abia așteaptă să dea lovitura fatală:

— Obiectivul nostru este Maven. Așa că, într-o primă fază trebuie să ne concentrăm asupra Ținutului Lacurilor. Despărțirea

regelui de noul aliat îl va face vulnerabil. Ne veți susține în încercarea de a elibera pentru totdeauna țara noastră de otrava lui?

Salin și Jerald se uită unul la altul. Mie îmi vibrează tot trupul de vuietul adrenalinei. Acum vor îngenunchea în fața tatii. Trebuie s-o facă.

— Veți sprijini Casa Samos, Casa Laris, Casa Lerolan…

Îl întrerupe cineva. O voce de femeie. Venită parcă de nicăieri.

— Îndrăznești să vorbești în numele meu?

Jerald mișcă din încheietura mâinii și rotește iute din degete. Și toată lumea exclamă uluită – chiar și eu – atunci când un al treilea ambasador se materializează din văzduh între Iral și Haven. O femeie. În spatele ei apar doisprezece membri ai casei sale, în straie roșii și portocalii. Ca apusul de soare. Ca o explozie.

Mama tresare și ea, surprinsă pentru prima oară după mulți, foarte mulți ani. Adrenalina mi se transformă în așchii de gheață, răcindu-mi sângele.

Conducătoarea Casei Lerolan face un pas îndrăzneț înainte. Are o înfățișare severă: păr cărunt, strâns într-un coc simplu; ochi ca bronzul încins. Femeia aceasta în vârstă nu cunoaște frica.

— Eu nu voi susține un rege din Casa Samos, atâta vreme cât mai este în viață moștenitorul din Casa Calore.

— Știam eu că-mi miroase a fum din iad, murmură mama, luându-și mâna de pe panteră.

Fiara se încordează imediat. Se ridică în șezut și își scoate ghearele.

Femeia ridică din umeri și zâmbește cu superioritate.

— Normal că spui asta, Larentia, când mă vezi în fața ta.

Degetele îi zvâcnesc. Mă uit atentă la ele. Femeia asta e o ruinătoare, capabilă să distrugă orice cu o simplă atingere. Mi-ar putea zdrobi inima în piept sau creierul în cap.

— Eu sunt regină…

— Și eu sunt, zâmbește și mai larg Anabel Lerolan.

Deși poartă veșminte elegante, nu are nicio bijuterie. Nici măcar o coroană. Nimic din metal. Strâng pumnii dezamăgită.

— Nu-i vom întoarce spatele nepotului meu. Tronul Nortei îi aparține de drept lui Tiberias al Șaptelea. Coroana noastră este din flăcări, nu din oțel.

Furia tatii se concentrează ca tunetele și se dezlănțuie ca fulgerele. Se ridică de pe tron, cu pumnii încleștați. Toate armăturile din metal ale sălii se strâmbă, gemând sub forța mâniei lui.

— Am făcut o înțelegere, Anabel, mârâie el. Mare Barrow în schimbul sprijinului tău.

Ea nu-i răspunde.

Îl aud pe Ptolemus șuierând.

— Ai uitat cum a ajuns Garda să pună mâna pe Corvium? Nu ți-ai văzut nepotul luptându-se în Archeon împotriva celor de același sânge cu el? Cum să-l mai susțină regatul după toate astea?

Anabel nici nu tresare. Expresia de pe chipul ei ridat este una de răbdare. O bătrână care ar putea să pară cumsecade, dacă n-ar emana atâta cruzime. Așteaptă ca fratele meu să continue, dar Tolly nu mai spune nimic.

— Îți mulțumesc, prințe Ptolemus, înclină ea fruntea, pentru că nu insiști să promovezi minciuna scandaloasă care acoperă asasinarea fiului meu și exilarea nepotului. Amândouă au fost opera Elarei Merandus, care a răspândit apoi prin întregul regat cele mai deșănțate neadevăruri pe care le-am auzit vreodată. Da, Tiberias a făcut niște lucruri îngrozitoare ca să nu-și piardă viața. Dar asta s-a întâmplat după ce i-am întors toți spatele, după ce l-am abandonat, după ce propriul lui frate a încercat să-l ucidă în arenă, ca pe un criminal de rând. Măcar o coroană să-i dăm ca să ne ierte.

Iral și Haven stau hotărâți în spatele ei. O cortină de nervozitate se lasă peste întreaga sală. O simțim cu toții. Suntem argintii, evoluați și puternici prin naștere. Instruiți să luptăm, să ucidem. În fiecare inimă ticăie un cronometru, numărând clipele până la înfruntarea fatală. Arunc o privire spre Elane. Și ea se uită la mine, cu buzele strânse într-un rictus amar.

— Riftul îmi aparține, mârâie tata, la fel ca fiarele mamei.

Sunetul ăsta mă pătrunde până în oase și parcă sunt din nou copil.

Dar nu are niciun efect asupra bătrânei regine. Anabel lasă capul pe umăr și razele soarelui sclipesc prin cocul ei de culoarea fierului.

— Atunci, stăpânește-l sănătos, ridică ea din umeri. Am făcut o înțelegere, așa cum ai zis.

Și, cât ai bate din palme, se risipește toată tensiunea nervoasă care pusese stăpânire pe sală. Câțiva dintre verii noștri, plus lordul Jerald, răsuflă ușurați.

Anabel deschide larg brațele.

— Tu ești regele Riftului și îți doresc să domnești peste el ani lungi și prosperi! Însă nepotul meu este rege de drept al Nortei. Și va avea nevoie de toți aliații pe care îi putem strânge ca să-și recapete regatul.

Nici măcar tata n-a putut să prevadă această răsturnare de situație. Anabel Lerolan nu a mai călcat pe la Curte de multă vreme, preferând să rămână în Delphie, locul ei de baștină. A disprețuit-o profund pe Elara și n-a putut suporta să i se afle în preajmă. Sau poate că îi era teamă de ea. Iar acum, când regina șoptitoare nu mai este, regina ruinătoare se poate întoarce. Și exact asta a făcut.

Îmi spun că nu trebuie să intru în panică. Sigur, tata a fost luat prin surprindere, dar nu a capitulat. Ne păstrăm Riftul. Ne păstrăm Casa. Ne păstrăm coroanele. Le avem doar de câteva săptămâni, dar nu vreau să renunț la ce ne-am dorit atât de mult. Nu vreau să renunț la ce mi se cuvine.

— Mă întreb cum intenționezi să pui pe tron un rege care nu-și dorește asta, murmură gânditor tata, împreunându-și degetele și uitându-se la Anabel pe deasupra lor. Nepotul tău se află în Piedmont…

— Nepotul meu lucrează pentru Garda Stacojie împotriva voinței lui. Iar Garda Stacojie este controlată de Republica Liberă Montfort. Vei constata că liderul ei, cel care se autointitulează premier, este un om destul de rezonabil, adaugă ea, pe tonul cuiva care vorbește despre vremea de afară.

Mi se strânge stomacul și parcă mi se face greață. Un instinct primar îmi cere s-o ucid înainte să mai spună ceva.

Tata ridică o sprânceană.

— Ai luat legătura cu el?

Regina Lerolan schițează un zâmbet evaziv.

— Doar atât cât să pot negocia. Însă cu nepotul meu stau de vorbă mai des în ultimul timp. E un băiat talentat, foarte priceput la mecanică. Ne-a contactat din disperare și nu ne-a

cerut decât un singur lucru. Pe care, datorită ție, i l-am putut oferi.

Mare.

Tata o privește printre gene.

— Înseamnă că îți cunoaște planurile?

— Le va cunoaște curând.

— Și Montfortul?

— De-abia așteaptă să formeze o alianță cu un rege. Republica va sprijini un război pentru instalarea pe tron a lui Tiberias al Șaptelea.

— La fel cum au făcut-o în Piedmont?

Dacă nimeni altcineva nu are de gând să atragă atenția asupra absurdității acestei idei, atunci trebuie să intervin eu.

— Prințul Bracken este o păpușă de cârpă în mâinile lor. Se spune că i-au răpit copiii și îl șantajează. Chiar nu-ți pasă dacă și nepotul tău va fi transformat într-o marionetă?

Am venit azi aici ca să-i văd pe ceilalți cum se ploconesc în fața noastră. Iar acum mă simt despuiată în fața zâmbetului lui Anabel.

— Cum foarte elocvent a spus și mama ta, ei vor să pună semnul egalității între oameni esențialmente inegali. Nu au cum să obțină victoria. Sângele argintiu nu poate fi înfrânt.

Chiar și pantera a amuțit. Urmărește atentă schimbul de replici și bate alene cu coada în pardoseala podiumului. Mă concentrez asupra blănii ei, întunecată precum cerul nopții. Un abis, aidoma aceluia pe marginea căruia ne aflăm noi acum. Inima mi se zbate în piept, pompându-mi în tot trupul adrenalină și spaimă. Nu știu ce hotărâre va lua tata. Nu știu ce se va alege de drumul pe care ne-am propus să mergem. Și mă ia cu fiori reci pe șira spinării.

— Bineînțeles că regatul Nortei și cel al Riftului vor fi strâns legate prin alianță, adaugă Anabel. Și prin căsătorie.

Se învârtește întreaga sala cu mine. Trebuie să fac apel la toată voința și mândria mea ca să nu mă ridic de pe tronul ăsta rece. *Ești din oțel*, îmi spun eu. *Oțelul nu se sparge și nu se îndoaie*. Însă parcă simt deja cum mă supun, cedând voinței tatălui meu. Mă va vinde cât ai clipi din ochi, dacă asta îi va permite să-și păstreze coroana. Regatul Riftului, regatul Nortei – Volo Samos dorește să pună mâna pe tot ce poate. Dacă Norta îi este inaccesibilă, atunci va face tot ce-i stă în putere ca să-și

păstreze Riftul. Chiar dacă asta înseamnă că își va încălca promisiunea. Și mă va vinde încă o dată. Mi se face pielea de găină. Credeam că s-a terminat. Acum sunt prințesă, iar tatăl meu este rege. Nu mai sunt nevoită să mă căsătoresc doar ca să obțin o coroană. Coroana este în sângele meu.

Ba nu, nu-i adevărat. Tot ai nevoie de tatăl tău. Ai nevoie de numele lui. Nu îți aparții.

Îmi vâjâie sângele în urechi, ca un uragan. Nu am putere să mă uit la Elane. I-am promis. S-a măritat cu fratele meu ca să nu ne mai despărțim niciodată. Și-a respectat partea ei de învoială. Dar acum? Acum pe mine mă vor trimite în Archeon. Iar ea va rămâne aici, ca soție a lui Tolly și, într-o bună zi, regina lui. Îmi vine să urlu. Îmi vine să sfărâm tronul ăsta infernal și să-i distrug pe toți din sală. Și pe mine. Nu pot face una ca asta. Nu pot să trăiesc așa.

În astea câteva săptămâni de-abia am început să mă obișnuiesc cu o libertate pe care n-am cunoscut-o niciodată… și nu pot să renunț. Nu pot să încep iar să trăiesc pentru ambițiile altcuiva.

Respir pe nas, încercând să-mi stăpânesc furia. Nu cred în zei, dar acum mă rog.

Spune nu. Spune nu. Spune nu. Te rog, tată, spune nu!

Singura ușurare de care am parte este că nu se uită nimeni la mine. Nimeni nu mă vede cum mă descompun încetul cu încetul. Toată lumea nu are ochi decât pentru tata, a cărui hotărâre o așteaptă cu sufletul la gură. Încerc să mă detașez. Încerc să-mi pun durerea într-o cutie și s-o ascund bine. E mai ușor de făcut atunci când te antrenezi, când te lupți. Dar acum este aproape imposibil.

Firește, râde cu răutate vocea din mintea mea. *Indiferent ce faci, drumul tău tot aici va duce*. Soarta mea este să mă căsătoresc cu un moștenitor al dinastiei Calore. Sunt făcută pentru asta din punct de vedere fizic. Din punct de vedere psihic. Așa sunt construită eu. Ca un castel. Sau un cavou. Viața mea nu mi-a aparținut niciodată și nici nu îmi va aparține de acum încolo.

Cuvintele tatii îmi bat cuie în inimă.

— Pentru regatul Nortei. Și pentru regatul Riftului.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Cameron

Morrey are nevoie de mai mult timp decât ceilalți ostatici.

Unii au crezut în doar câteva minute. Alții au rezistat zile întregi, agățându-se cu încăpățânare de minciunile care li s-au inoculat în minte. *Garda Stacojie este o adunătură de teroriști. Garda Stacojie este feroce. Garda Stacojie o să-ți facă viața un iad. Regele Maven te-a scăpat de război și te va mai scăpa de multe alte rele*. Jumătăți de adevăr distorsionate și țesute într-o poveste propagandistică. Înțeleg acum de ce atât de mulți au fost înșelați. Maven a exploatat o dorință a roșiilor care nu-și dădeau seama că sunt manipulați. Ei nu vedeau decât un argintiu care promitea că-i va asculta, că va pleca urechea la cererile lor, nerespectate niciodată. Așa că au fost ușor de tras pe sfoară.

Pe de altă parte, nici Garda Stacojie nu-i alcătuită din zâne și semizei. Membrii ei au multe defecte și combat opresiunea prin violență. Dar copiii din Legiunea Pumnalului rămân precauți. Nu sunt decât niște adolescenți care au trecut din tranșeele unei armate în cele ale alteia. Nu-i pot condamna pentru că sunt cu ochii în patru.

Morrey nu renunță la îndoielile lui. Din cauza mea, din cauza a ceea ce sunt. Maven a acuzat Garda de uciderea celor ca mine. Și acum, indiferent cât de tare ar încerca, fratele meu nu poate să uite cuvintele lui.

Este dimineață și noi stăm la masă, în fața castroanelor cu terci fierbinte. Eu mă pregătesc sufletește pentru obișnuitul tir de întrebări. Ne place să mâncăm afară, pe iarbă, sub cerul liber, în fața câmpului de instrucție. După cincisprezece ani petrecuți în mahalaua noastră, ne minunăm de fiecare adiere proaspătă a vântului. Stau cu picioarele încrucișate. Salopeta mea verde-închis s-a făcut moale ca o cârpă de la atâta spălat.

— De ce nu pleci? mă întreabă Morrey, fără niciun fel de introducere.

Amestecă terciul de trei ori, în sens opus acelor de ceasornic. Și continuă:

— Doar nu ai jurat credință Gărzii. N-ai niciun motiv să rămâi aici.

— De ce faci asta? îl întreb eu lovindu-i lingura cu lingura mea.

Replica e prostească, dar măcar evit să-i răspund pentru moment. Fiindcă niciodată nu găsesc răspunsul potrivit și nu pot să sufăr că mă face să mă îndoiesc de hotărârile mele.

Ridică din umerii înguști.

— Îmi place rutina, bolborosește el. Acasă… în fine, știi și tu cât de urât era acasă, dar…

Amestecă din nou în castron. Scrâșnetul metalic îmi rașchetează creierii.

— Mai ții minte programul, sirenele.

— Țin minte.

Încă mai aud sirenele alea în vis.

— Ți-o fi dor de ele?

Pufnește cu dispreț.

— Nu, sigur că nu. Doar că… Nu-mi place să nu știu ce urmează să se întâmple. Nu înțeleg. Mă… mă sperie.

Iau o lingură din terciul de ovăz. E gros și gustos. Morrey mi-a dat mie rația lui de zahăr, iar dulceața îi mai taie din gustul rău.

— Cred că așa simte toată lumea. Cred că din cauza asta nu plec.

Morrey se uită la mine, mijind ochii ca să-i ferească de soare. Razele lui îi luminează chipul, scoțând în evidență schimbările din ultima vreme. Mesele regulate l-au mai împlinit. Iar aerul mai curat îi face bine. Nu i-am mai auzit tusea hârâită care îi întrerupea vorbele.

Un singur lucru nu s-a schimbat. Încă mai are tatuajul ăla. Și eu îl mai am. Un semn rușinos în jurul gâtului, făcut cu tuș negru. Literele și numerele noastre se potrivesc perfect.

ON-AAR-188908. Asta scrie pe gâtul lui. *Orașul Nou, Atelier de Asamblare și Reparații.* Eu sunt numărul 188907. M-am născut prima. Mă mănâncă pielea gâtului când îmi amintesc ziua când am fost însemnați, înrobiți pe vecie.

— Nu știu unde să mă duc, rostesc cuvintele cu glas tare pentru prima oară, deși le gândesc zilnic de când am scăpat din Corros. Nu ne putem întoarce acasă.

— Cred că nu, șoptește el. Dar aici ce facem? Ai de gând să-i lași pe ăștia să…

— Ți-am mai zis că nu vor să-i omoare pe oamenii cu sângenou. E o minciună. O minciună a lui Maven…

— Nu despre asta vorbesc acum. Bun. Zici că Garda Stacojie n-o să te ucidă, dar tot te aruncă în calea pericolului. Fiecare minut când nu ești cu mine ți-l petreci învățând cum să te lupți. Cum să ucizi. Iar în Corvium am văzut… atunci când ne-ai scos afară…

Nu care cumva să spui ce-am făcut. Îmi aduc aminte și singură cum i-am omorât pe cei doi argintii. Mai repede decât am ucis vreodată pe cineva. Îmi aduc aminte cum le curgea sângele din ochi și din guri și cum le mureau organele, unul câte unul, sufocate de tăcerea mea. Am simțit eu însămi toate astea. Și încă le mai simt. Senzația morții îmi pulsează prin tot corpul.

— Știu că poți fi de ajutor, spune el, împingând din față castronul cu terci și apucându-mă de mână.

Pe vremea când munceam în fabrică, era fix pe dos: eu obișnuiam să-l încurajez.

— Doar că nu vreau să-i văd cum te transformă într-o armă. Ești sora mea, Cameron. Ai făcut tot posibilul să mă salvezi. Lasă-mă să fac și eu la fel.

Oftez lung și mă întind pe iarba deasă.

Morrey se uită în zare, dându-mi răgaz de gândire. Face un semn cu mâna spre câmpurile din fața noastră.

— Al naibii de verde e totul aici. Crezi că așa arată și restul lumii?

— Habar n-am.

— Am putea afla.

Vorbește așa de încet, că pot să mă prefac că nu l-am auzit. Ne cufundăm într-o tăcere confortabilă. Eu mă uit cum vântul de primăvară alungă norii de pe cer, iar el își mănâncă terciul, cu mișcări rapide și eficiente.

— Sau am putea merge acasă. Mama și tata…

— Imposibil.

Mă concentrez la albastrul cerului de deasupra, un cer cum n-am văzut nicicând în infernul unde ne-am născut.

— Pe mine ai reușit să mă salvezi.

— Și era să murim amândoi. Aveam mai multe șanse și tot era să murim, oftez eu. Deocamdată nu putem face nimic pentru ei. M-am gândit și eu la asta, dar… nu putem decât să sperăm.

Se întunecă la față, dar este de acord cu mine.

— Și să rămânem în viață. Să ne păstrăm identitatea. Mă auzi, Cam?

Mă apucă de mână și îmi spune speriat:

— Nu le permite să te schimbe.

Are dreptate. Urăsc cu tot sufletul pe oricine mi-ar amenința familia, dar la ce m-ar ajuta să-mi alimentez în permanență furia asta?

— Și ce să fac? îl întreb.

— Eu nu știu cum e să ai un talent ca al tău. Dar ai prieteni care știu.

Face o pauză cam teatrală și se uită la mine cu ochi scânteietori.

— Ai prieteni, da?

Și îmi aruncă un rânjet insolent peste marginea castronului. Nu îl las să scape nepedepsit și-i dau una peste mână.

În primul moment mă gândesc la Farley, dar n-a ieșit încă din spital, are multe bătăi de cap cu bebelușul, plus că nu e înzestrată cu niciun talent. Habar n-are cum te simți atunci când știi că poți ucide fără să clipești, când știi că ai la dispoziție o armă atât de mortală.

— Mi-e frică, Morrey. Când îți sare țandăra, te apuci să zbieri. Însă eu, cu puterea asta…

Ridic pumnul strâns spre cer.

— Mi-e frică de ce aș putea face.

— Poate că este un lucru bun.

— Cum adică?

— Mai ții minte la ce munci îi pun pe copii acasă la noi? Ții minte că îi pun să repare mecanismele mari?

Morrey cască ochii la mine, încercând să mă facă să pricep unde bate.

Și îmi aduc aminte. Scrâșnete de fier pe fier. Huruit de mașinării pe podelele nesfârșite ale fabricii. Parcă și simt miros de unsoare, parcă simt cheia fixă în mână. Mare ușurare am simțit atunci când am crescut destul de mari ca să nu mai fim folosiți pe post de „păianjeni” – cum îi numesc supraveghetorii pe copiii mici din echipele de muncitori. Copii destul de mici ca

să se poată strecura acolo unde adulții nu încap. Copii destul de necopți la minte, ca să nu le fie teamă că ar putea fi striviți acolo.

— Frica poate fi un lucru bun, Cam, repetă el. Frica nu te lasă să uiți. Iar frica asta a ta, respectul pe care îl nutrești față de puterea din tine, este tot un fel de talent. Eu așa cred.

Mi s-a răcit terciul, dar îmi umplu gura, ca să nu fiu obligată să vorbesc. Gustul de zahăr este grețos acum, iar zeama vâscoasă mi se lipește de dinți.

— Te-ai pieptănat al naibii de prost, murmură Morrey.

Revenim la un alt obicei vechi, drag amândurora. Părinții intrau în schimb mai devreme decât noi, așa că trebuia să ne pregătim unul pe celălalt. Morrey a învățat de mic cum să mă pieptene și acum îmi împletește părul negru în două codițe.

Nu insistă să iau chiar acum o hotărâre, dar discuția noastră mi-a readus în atenție întrebări care mă macină de ceva timp. *Cine vreau să fiu*? *Ce alegeri voi face*?

Observ în zare două siluete cunoscute. Una înaltă, cealaltă scundă – ambele alergând pe lângă marginea terenului de instrucție. Cam toți ne-am obișnuit să-i vedem cum fac jogging în fiecare zi. Deși Cal are picioarele lungi, Mare reușește să se țină după el. Se apropie și o văd zâmbind. Eu nu înțeleg o mulțime de lucruri despre fetița cu fulgerele, iar zâmbetul ăsta când îi iese sufletul de atâta alergat este unul dintre ele.

— Mulțumesc, Morrey! spun eu ridicându-mă în picioare.

Fratele meu rămâne așezat. Îmi urmărește privirea și dă cu ochii de Mare. Însă nu din cauza ei se crispează, ci din cauza lui Cal. Și începe să-și facă de lucru cu castroanele, ca să-și ascundă căutătura dușmănoasă. Familia Cole nu moare de dragul prințului din Norta.

Încetinind puțin, Mare ridică bărbia spre noi în semn de salut.

Prințul încearcă să-și ascundă enervarea când o vede că se îndreaptă spre mine și Morrey. Adevărul este că nu-i cine știe ce maestru în ale disimulărilor, dar ne salută și el cât de politicos e în stare.

— Neața! gâfâie Mare la noi, sărind de pe un picior pe altul.

Tenul ei cafeniu și-a recăpătat căldura aurie și arată mult mai bine acum.

— Cameron, Morrey, continuă ea, privind de la unul la altul cu rapiditate de felină.

Mintea îi e alertă în permanență, în căutare de potențiale pericole. Nici nu-i de mirare, după câte a avut de îndurat.

Probabil că-mi simte ezitarea, pentru că nu se mai mișcă, așteptându-mă pe mine să zic ceva. Mai că mă pierd cu firea, dar Morrey îmi face un semn discret. *Ia taurul de coarne*, îmi spun eu. *S-ar putea să te înțeleagă*.

— Vrei să facem câțiva pași împreună?

Înainte de captivitate, poate că ar fi pufnit cu dispreț, mi-ar fi spus să-mi continui exercițiile și m-ar fi alungat din drumul ei ca pe o muscă enervantă. Abia dacă mă suporta pe vremea aia. Dar acum dă din cap și-i face un semn lui Cal să plece. Numai ea e în stare de asta.

Închisoarea a schimbat-o, așa cum ne-a schimbat pe toți.

— Sigur, Cameron.

•

Am sentimentul că vorbesc de ore bune. Îmi deșert sufletul în fața ei. Teama, furia, greața care mă cuprind de fiecare dată când mă gândesc la ce pot să fac și la ce am făcut. Emoția puternică pe care am simțit-o mereu. Senzația că puterea asta mă face invincibilă, indestructibilă. Rușinea care mă copleșește acum. Parcă mi-aș fi vârât un cuțit în burtă și mi se revarsă mațele pe afară. Nu o privesc în ochi, ci mă uit doar în jos. Mergem mai departe pe terenul de instrucție, unde au venit deja soldații. Soldați cu sângenou și soldați roșii, care își fac exercițiile de dimineață. Însă e greu să-i deosebești, pentru că toți poartă salopetele verzi pe care le-au primit de la Republica Montfort. Toți arătăm la fel, de parcă am fi un tot unitar.

— Nu vreau decât să-mi protejez fratele. El zice că ar trebui să plecăm de aici…

Vocea mi se stinge. Nu știu ce să mai spun.

Mă surprinde replica lui Mare:

— Și sora mea îmi zice același lucru. În fiecare zi. Vrea să accepte oferta lui Davidson și să plece de aici, să se stabilească altundeva. Să lase lupta asta în seama altora.

I se întunecă ochii și privește neliniștită la terenul plin cu uniforme verzi. O face mecanic, fără să știe. Încearcă să descopere eventuale riscuri, eventuale amenințări.

— Zice că noi ne-am sacrificat destul.

— Și ce ai să faci?

— Nu pot să plec, șoptește ea, mușcându-și buzele. Am acumulat prea multă furie. Dacă nu scap de ea, s-ar putea să-mi otrăvească tot restul zilelor. Dar probabil că nu asta vrei să auzi.

Din gura altcuiva, vorbele astea ar putea suna ca o acuzare. Dacă mi le-ar spune Cal. Sau Farley. Sau chiar Mare cea din urmă cu șase luni. Însă acum mi se par mângâietoare.

— M-aș nenoroci dacă aș rămâne, mărturisesc eu. Dacă aș continua tot așa, folosindu-mă de talentul meu ca să iau viața unor oameni… aș ajunge un monstru.

Monstru. O simt că se cutremură când aude cuvântul ăsta și se închide în sine. Mare Barrow a avut parte de mulți monștri. Acum își ferește privirea și începe să-și răsucească pe deget o șuviță de păr, udă de transpirație.

— Atât de ușor pot fi creați monștrii ăștia. Mai ales în oameni ca noi, murmură ea.

Însă își revine repede.

— Tu n-ai luptat în Archeon. Sau, dacă ai luptat, eu nu te-am văzut.

— Nu, am fost acolo doar ca să… *te țin pe tine în frâu*.

La momentul respectiv părea un plan bun. Însă acum știu prin câte a trecut. Și mă simt oribil.

Nu insistă.

— Kilorn a avut ideea aia, spun eu, pentru că știa că voiam să fac un pas înapoi. Așa că am venit în Archeon, dar nu ca să lupt, nu ca să ucid… decât dacă ar fi fost absolut necesar.

— Și vrei să continui pe drumul ăsta.

Nu este o întrebare.

Dau încet din cap. N-ar trebui să-mi fie rușine.

— Cred că așa este mai bine. Să apăr, nu să distrug.

Îndoi degetele. Tăcerea mi se acumulează sub piele. Nu-mi urăsc talentul, dar pot să-i urăsc consecințele.

Mare îmi zâmbește.

— Nu sunt comandantul tău. Nu-ți pot spune eu ce să faci sau cum să lupți. Dar cred că-i o idee bună. Și, dacă încearcă cineva să-ți spună că n-ai dreptate, trimite-l la mine.

Zâmbesc și eu. Parcă mi s-a ridicat o greutate de pe suflet.

— Mulțumesc!

— Vreau să-ți mai spun că îmi pare rău, continuă ea, apropiindu-se mai mult de mine. Din cauza mea ai ajuns aici.

Acum înțeleg cum te-ai simțit când te-am obligat să ni te alături… am greșit. Îmi pare rău.

— Ai perfectă dreptate. Ai greșit, asta așa este. Dar în cele din urmă am obținut ce am vrut.

— L-ai găsit pe Morrey, suspină ea. Mă bucur că l-ai putut salva.

Nu-i dispare surâsul de pe buze, dar se mai estompează la gândul fraților pierduți.

Morrey ne așteaptă pe colina din față. Cal nu se mai vede. Foarte bine.

Cu toate că se află în Gardă de luni bune, Cal tot dificil a rămas, nu știe să se poarte frumos cu cei din jur și e mereu cu capsa pusă dacă n-are de conceput vreo strategie. O parte din mine încă mai crede că pentru el noi, toți, nu suntem decât niște persoane de care te poți dispensa cu ușurință după ce și-au făcut treaba – niște cărți de joc, strânse sau aruncate după cum dictează interesul de moment. *Dar o iubește pe Mare*, îmi amintesc eu. *Iubește o fată cu sângele roșu*.

Asta trebuie să însemne ceva.

Mai am de mărturisit o ultimă temere înainte de a ajunge lângă fratele meu.

— Crezi că vă abandonez pe toți? Pe voi, cei cu sângenou. Talentul meu este tăcerea care aduce moartea. Fie că-mi convine sau nu, sunt o armă. Pot fi folosită. Pot fi de folos. Oare nu-i o dovadă de egoism dacă i-aș părăsi?

Am impresia că și Mare și-a pus de nenumărate ori întrebarea asta. Dar răspunsul ei este doar pentru mine. Pentru mine și pentru nimeni altcineva.

— Nici vorbă, murmură ea. Ești încă aici. Un monstru mai puțin în privința căruia să ne facem griji. O fantomă mai puțin.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Mare

Cu toate că perioada petrecută în tabăra Șanțul a fost una epuizantă, atât fizic, cât și emoțional, încă mă mai gândesc cu drag la ea. Este pentru prima oară când îmi amintesc mai bine momentele bune, în locul celor rele. Zilele când îi salvam pe oamenii cu sângenou din ghearele morții. Fiecare ne părea o mică victorie. Fiecare chip salvat îmi dovedea că nu sunt singură – și că pot la fel de bine să ajut oamenii, nu doar să-i omor. Uneori mi se părea simplu. Mi se părea corect. De atunci tot încerc să recapăt sentimentul acesta.

Baza din Piedmont are propriile săli și terenuri de instrucție. Unele dintre acestea sunt utilate pentru argintii. Restul sunt folosite de roșiii care se învață cu războiul. Colonelul și oamenii lui – câteva mii deja și înmulțindu-se pe zi ce trece – au revendicat poligonul de tragere. Oamenii cu sângenou care au talente mai puțin ucigătoare – cum este și Ada – își perfecționează tehnicile de tragere la țintă și de luptă sub îndrumarea tatălui lui Farley. Kilorn face naveta între aceștia și ceilalți oameni cu sângenou de pe terenurile de instrucție ale argintiilor. Nu aparține niciunui grup, însă prezența lui le face mult bine. Băiatul pescar este antonimul pericolului, plus că toată lumea îl cunoaște. Iar lui nu-i este teamă de ei, așa cum le este multor soldați roșii. Stând în preajma mea, Kilorn a văzut destule ca să nu se mai sperie niciodată de vreun om cu sângenou.

Acum mă conduce pe lângă o clădire mare cât un hangar. Dar nu văd nicio pistă în apropiere.

— Sala de sport a argintiilor, mă lămurește el. Au tot felul de chestii aici. Greutăți, o pistă cu obstacole, o arenă…

— Am priceput.

Mi-am exersat talentul într-un loc ca ăsta, înconjurată de argintii care se holbau la mine, de-abia așteptând să-mi curgă un singur strop de sânge ca să mă poată ucide. Bine că măcar grija asta n-o mai am.

— Probabil că n-ar trebui să se antreneze într-un spațiu închis și la lumina becurilor.

Kilorn pufnește pe nas:

— Probabil că nu.

Una dintre ușile sălii de sport se deschide și dinăuntru iese un bărbat, cu un prosop în jurul gâtului. Este Cal, care își șterge transpirația de pe chipul argintiu din cauza efortului. Bănuiesc că s-a antrenat cu greutățile.

Îngustează ochii și se apropie de noi cât de repede e în stare. Gâfâind puternic, întinde mâna. Kilorn i-o strânge zâmbindu-i larg.

— Kilorn, dă Cal din cap. Îi prezinți baza?

— Păi…

— Neah, azi are de gând să se apuce de lucru, vorbește Kilorn peste mine.

Cu greu mă stăpânesc să nu-i trag un cot în burtă.

— Cum?

Cal se face negru la față și oftează prelung.

— Credeam că ai să mai stai puțin potolită ca să-ți revii.

M-a mirat ce mi-a spus Kilorn la spital, dar are dreptate. Nu mai pot să ard gazul degeaba. Mă simt inutilă. Și n-am stare, sunt agitată. Furia clocotește în mine. Nu sunt Cameron. Nu am putere să mă retrag. Până și becurile au început să scoată scântei când intru într-o cameră. Trebuie să mă descarc cumva.

— Au trecut destule zile. Am avut tot timpul din lume să reflectez.

Îmi pun mâinile în șold, pregătindu-mă pentru inevitabila lui ripostă. Fără să-și dea seama, Cal adoptă deja celebra lui poziție intitulată „uitați-vă-la-mine-cum-mă-cert-cu-Mare”. Brațe încrucișate la piept, frunte încruntată, picioare înfipte bine în sol. Am soarele în spate și trebuie să-și mijească ochii. Ca să nu mai zic că pute a transpirație după atâta antrenament.

Iar Kilorn, mișelul ăla parșiv, se prinde ce va urma și face câțiva pași înapoi.

— Ne vedem mai încolo, mă anunță el și-mi aruncă un rânjet fălos peste umăr.

Și pleacă, lăsându-mă să mă descurc singură.

— Stai puțin, strig eu după el.

Dar Kilorn îmi face cu mâna și dispare după colțul clădirii.

— De mare ajutor mi-a fost. Nu că aș avea nevoie, adaug eu repede, pentru că este decizia mea și, în fond, e vorba doar despre instrucție, nu despre vreo luptă adevărată. O să fie bine.

— Mă rog, jumătate dintre grijile mele sunt față de bieții oameni din zona de impact. Iar celelalte…

Mă apucă de mână și mă trage lângă el. Eu strâmb din nas și mă proptesc mai bine pe picioare. Nu că ar conta cine știe ce. Oricum e mai puternic decât mine.

— Ești transpirat!

Zâmbește și mă cuprinde cu brațul pe după umeri. Nu mai am scăpare.

— Îhî.

Mirosul lui ar trebui să-mi mute nasul din loc, dar parcă nu-i chiar așa de rău.

— Deci n-ai de gând să te opui?

— Tu singură a zis. Este decizia ta.

— Foarte bine. N-am energie să mă cert de două ori în aceeași dimineață.

Mă împinge puțin ca să se poată uita la mine. Îmi mângâie linia maxilarului cu degetul mare.

— Gisa?

— Gisa, oftez eu cu năduf, dându-mi o șuviță de păr la o parte din ochi.

În lipsa Pietrei Tăcute, sănătatea mea este excelentă. Ba chiar și unghiile și părul au început să-mi crească normal. Dar încă mai am vârfurile cenușii. Astea nu vor dispărea niciodată.

— Mă tot bate la cap. Cică să intrăm în civilie și să plecăm de aici. Să ne ducem în Montfort. Să abandonăm totul.

— Și tu i-ai zis să plece, dacă așa vrea.

Mă fac ca para focului în obraji.

— Mi-a scăpat! Câteodată… vorbește gura fără mine.

Cal începe să râdă.

— Nu se poate! Chiar așa?

— Și după aia, mama i-a luat partea. Normal că i-a luat-o. Și tata n-a fost de partea nimănui și a încercat să ne împace. Normal. E ca și cum…

Încep să suspin.

— … ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic. Ca și cum am fi tot în bucătăria noastră din Pilonii. Cred că n-ar trebui să mă afecteze atât de tare. Asta-i situația.

Ridic stânjenită ochii la el. Nu-mi place deloc să mă vait lui de familia mea. Dar el m-a întrebat. Și m-am descărcat. Acum îl văd că mă studiază de parcă aș fi un teren de luptă.

— Nu trebuie să te mai gândești la asta. E o prostie.

Mă strânge mai tare de mână și nu apuc să fug de lângă el. Îmi cunoaște bine obiceiul ăsta.

— De fapt, chiar mă gândeam la toți soldații alături de care am luptat. Unii se întorceau teferi la trup, dar schiloditi în alt sens. Fie nu mai pot să doarmă, fie nu mai pot să mănânce. Câteodată se refugiază în trecut, în amintirea vreunei bătălii, amintire stârnită de un miros sau de altă senzație.

Încerc să-mi stăpânesc emoția și îmi pipăi încheietura cu degetele care îmi tremură prea tare. Mă strâng și îmi aduc aminte de cătușe. Îmi vine să vomit.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Știi ce ajută?

Bineînțeles că nu știu, altminteri aș face-o. Scutur din cap.

— Normalitatea. Rutina. Discuțiile. Deși știu că ție nu-ți prea place să discuți, zâmbește el ușor. Dar familia ta nu vrea decât să te știe în siguranță. Au trecut prin toate chinurile iadului cât ai fost… plecată.

Tot n-a găsit un cuvânt potrivit pentru ce mi s-a întâmplat. *Captivă* sau *prizonieră* sunt vorbe care nu au greutatea necesară.

— Iar acum, că te-ai întors, se poartă așa cum s-ar purta oricine. Te protejează. Nu pe fetița cu fulgerele, nu pe Mareena Titanos, ci pe tine. Pe Mare Barrow. Fata pe care o cunosc ei. Atâta tot.

— Așa este, dau eu încet din cap. Mulțumesc!

— Cum rămâne cu discuțiile alea?

— Haide, măi! Chiar acum?

Pufnește în râs. Simt cum i se încordează mușchii abdomenului lipit de mine.

— Bine, mai încolo. După antrenament.

— Ar cam trebui să faci un duș.

— Glumești? Am de gând să stau lângă tine tot timpul. Vrei să te antrenezi? Atunci, ai s-o faci așa cum trebuie.

Îmi dă un ghiont mic în spate și mă împleticesc.

— Haide!

Prințul mă bate la cap până încep să mă mișc în ritm cu el. Trecem de pista de alergări și de cea pentru curse cu obstacole; trecem de un câmp întins, cu iarba proaspăt cosită. Ca să nu pomenesc și de câteva petice acoperite cu zgură, destinate luptelor corp la corp, și de un poligon lung de vreo patru sute de metri. Pe cele două piste aleargă niște oameni cu sângenou, în timp ce alții se antrenează singuri, pe câmp. Nu-i recunosc, dar le știu destul de bine talentele. Unul, foarte asemănător cu un acvatic, creează coloane de apă limpede, pe care apoi le lasă să curgă în iarbă, unde se formează bălți cu noroi. Altul, o femeie care stăpânește talentul teleportării, se plimbă dintr-un capăt în celălalt al pistei cu obstacole. Dispare de aici și apare dincolo, râzându-și de cei care nu se descurcă prea bine. La fiecare salt al ei, mi se strânge inima pentru că îmi amintesc de Shade.

Cel mai tare mă tulbură locurile pentru lupta corp la corp. Nu m-am mai antrenat așa de multe luni. Iar ultima mea parteneră a fost Evangeline. Nu că mi-aș dori să repet experiența aceea. Dar sunt convinsă că va trebui s-o fac.

Vocea lui Cal mă ajută să-mi păstrez calmul, atrăgându-mi atenția la treaba pe care o avem de făcut.

— De mâine începi să te antrenezi cu greutățile, dar astăzi ne vom ocupa de tragerea la țintă și de teorie.

Chestia cu tragerea la țintă o înțeleg.

— Ce teorie?

— Ar fi trebuit să începi pregătirea încă de acum zece ani. Pentru că, înainte ca talentele să ni se dezvolte complet, este necesar să studiem avantajele și dezavantajele lor, precum și modul în care le putem folosi cât mai eficient.

— Adică apa bate focul și de aia acvaticii îi înving pe piromani.

— Cam așa ceva. Dar dacă ai fi piroman?

Nu știu ce să zic. Cal zâmbește.

— Vezi? E mai complicat. E nevoie de mult studiu și înțelegere. Și de încercări repetate. Dar sunt convins că ai să prinzi totul din zbor.

Uitasem cât de bine se pricepe Cal la lucrurile astea. Se simte ca peștele în apă, e relaxat, zâmbitor. Și nerăbdător. Ăsta e un domeniu pe care îl cunoaște, pe care îl înțelege. Un domeniu în care excelează. Singurul lucru de care se mai poate agăța într-o lume întoarsă cu fundul în sus.

— E prea târziu acum să zic că nu mai vreau să mă antrenez?

Își dă capul pe spate și râde în hohote. Pe gât i se prelinge o picătură de transpirație.

— Nu mai scapi de mine, Barrow. Haide, trage în prima țintă!

Și îmi indică un bloc de granit, aflat la zece metri de noi.

— Un singur fulger. Drept în centru.

Îi arunc un zâmbet plin de superioritate. N-am cum să ratez de la distanța asta. Un singur fulger alb cu roșu străpunge văzduhul și nimerește ținta. Se aude un trosnet puternic și în centrul pietrei apare o pată neagră.

Dar n-am timp să mă umflu în pene, pentru că prințul mă împinge la o parte. Nu mă așteptam la una ca asta și mă dezechilibrez, mai-mai să cad.

— Hei!

Dar Cal merge mai departe și îmi arată următoarea țintă.

— Douăzeci de metri.

— În regulă, gâfâi eu.

Ridic brațul din nou, mă pregătesc să țintesc și Cal mă îmbrâncește iarăși. Acum picioarele mele reacționează ceva mai rapid, însă nu suficient. Iar fulgerul o apucă pe pustii și cade apoi pe pământ.

— Nu-i deloc corect ce faci.

— Eu obișnuiam să mă antrenez cu cineva care îmi trăgea cu gloanțe oarbe pe lângă cap. Preferi gloanțele?

Scutur repede din cap.

— Atunci… trage… la… țintă!

În mod normal, ar trebui să mă umplu de draci, dar Cal zâmbește și mai tare, făcându-mă să mă îmbujorez ca o nătângă. *Ești la antrenament*, îmi spun eu. *Revino-ți, ce naiba*!

Când mai vrea să-mi dea brânci, fac un pas în lateral și îmi arunc fulgerul, care ciobește ținta din granit. Mă feresc de el iar și trag încă o dată. Cal începe să-și schimbe tactica: acum mă lovește peste picioare și îmi aruncă bile de foc prin fața ochilor. Prima dată mă arunc la pământ atât de repede, că-mi intră țărână în gură. „Lovește ținta” a devenit mottoul zilei, numai că alege țintele la întâmplare, forțându-mă să stau în permanentă alertă. Îmi este mai greu decât să alerg, mult, mult mai greu. Iar soarele s-a cocoțat deja pe cer și mă arde nemilos.

— Ținta este un agil. Ce faci în cazul ăsta? mă întreabă el.

Îi răspund printre dinți.

— Desfac fulgerul. Îl lovesc când vrea să se ferească…

— Nu-mi explica! Fă-o!

Îmi mișc brațul pe orizontală, trimițându-mi electricitatea în direcția țintei. Scânteile sunt mai slabe, mai puțin concentrate decât dacă s-ar fi aflat într-un fulger compact, dar știu că ar reuși să încetinească orice agil. Cal dă scurt din cap – ăsta-i singurul indiciu că am făcut un lucru bun. Dar eu tot mă bucur.

— Treizeci de metri. Urlător.

Îmi acopăr urechile cu palmele, mă uit printre gene la țintă și îmi trimit fulgerul prin simpla putere a voinței, fără să-mi folosesc degetele. Și săgeata electrică sare din trupul meu, arcuindu-se în aer ca un curcubeu. Nu nimerește ținta, dar scânteile țâșnesc în toate direcțiile.

— Cinci metri. Amuțitor.

Mă cuprinde o panică nebună când îmi amintesc de arveni. Încerc să mă concentrez. Mâna îmi pleacă singură în căutarea unei arme pe care nu o am și mă prefac că trag cu ea în țintă.

— Poc!

Cal râde.

— Asta nu se pune, dar te-ai descurcat. Cinci metri, magnetron.

Pe magnetroni îi cunosc foarte bine. Îmi adun toate puterile și arunc un mănunchi de fulgere în țintă. O lovesc drept în centru și o sparg în două.

— Asta-i studiul teoretic? spune o voce blândă din spatele nostru.

Nici nu am observat că Julian și Kilorn apăruseră lângă noi. Fostul meu profesor zâmbește cu zgârcenie și, ca de obicei, stă cu mâinile la spate. Niciodată nu l-am mai văzut într-o ținută atât de lejeră – doar o cămașă din bumbac subțire și pantaloni scurți, care dezvăluie privirii picioarele ca de găină. Și pe el ar trebui să-l pună Cal să facă exerciții.

— Da, încuviințează el. Un fel de.

Îmi face semn că mă pot odihni. Și imediat mă trântesc în țărână și îmi întind picioarele istovite. Dar nu eschivele neîntrerupte m-au obosit într-un hal fără de hal, ci fulgerele. Fără adrenalina descătușată de luptă sau de amenințarea morții, forțele mele sunt mult diminuate. Ca să nu zic și că nu m-am mai antrenat de șase luni. Kilorn se apleacă și pune lângă mine o sticlă cu apă.

— M-am gândit că o să ai nevoie, îmi face el cu ochiul.

Îi zâmbesc veselă.

— Mulțam! mai apuc să spun și mă reped să beau apa rece. Dar tu ce faci aici, Julian?

— Tocmai mă îndreptam spre arhivă, când m-am hotărât să fac un ocol să văd și eu ce-i cu toată agitația asta.

Și face un semn peste umăr. Mă lovește damblaua când văd la marginea poligonului vreo zece oameni care se holbează la noi. La mine.

— Ai ceva spectatori.

Scrâșnesc din dinți. *Grozav*!

Cal se mișcă puțin, ca să mă ascundă.

— Scuze, n-am vrut să te întrerup.

— Nu-i nimic, îi spun eu, ridicându-mă anevoie în picioare.

Toate oasele îmi protestează vehement.

— Ne vedem mai târziu, ne spune Julian.

Dar eu mă grăbesc să-i propun.

— Am putea să te însoțim…

Mă întrerupe, zâmbindu-mi cu compătimire și făcând un semn spre mulțimea de gură-cască.

— Nu-i nevoie. Cred că acum ai puțină treabă. Kilorn, vrei să le faci tu cunoștință?

— Sigur că da, răspunde el.

Mie îmi vine să-i dau una ca să-i șterg rânjetul de pe bot. Și el știe asta.

— După tine, Mare.

— Foarte bine, mârâi eu.

Încerc din răsputeri să-mi stăpânesc instinctul natural care nu mă lasă să fiu în centrul atenției, fac câțiva pași în direcția oamenilor cu sângenou. Și încă câțiva. Și alți câțiva. Și ajung în fața lor. Cal și Kilorn sunt lângă mine. Pe când eram în tabăra Șanțul, evitam să-mi fac prieteni. De prieteni este mult mai greu să te desparți. Asta nu s-a schimbat, dar înțeleg ce intenție au Kilorn și Julian. Nu mai pot să fug de lume. Așa că mă screm să zâmbesc cât mai cuceritor oamenilor din jur.

— Bună! Eu sunt Mare.

Tâmpită replică. Spusă de o persoană și mai tâmpită.

Femeia care se pricepe la teleportare bâțâie din cap la mine. Este îmbrăcată cu uniforma verde-închis dată de Montfort, are picioare lungi și păr castaniu, tuns scurt.

— Da, știm. Eu sunt Arezzo, zice ea, întinzându-mi mâna. Eu v-am scos din Archeon pe tine și pe Calore.

Nu-i de mirare că n-am recunoscut-o. Minutele de după evadarea mea sunt încă învăluite în ceața spaimei, adrenalinei și a sentimentului copleșitor de ușurare.

— Da, sigur. Îți mulțumesc!

Mă uit printre gene la ea, chinuindu-mă să mi-o aduc aminte.

Ceilalți sunt la fel de prietenoși și de deschiși, bucuroși să facă cunoștință cu o altă persoană cu sângenou. Toți sunt născuți fie în Montfort, fie într-o regiune aliată cu Montfortul. Și toți sunt îmbrăcați în uniforme verzi, cu triunghiuri albe brodate pe piept și cu ecusoane pe mâneci. Unele sunt mai ușor de identificat – două linii ondulate pentru omul cu sângenou care seamănă cu acvaticii, trei săgeți pentru agil. Dar nimeni nu poartă medalii sau insigne. N-am de unde să-mi dau seama dacă printre ei se află și vreun ofițer. Însă îmi este clar că toți sunt soldați bine instruiți, dacă nu cumva chiar fac parte din familii cu tradiție militară. Se prezintă doar cu numele de familie și strângerile lor de mână sunt ferme. Cei mai mulți îl cunosc din vedere pe Cal și îl salută într-o manieră foarte oficială. În timp ce pe Kilorn îl întâmpină ca pe un vechi și drag prieten.

— Unde-i Ella? îl întreabă el pe un bărbat cu pielea neagră și părul de un verde țipător.

Niciun dubiu că și l-a vopsit. Numele lui este Rafe.

— I-am trimis un mesaj să vină încoace ca să o cunoască pe Mare. Și lui Tyton i-am trimis.

— Ultima oară i-am văzut antrenându-se pe Dealul Furtunii. Unde, teoretic, ar trebui…

Și se uită la mine de parcă și-ar cere scuze.

— … să se antreneze electriconii.

— Ce-i ăla un electricon? întreb eu și imediat mă simt ridicolă.

— Tu ești.

Suspin rușinată.

— Corect. Mi-am dat seama de ce am întrebat.

Rafe face o scânteie, pe care o joacă printre degete. O simt, dar nu așa cum îmi simt fulgerele. Scânteile verzi nu-i răspund decât lui.

— Este un cuvânt ciudat, dar și noi suntem niște creaturi ciudate, nu-i așa?

Îl privesc lung, aproape sufocată de emoție.

— Voi sunteți... la fel ca mine?

Dă din cap spre fulgerele care i se preling pe mâneci.

— Da, așa *suntem*.

•

Dealul Furtunii își merită numele. Se înalță în mijlocul unui alt câmp, în capătul opus al bazei, la depărtare de aerodrom. Așa sunt puține șanse ca vreun fulger rătăcit să lovească un avion. Pământul afânat îmi dă impresia că dealul este unul artificial, construit de curând. Și iarba este nouă, probabil plantată acolo de vreun verdian sau de un om cu sângenou, înzestrat cu același talent. Dar culmea dealului este un dezastru – doar pământ pârjolit, crăpat, care miroase a furtună și a electricitate. Deasupra bazei cerul este senin, doar în jurul dealului se învârtește un nor negru. Un nor cumulonimbus, care se ridică la mii de metri spre cer, aidoma unei coloane de fum. Niciodată n-am mai văzut așa ceva, un fenomen atât de bine ținut în frâu, atât de controlat.

Femeia cu păr albastru din Archeon stă chiar sub nor, cu brațele întinse și palmele întoarse spre cer. În spatele ei se află un bărbat cu spatele drept, cu păr bogat și alb precum creasta unui val. Și el poartă uniformă verde. Și el are pe mânecă însemnele fulgerelor.

Scântei albastre, micuțe ca niște viermi, dansează deasupra palmelor femeii.

Cal nu se îndepărtează de mine. Chiar dacă nu-i chiar așa străin de fulgere, norul ăsta negru îi dă o stare de neliniște. Se tot uită în sus, parcă așteptându-se să-l vadă explodând dintr-o clipă în alta. În negura lui se ivesc sclipiri albastre, însoțite de un bubuit îndepărtat, gros și vibrant ca torsul unei pisici uriașe. Îmi pătrunde până în oase.

— Ella, Tyton! îi strigă Cal, făcându-le cu mâna.

Se întorc amândoi, iar sclipirile încetează. Femeia lasă mâinile în jos și norul începe să se dizolve chiar sub ochii noștri. Se îndreaptă țopăind veselă spre noi, urmată de bărbatul mai sobru.

— Chiar mă întrebam când o să ne vedem, îmi spune ea, gâfâind.

Are o voce subțirică, în armonie cu silueta ei delicată. Fără să mă prevină în vreun fel, se repede la mine, mă apucă de mâini și mă sărută pe obraji. Atingerea ei este ca un șoc. Din piele îi

țâșnesc scântei care aterizează pe pielea mea. Nu-mi produc nicio durere – dimpotrivă, mă fac să mă simt mai revigorată.

— Eu sunt Ella și tu ești Mare, firește. Iar lunganul ăsta este Tyton.

Bărbatul e chiar foarte înalt, cu pielea roșcată, presărată cu pistrui, și cu maxilarul mai ascuțit decât o coastă de deal. Cu un singur gest, își dă părul alb în stânga. Și îmi face cu ochiul drept. Din cauza părului, m-aș fi așteptat să fie bătrân, dar nu cred să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Bună!

Atât îmi spune, cu o voce profundă și sigură.

— Bună!

Dau din cap spre ei, copleșită atât de prezența lor, cât și de incapacitatea mea de a reacționa cât de cât normal.

— Scuze, sunt puțin cam surprinsă.

Tyton își dă ochii peste cap, iar Ella izbucnește în râs. Nu trece nicio jumătate de secundă, că înțeleg ce se întâmplă. Și mă rușinez din nou.

Cal începe și el să râdă.

— Urât din partea ta, Mare.

Îmi atinge umărul cât de discret poate și mă învăluie valul de căldură emanat de el. Nu că aș fi avut nevoie. În Piedmont e al naibii de cald.

— Înțelegem, se grăbește Ella să mă liniștească. Orice întâlnire cu un înfocat este copleșitoare. Îmi dau seama cum trebuie să te simți când stai față în față cu trei care au același talent ca tine. Corect, băieți?

Îi dă un ghiont lui Tyton, care nu reacționează în niciun fel. Mai degrabă aș spune că gestul ei l-a enervat. Rafe dă din cap și nu spune nimic. Am senzația că Ella este cea mai vorbăreață din grup și, dacă ar fi să mă iau și după furtuna cu fulgere albastre din Archeon, este și cea mai războinică.

— Mă aduceți la disperare, murmură ea, clătinând din cap spre cei doi colegi. Dar acum ești și tu cu mine, Mare, corect?

Firea ei înfocată și zâmbetul ei sincer mă iau pe nepregătite. Oamenii atât de prietenoși au întotdeauna ceva de ascuns. Însă reușesc să nu-mi arăt bănuielile și să-i surâd și eu. Sper doar să-mi iasă cât mai sincer.

— Îți mulțumesc că ai adus-o la noi! îi spune lui Cal, pe un cu totul alt ton.

Și zburdalnica asta cu păr albastru ia poziție de drepți și își înăsprește tonul, transformându-se într-un soldat.

— Cred că ne putem ocupa noi de pregătirea ei de-acum încolo.

Pe Cal îl umflă râsul.

— Singuri? Vorbești serios?

— Dar tu? îi ripostează ea, îngustându-și ochii. Am văzut noi cum o „antrenezi”. Talentul ei nu se poate dezvolta doar printr-o joacă de copii în poligon. Sau poate mă înșel. Poate știi cum să stârnești furtuna din ea?

Judecând după felul în care strâmbă din buze, îmi dau seama că e pe punctul de a spune ceva cu totul inadecvat. Așa că îl apuc de mână și reușesc să-l opresc la timp.

— Pregătirea militară a lui Cal…

— … este foarte bună pentru menținerea condiției fizice, mă întrerupe Ella. Și este perfectă pentru a te învăța să te lupți cu argintiii așa cum se luptă el. Dar talentul tău este mai presus de înțelegerea lui. Sunt lucruri pe care nu le poți învăța de la el, lucruri pe care le poți învăța pe pielea ta – și nu îți va fi ușor – fie… alături de noi.

Logica ei este fără cusur, chiar dacă mă cam neliniștește. *Sunt lucruri pe care nu le pot învăța de la Cal, lucruri pe care el nu le înțelege*. Îmi aduc aminte cum am încercat s-o pregătesc pe Cameron – nu-i cunoșteam talentul la fel de bine ca pe al meu. Era ca și cum aș fi vorbit o limbă străină. Puteam să comunic, dar nu așa cum trebuie.

— Atunci am să stau să mă uit la voi, spune Cal, pe un ton ce nu acceptă refuzul. Cu asta ești de acord?

Ella zâmbește cu toată gura. Ciudat cum dispoziția i se poate schimba cât ai bate din palme. Acum iar debordează de veselie.

— Bineînțeles. Însă te-aș sfătui să stai mai la o parte și să fii foarte prudent. Fulgerele sunt ca niște mânji sălbatici. Indiferent cât de tare tragi de hățuri, tot îți este greu să-i stăpânești.

Cal îmi zâmbește încurajator și se duce spre marginea crestei, departe de cercul de pământ pârjolit. Acolo se așază pe jos, sprijinit în coate, fără să-și ia ochii de la mine.

— E destul de cumsecade. Pentru un prinț, îl laudă Ella.

— Și pentru un argintiu, se bagă în vorbă și Rafe.

Mă uit nedumerită la el.

— Argintiii din Montfort nu sunt cumsecade?

— N-am de unde să știu. N-am fost niciodată acolo, îmi răspunde el. Sunt născut și crescut în Piedmont, în insulele Floridiene.

Și își mișcă degetele, desenând în aer lanțul de insulițe mlăștinoase.

— Montfortul m-a recrutat abia acum câteva luni.

— Și voi? îi întreb eu pe Ella și Tyton.

Evident că ea îmi răspunde prima.

— Sunt din Prerie. Ținutul Dunelor de Nisip, regiune jefuită adesea. Eu și ai mei eram mereu pe drumuri, nu reușeam să ne stabilim nicăieri. În cele din urmă, am ținut-o tot către vest, spre munți. Montfortul ne-a primit acum aproape zece ani. Aici l-am cunoscut pe Tyton.

— Născut și crescut în Montfort, spune el, de parcă asta ar fi o explicație.

Tânărul ăsta nu-i prea guraliv, poate pentru că Ella vorbește în numele tuturor. Acum mă împinge ușor spre centrul acelui cerc pe care nu-l pot numi altfel decât „zonă de impact”. Și tot mă împinge, până ajung fix sub ce a mai rămas din norul de furtună de mai devreme.

— Haide să vedem ce avem noi aici, zice ea, arătându-mi unde trebuie să stau.

Se așază și ceilalți doi la locurile lor, iar acum formăm cele patru colțuri ale unui pătrat.

— Să începi mai ușor.

— De ce? Pot să…

Tyton se uită la mine.

— Vrea să-și dea seama cât de bine te controlezi.

Ella dă din cap.

Eu trag aer în piept. Oricât de mult m-aș bucura să mă aflu printre electriconi, oameni aidoma mie, tot mă simt ca un copil prea dădăcit.

— În regulă.

Îmi fac mâinile căuș și chem fulgerele. Scântei albe și roșii îmi acoperă degetele.

— Scântei roșii? râde Rafe. Foarte drăguț!

Mă uit și eu zâmbind la culorile nefirești ale părului lor. Verde, albastru, alb.

— Eu n-am de gând să mă vopsesc.

•

Vara atacă Piedmontul cu înverșunare clocotită. Cal este singura persoană care o suportă. Gâfâind din cauza căldurii și a efortului, îi trag pumni în coaste până când se dă la o parte de pe mine. Dar o face îngrozitor de încet, o face cu multă lene, ca și cum s-ar mișca în somn. Dar uite că nu e atent și cade de pe patul îngust pe podeaua dură, laminată. Asta îl trezește de-a binelea. E gol pușcă și are părul zbârlit.

— Pe culorile mele! înjură el, frecându-și capul.

Îmi pasă puțin spre deloc de durerea lui.

— N-ar fi fost nicio problemă dacă nu te-ai fi încăpățânat să dormim în debaraua asta superbă.

Este deprimant chiar și tavanul din ipsos plin de pete. Iar pe singura fereastră, chiar dacă larg deschisă, nu intră strop de răcoare – mai cu seamă că ne aflăm în miezul zilei. Nici nu vreau să mă gândesc cât de subțiri ar putea fi pereții. Bine că măcar nu trebuie să se înghesuie cu ceilalți soldați.

Fără să se ridice de pe jos, Cal bodogănește.

— Îmi place în cazarmă.

Bâjbâie în jur după pantalonii scurți. Îi găsește și îi îmbracă. Apoi vine rândul brățărilor. Încuietorile lor sunt complicate, dar este obișnuit cu ele.

— Să știi că nici tu nu mai trebuie să dormi cu sora ta.

Mă ridic și eu și îmi pun o cămașă. Pauza noastră de prânz se sfârșește în câteva minute și curând trebuie să ajung pe Dealul Furtunii.

— Ai dreptate. Trebuie doar să mă reobișnuiesc să dorm singură.

Firește că mă refer la traumele trecutului. Am niște coșmaruri îngrozitoare dacă știu că nu-i cineva cu mine în cameră.

Cal rămâne cu cămașa în mâini. Se strâmbă și parcă i se oprește respirația.

— Nu asta am vrut să spun.

Acum e rândul meu să bodogănesc. Pigulesc niște scame de pe așternuturile lui Cal. Cazone, spălate de atât de multe ori, că aproape vezi prin ele.

— Știu.

Arcurile patului gem prelung, atunci când se așază lângă mine. Mă sărută ușor în creștetul capului.

— Iar ai visat urât?

— Nu.

Însă am răspuns atât de repede, că îl bag la bănuieli și ridică din sprâncene la mine. Dar ăsta-i adevărul.

— Cât timp e Gisa cu mine. Zice că nu scot niciun sunet toată noaptea. Însă ea, pe de altă parte... am uitat câte zgomote poate să facă o ființă atât de micuță.

Râd singură și reușesc să mă uit din nou la el.

— Dar tu?

În tabăra Șanțul dormeam împreună. Și foarte des se zvârcolea și mormăia în somn. Uneori chiar plângea.

I se mișcă un mușchi în obraz.

— Doar de câteva ori. Cam de vreo două ori pe săptămână.

— Și ce ai visat?

— Pe tata, de cele mai multe ori. Și pe tine. Și cum m-am simțit când m-am luptat cu tine și am încercat să te ucid și nu puteam să fac nimic ca să mă opresc.

Strânge pumnii când își amintește visul acesta.

— Și pe Maven l-am visat. Când era mic. Șase sau șapte ani.

Numele ăsta parcă tot îmi toarnă acid în oase, deși a trecut multă vreme de când nu l-am mai văzut. De atunci a dat câteva declarații și a difuzat câteva evenimente, dar eu refuz să mă uit la ele. Sunt suficient de înspăimântătoare amintirile pe care le am. Cal știe ce simt și, din respect pentru mine, nici nu pomenește de fratele lui. Până în momentul ăsta. *Așa-ți trebuie*, îmi spun eu, supărată. Strâng din dinți, în primul rând ca să mă împiedic să-i mărturisesc tot ce nu i-am zis până acum. L-ar îndurera prea tare. Și nu ajută la nimic să afle în ce monstru a fost obligat să se transforme fratele lui.

Însă Cal continuă, privind în gol, de parcă ar retrăi visul.

— Îi era frică de întuneric. Și într-o zi, uite așa, dintr-odată, nu i-a mai fost. În visul meu îl văd cum se joacă în camera mea. Mai bine zis, cum o inspectează. Se uită la toate cărțile. Și întunericul vine după el. Încerc să-i spun. Să-l avertizez. Dar nu-i pasă. Nu-l mai deranjează. Și eu nu pot să opresc întunericul ăla. Și îl înghite cu totul.

Cal își trece încet o mână peste obraz.

— Nu trebuie să fii șoptitor ca să pricepi ce înseamnă asta.

— Elara e moartă, murmur eu, apropiindu-mă și mai mult de el.

De parcă eu l-aș putea consola în vreun fel.

— Și tot te-a ținut captivă. Tot a făcut lucruri îngrozitoare.

Cal stă cu ochii la podea, incapabil să mă privească în ochi.

— Iar eu tot nu reușesc să înțeleg de ce.

Aș putea să-mi țin gura. Sau să schimb subiectul. Numai că mă ard vorbele pe gât. Merită să știe adevărul. Îl iau încet de mână.

— Își amintește că te-a iubit și că l-a iubit pe tatăl vostru. Dar spune că ea i-a răpit dragostea asta. Că i-a retezat-o din suflet așa cum scoți o tumoare. A încercat să facă la fel și cu sentimentele lui față de mine…

… și față de Thomas, înaintea mea…

— … dar n-a putut. Sunt anumite tipuri de iubiri…

Încep să suspin.

— … mai greu de îndepărtat. Așa zice el. Cred că atunci când Elara a încercat să-i smulgă sentimentele astea, l-a deformat și mai tare. Și nu mai poate să renunțe la mine. Dar tot ce simte pentru noi doi este ceva nesănătos, ceva rău. Ură, în cazul tău. Obsesie, în al meu. Și niciunul dintre noi nu poate schimba asta. Cred că nici măcar Elara n-ar mai putea să desfacă ce a făcut.

Cal nu spune nimic. Iar mărturisirea mea plutește în aer, între noi. Mă doare inima pentru prințul acesta surghiunit. Îi ofer tot ce cred eu că i-ar trebui. Mâna, prezența, răbdarea mea. După mult, mult timp, deschide ochii.

— Din câte știu eu, nu există șoptitori cu sângenou, spune el. N-am văzut niciunul, n-am auzit de niciunul. Și nu mai vreau să caut.

Nu mă așteptam la asta. Mă uit nedumerită la el.

— Oamenii cu sângenou sunt mai puternici decât argintiii. Iar Elara era o argintie. Dacă ar putea cineva să… să-l repare, nu crezi că ar merita să încercăm?

— Nu știu.

Asta-i tot ce pot eu să spun. Ideea lui m-a lovit în moalele capului și nu știu cum ar trebui să reacționez. Dacă, să presupunem, Maven ar putea fi vindecat, asta oare ar fi de ajuns ca să-i răscumpere toate greșelile? Cu siguranță că nu va îndrepta răul făcut. Nu față de mine și de Cal, nu față de tatăl lui, ci față de sute de alți oameni.

— Chiar nu știu.

Însă vorbele mele îi dau speranță lui Cal. O văd în ochii lui – o luminiță în adâncurile lor. Oftez și îl mângâi pe cap. Ar trebui să-l tundă cineva cu o mână mai sigură decât o are el.

— Presupun că, dacă Evangeline a putut să se schimbe, atunci nu-i deloc imposibil.

Izbucnește brusc în hohote de râs.

— O, nu te amăgi singură. Evangeline e aceeași dintotdeauna. Doar că a avut mai mult de profitat dacă te-ar fi eliberat decât dacă te-ar fi ținut închisă în continuare.

— De unde știi?

— Știu cine i-a spus să-ți dea drumul.

— Ce? țip eu.

Oftând resemnat, Cal se ridică și traversează cămăruța. Pe peretele din fața patului sunt mai multe dulapuri, majoritatea goale. În afară de câteva schimburi de haine și un echipament de luptă, nu are nimic altceva fostul prinț. Acum se plimbă de colo până colo. Zău că mă calcă pe nervi.

— Garda mi-a interzis să încerc să te aduc înapoi, spune el, gesticulând repede. Dar nu aveam de gând să stau ca prostul în baza aia înghețată, așteptând să mi se spună ce am de făcut. Așa că am luat legătura cu o persoană de încredere.

Acum înțeleg totul și parcă am un gol în stomac.

— Cu Evangeline?

— Pe culorile mele, nu! exclamă el. Cu Nanabel, bunica mea – mama tatălui meu…

Anabel Lerolan. Bătrâna regină.

— Și îi zici… Nanabel?

I se aprind bujori argintii în obraji și mie îmi tresare inima.

— Puterea obișnuinței, mormăie el. În fine, ea n-a călcat niciodată la Curte cât timp Elara era acolo, dar mi-am imaginat că o s-o facă după ce a murit. Știa ce-i poate pielea Elarei și pe mine mă cunoaște foarte bine. Nu i-ar fi crezut minciunile. Și ar fi înțeles rolul lui Maven în moartea tatălui nostru.

Cal a luat legătura cu inamicul. Farley n-a știut asta. Și nici colonelul. Dacă ar fi aflat, oricare dintre ei l-ar fi împușcat pe loc. Titlul de prinț al Nortei nu avea cum să-l salveze.

— Eram disperat. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că a fost o tâmpenie. O tâmpenie foarte mare, adaugă el. Dar a mers. Bunica mi-a promis că te va elibera cu prima ocazie. Iar ocazia aceea a fost nunta lui Maven. Probabil că i-a promis ceva lui Volo Samos ca să se asigure că vei scăpa de acolo. Și a meritat. Ești aici datorită ei.

Vorbesc foarte rar. Trebuie să înțeleg.

— Deci i-ai spus despre atacul asupra Archeonului?

Nici nu-mi dau seama când a ajuns iar lângă mine. Se așază în genunchi și îmi ia mâinile într-ale lui. Are degetele foarte fierbinți, dar strâng din dinți și nu mă smulg din strânsoarea lui.

— Da. Și să știi că este mai deschisă față de Montfort decât mi-aș fi imaginat eu vreodată.

— A *comunicat* cu ei?

Îmi face cu ochiul.

— Încă mai comunică.

O secundă îmi doresc să am și eu culori, ca să le folosesc într-o înjurătură.

— Cum? Cum este posibil așa ceva?

— Presupun că nu vrei să-ți explic cum funcționează radioul și televiziunea, îmi zâmbește el.

Gluma asta pe mine nu mă amuză.

— Evident că Montfortul este deschis oricărui fel de colaborare cu argintiii, dacă asta îl ajută să-și atingă scopul. Este un…

Se întrerupe să caute cuvintele potrivite, apoi continuă:

— … un parteneriat echitabil. Și ei vor același lucru.

Îmi vine să râd. Argintii din familia regală care să colaboreze cu Montfortul… și cu Garda? N-am auzit ceva mai absurd în viața mea.

— Și ce anume vor?

— Îndepărtarea lui Maven de pe tron.

Cu toată căldura verii și apropierea trupului fierbinte al lui Cal pe mine mă ia cu frisoane. Și nu-mi pot opri lacrimile să-mi țâșnească din ochi.

— Dar tot vor să păstreze tronul.

— Nu…

— Vor un rege argintiu, chiar dacă acesta va fi controlat de Montfort. La naiba cu netoții ăia de roșii! Cui îi pasă de ei? Nu s-a schimbat nimic.

— Crede-mă, nu-i așa cum crezi.

— Trăiască Tiberias al Șaptelea! murmur eu.

Și Cal tresare puternic.

— Atunci când cu răzmerița Înaltelor Case, Maven i-a interogat pe conducătorii lor. Și toți au murit cu aceste cuvinte pe buze.

Chipul i se întunecă.

— Eu n-am cerut așa ceva, șoptește. Nu mi-am dorit niciodată asta.

Tânărul care stă în genunchi în fața mea s-a născut ca să poarte coroana. Dorințele lui n-au avut nicio legătură cu felul în care a fost educat. Dorințele i-au fost distruse la o vârstă fragedă, înlocuite cu sentimentul datoriei și cu tot ce i-a vârât în cap nenorocitul de taică-său.

— Atunci ce vrei?

Când Kilorn mi-a pus aceeași întrebare, m-a ajutat să-mi descopăr un scop, un drum luminat prin întuneric.

— Tu ce anume vrei, Cal?

Îmi răspunde iute, cu ochii în flăcări.

— Pe tine.

Mă strânge și mai tare de mână cu degetele lui fierbinți. Încearcă din răsputeri să se înfrâneze.

— Sunt îndrăgostit de tine și pe tine te vreau mai mult decât orice pe lumea asta.

Noi doi nu folosim cuvântul *dragoste*. O simțim, ne purtăm în consecință, dar nu rostim acest cuvânt. Pare atât de decisiv, ca o declarație de la care nu mai există cale de întors. Eu sunt o hoață. Știu mereu unde sunt ieșirile. Și am fost ținută în captivitate. Detest ușile încuiate. Însă ochii lui sunt atât de aproape de mine, atât de înfocați. În fond, asta simt și eu. Chiar dacă mă înspăimântă cuvintele, în fond ele spun adevărul. N-am promis eu că de acum înainte n-am să mai mint?

— Și eu te iubesc, îi șoptesc, lipindu-mi fruntea de a lui.

Pe piele simt mângâierea unor gene care nu-mi aparțin.

— Jură-mi! Jură-mi că n-ai să pleci de lângă mine. Jură-mi că n-ai să te mai întorci acolo. Jură-mi că n-ai să faci în așa fel încât moartea fratelui meu să fi fost în zadar.

Îi simt oftatul pe obraji.

— Îți jur!

— Mai ții minte când am zis amândoi că acum nu-i vreme de distracție?

— Da.

Degetul lui fierbinte îmi atinge pe rând cerceii.

— Ba uite că este.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Mare

Mă antrenez din greu, iar la sfârșitul zilei sunt frântă. Cu atât mai bine. Adorm mai repede și nu îmi mai fac atâtea griji. De fiecare dată când mă cuprind îndoielile cu privire la Cal, la intențiile Piedmontului sau la ce ne rezervă viitorul, oboseala mă împiedică să fac tot felul de scenarii ca până acum. Dimineața fac jogging și ridic greutăți împreună cu Cal. După experiența cu Piatra Tăcută niciun exercițiu fizic nu mi se pare prea greu. Cal nu se poate abține și strecoară și frânturi de teorie în pauze, deși îl asigur mereu că se ocupă Ella de asta. El doar ridică din umeri și continuă. Nu-i spun însă că pregătirea cu ea este mult mai dură și are scopul de a mă transforma într-o mașină de ucis. Cal a fost pregătit de mic pentru luptă, dar a avut mereu un tămăduitor în apropiere. Varianta lui de antrenament este foarte diferită de a ei, care se concentrează asupra anihilării totale a adversarului. Pe Cal îl preocupă mai mult apărarea. Reticența lui față de uciderea argintiilor contrastează puternic cu felul în care se comportă electriconii.

Ella este o bătăușă. Furtunile ei se pornesc cu viteză orbitoare, nori negri apar pe neașteptate pe cerul senin, declanșând salve nemiloase de fulgere. Mi-aduc aminte că, în Archeon, Ella se lupta cu o armă într-o mână și fulgerele în cealaltă. Doar viteza de reacție a lui Iris Cygnet a împiedicat-o să-l transforme pe Maven într-un morman de cenușă fumegândă. Nu cred că fulgerele mele vor ajunge vreodată la fel de distrugătoare ca ale ei. Mi-ar trebui ani de pregătire pentru asta. Însă sfaturile ei sunt inestimabile. De la ea aflu că furtuna cu fulgere este mai puternică decât orice altceva, mai fierbinte decât suprafața soarelui, capabilă să spargă până și sticla-de-diamant. Un singur fulger ca acelea produse de ea este destul să mă stoarcă atât de tare de vlagă, încât de-abia dacă mă mai țin pe picioare. Însă ea nu pare deloc epuizată. La un moment dat, m-a pus să alerg printre fulgerele ei, doar ca să-mi testeze reflexele și jocul de picioare.

Mai cunoscută îmi este „plasa de fulgere”, cum îi spune Rafe. Fulgerele și scânteile care țâșnesc din mâinile și picioarele lui formează rețele verzi care-i protejează trupul. Și el e în stare să declanșeze furtuni, însă preferă metode de luptă mai exacte. Fulgerele lui pot lua diferite forme. Cel mai bine se pricepe să facă scuturi din electricitate, care pot opri gloanțele. La fel de bine îi ies și bicele din fulgere, care despică stâncile și oasele. Chestia cu bicele mi se pare extraordinară: un arc electric, care se mișcă aidoma unei frânghii letale, capabilă să pârjolească orice întâlnește în cale. Îi simt forța de fiecare dată când ne antrenăm împreună. Nu mă lovește cum ar face-o altcineva, dar orice fulger pe care nu-l pot controla mă dă cu totul peste cap. La sfârșitul zilei, am părul măciucă și, atunci când Cal dă să mă sărute, are parte de câte unul sau două șocuri electrice.

Tăcutul Tyton nu se antrenează cu niciunul dintre noi. De fapt, nu se antrenează cu nimeni. Nici nume nu a dat specialității sale, însă Ella i-a botezat-o „fulger pulsatoriu”. Controlul pe care îl are el asupra electricității este pur și simplu uluitor. Scânteile albe sunt mici, dar foarte concentrate, având forța unui fulger de furtună. Ca un glonț din argint-viu.

— Am să-ți arăt „fulgerul cerebral”, îmi șoptește el într-o zi, dar mă îndoiesc că voi găsi vreun voluntar.

Trecem împreună de terenurile de antrenament și pornim pe drumul lung spre Dealul Furtunii. Pentru că mă cunoaște deja de ceva vreme, Tyton a început să vorbească mai mult cu mine. Dar tot mă surprinde vocea lui tărăgănată, metodică.

— Ce-i ăla „fulger cerebral”? îl întreb eu curioasă.

— Exact ce-i indică numele.

— Hai, că ai lămurit-o, pufnește Ella de lângă mine.

Parcă mereu își împletește părul viu colorat. Însă nu l-a mai vopsit de câteva săptămâni și acum i se văd rădăcinile de un blond-cenușiu.

— Vrea să spună că organismul omului funcționează pe baza impulsurilor electrice. Foarte mici și ridicol de rapide. Greu de detectat și aproape imposibil de controlat. Iar cele mai multe sunt concentrate în cap, ușor de folosit.

Casc ochii la Tyton. Acesta merge impasibil mai departe, cu părul alb căzut peste un ochi, cu mâinile îndesate în buzunare. Cuminte și modest. De parcă ce a zis Ella n-ar fi un lucru îngrozitor.

— Poți să controlezi mintea cuiva?

Spaima mă înjunghie în burtă ca un cuțit.

— Nu așa cum crezi tu.

— De unde știi ce…

— Pentru că ești foarte previzibilă, Mare. Nu pot citi gândurile oamenilor, dar știu bine că șase luni petrecute la discreția unui șoptitor pot sădi îndoiala în mintea oricui.

Oftează plictisit și ridică o mână. Printre degete începe să-i șerpuiască o scânteie mai strălucitoare și mult mai orbitoare decât soarele. O singură atingere a ei și ai fi mutilat pe viață.

— Ella vrea să spună că pot lua mințile unei persoane cu o singură privire. Influențându-i electricitatea din organism. Sigur, dacă sunt într-o dispoziție milostivă, îi pot da doar o criză de epilepsie. Dacă nu, îl omor pe loc.

Mă uit nedumerită la Ella și Rafe.

— Voi ați văzut asta?

Amândoi râd cu dispreț.

— Niciunul nu avem capacitatea de autocontrol necesară, răspunde Ella.

— Tyton poate omorî pe cineva fără ca nimeni din jur să-și dea seama, îmi explică Rafe. Să zicem că luăm cina la popotă și îl vedem pe premier că se prăbușește în celălalt capăt al sălii. Face o criză. Și… poc!… moare. Tyton nici nu clipește și își vede de mâncarea lui.

Își bate colegul pe spate, adăugând:

— Nu că ne-ar trece prin minte că ai face așa ceva vreodată.

Reacția lui Tyton este blajină.

— Mă bucur.

Ce mod oribil – și foarte folositor – de a-ți folosi talentul!

Se aud niște strigăte de nemulțumire dinspre terenurile de antrenament. Mă întorc în direcția lor și văd doi oameni cu sângenou care se luptă corp la corp, sub supravegherea lui Kilorn. Acesta ne observă și ne face cu mâna.

— Te-ai hotărât să încerci azi terenul de antrenament? mă întreabă el, făcând semn spre cercurile cu zgură. N-am mai văzut-o de mult timp pe fetița cu fulgerele scoțând scântei.

Simt în mine un soi de nerăbdare. Sigur, este palpitant să mă antrenez cu Ella sau Rafe, dar nu-i mare lucru să contracarezi fulgere cu fulgere. Și n-are niciun sens să ne pregătim pentru o luptă de care nu vom avea parte.

Ella face un pas în față și răspunde înaintea mea.

— Noi ne antrenăm pe Dealul Furtunii. Și am întârziat.

Kilorn ridică dintr-o sprânceană. Pe mine m-a întrebat, nu pe ea.

— De fapt, nu m-ar deranja. Cred că trebuie să ne pregătim pentru ce are Maven în arsenalul lui, încerc eu să fiu diplomată.

Îmi place Ella; îmi place Rafe. Ba chiar și Tyton îmi place – atât cât am ajuns să-l cunosc. Dar și eu am un cuvânt de spus aici. Și cred că ne-am luptat destul unii cu alții.

— Mi-ar plăcea să mă antrenez azi aici.

Ella vrea să protesteze, însă Tyton i-o ia înainte.

— Bine. Cu cine?

Cu singura persoană care seamănă cât de cât cu Maven.

•

— Să știi că sunt mult mai bun decât el.

Cal ridică brațul deasupra capului, iar bicepsul încordat mai are puțin și-i va sfâșia bumbacul subțire al cămășii. Îmi zâmbește vesel. Eu mă uit urât la el și îmi încrucișez brațele la piept. Nu a fost de acord cu propunerea mea, dar nici nu m-a refuzat. Iar faptul că și-a scurtat propriul program de exerciții și a venit pe terenul de antrenament îmi spune tot ce vreau să aflu.

— Foarte bine. Înseamnă că îmi va fi mai ușor când mă voi lupta cu el.

Îmi aleg cu atenție cuvintele. Când mă voi lupta, nu când îl voi *ucide*. De când mi-a spus că vrea să găsească pe cineva care să-i poată „repara” fratele, tratez subiectul Maven cu multă prudență. Oricât de mult aș vrea să-l ucid, ca să mă răzbun pentru tot ce mi-a făcut, nu-mi pot rosti intenția cu glas tare.

— Dacă mă antrenez cu tine, lupta cu el o să fie floare la ureche.

Râcâie zgura cu tălpile. Testează terenul.

— Dar noi ne-am luptat o dată.

— Sub influența unui șoptitor. Altcineva trăgea sforile. Nu-i același lucru.

Pe marginea terenului se adună câteva persoane ca să ne urmărească. S-a răspândit repede vestea că ne vom antrena împreună. Probabil Kilorn se ocupă deja de pariuri, circulând printre ei, cu un zâmbet șiret lăbărțat pe chip. Unul dintre oamenii cu sângenou de aici este Reese, tămăduitorul pe care l-

am atacat în avion. Stă și așteaptă așa cum făceau toți tămăduitorii pe vremea când mă antrenam cu argintiii. Pregătit să ne pună la loc orice ne-am rupe.

Îmi trezesc fulgerele. Acestea îmi ascultă ordinul și nori grei se adună pe cer.

— Ai de gând să tragi de timp, ca să-ți faci o strategie? Sau putem să începem?

Cal îmi face cu ochiul și continuă încălzirea.

— Aproape am terminat.

— Bravo!

Mă aplec și-mi presar zgură peste mâini, ca să îndepărtez orice picătură de sudoare. Cal m-a învățat asta. Mă vede, zâmbește și face și el la fel. Apoi, spre surprinderea și încântarea mulțimii tot mai numeroase, își scoate cămașa și o aruncă într-o parte.

Hrana mai bună și antrenamentele ne-au întărit mușchii. Dar, în vreme ce eu sunt zveltă și agilă, el este tot numai unghiuri și piatră. L-am văzut dezbrăcat de multe ori, dar tot mă tulbură și tot mă îmbujorez din obraji și până la degetele de la picioare. Mi se usucă și gura. Cu coada ochiului, îi văd pe Ella și Rafe cum îl studiază curioși.

— Încerci să mă distragi? mă prefac eu neinteresată.

Înclină capul spre umăr – portret al inocenței pure. Ba chiar se și lovește cu palma în piept, ca și cum ar vrea să spună „Cine, eu?”

— Oricum mi-ai face praf cămașa. Așa că fac economie. Dar, mai adaugă el, începând să-mi dea târcoale, un soldat bun se folosește de orice avantaj are la dispoziție.

Cerul continuă să se întunece. Acum chiar că-l aud pe Kilorn acceptând pariurile celorlalți.

— Aha! Deci zici că ai un avantaj? Foarte nostim!

Încep și eu să mă mișc în cerc, însă în direcție opusă. Nu am nevoie să-mi coordonez picioarele. Am încredere totală în ele. Simt adrenalina invadându-mi trupul – senzație atât de cunoscută de pe vremea când trăiam în Pilonii, de pe vremea când mă antrenam în arena argintiilor și din toate luptele la care am luat parte. Îmi pune stăpânire pe toate terminațiile nervoase.

Îl văd pe Cal cum se încordează și îi aud glasul în minte: *Piroman. Zece metri*. Las mâinile în jos, iar din degete îmi

țâșnesc scântei albe și roșii. Din cealaltă parte a terenului, Cal zvâcnește din încheieturi și imediat o fierbințeală îngrozitor de mare îmi acoperă palmele.

Scot un țipăt și sar într-o parte. Scânteile mele s-au transformat în flăcări. Mi le-a furat. Cu un efort exploziv, le transform la loc în fulgere, care tremură, dorind să redevină foc. Dar mă concentrez și mai tare, împiedicând scânteile să-mi scape de sub control.

— Unu-zero pentru Calore! zbiară Kilorn de la marginea ringului.

Unii gem nemulțumiți, alții izbucnesc în urale. Numărul spectatorilor noștri crește cu fiecare secundă. Kilorn aplaudă și bate din picioare. Îmi aduc aminte că așa făcea și când îi încuraja pe campionii argintii.

— Haide, Mare, nu te lăsa!

Și îmi dau seama că acum Cal încearcă să mă menajeze.

Prima greșeală.

Îmi face semn să continui. Mă ia peste picior. Este foarte bun în apărare. Vrea să îl atac eu. Foarte bine.

De la marginea terenului, Ella îi avertizează pe privitori.

— În locul vostru eu m-aș da înapoi.

Strâng pumnii și fulgerul lovește. Sfârtecă văzduhul și se înfige drept în mijlocul ringului, ca o săgeată în țintă. Însă nu crapă pământul așa cum ar trebui s-o facă. Pentru că eu folosesc o combinație de furtună și plasă de fulgere. Săgețile lor albe și roșii străbat terenul la înălțimea genunchiului. Cal ridică o mână ca să-și protejeze ochii de explozia orbitoare, iar cu cealaltă lovește scânteile, transformându-le în flăcări albastre. O iau la fugă, mă trântesc la pământ și îl lovesc în glezne, ca să-l dobor. Cal cade, iar eu sar înapoi în picioare.

Focul lui îmi atinge fața, dar îl resping cu scutul meu electric. Și, brusc, mă pomenesc și eu la pământ, cu picioarele secerate de sub mine. Cad în nas și mi se umple gura de zgură. O mână mă înșfacă de umăr, o mână care arde. Lovesc puternic cu cotul și-l nimeresc în falcă. Și atingerea asta arde. Tot trupul lui este o flacără. Roșie. Portocalie. Galbenă. Albastră. Văzduhul se deformează, face valuri de la căldura pe care o emană Cal. Întreaga lume parcă se ondulează în jurul nostru.

Mă ridic în coate și îl iau prin surprindere, aruncându-i un pumn de zgură în ochi. Așa reușesc să înăbuș o parte din focul

lui și am timp să sar în picioare. Mișc brațele și fac un bici din fulgere, care scânteiază și șuieră prin aer. Cal se ferește, se rostogolește pe jos, sare într-o parte cu agilitate de balerin. Bilele lui de foc ricoșează în scutul meu și el le strânge și își face propriul bici, transformând ringul în infern. Foc și electricitate se ciocnesc, se luptă și ard, până când pământul de sub noi clocotește ca marea în furtună și din cerul negru începe să plouă cu fulgere.

S-a apropiat cam mult de mine. Înseamnă că vrea să mă lovească. Reușesc să mă las în jos și să-i evit pumnul, dar, după miros, îmi dau seama că mi-a pârlit părul. Îl lovesc și eu foarte tare, cu cotul în rinichi. Icnește de durere, dar îmi răspunde în același fel, zgâriindu-mi spatele cu degetele lui din flăcări. Toată pielea mi se umple de bășici și îmi mușc buzele ca să nu țip. Cal ar opri lupta dacă ar ști cât de mult mă doare. Și mă doare rău de tot. Șira spinării îmi zbiară de durere și mi se înmoaie genunchii. Întind mâinile și fulgerele mă ajută să mă proptesc bine pe picioare. Trebuie să suport durerea asta, trebuie s-o cunosc. Pentru că Maven mă va răni și mai rău atunci când va veni vremea.

Folosesc iar plasa. Este o manevră defensivă, care-l împiedică să mă mai atingă. Un fulger de-al meu îi urcă pe picior, îi intră în mușchi, în nervi, în oase. O fracțiune de secundă parcă-i văd scheletul și reduc în ultimul moment forța loviturii, pentru ca răul pe care i-l fac să nu fie ireversibil. Cal tresare puternic și cade. Mă reped asupra lui fără să stau pe gânduri. Vreau să-i scot afurisitele alea de brățări pe l-am văzut închizându-le și deschizându-le de zeci de ori. Încearcă să mă împiedice. Dar brățările zboară cât colo de la mâinile lui.

Un braț puternic mă apucă de mijloc și mă răstoarnă. Pământul de sub mine este ca o limbă de foc. Acum îmi pierd controlul și încep să zbier. Din mâini îmi țâșnesc scântei, iar Cal se îndepărtează repede de furia fulgerelor mele.

Îmi stăpânesc cu greu lacrimile. Îmi proptesc mâinile în pământ și mă ridic. La fel face și Cal, aflat la câțiva metri de mine. I s-a ridicat părul în cap de la electricitatea statică. Amândoi suntem răniți, amândoi suntem prea orgolioși ca să ne oprim. Ne clătinăm pe picioare ca niște boșorogi. Pentru că a rămas fără brățări, acum face foc din tăciunii de pe marginea terenului. Îl azvârle spre mine, iar eu arunc spre el un fulger.

Se ciocnesc, formând un soi de zid albastru, care sâsâie și apoi dispare.

— Poate data viitoare o să vă gândiți să vă antrenați în poligon! strigă la noi Davidson.

Astăzi premierul nu se deosebește prin nimic de ceilalți. Și el poartă o uniformă verde, simplă; și el se îngrămădește la marginea ringului. Care nu mai arată ca un ring, ci ca un câmp de luptă pârjolit de forța talentelor noastre.

Cal face un pas către mine, dar nu-l mai țin picioarele și cade în coate. Gâfâie rău de tot din cauza efortului. N-are nici măcar putere să-mi zâmbească. Și e plin de transpirație din cap până-n picioare.

— Și fără public, dacă nu vă este cu supărare, adaugă Davidson.

Fumul se risipește și văd în spatele lui un alt zid albastru care-i desparte pe spectatori de zona unde ne-am luptat noi. Premierul face un semn din mână și zidul dispare ca și cum n-ar fi existat. Ne aruncă un surâs sever și ne arată simbolul de pe mânecă. Un hexagon alb.

— Un scut. Foarte folositor la nevoie.

— Ia te uită! exclamă Kilorn, năpustindu-se către mine.

Se ghemuiește alături și strigă peste umăr:

— Reese!

Însă tămăduitorul cu părul roșu se oprește la câțiva metri de noi. Nu se lasă convins.

— Știi că nu așa merge treaba.

— Încetează, Reese! șuieră Kilorn, scrâșnind exasperat din dinți. Mare are tot spatele ars și Cal nu se mai ține pe picioare.

Gâfâind încă, prințul se uită la mine. Are trăsăturile strâmbate de grijă și regret, dar și de durere. Sunt în agonie. La fel și el. Cal se străduiește să-și ascundă chinul și vrea să se ridice în șezut. Dar cade la loc imediat.

Reese nu cedează.

— Antrenamentul în pereche are anumite consecințe. Noi nu suntem argintii. Așa că trebuie să știm cum îi pot afecta pe alții talentele noastre.

Parcă spune o lecție învățată pe de rost. Dacă nu m-ar durea atât de tare, poate că aș fi de acord cu el. Mi-aduc aminte de arenele unde argintiii se luptau pentru propriul amuzament, fără să se teamă de nimic. Mi-aduc aminte de antrenamentele mele

de la Reședința Soarelui. Acolo se afla mereu un tămăduitor, gata să rezolve orice zgârietură. Argintiii nu se tem că s-ar putea răni între ei, deoarece rănile astea nu ar dura. Reese ne studiază din priviri și ne mustră făcând un semn din deget.

— Nu e niciun pericol. Trebuie să rămână așa douăzeci și patru de ore. Așa cere regulamentul, Warren.

— În mod normal, aș fi de acord, spune Davidson, traversând terenul cu pași fermi până la tămăduitorul pe care-l fixează cu privirea. Din păcate însă, am nevoie de ei în formă maximă. Și am nevoie acum. Ocupă-te de problemă!

— Domnule…

— Ocupă-te chiar acum!

Îmi înfig degetele în pământ, cuprinsă de ușurare. Dacă asta înseamnă să se termine cu chinurile, atunci am să ascult tot ce vrea să ne spună premierul. Și am s-o fac cu zâmbetul pe buze.

•

Mă mănâncă toată pielea de la salopeta de uniformă, plus că pute rău a dezinfectant. M-aș plânge, dar mintea mea nu mai funcționează după ce am luat parte la ședința informativă cu agenții lui Davidson. Chiar și premierul pare cam zguduit și acum se plimbă încoace și încolo prin fața mesei lungi la care stau toți consilierii militari, printre care Cal și cu mine. Davidson și-a proptit bărbia în pumn și fixează podeaua cu ochii lui impenetrabili.

Farley se uită câteva momente la el, apoi coboară privirea la foaia de hârtie acoperită cu scrisul pedant al Adei. Femeia cu sângenou și inteligență desăvârșită a ajuns ofițer și colaborează îndeaproape cu Farley și cu Garda Stacojie. Nu m-ar mira să fi fost făcută ofițer și fetița Clara, care acum doarme la pieptul mamei sale, înfășurată bine într-o eșarfă. Capul îi este acoperit cu un puf castaniu-închis. Chiar că seamănă cu Shade.

— Cinci mii de soldați roșii din Garda Stacojie și cinci sute de oameni cu sângenou din Montfort se află acum în garnizoana Corvium, citește Farley din însemnările Adei. Din rapoartele agenților aflăm că forțele lui Maven numără mai multe mii de soldați – toți argintii. Se strâng în Golful Portuar, la Fort Patriot; precum și lângă Detraon, în Ținutul Lacurilor.

Încep să-mi tremure mâinile și mi le vâr iute sub picioare. Fac în minte o listă cu toți cei care l-ar putea ajuta pe Maven să recucerească fortăreața. Samos nu mai este. Laris, Iral, Haven –

l-au abandonat și ei. La fel și Casa Lerolan, dacă ar fi să cred ce zice bunica lui Cal. Oricât de mult mi-aș dori să nu mă aflu aici, deschid gura și spun:

— Maven are de partea lui Casele Rhambos și Welle. Oțeliții și verdienii. Și Casa Arven, capabilă să neutralizeze orice atac venit din partea oamenilor cu sângenou.

Nu explic mai multe. Am aflat pe pielea mea de ce sunt în stare arvenii.

— Dar, în afară de acvaticii din familia regală, nu cunosc alte talente ale lacuștrilor.

Colonelul se sprijină cu mâinile de masă.

— Eu știu. Se luptă pe viață și pe moarte și sunt rezistenți la durere. Iar loialitatea lor față de rege este de nezdruncinat. Dacă regele îl va sprijini pe nenoro…

Se întrerupe brusc și se uită la Cal, care nu reacționează în niciun fel.

— … pe Maven, atunci îl vor urma cu toții. Cei mai periculoși sunt acvaticii, firește, urmați de furtunari, fiori și țesevânt. Ca să nu mai vorbesc despre pietrificatorii ăia fanatici.

Eu tresar la fiecare dintre numele astea.

Davidson se răsucește pe călcâie ca să ajungă cu fața la Tahir. Bărbatul cu sângenou pare incomplet fără fratele lui geamăn și stă cumva într-o rână, de parcă ar vrea să compenseze absența acestuia.

— Nu poți să schimbi termenul? se răstește premierul. O săptămână e prea mult.

Tahir strânge din ochi. Se uită în altă parte, dincolo de sală. Acolo unde se află fratele lui. Locul este strict secret, dar eu am o bănuială. În trecut, Salida a făcut parte din armata de oameni cu sângenou a lui Maven. Rash o înlocuiește acum, probabil lucrând ca servitor roșu la Curte. Genială idee! Prin legătura telepatică pe care o are cu Tahir, ne poate transmite informații cu rapiditatea undelor radio, fără să fie prins sau interceptat.

— Trebuie confirmat, spune el rar. Se zvonește despre…

Încremenește și cască gura surprins.

— O singură zi. Un atac din ambele părți ale graniței.

Îmi mușc buzele până la sânge. Cum de se poate întâmpla așa de repede? Fără niciun avertisment?

Cal îmi împărtășește sentimentele.

— Credeam că urmăriți cu atenție mișcarea trupelor. Armatele nu se strâng peste noapte.

Un curent de aer fierbinte iese din el și-mi coace partea dreaptă a corpului.

— Știm că grosul forțelor se află în Ținutul Lacurilor. Ne cam încurcă planurile alianța pe care Maven a făcut-o prin căsătorie, intervine Farley. Nu avem suficiente resurse acolo. Și nu putem monitoriza trei țări separate…

— Dar ești sigură că-i vorba despre Corvium? Ești absolut sigură? izbucnește Cal.

Ada dă cu fermitate din cap.

— Toate informațiile indică asta.

— Lui Maven îi place să întindă curse.

Îmi vine să vomit când îi rostesc numele.

— Ar putea fi o stratagemă ca să ne atragă acolo în număr mare și să ne atace când suntem pe drum.

Mi-aduc aminte urletul avionului distrus în înaltul cerului.

— Sau poate că doar o să simuleze un atac asupra Corviumului. Noi ne ducem acolo și el lovește Ținutul de Șes. Și ne destramă organizația.

— Tocmai de aceea trebuie să așteptăm, spune hotărât Davidson, încleștând pumnii. Îi așteptăm pe ei să facă prima mișcare, ca să o putem contracara. Dacă întârzie atacul, înseamnă că a fost doar un șiretlic.

Obrajii colonelului se fac la fel de roșii cum îi este ochiul beteag.

— Și dacă-i vorba doar despre o ofensivă normală, ca la carte?

— Atunci o să ne mișcăm repede, imediat ce le vom cunoaște intențiile.

— Și câți dintre soldații mei vor muri în timp ce tu ai să te miști repede?

— La fel de mulți că ai mei, răspunde sarcastic Davidson. Nu te purta de parcă doar oamenii tăi își varsă sângele pentru cauza asta.

— Oamenii mei…

— Destul! strigă Farley, amuțindu-i pe amândoi.

A trezit-o și pe Clara. Sincer, eu n-am mai văzut copil mic așa de cuminte. Nici vorbă să înceapă să plângă, ci doar clipește somnoroasă la pieptul maică-sii.

— Dacă nu reușim să obținem mai multe informații, atunci nu ne rămâne decât să așteptăm. Am greșit de destule ori aruncându-ne cu capul înainte.

De prea multe ori.

— Recunosc că vă cer să faceți un sacrificiu.

Chipul premierului nu trădează nicio emoție. Dacă ar exista o altă soluție, ar opta pentru ea. Dar niciunul dintre noi nu își dă seama care ar putea fi aceea. Nici măcar Cal, care nu a deschis deloc gura.

— Dar e un sacrificiu mărunt, în comparație cu cât vom avea de câștigat de pe urma lui.

Colonelul spumegă de furie și lovește cu pumnul în masa de consiliu. Carafa cu apă se clatină, dă să cadă, dar Davidson o prinde și o pune calm la locul ei. Ce reflexe are omul ăsta!

— Calore, vreau să coordonezi operațiunea.

Cu bunică-sa. Cu argintiii. Cu oamenii care s-au holbat la mine și la lanțurile mele și nu au intervenit decât atunci când le-a convenit lor. Cu oamenii care încă mai cred că eu și toți de același sânge cu mine trebuie să le fim sclavi.

Îmi mușc limba.

Oameni de care avem nevoie ca să învingem.

Cal înclină capul.

— Regatul Riftului a promis că ne va sprijini. Vom avea soldați din Casele Samos, Iral, Laris și Lerolan.

— Regatul Riftului, mormăi eu în surdină.

Până la urmă, Evangeline tot a făcut rost de o coroană.

Ridic ochii și-l văd pe Davidson că mă privește lung, cu aceeași expresie impenetrabilă. Niciodată nu-mi pot da seama ce gândește omul ăsta.

— Ne putem baza și pe tine?

Familia mea îmi apare în fața ochilor. Însă doar o clipă. Ar trebui să-mi fie rușine că furia mea personală, care îmi arde stomacul și mintea, cântărește mai mult decât ei. Mama și tata m-ar omorî cu mâinile lor decât să mă vadă iarăși plecată de acasă. Dar sunt de acord să lupt într-un război care ne-ar putea aduce o fărâmă de pace.

— Da.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Mare

Nu este nicio cursă și nu este nicio înșelătorie.

După miezul nopții, Gisa mă scutură tare ca să mă trezească. Ochii ei căprui sunt îngrijorați și speriați. În timpul cinei am explicat familiei mele ce urmează să se întâmple. Cum era de așteptat, decizia mea nu i-a prea bucurat. Mama n-a precupețit niciun efort ca să-mi răsucească și mai adânc cuțitul în rană. L-a jelit pe Shade, a plâns din cauza captivității mele. Mi-a spus că sunt egoistă că vreau să-i părăsesc din nou.

Mai târziu, reproșurile ei s-au transformat în scuze și șoapte de laudă la adresa curajului meu. Da, sunt curajoasă, dar sunt și prea încăpățânată și ea mă iubește prea tare și nu mă poate lăsa să plec.

În schimb, tata nu a spus nimic. Stătea nemișcat, cu mâinile încleștate pe baston. Semănăm. Nu ne lăsăm până nu ducem la bun sfârșit alegerile pe care le facem. Chiar dacă aceste alegeri nu sunt corecte.

Bree și Tramy m-au înțeles. Ei nu au fost cooptați pentru misiunea asta. Măcar atât.

— A venit Cal, îmi șoptește acum Gisa, ținându-mă de umeri. Trebuie să pleci.

M-am culcat îmbrăcată în uniformă. Acum mă ridic și îmi îmbrățișez sora pentru ultima oară.

— Ai început să exagerezi cu lupta asta a ta, îmi șoptește ea, încercând să-și ascundă suspinele gâtuite sub un ton glumeț. Ai grijă să te întorci de data asta.

Dau din cap, însă nu-i promit nimic.

Kilorn ne așteaptă în hol, în pijama și cu ochii lipiți de somn. Nici el nu vine. Acțiunea de la Corvium îl depășește. Altă amară alinare. Oricât de mult obișnuiam să mă văicăresc pentru că-l târâm peste tot după mine, oricât de multe griji îmi făceam pentru băiatul pescar, priceput doar la noduri marinărești, știu că o să-mi fie foarte dor de el. Mai cu seamă pentru că nu-i

deloc adevărat că mi-ar fi fost o povară. M-a protejat și m-a ajutat mai mult decât am făcut-o eu pentru el.

Vreau să-i mărturisesc tot ce simt, dar mă oprește repede, cu un sărut pe obraz.

— Doar să încerci să-ți iei rămas-bun și te arunc de-a rostogolul pe scări.

— În regulă.

Parcă am o gheară în piept și îmi este din ce în ce mai greu să respir.

S-au strâns toți în vestibul și mă așteaptă, încruntați ca un pluton de execuție. Ochii mamei sunt umflați și roșii. La fel și ai lui Bree. El mă ridică în brațe primul. Și uriașul meu frate începe să suspine cu buzele lipite de obrazul meu. Tramy este mai rezervat. A venit și Farley. O leagănă în brațe pe micuța Clara. O va lăsa în grija mamei, firește.

Oricât de mult îmi doresc să pot păstra acest moment viu în amintire, parcă văd totul ca prin ceață. Timpul trece cumplit de repede. Mi se învârtește capul și nici nu știu cum ajung afară, cobor cele câteva trepte și mă urc în camionul militar. Oare i-a strâns tata mâna lui Cal sau doar mi s-a părut? Oare încă mai dorm? Oare visez? Luminile bazei militare străpung întunericul ca niște stele căzătoare. Farurile camionului ne luminează drumul către aerodrom. Se aude vuietul motoarelor și urletul avioanelor care se ridică la cer.

Majoritatea sunt avioane concepute pentru transportul rapid al trupelor. Aterizează în plan vertical, nu au nevoie de piste și ne pot duce direct în Corvium. Ultima oară când am mai zburat cu un asemenea avion, tocmai ce scăpasem dintr-o captivitate care durase șase luni și ajunsesem o fantomă.

Cal îmi sesizează neliniștea. Se ocupă el de centurile mele de siguranță, în timp ce eu nu pot decât să mă uit încremenită la podeaua metalică.

— Nu va mai fi la fel, îmi spune el foarte încet, ca să nu-l audă și ceilalți. De data asta va fi altfel.

Îi cuprind obrajii în palme.

— Atunci, de ce mi se pare că nu s-a schimbat nimic?

Ochii lui ca bronzul îmi caută privirea. Caută un răspuns. Un răspuns pe care nu-l găsește. Și atunci mă sărută, de parcă așa s-ar rezolva totul. Mă ard buzele lui. Sărutul durează mai mult

decât ar fi normal, mai cu seamă când sunt atât de mulți oameni în jur. Însă toți se fac că nu observă.

Când se dezlipește de mine, Cal îmi pune ceva în mână.

— Nu uita cine ești.

Nu trebuie să mă uit ca să știu că este un cercel, un fragment micuț de piatră colorată, montat în metal. De la care îmi pot lua rămas-bun, căruia îi pot spune să-și amintească de mine dacă ne vom despărți. Alt obicei din fosta mea viață. Îl strâng în pumn și acul lui îmi înțeapă pielea. Cal se așază la locul lui și acum mă uit la cercel.

Roșu. Firește. Roșu ca sângele, roșu ca focul. Roșu ca înverșunarea care ne macină pe amândoi.

Nu pot să mi-l pun acum în ureche, așa că îl ascund bine, la loc sigur.

Farley își ocupă locul lângă piloții din Montfort. Cameron se așază alături de ea, aruncându-ne un zâmbet crispat. În sfârșit s-a îmbrăcat și ea cu uniforma regulamentară. La fel și Farley, deși a ei nu este verde, ca a celorlalți, ci roșu-închis, cu un C alb brodat pe mânecă. C de la *Comandament*. S-a ras iar în cap, revenind la stilul care a consacrat-o. Lipsa părului, cicatricea de pe chip și ochii albaștri, capabili să străpungă orice armură, îi dau o înfățișare severă. I se potrivește. Înțeleg de ce s-a îndrăgostit Shade de ea.

Ea își dorește mai mult decât oricare dintre noi ca războiul acesta să se sfârșească. Însă merge mai departe. Mă cuprinde și pe mine ceva din fermitatea ei. Dacă ea poate s-o facă, atunci cu siguranță că pot și eu.

Davidson este ultimul care se urcă la bord, completând numărul de patruzeci de pasageri. Vine în urma unui grup de gravitroni, pe care îi identific după liniile descendente de pe embleme. Premierul poartă aceeași uniformă ponosită, iar părul lui – de obicei lins și îngrijit – este acum nepieptănat și vâlvoi. Cred că n-a dormit deloc. Și parcă îmi este și mai simpatic acum.

Ne salută din cap când trece pe lângă noi, îndreptându-se către Farley. Se așază și se cufundă în gânduri.

De când mă antrenez cu electriconii, simțul meu electric s-a dezvoltat foarte mult. Simt avionul până la ultimul cablu. Îi simt fiecare scânteie, fiecare impuls. Bineînțeles că la misiunea asta iau parte și Ella, Rafe și Tyton. Însă nimeni n-ar avea curajul să

ne pună pe toți într-un singur avion. Dacă s-ar întâmpla o nenorocire, măcar n-am muri toți.

Cal se foiește pe scaun. Energie nervoasă. Eu fac exact pe dos. Încerc să-mi amorțesc sentimentele, să nu mai simt furia cumplită care arde de nerăbdare să fie descătușată. Nu l-am mai văzut pe Maven de când am fugit din Archeon și acum mi-l imaginez așa cum arăta atunci. Strigând după mine prin mulțime, încercând să se întoarcă. Nu voia să mă scape din mână. Iar atunci când îl voi strânge de gât, nici eu nu-l voi scăpa din mână. Nu-mi va fi teamă. O singură bătălie mă mai desparte de Maven.

— Bunică-mea o să aducă cât mai mulți oameni cu ea, șoptește Cal. Davidson e la curent cu asta, dar nu cred că pe tine te-a informat cineva.

— Aha.

— Alături de Casa Lerolan sunt și celelalte case răzvrătite. Plus Casa Samos.

— Cu prințesa Evangeline, mormăi eu, încă amuzată.

Cal zâmbește și el.

— Măcar acum are coroana ei și nu mai trebuie s-o fure pe a altcuiva.

— Voi ați fi fost deja soț și soție, dacă…

În cazul acesta, *dacă* înseamnă atât de multe lucruri.

Dă din cap.

— Am fi fost căsătoriți de suficient timp cât să înnebunim amândoi. Ar fi fost o regină bună, dar nu și pentru mine.

Mă apucă de mână.

— Și ar fi fost o soție îngrozitoare.

N-am destulă energie ca să înțeleg ce vrea să zică, dar parcă mi se aprinde o flacără în piept.

Avionul se cutremură și rulează cu viteză pe pistă. Zgomotul de motoare face imposibilă orice conversație. Încă o zdruncinătură și ne ridicăm în aerul fierbinte al nopții de vară. Închid ochii ca să-mi imaginez ce va urma. N-am fost niciodată în Corvium. L-am văzut numai în poze și în transmisiunile televizate. Ziduri din granit negru, cu ranforturi din aur și fier. Ultimul popas pentru soldații care se îndreaptă spre Năduful. Iar acum este sub asediu pentru a doua oară doar în anul acesta. Trupele lui Maven au aterizat de câteva ore la Rocasta și apoi au

pornit mai departe pe uscat. Vor ajunge curând la zidurile fortăreței Corvium.

Înaintea noastră.

Un sacrificiu mărunt, în comparație cu cât vom avea de câștigat, a zis Davidson.

Sper să nu se înșele.

•

Cameron îmi azvârle cărțile ei în poală. Patru dame care râd de mine.

— Patru cucoane, Barrow, râde ea. Ce mai urmează acum? Ai de gând să-ți pui miză afurisitele alea de cizme?

Râd și eu și îmi arunc mâna fără valoare – cărți roșii și un valet negru.

— Nu ți-ar veni, răspund eu. Picioarele mele sunt mici, nu canoe ca ale tale.

Cameron se strică de râs. Își lasă capul pe spate și dă din picioare. Picioare foarte lungi și subțiri. Sper că nu are de gând să mai crească.

— Încă un joc, mă îndeamnă ea, întinzând mâna să-i dau cărțile. Mizez pe o săptămână de spălat rufele.

Vizavi de noi, Cal își întrerupe exercițiile de încălzire și pufnește:

— Tu chiar îți imaginezi că Mare spală rufe?

— Dar tu speli, Alteță? râd eu la el.

Însă el se face că nu mă aude.

Glumele ne mai alină și ne distrag atenția de la ce ne așteaptă. Cameron mă bate rău la cărți, împiedicându-mă să mă gândesc la bătălia pe care o avem de purtat în curând. Evident că a învățat să joace pe vremea când muncea în fabrică. Nici măcar nu am priceput cum trebuie regulile jocului, dar bine măcar că mă ajută să mă concentrez doar asupra prezentului.

Avionul începe să salte într-o masă de turbulențe. Am multe ore de zbor, așa că nu mă mai sperii și amestec mai departe cărțile. A doua zdruncinătură e mai puternică, dar deloc alarmantă. A treia îmi zboară cărțile din mâini. Mă așez mai bine pe scaun și bâjbâi după centuri. La fel și Cameron. Iar Cal se trântește la locul lui și se uită îngrijorat spre carlingă. Îi urmăresc privirea și-i văd pe cei doi piloți cum încearcă disperați să țină avionul în aer.

Mult mai înspăimântătoare este priveliștea. Ar fi trebuit să răsară soarele deja, dar cerul din fața noastră e complet negru.

— Furtuni, gâfâie Cal, referindu-se atât la fenomen, cât și la furtunarii argintii. Trebuie să urcăm.

Nici nu rostește bine cuvintele, că simt cum se înclină podeaua sub mine. Avionul urcă la altitudine. Văd scăpărări de fulgere. Fulgere adevărate, create de nori, nu de talentul unei fetișcane cu sângenou. Tunetele răsună ca bătăile unei inimi uriașe.

Îmi încleștez mâinile de centurile care îmi strâng pieptul.

— Nu putem să aterizăm pe o asemenea vreme.

— Nu putem să aterizăm deloc, mârâie Cal.

— Poate dacă încerc eu să fac ceva, să opresc fulgerele…

— Acolo jos nu-s doar fulgere!

Vocea lui tună peste urletele motoarelor. Mulți întorc capetele spre el. Davidson este unul dintre ei.

— Argintiii țesevânt și furtunari ne-ar devia de la curs de îndată ce coborâm din nori. Ne-ar face să ne prăbușim.

Cal se uită prin avion, trecându-ne pe toți în revistă. Speranța îmi alungă teama.

— Ce plan ai?

Avionul ne scutură iarăși. Destul de zdravăn. Cal parcă nici nu simte.

— Am nevoie de gravitroni și am nevoie și de tine, spune el, întinzând un deget spre Cameron.

Ochii fetei capătă răceala oțelului.

— Cred că înțeleg ce vrei să faci.

— Luați legătura prin radio cu celelalte avioane. O să avem nevoie de cineva care să știe să se teleporteze. Și trebuie să aflu unde sunt ceilalți gravitroni. Trebuie să se împrăștie în toate avioanele.

Davidson dă scurt din cap.

— Ați auzit ce-a zis.

Înțeleg ce urmează și mi se pune un nod în gât. În avion începe o activitate intensă. Soldații își verifică și paraverifică armele. Îndârjirea li se citește pe fețe. Cel mai mult pe chipul lui Cal.

Se ridică de pe scaun și se ține de mânerele din jur ca să-și păstreze echilibrul.

— Duceți-ne deasupra Corviumului! Unde-i persoana cu teleportarea?

Arezzo se materializează înaintea ochilor noștri. Cade în genunchi, ca să se împotrivească inerției.

— Nu-mi place chestia asta! se răstește ea.

— Îmi pare rău, dar ai s-o faci de multe ori, împreună cu cei asemenea ție, îi răspunde Cal. Poți să treci dintr-un avion în altul, nu-i așa?

— Sigur că pot, spune ea ofensată, de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Bine. Când ajungem jos, s-o duci pe Cameron în următorul avion.

Jos.

— Cal.

Aproape scâncesc. Sunt în stare de multe lucruri, dar asta…?

Arezzo își trosnește degetele și vorbește peste mine.

— Afirmativ.

— Voi, gravitronilor, folosiți cablurile. Luați câte șase. Fără greșeli.

Respectivii oameni cu sângenou sar în picioare și scot niște funii răsucite din buzunarele speciale ale echipamentului lor. Fiecare funie are o mulțime de bride, permițându-le să transporte oameni cu talentul lor de manipulare a gravitației. Când ne aflam în tabăra Șanțul, am recrutat un bărbat, pe nume Gareth. Și el era gravitron și putea să zboare sau să se deplaseze în salturi pe distanțe mari.

Dar nu l-am văzut niciodată sărind din avioane.

Mă ia brusc cu amețeală și mi se acoperă fruntea de sudoare.

— Cal? îl mai chem eu o dată, mai tare acum.

Nu mă bagă în seamă.

— Cam, treaba ta e să protejezi avionul. Încearcă să produci cât mai multă tăcere – imaginează-ți o sferă uriașă. O să ne ajute să zburăm drept prin furtună.

— Cal? scâncesc eu iarăși.

Oare numai eu cred că planul lui e sinucidere curată? Oare numai eu mai judec limpede? Până și Farley pare buimăcită, deși acum se leagă de unul dintre cei șase gravitroni. Îmi simte privirea și ridică ochii la mine. Trăsăturile îi tremură o secundă, oglindind o părticică din groaza mea. Apoi îmi face cu ochiul și își mișcă buzele: *Pentru Shade*.

Cal mă ridică de pe scaun – ori nu-i pasă de spaima mea, ori n-o observă. El însuși mă leagă de gravitronul cel mai înalt – o femeie foarte slabă. Se leagă și el lângă mine și mă strânge de umeri, strivindu-mă de trupul femeii cu sângenou. Toți ceilalți din avion fac același lucru.

— Care-i poziția noastră? strigă Cal la piloți.

— Cinci secunde până în centru, răspunde unul.

— Ați transmis planul mai departe?

— Afirmativ, domnule! Centrul, domnule!

Cal strânge din dinți.

— Arezzo?

Femeia salută.

— Sunt gata, domnule.

E foarte posibil să-mi vărs mațele pe biata gravitroană chiar aici și acum.

— Ușurel! îmi șoptește Cal la ureche. Ține-te bine! O să fie în regulă. Închide ochii.

Chiar că vreau să-l ascult. Dar m-a apucat un soi de neastâmpăr și mă vânzolesc și bat din picioare și mă cutremur. Sunt toată numai nervi.

— Nu-i o nebunie, adaugă Cal. O putem face. Soldații se antrenează pentru asemenea misiuni.

Îl strâng rău de tot. Cred că îl doare.

— Tu ai mai făcut-o?

Tresare și nu-mi răspunde.

— Poți începe, Cal. Piloți, începeți coborârea.

Valul de tăcere mă lovește în moalele capului ca un baros. Nu mă doare, dar amintirea îmi înmoaie genunchii. Îmi încleștez dinții ca să nu încep să zbier și strâng ochii atât de tare că văd stele. Căldura naturală a lui Cal îmi servește drept ancoră, însă una destul de instabilă. Mă agăț și mai strâns, de parcă aș vrea să mă contopesc cu el. Îmi murmură ceva la ureche, dar nu-l aud. N-am cum să-l aud prin bezna asta mocnită, care ne duce la o moarte îngrozitoare. Inima îmi bate de trei ori mai repede, mi se izbește cu atâta putere de coaste, că am impresia că va exploda dintr-o clipă în alta. Nu-mi vine să cred, dar acum chiar vreau să sar din avion. Aș face orice doar să scap de tăcerea lui Cameron. Orice ca să scap de amintiri.

Nici nu mai simt cum se leagănă avionul în furtună. Cameron pufăie pe gură, încercând să respire cât mai regulat. Nu știu

dacă talentul ei îi rănește și pe ceilalți, pentru că nimeni nu pare să sufere. Coborâm în liniște. Sau poate că nu-i liniște. Poate doar trupul meu refuză să mai audă ceva.

Ne îngrămădim pe rampă și îmi dau seama că a venit clipa de care mă temeam atât. Avionul huruie, înghiontit de rafale de vânt pe care Cameron nu le poate neutraliza. Strigă ceva spre noi, dar n-o înțeleg, pentru că sângele îmi vuiește prea tare în urechi.

Lumea se deschide sub mine. Și cădem.

Când membrii Casei Samos au smuls avionul nostru din aer, măcar au avut bunul-simț să ne bage într-o cușcă din metal. Acum suntem complet descoperiți în fața vântului, a ploii înghețate și a întunericului învolburat. Datorită impulsului, n-ar trebui să ne abatem de la țintă. Plus că nicio persoană zdravănă la cap nu s-ar aștepta să vadă niște zănateci sărind din avion de la câteva mii de metri înălțime, și încă în mijlocul furtunii. Zbieretele vântului, leit cele ale unei femei isterice, îmi rașchetează creierii, carnea, timpanele. Bine măcar că nu mai simt apăsarea tăcerii lui Cameron. Fulgerele dintre nori îmi strigă ceva – parcă își iau adio de la mine.

Nu-i unul care să nu urle din toți rărunchii până jos. Nici măcar Cal nu poate să tacă. Eu, una, sunt convinsă că vor rămâne fără voce.

Căderea încetinește cam pe la cincisprezece metri deasupra vârfurilor ascuțite ale fortăreței Corvium – un hexagon de clădiri și ziduri interioare. Aterizăm, lovindu-ne ușor de caldarâmul neted, acoperit cu vreo cinci centimetri de apă de ploaie.

Gravitroana noastră ne desface repede bridele și eu cad pe spate, în balta rece. Zac acolo o secundă, fără să mă gândesc la nimic, doar privind la cerul prin care m-am prăvălit și, cumva, am reușit să supraviețuiesc.

Cal a și sărit în picioare. Mă apucă de braț și mă ridică, readucându-mă la realitate.

— Și ceilalți vor ateriza tot aici, așa că trebuie să le facem loc.

Mă împinge în față și înaintez prin apă, împleticindu-mă.

— Gravitroni, Arezzo va coborî cu următorul grup și vă va teleporta înapoi. Fiți pe fază!

— Am înțeles, domnule, răspund ei într-un glas, pregătindu-se pentru încă o tură.

Îmi vine să vomit doar când mă gândesc la asta.

Farley vomită de-adevăratelea. Își varsă micul dejun într-un gang din apropiere. Am uitat că are rău de avion, ca să nu mai zic de teleportare. Iar căderea asta a fost al naibii de păcătoasă.

Mă reped la ea și o cuprind în brațe ca s-o ajut să se țină pe picioare.

— Ți-e mai bine?

— Foarte bine, îmi zice ea. M-am gândit că zidul ăsta are nevoie de o zugrăveală nouă.

Mă uit la cerul care ne biciuiește în continuare cu ploaia lui rece. Ciudat de rece pentru această perioadă a anului, chiar și aici, în Nord.

— Hai să mergem! Nu s-au urcat încă pe ziduri, dar nici mult nu mai e.

Din Cal ies aburi firavi. Își încheie vesta până la gât, ca să nu-i mai intre apa până la piele.

— Fiori, unde sunteți? îi strigă el. Am impresia că o să fim înzăpeziți aici.

— Nu ar trebui să mergem la porți?

— Nu. Sunt apărate cu Piatră Tăcută. Argintiii nu le pot sparge. Trebuie să treacă peste ele.

Ne face semn să-l urmăm.

— Trebuie să ne urcăm pe metereze și să le respingem atacul. Furtuna e doar preludiul. Prin ea, vor să ne blocheze, să ne împiedice să vedem ce se întâmplă. Să ne orbească până când vor ajunge deasupra noastră.

Merge prea repede, mai cu seamă că plouă tare, dar reușesc să mă țin după el. Mi-a intrat apa rece în cizme și știu că foarte curând n-am să-mi mai simt degetele. Cal privește doar înainte, de parcă ochii lui ar putea să dea foc întregii lumi. Și chiar cred că asta își dorește. Așa ne-ar fi mai ușor.

Din nou trebuie să se lupte cu acei oameni pe care a fost educat să-i protejeze. Să se lupte cu ei și poate să-i ucidă. Îl prind de mână, pentru că nu știu ce aș putea spune în asemenea momente. Îmi strânge degetele și le dă drumul foarte repede.

— Trupele bunicii tale nu pot intra în fortăreață cum am intrat noi.

În timp ce vorbesc, din ceruri se prăbușesc alți gravitroni cu soldați legați de ei. Urlând din toți rărunchii. Și aterizând în

perfectă siguranță. Cotim pe altă stradă, trecând de la un zid concentric la altul.

— Cum vom reuși să ne întâlnim cu ele?

— Vin dinspre Rift. De la sud-vest. Ideal ar fi să ținem ocupată armata lui Maven suficientă cât să-i cadă în spate. Să-l blocăm pe Maven între noi.

Mi s-a uscat gura. Prea mult din acest plan se bazează pe argintii. Iar eu nu-s chiar atât de tâmpită să am încredere în ei. Pur și simplu s-ar putea întâmpla ca Samos să nu-și facă apariția și să ne lase să fim luați prizonieri sau chiar uciși. După care ar fi liberi să se înfrunte ei cu Maven. Cal nu-i prost. Și el s-a gândit la posibilitatea asta. Și mai știe că nu ne putem permite să pierdem fortăreața Corvium și garnizoana ei. Asta-i lupta noastră, rebeliunea noastră, speranța noastră. Noi suntem cei care ne împotrivim tiraniei lui Maven Calore.

Oamenii cu sângenou ocupă meterezele. Li se alătură soldații roșii, cu arme și muniții. Nu trag încă, doar privesc în zare. Unul dintre ei face un pas în față. E un bărbat deșirat, cu o uniformă ca a lui Farley și cu același C pe mânecă. Cu ea dă mâna mai întâi.

— Doamnă general Farley.

Ea înclină capul.

— Domnule general Townsend.

După care salută alt ofițer, probabil comandant al oamenilor cu sângenou din Montfort. Este o femeie scundă și îndesată, cu pielea de culoarea bronzului și părul alb împletit într-o cunună în jurul capului.

— Doamnă general Akkadi.

Apoi îi întreabă pe amândoi:

— La ce ne uităm?

De ei se apropie un alt militar – tot o femeie, dar îmbrăcată în uniformă roșie, nu verde ca a celorlalți. O recunosc, cu toate că și-a vopsit părul stacojiu și l-a tuns foarte scurt.

— Mă bucur să te văd, Lory, îi spune Farley serios.

Și eu aș saluta-o pe femeia cu sângenou dacă am avea timp. În sinea mea mă bucur să văd că un alt recrut din tabăra Șanțul este în viață și îi merge bine. Se vede că este dedicată cauzei noastre.

Ne salută cu un gest al capului și apoi întinde mâna peste meterezele cu muchii din metal. Are simțurile extrem de

ascuțite – acesta este talentul ei. Prin urmare, poate vedea mult mai departe decât noi.

— Unitățile lor se află la vest, cu spatele la Năduf. Furtunarii și fiorii sunt ascunși în plafonul de nori, din cauza asta nu-i puteți observa.

Cal se apleacă, privind concentrat la norii groși și negri și la ploaia deasă. N-are cum să vadă mai departe de patru sute de metri.

— Aveți lunetiști?

— Am încercat să-i folosim, oftează generalul Townsend.

Akkadi este de acord cu el.

— Risipă de muniție. Vântul ne distruge gloanțele.

— Atunci, folosiți-vă de câți țesevânt aveți, strânge Cal din dinți.

Îl înțeleg. Toți membrii țesevânt ai Casei Laris s-au răzvrătit împotriva lui Maven. Înseamnă că armata din fața noastră le aparține lacuștrilor. Cine nu-l cunoaște pe Cal la fel de bine ca mine n-are cum să-i sesizeze zvâcnetul bucuros al buzelor și detensionarea umerilor. Știu ce se întâmplă aici. Toată viața a luptat împotriva lacuștrilor. Inamicul acesta n-are cum să-i frângă inima.

— Avem nevoie de Ella. Fulgerele ei sunt cele mai bune în situația asta, spun eu, arătând spre turnurile de lângă această parte a zidului. Dacă se urcă acolo sus, ar putea să întoarcă furtuna împotriva lor. Nu ar controla-o, ci ar folosi-o ca să se încarce.

— Bine. Ocupă-te de asta! îmi ordonă Cal pe un ton tăios.

L-am mai văzut în lupte, dar niciodată nu s-a purtat așa. Parcă este o cu totul altă persoană. Concentrat la maxim, fără urmă din prințul acela blând și chinuit. Toată căldura din el s-a preschimbat într-un infern ucigaș, al cărui unic scop este victoria.

— După ce gravitronii îi vor aduce pe toți la sol, așezați-i aici, la distanța egală unul de altul. Ca să le îngreunăm înaintarea. Pe cine mai ai disponibil, doamnă general Akkadi?

— Oameni buni și la apărare, și la atac, răspunde ea. Suficienți bombardieri ca să transformăm drumul spre Năduful într-un teren minat.

Cu un zâmbet vanitos, ne arată un grup de oameni cu sângenou, care parcă ar avea umerii arși de soare. Bombardieri.

Mai eficienți decât ruinătorii, capabili să detoneze orice – om sau obiect – doar printr-o simplă privire, fără să fie nevoiți să-l atingă.

— Pare un plan bun, este de acord Cal. Spune-le să fie pregătiți. Las la latitudinea ta momentul atacului.

Townsend nu arată că l-ar deranja să primească ordine de la un argintiu. La fel ca noi toți, și el simte vuietul morții în aer. Nu-i loc de politică acum.

— Și cu soldații mei ce facem? Am o mie de roșii pe ziduri.

— Ține-i acolo. Gloanțele sunt la fel de bune ca talentele celor cu sângenou, uneori chiar mai bune. Dar faceți economie la muniție. Inamicul vrea să ne extenueze, însă noi nu le vom îndeplini dorința.

Îmi aruncă o privire.

— Nu-i așa?

Îi zâmbesc în ploaia torențială.

— Nu, domnule.

•

La început, mă întreb dacă lacuștrii sunt foarte lenți sau foarte proști. În aproximativ o oră, cu ajutorul lui Cameron și al gravitronilor, reușim să-i aducem pe toți ai noștri în Corvium. Cam o mie de soldați, bine instruiți și nemiloși. Cal zice că nesiguranța argintiilor este avantajul nostru. Ei încă nu știu cum să se lupte cu oameni ca mine. Încă nu știu de ce suntem capabili cu adevărat. Cred că din cauza asta Cal o lasă pe Akkadi să facă exact ce vrea. Nu-i cunoaște trupele ca să poată prelua comanda. Însă pe roșii îi cunoaște foarte bine. Și gândul ăsta îmi lasă un gust amar. Încerc să nu mă gândesc cât de mulți roșii a sacrificat într-un război absurd omul acesta pe care îl iubesc.

Furtuna nu dă semne că s-ar potoli. Clocotește furioasă, aruncând peste noi tone de apă. Însă vor avea nevoie de mult timp dacă intenționează să ne inunde. Multă apă se scurge în canale, dar pe unele străzi și alei nivelul ei a crescut până la cincisprezece centimetri. Iar asta îl neliniștește pe Cal, care se tot șterge pe obraji și își dă întruna părul pe spate. Din pielea lui ies aburi.

Farley n-are jenă. Și-a pus tunica în cap și acum seamănă cu un fel de stafie roșcată. De vreo douăzeci de minute n-a făcut nicio mișcare – își sprijină capul pe brațe și privește țintă la

peisajul din fața ei. La fel ca noi toți, și ea așteaptă atacul ce se poate declanșa în orice clipă. Pe mine așteptarea asta mă calcă pe nervi și adrenalina care-mi pompează în trup mă seacă de puteri aproape la fel de tare ca Piatra Tăcută.

Tresar puternic când o aud pe Farley:

— Și tu te gândești la ce mă gândesc eu, Lory?

Și Lory și-a pus tunica pe cap. Nu se întoarce spre Farley, pentru că nu trebuie să-și tulbure simțurile concentrate doar la ce se întâmplă în față.

— Sper că nu.

— Despre ce e vorba? le întreb eu, uitându-mă de la una la alta.

Mișcarea asta face să-mi curgă și mai multă apă rece pe sub guler și mă apucă tremuratul. Cal observă și se apropie de mine, ca să-mi ofere o parte din căldura pe care o degajă trupul lui.

Farley se întoarce încet, ca să nu pățească ce am pățit eu.

— Furtuna se mișcă. Ne înconjoară. Cam un metru sau doi pe minut. Dar din ce în ce mai repede.

— La naiba! geme Cal de lângă mine.

Trece imediat la acțiune, luându-și toată căldura cu el.

— Gravitroni, pe poziții! La semnalul meu, intensificați gravitația de pe câmpul ăla.

Intensificați. Niciodată n-am văzut vreun gravitron care să intensifice gravitația, ci doar să o slăbească.

Acum se vede cu ochiul liber că furtuna a luat viteză. Vârtejurile ei se apropie din ce în ce mai mult de noi. Norii se dezlănțuie peste pământ. În adâncurile lor scapără fulgere. Însă deocamdată nu am în ce să țintesc. Indiferent cât de puternice ar fi fulgerele, sunt absolut inutile dacă n-ai o țintă.

— Trupele vin în urma furtunii. Sunt tot mai aproape! strigă Lory, confirmându-ne cele mai întunecate temeri. Începe.

DOUĂZECI ȘI OPT

Mare

Șuierul vântului ne asurzește. Lovește cu putere în ziduri și metereze, îndepărtându-i pe mulți de la posturile lor. Piatra îngheață pe piatră și ne este din ce în ce mai greu să ne ținem pe picioare. Prima victimă este un soldat roșu, din subordinea lui Townsend. Vântul îi înșfacă tunica și-l împinge de-a lungul pasarelei alunecoase. Bietul om cade zbierând vreo zece metri în gol, după care începe să se înalțe spre cer. Dar gravitronul care l-a ajutat nu se poate controla și soldatul se prăbușește pe zid, cu un bufnet oribil. Însă rămâne în viață. Este rănit, dar în viață.

— Țineți-vă bine! se aude printre șirurile de soldați în uniforme roșii și verzi.

La următorul răget al vântului, ne agățăm strâns de ce ne este la îndemână. Eu mă ghemuiesc lângă zidul înghețat. Spre deosebire de vremea normală, lovitura unui țesevânt nu poate fi anticipată. Se ramifică și se curbează în jurul tău ca niște gheare care vor să te înhațe. Și asta în miezul unei furtuni năprasnice.

Cameron se așază lângă mine. Mă uit surprinsă la ea. Ar trebui să stea în spate, alături de tămăduitori – rezistența finală împotriva asediului. Ar trebui să-i apere de argintii, să le ofere răgazul necesar pentru a-i vindeca pe soldații noștri. Îi clănțănesc dinții de frig și parcă-mi pare mai mică, mai tânără, în întunericul tot mai adânc. Mă întreb dacă o fi împlinit șaisprezece ani.

— Ești bine, fetițo cu fulgerele? mă întreabă ea cam greu printre dârdâieli.

— Da. Ce cauți aici?

— Am vrut să văd și eu, mă minte ea.

Fetița asta a venit aici pentru că ea crede că trebuie să fie lângă mine. *Crezi că vă abandonez*? m-a întrebat de curând. Îi citesc și acum aceeași întrebare în privire. Iar răspunsul meu nu s-a schimbat. Dacă nu vrea să fie o ucigașă, atunci nu trebuie să fie.

Scutur din cap.

— Treaba ta este să-i protejezi pe tămăduitori, Cameron. Întoarce-te la ei! Sunt lipsiți de apărare. Și, dacă îi pierdem…

Își mușcă buzele.

— Suntem cu toții pierduți.

Ne privim lung, încercând să fim puternice, să ne îmbărbătăm reciproc. Și ea e udă până la piele. I s-au lipit între ele genele negre și, când clipește, îți dă senzația că ar plânge. Ploaia cade neîndurătoare peste noi. Și tot cade. Și tot cade. Și, deodată, nu mai cade. Ci o pornește în direcție opusă, o ia în sus. Amândouă facem ochii mari. Suntem îngrozite și avem de ce.

— Atacă acvaticii! îi avertizez eu pe ceilalți.

Ploaia dansează în aer deasupra noastră. Picăturile de apă se contopesc, formând stropi din ce în ce mai mari. Iar bălțile de pe străduțe și alei se transformă în râuri.

— Țineți-vă! se aude din nou.

Lovitura de acum este din apă rece ca gheața, nu din vânt. Apă înspumată ca a unui val uriaș, care se sparge tot ca un val uriaș peste zidurile și clădirile din Corvium. Un jet înghețat mă izbește cu putere. Mă lovesc cu capul de metereze. Și lumea începe să se învârtească. Luați de furtună, câțiva soldați cad peste ziduri. Siluetele lor dispar repede. La fel și urletele. Gravitronii îi salvează pe unii, dar nu pe toți.

Cameron se îndepărtează de-a bușilea de mine, către scări. Își folosește talentul ca să-și construiască o capsulă de protecție și astfel să poată ajunge înapoi la postul ei, în spatele celui de-al doilea zid.

Cal se repede spre mine. Alunecă, aproape să-și piardă echilibrul. Îl prind și îl trag mai aproape. Dacă ar cădea peste zid, m-aș arunca și eu după el. Acum privește îngrozit cum apa ne atacă trupele, ca valurile unui ocean furios. Și se simte inutil. Focul lui e lipsit de valoare acum. Focul lui nu mai poate să ardă. La fel se întâmplă și cu fulgerele mele. O singură scânteie de-a mea ar putea electrocuta cine știe cât de mulți dintre soldații noștri. Nu pot să risc.

Însă Akkadi și Davidson nu au asemenea restricții. Premierul întinde un scut albastru la marginea zidurilor, împiedicându-i pe oameni să se prăbușească. Iar Akkadi urlă tot felul de ordine la trupele ei cu sângenou, ordine pe care nu le pot desluși din cauza zgomotului produs de valuri.

Dar uite că apa se cutremură și încremenește, în conflict cu ea însăși. Înseamnă că și noi avem acvatici.

Însă nu și furtunari. Nu avem oameni cu sângenou în stare să preia controlul asupra uraganului dezlănțuit peste noi. Bezna lui ne învăluie, ca un miez de noapte. Ne vom lupta orbește. Iar bătălia nici nu a început. Încă nu am văzut niciun soldat de-al lui Maven sau din armata lacustră. Niciun steag roșu sau albastru. Dar vor veni. Cu siguranță vor veni.

Strâng din dinți.

— Haide, ridică-te!

Prințul este destul de greu, iar teama i-a încetinit mișcările. Îl apuc de ceafă și îl electrocutez foarte, foarte puțin. Așa cum mi-a arătat Tyton. Însuflețit, Cal sare brusc în picioare.

— Bine ai făcut, mulțumesc! șoptește el.

Aruncă o privire în jur, evaluând situația.

— Scade temperatura.

— Geniule! îi șuier eu.

Sunt înghețată până în măduva oaselor.

Apa se zbuciumă deasupra noastră, scindându-se și reformându-se. Vrea să se descompună, vrea să dispară. O parte din ea sare peste scutul lui Davidson și zboară în furtună, ca o pasăre monstruoasă. O clipă mai târziu, tot restul cade peste noi, udându-ne din nou. Dar oamenii noștri izbucnesc în urale. Deși mai puțini și luați prin surprindere, acvaticii cu sângenou au repurtat prima lor victorie.

Cal nu are timp să se bucure. Își freacă încheieturile mâinilor și din ele izbucnește o flacără plăpândă. Aceasta pâlpâie în ploaia torențială, mai să se stingă, dorindu-și să ardă. Până în momentul în care ploaia se transformă într-un viscol înverșunat, cu sclipiri roșii, reflectate în luminile palide ale Corviumului și în focul lui Cal.

Parcă începe să-mi înghețe părul pe cap și îmi scutur coada de cal cât pot eu de tare. Așchii de gheață zboară în toate direcțiile.

Din furtună se aude un alt urlet. Însă nu cel al vântului. Un urlet produs de mai multe voci. Zece, o sută, o mie. Viscolul ne copleșește. Cal închide o clipă ochii și oftează.

— Pregătiți-vă pentru atac! strigă el răgușit.

Prima punte de gheață găurește zidul la mai puțin de un metru distanță de mine. Sar înapoi țipând. Alta despică piatra

șase metri mai departe, străpungând soldații cu muchiile ei ascuțite. Arezzo și oamenii ei pricepuți la teleportare trec la acțiune. Îi adună pe răniți și-i duc la tămăduitori. Nici măcar o secundă nu trece și soldații lacuștri sar de pe punți. Gata de atac.

Am mai văzut bătălii duse de argintii. Sunt un haos de nedescris.

Ce se petrece aici este cu mult mai rău.

Cal se năpustește înainte. Își înalță focurile. Gheața este groasă, greu de topit, prin urmare taie bucăți din puntea de lângă el, așa cum ar face un tăietor de lemne cu drujba. Poziția în care se află îl face vulnerabil. Ca să ajung la el, lovesc cu fulgerul în primul lacustru care-mi iese în cale, aruncându-l în bezna de dincolo de ziduri. Urmează un alt lacustru și un alt fulger, până când prin piele mi se văd venele albe și roșii ale arcurilor electrice. Focurile de armă acoperă orice ordine ar mai încerca să strige vreunul dintre noi. Mă concentrez doar la mine și la Cal. La supraviețuirea noastră. Farley este și ea aproape, cu arma la îndemână. Mă trimite și ea în spate, ca să o protejez. Fără să clipească, trage o rafală de gloanțe în cea mai apropiată punte. Țintește doar gheața, nu și pe războinicii care se ivesc din viscol. Iar puntea se crapă și se sparge sub fioroșii luptători, prăbușindu-se în întuneric.

Tunetul bubuie tot mai aproape. Săgeți electrice albastre și albe explodează dintre nori, lovind zona din jurul fortăreței Corvium. Ella stă sus, pe turnuri. Ținta ei este perfectă: lovește totul în jurul zidurilor. O punte cade pradă furiei sale. Se rupe în două, dar se reface în aer, mânuită de voința unui fior ascuns prin apropiere. Bombardierii distrug bucăți mari de gheață cu forța loviturilor lor. Dar gheața fuge și se așază pe alte metereze. Fulgere verzi trosnesc în stânga mea. Acolo se află Rafe, care plesnește din biciul lui într-un grup de lacuștri cuprinși de panică. Loviturile lui dau de un zid de apă care absoarbe curentul. Însă apa nu poate opri gloanțele. Farley trage în continuare. Câțiva argintii se prăbușesc imediat. Și trupurile lor se topesc în beznă.

Îmi îndrept atenția asupra punții cu soldați din apropierea mea. Dar nu mă concentrez asupra gheții, ci asupra siluetelor care țâșnesc din întuneric. Armurile lor albastre sunt groase, cu multe plăci puse una peste alta. Iar coifurile diforme îi fac să

arate ca niște dihănii. Foarte bine. Așa îmi va fi mai ușor să-i omor. Înaintează spre ziduri. Un șir șerpuitor de monștri fără chip. Fulgerul roșu îmi explodează din pumnul strâns și le străpunge pe rând armurile și inimile. Metalul se supra-încălzește, albastrul se face roșu. Iar mulți dintre ei se prăbușesc în gol, zvârcolindu-se în chinurile morții. Și mai mulți răsar din furtună și le iau locul. Aici este un teren al morții. Lacrimile îmi îngheață pe obraz și nu mai știu câte schelete spulberă fulgerele mele.

Și, pe neașteptate, zidul fortăreței mi se crapă sub picioare. O lovitură puternică îmi cutremură oasele. Apoi alta. Crăpătura se mărește. Aleg repede una dintre laturi și sar pe partea unde se află Cal, înainte să fiu înghițită de vie de hăul acela. Prin falie se înalță spre mine niște rădăcini groase cât brațul meu. Și care nu se opresc din crescut. Desfac piatra aidoma unor degete uriașe și piatra se crapă mai departe. Pe sub picioare mi se întind un fel de fulgere din piatră. Iar zidul se cutremură.

Verdieni.

— O să se surpe zidul cu noi, gâfâie Cal.

Încleștez pumnii.

— Dacă nu…?

Însă prințul se uită în gol. Neputincios.

— Trebuie să putem face ceva!

— Furtuna. Dacă am putea să scăpăm de ea și să ne redobândim vizibilitatea, atunci ne-am putea folosi de…

Tot vorbind, dă foc rădăcinilor care s-au apropiat prea mult de el. Degeaba. Cresc la loc.

— Avem nevoie de țesevânt. Să sufle și să alunge norii.

— Casa Laris. Deci trebuie să rezistăm până vor ajunge aici?

— Să rezistăm și să sperăm că ei vor rezolva problema.

— Bine. Cât despre asta…

Și fac un semn din cap la groapa care se lărgește tot mai mult. Curând din ea va ieși o întreagă armată de argintii.

— Haide să le facem o primire explozivă!

Cal pricepe imediat ce vreau să spun.

— Bombardieri! urlă el peste vuietele vântului și ale viscolului. Treceți acolo jos!

Și le arată strada de la baza zidului exterior. Acolo vor apărea primii lacuștri.

Vreo zece bombardieri îi execută ordinul și aleargă în stradă. Fără să stau pe gânduri, dau să mă iau după ei. Dar Cal mă apucă de mână și mă trage înapoi.

— N-am zis să te duci și tu acolo, mârâie el. Să nu care cumva să te miști de aici.

Vreau să mă smulg din strânsoarea lui ca de cătușe. Până și în toiul bătăliei, tot mă pomenesc cu gândul în trecut, la palatul unde am fost prizonieră.

— Cal, vreau să-i ajut pe bombardieri să apere strada. Pot, crede-mă.

Îi lucesc ochii de bronz în întuneric – două lumânări aprinse.

— Dacă reușesc să spargă zidul, veți fi înconjurați. Iar atunci furtuna va fi cea mai mică dintre problemele noastre.

Se hotărăște repede. Păcat că hotărârea e una proastă.

— În regulă. Vin și eu.

— De tine este nevoie aici.

Îmi proptesc palma în pieptul lui și îl împing înapoi.

— Farley, Townsend, Akkadi – soldații au nevoie de generali care să le spună ce e de făcut. Au nevoie de *tine* să le spui ce este de făcut.

Probabil că s-ar lua la ceartă cu mine, dacă n-am fi în plin război. Însă nu e timp de discuții. Mai cu seamă când știe că am dreptate.

— N-o să pățesc nimic, îi spun eu și plec repede, alunecând și sărind peste pietrele înghețate.

Furtuna îi înghite răspunsul. Mă mai gândesc o clipă la el, întrebându-mă dacă ne vom mai revedea vreodată. Dar clipa imediat următoare îmi șterge grijile. N-am timp de ele. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să rămân în viață.

O iau la goană pe scări. Balustrada înghețată îmi alunecă sub palmă. Ajung pe strada ferită de vânt, unde este mai cald și de unde au dispărut bălțile. Ori au înghețat, ori apa din ele a fost folosită în atacul asupra celor care apără zidurile fortăreței Corvium.

Bombardierii stau în fața crăpăturii care se mărește cu fiecare secundă. Pe metereze este deja lată de doi sau trei metri, dar aici nu are decât câțiva centimetri. Pietrele de sub mine se cutremură din nou, ca de la o explozie subterană. Sau de la un cutremur. Mi se pune un nod în gât când îmi imaginez un oțelit în cealaltă parte a zidului, lovind cu pumnul în temelia noastră.

— Așteptați, le spun eu bombardierilor.

Toți îmi așteaptă ordinele, cu toate că nu sunt nici măcar ofițer.

— Fără explozii până când nu suntem siguri că pe aici vor veni. Nu trebuie să le dăm și noi o mână de ajutor.

— Am să protejez spărtura cât de mult pot, spune o voce din spatele meu.

Mă întorc repede și dau cu ochii de Davidson. Are chipul brăzdat de dâre de sânge argintiu care se usucă și se înnegrește. Iar sub sângele ăsta, chipul lui e înfiorător de palid.

— Domnule premier, murmur eu, înclinând capul.

Îmi răspunde abia după câteva secunde. Este buimăcit de nebunia bătăliei, complet diferită pe teren de cea pregătită în sala de consiliu.

Între timp, îmi îndrept electricitatea împotriva atacatorilor. Mă folosesc de rădăcini ca de o hartă rutieră și îmi trimit fulgerele de-a lungul lor. Nu-l văd pe verdianul din cealaltă pare, însă îl simt. Chiar dacă puțin înăbușite, scânteile mele îi străpung trupul. Strigătul lui de durere răsună destul de tare prin crăpătura din piatră, în ciuda haosului din jur.

Însă nu doar verdienii sunt capabili să sfărâme piatra. În locul celui ucis de mine apare alt argintiu, probabil un oțelit, dacă e să mă iau după cât de tare se cutremură pietrele.

Davidson stă lângă mine. Cu gura căscată. Paralizat.

— Prima luptă? îl întreb eu, după ce un alt fulger își atinge ținta.

— Nici vorbă, îmi răspunde el, spre marea mea surprindere. Și eu am fost soldat pe vremuri. Mi s-a spus că numele meu s-a aflat pe una dintre listele tale.

Dane Davidson. Mi-l amintesc cu mare greutate.

— Pe lista lui Julian.

Dă din cap.

— Inteligent om, Jacos! A făcut legăturile pe care nu le-a văzut nimeni. Da, eu am fost unul dintre roșiii din Norta care urmau să fie executați de una dintre legiunile lor. Pentru crima de a avea alt fel de sânge. Am reușit să scap, dar ofițerii au raportat că m-au omorât. Ca să nu mai fie nevoiți să explice cum de le-a fugit de sub nas un alt criminal.

Își umezește buzele crăpate din cauza frigului.

— M-am refugiat în Montfort, alături de alți oameni ca mine.

Altă crăpătură. Gaura din fața noastră se mărește. Simt că mi se dezgheață picioarele. Îmi mișc degetele în cizme și mă pregătesc de luptă.

— Povestea asta îmi sună cunoscut.

Vocea lui Davidson devine tot mai intensă pe măsură ce vorbește. De parcă abia acum și-ar aminti pentru ce luptăm.

— Montfort era numai ruine. O mie de argintii își revendicau coroana, fiecare munte era un regat de sine stătător, întreaga țară era dezbinată. Era de nerecunoscut. Numai roșiii rămăseseră uniți. Iar înfocații își așteptau eliberarea. Dezbină și cucerește, domnișoară Barrow. Este unica modalitate prin care îi putem înfrânge.

Regatul Nortei, regatul Riftului, Piedmontul, Ținutul Lacurilor. Argintii care se încaieră între ei din pricina unor mărunțișuri, în vreme ce noi așteptăm să punem mâna pe tot întregul. Chiar dacă acum Davidson pare depășit de situație, i se simte oțelul din oase. Geniu – poate. Periculos – cu siguranță.

Viscolul mă trezește la realitate. Nu trebuie să mă preocupe decât ce se întâmplă aici și acum. *Trebuie să rămân în viață. Trebuie să înving*.

Prin zidul și așa destul de zguduit trece un curent electric cu nuanțe albastre. Davidson întinde mâna și ține scutul nemișcat. De pe bărbie i se prelinge un strop de sânge, care scoate aburi în frigul cumplit.

O siluetă din partea cealaltă lovește în scut cu pumnii. I se alătură un oțelit și asupra scutului se revarsă un infern de lovituri.

— Fiți pregătiți! ne spune Davidson. Când iau scutul, să trageți cu tot ce puteți.

Suntem gata de atac.

— Trei.

Dintre degete îmi țâșnesc scântei roșii care formează o ghiulea de lumină nimicitoare.

— Doi.

Bombardierii se așază în genunchi, ca lunetiștii. Numai că, în loc de puști, ei își vor folosi degetele și ochii.

— Unu.

Scutul albastru zvâcnește o dată, se despică în două și îi izbește pe cei doi oțeliți de zid. Viscolul răsună de zgomot de oase rupte. Noi tragem prin deschizătură. Fulgerele mele

luminează bezna dinăuntru, descoperind vreo doisprezece soldați gata să dea năvală afară. Mulți dintre ei se prăbușesc pe loc, scuipând sânge și foc. Bombardierii le-au aruncat în aer măruntaiele. Nu apucă să-și revină, că Davidson lipește scutul la loc, apărându-ne de o rafală de gloanțe.

Se uită la mine, parcă uimit de succesul nostru.

Sus, pe zid, o minge de foc arde vâlvătaie în furtuna neagră, torță a luptei noastre în noaptea asta plăsmuită. Focul lui Cal se întinde și mușcă cu rapiditatea unui șarpe din povești. Dogoarea lui vopsește cerul în roșu, culoarea infernului.

Strâng pumnul și îi fac semn lui Davidson.

— Încă o dată.

Este imposibil să-mi dau seama cât timp a trecut. Fără soare, n-am cum să știu de câtă vreme ne luptăm în fața breșei. Cu toate că am respins iar și iar atacul, fiecare lovitură lărgește mai mult deschizătura. Meterezele nu au fost cucerite încă de atacatori. Pe stradă sunt mai multe cadavre, departe de tămăduitori. Între lovituri, tragem trupurile morților în ganguri, ca să nu le vadă nimeni. Cercetez atentă fiecare chip. Nu-i Cal. Nici Farley. Singurul pe care îl recunosc este Townsend. Cineva – sau poate doar căzătura – i-a rupt gâtul. Mă aștept să mă simt vinovată sau să-mi fie milă de el, dar nu, nu simt nimic. Nu mă pot gândi decât la oțeliții de pe ziduri, care ne omoară soldații.

Scutul lui Davidson a acoperit gaura din zid, lată acum de cel puțin trei metri. Parcă ar fi o gură uriașă din piatră, din care ies cadavre lovite de fulgere sau sfârtecate de privirile nemiloase ale vreunui bombardier. Dincolo de pavăza aceea albastră și unduitoare se văd alte siluete care așteaptă să ne lovească din nou zidul. Baroase din apă și gheață izbesc încontinuu în lucrarea lui Davidson. Un zbieret de urlător reverberează în spatele scutului și ecoul lui ne rănește urechile. Davidson se strâmbă de durere. Dârele de sânge s-au amestecat cu stropii de sudoare care i se preling de pe frunte, nas și obraji. Se apropie repede de limita puterilor sale și nu mai avem prea mult timp.

— Chemați-l la mine pe Rafe! strig eu. Și pe Tyton!

Nici nu apuc să termin de rostit cuvintele, că un mesager o și ia la goană. Ridic ochii la zid, căutând o siluetă cunoscută.

Cal se mișcă într-un ritm nebunesc, ca o mașină. Pas, întoarcere, lovitură. Pas, întoarcere, lovitură. Și el se gândește

numai și numai la supraviețuire. De câte ori atacul inamic se oprește, își regrupează soldații sau le ajută pe Akkadi și pe Lory să elimine un alt dușman ascuns în întuneric. Nu am cum să-mi dau seama câți au murit până acum.

Un alt trup se rostogolește de pe metereze. Îl apuc de brațe ca să-l trag într-o parte și îmi dau seama că armura de pe el nu-i deloc o armură. Ci carnea lui de piatră, acoperită cu cruste și fumegând de la focul declanșat de furia prințului. Un pietrificator. Zdrențele uniformei sunt colorate în albastru și cenușiu. Casa Macanthos. Norta. Unul dintre soldații lui Maven.

Mi se pune un nod în gât când mă gândesc ce înseamnă asta. Trupele lui Maven au ajuns la ziduri. Nu mai luptăm doar împotriva lacuștrilor. Sufletul mi se umple de furie și îmi doresc să pot năvăli și eu prin breșă. Să distrug tot ce se află în partea cealaltă. Să-l urmăresc și să-l prind. Și să-l omor sub ochii armatelor noastre.

Și atunci mă înhață cadavrul.

Se răsucește brusc și îmi rupe încheietura mâinii. O durere cumplită îmi cuprinde tot brațul. Și urlu.

Fulgerele îmi ies din carne, însoțindu-mi urletul. Îi acoperă trupul cu scântei roșii și lumini ucigașe. Însă, fie pielea lui din piatră este prea groasă, fie hotărârea care-l motivează este prea puternică. Pietrificatorul nu-mi dă drumul, ba chiar degetele lui ca niște clești încearcă să-mi apuce gâtul. Îl atacă bombardierii și îi explodează spinarea. Bucăți de piatră se desprind de pe el și zbiară prelung. Însă durerea îl face să mă strângă și mai tare. Fac greșeala de a încerca să-i desfac degetele de pe gâtul meu. Carnea lui tare îmi taie pielea și îmi dă sângele, roșu și fierbinte în văzduhul înghețat.

Mi se întunecă vederea și dezlănțui alt mănunchi de fulgere din chinurile mele. Șocul îl desprinde de mine, îl aruncă prin aer și îl izbește de o clădire. Cade mai întâi în cap, apoi se întinde cât e de lung pe stradă. Bombardierii îi dau ultima lovitură. Gata, s-a terminat.

Davidson tremură din toate încheieturile, dar nu dă drumul scutului care se subțiază rapid. A văzut tot ce s-a întâmplat, dar nu a putut să intervină, pentru că asta ar fi însemnat să plece de lângă zid, dând inamicului șansa să ne invadeze. Îi zvâcnește colțul buzelor, de parcă ar vrea să-mi ceară scuze pentru că a luat decizia corectă.

— Cât mai reziști? îl întreb eu, gâfâind.

Mă aplec și scuip sânge.

Strânge din dinți.

— Foarte puțin.

Asta nu ne e de niciun ajutor, îmi vine mie să-i strig.

— Un minut? Două?

— Unul, zice el cu greu.

— Bine și așa.

Mă uit prin scutul subțiat. Nuanța intensă de albastru pălește odată cu forțele lui Davidson. Iar siluetele din cealaltă parte se văd mult mai clar. Armuri albastre și uniforme negre, cu garnituri roșii. Ținutul Lacurilor și Norta. Dar nicio coroană, niciun rege. Doar trupe de șoc, cu misiunea de a ne cuceri. Maven n-o să pună piciorul în Corvium decât atunci când fortăreața îi va aparține. Iar în tot acest timp, celălalt frate Calore se află pe ziduri, luptând până la moarte. Maven nu-i chiar atât de nesăbuit încât să-și riște viața în luptă. Știe prea bine că puterea lui nu se manifestă în război, ci pe tron.

Rafe și Tyton se apropie din direcții opuse. Rafe pare netulburat, iar părul verde îi stă și acum lipit de cap. În vreme ce Tyton pare pictat cu sânge. Sânge argintiu. Sângele dușmanului. El nu-i rănit. În ochi i se citește furia, strălucitoare în focurile luptei din jurul nostru.

Îl văd și pe Darmian, alături de alți câțiva distrugători, toți invulnerabili. Sunt înarmați cu bărzi mari, urâte și tăioase ca niște briciuri. Foarte bune împotriva oțeliților. Cea mai bună șansă a noastră în lupta corp la corp.

— Adunarea în formație! ordonă taciturnul Tyton.

Ne conformăm, înșirându-ne repede în spatele lui Davidson. Văd că-i tremură rău mâinile. Nu mai rezistă. Rafe se așază în stânga mea; Tyton, în dreapta. Mă uit la ei, întrebându-mă dacă ar trebui să spun ceva. Simt electricitatea statică pe care o emană amândoi. Senzație cunoscută, dar și ciudată în același timp. Pentru că este a lor, nu a mea.

Tunetele continuă să bubuie deasupra noastră. Ella se concentrează și noi ne alimentăm de la energia ei.

— Trei, spune Davidson.

Verde în stânga mea, alb în dreapta. Văd cu coada ochilor scânteierile de culori – fiecare ca o bătaie a unei inimi micuțe.

— Doi.

Trag încă o dată aer în piept. Mă ustură gâtul de la strânsoarea pietrificatorului. Dar bine că încă mai respir.

— Unu.

Și iarăși scutul se fărâmă, lăsându-ne fără apărare în fața atacului.

— BREȘĂ!

Strigătul răsună de-a lungul meterezelor. Armata argintie răspunde în același fel, năpustindu-se la noi cu urlete asurzitoare. Fulgere verzi și roșii străpung aerul și lovesc în primul val de soldați. Tyton parcă ar arunca săgeți la țintă. Acele lui minuscule explodează, se transformă în fulgere orbitoare care-i dau peste cap pe argintii. Mulți dintre aceștia sunt cuprinși de convulsii. Tyton n-are milă.

Bombardierii ne urmează exemplul și se apropie și ei de breșă. Nu au nevoie decât de cale liberă până la inamic și talentul lor distruge piatra, carnea și pământul în egală măsură. Ninge acum și cu țărână, iar aerul are gust de cenușă. Oare așa trebuie să arate un război? Oare asta simt cei care se luptă în Năduful? Tyton întinde mâna și mă aruncă înapoi. Darmian și ceilalți distrugători formează un scut uman în fața noastră. Lovesc cu bărzile în toate părțile, acoperind zidul cu un strat de sânge, ca argintul lichid.

Ba nu. Îmi aduc aminte Năduful. Tranșeele lui. Linia orizontului de jur-împrejurul frontului acoperit cu cratere rămase în urma deceniilor de lupte. Acolo cele două tabere se cunoșteau bine. Războiul acela era unul cumplit, dar cu reguli clare. Ce se întâmplă aici este un coșmar.

Soldat după soldat, lacustru și nortan, apare în cadru breșei. Fiecare este împins de bărbatul sau femeia din spatele lui. Mulțimea de inamici se mișcă la fel ca un ocean în furtună, val după val. Noi suntem în avantaj, însă foarte puțin. Pentru că acum alți oțeliți lovesc în zid, sperând să poată lărgi breșa. Telekineticii aruncă cu pietre în rândurile noastre. Un bombardier este pulverizat, iar altul împietrește, cu gura căscată într-un strigăt mut.

Tyton sare de colo până colo cu mișcări fluide, scoțând fulgere albe din palme. Eu întind plasa pe sol, revărsând o băltoacă de curent electric sub picioarele nestăpânite ale armatei inamice. Sunt tot mai multe cadavre de argintii, care amenință să ridice un alt zid în fața deschizăturii. Dar, cu un

singur semn din mână, telekineticii aruncă trupurile morților în furtuna neagră.

Simt gust de sânge în gură. Bine măcar că nu mă mai doare atât de tare mâna ruptă, care-mi atârnă inutilă pe lângă corp. Îi sunt recunoscătoare adrenalinei care nu-mi permite să-mi simt acum osul sfărâmat.

Pământul bălteşte de sânge roșu și argintiu. Cade acum o femeie cu sângenou, iar un acvatic se și repede la ea și-i toarnă apă pe nas și pe gât. Femeia se îneacă pe loc, chiar sub ochii mei. Alături de ea văd un alt cadavru, din ale cărui orbite ies niște rădăcini noduroase. M-am transformat într-un fulger. Nu mai știu cum mă cheamă, de ce mă aflu aici, pentru ce lupt. Nu știu decât că trebuie să mai trăiesc o clipă. Să respir încă o clipă.

Un telekinetic ne desparte, aruncându-l în văzduh pe Rafe. Apoi și pe mine, dar în direcție opusă. Mă învârtesc în aer, peste capetele soldaților care se înghesuie să iasă prin breșa din zid. Zbor dincolo de ei. Până ajung pe câmpurile morții din Corvium.

Mă lovesc rău la aterizare și mă dau peste cap de mai multe ori, până mă opresc în noroiul înghețat. O săgeată de durere îmi străpunge scutul de adrenalină, amintindu-mi de osul rupt al mâinii și înștiințându-mă că, probabil, mai sunt și altele ca el. Vântul puternic îmi sfâșie hainele când încerc să mă ridic. Așchii de gheață îmi înțeapă ochii și obrajii. Dar reușesc să văd că aici nu-i la fel de întuneric. Atmosfera este mai degrabă de viscol la apus de soare, nu în miez de noapte. Mijesc ochii, uitându-mă în dreapta și stânga, prea epuizată ca să mai pot face și altceva.

Acolo unde fusese câmpul deschis, unde fuseseră pajiștile verzi, de-o parte și de cealaltă a Drumului de Fier, se întinde acum o tundră înghețată, acoperită cu țurțuri în loc de licheni. Din locul ăsta îmi este imposibil să disting fortăreața. Dar, dacă noi nu putem vedea prin bezna furtunii, atunci nici atacatorii noștri nu pot. Întunericul îi stânjenește și pe ei la fel de mult. Zăresc umbre de batalioane. Unii soldați încearcă să se urce iarăși pe punțile de gheață care se tot refac, însă cei mai mulți se năpustesc spre breșa din zid. Restul rămân pe poziții în spatele meu, o pată mai închisă în furtună. Poate sunt sute, poate mii. Steaguri albastre și roșii flutură în vântul puternic. *Sunt prinsă între ciocan și nicovală*, îmi zic eu, oftând. Și mai sunt și înțepenită în noroi, înconjurată de cadavre și de răniți.

Bine măcar că îi preocupă doar membrele lor lipsă ori mațele care le ies din burți și nu dau atenție fetiței roșii rătăcite printre ei.

Soldați lacuștri se reped spre mine și eu mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Însă ei merg tot înainte, tropăie prin glod spre întâlnirea cu moartea.

— Du-te la tămăduitori! îmi strigă unul peste umăr.

Mă uit la hainele mele și îmi dau seama că sunt plină de sânge. Puțin roșu, dar cel mai mult argintiu.

Iau un pumn de noroi și mi-l frec iute de rănile sângerânde și de părțile încă verzi ale uniformei. Mă doare de-mi vine să urlu. Ridic ochii spre nori, ca să văd fulgerele. Albastre în vârf, verzi la bază, acolo unde este breșa. Acolo unde trebuie să mă întorc eu.

Noroiul mă trage în jos, parcă încercând să mă cuprindă în îmbrățișarea lui înghețată. Îmi țin mâna ruptă lipită de piept și mă împing în sol cu cealaltă. Reușesc să mă eliberez și o iau la fugă. Fiecare respirație sacadată îmi arde plămânii.

După vreo zece metri, când ajung aproape în spatele armatei argintii, îmi dau seama că n-am cum să reușesc. Nu mă pot strecura printre ei, sunt prea înghesuiți unii în alții. Și probabil că m-ar opri dacă aș încerca. Chiar dacă sunt mânjită cu noroi, mă vor recunoaște toți. Nu pot să risc. Nici pe punțile din gheață nu pot s-o iau. S-ar putea sfărâma sub mine sau vreun soldat roșu m-ar împușca atunci când aș încerca să mă întorc pe zid. Nicio variantă nu-i bună. Dar nici să stau aici nu se poate. Armata lui Maven va lansa curând un alt atac. N-am cum să merg înainte, n-am cum să merg înapoi. O secundă – îngrozitoare, zadarnică secundă – stau și mă uit la bezna care învăluie fortăreața. Furtuna este presărată cu fulgere mai slabe decât acum câteva minute. Mă simt mică și neînsemnată în fața acestui viscol. O stea stingheră pe un cer acoperit cu constelații violente.

Ce să fac?

Primul urlet de avion mă face să mă arunc la pământ și să-mi acopăr capul cu mâna teafără. Electricitatea îmi bate cu putere în piept, ca o inimă speriată. Îi urmează încă vreo zece prin viscol și ploaia de cenușă. Zboară la altitudine mică, între cele două jumătăți ale armatei.

Alte avioane se ridică de la celălalt capăt al furtunii și se învârtesc în cercuri mari. Norii se mișcă odată cu ele, parcă prinse cu magneți de aripile lor. Și atunci se aude un alt urlet. Urlet de vânt, mai puternic decât tot ce a fost până acum, care suflă cu furia a o sută de uragane. Vântul ăsta vrea să alunge furtuna. Norii se împrăștie suficient cât să pot vedea turnurile din Corvium, stăpânite de fulgerele albastre. Vântul pornește pe urmele avioanelor, se adună sub aripile lor proaspăt vopsite.

Vopsite în galben strălucitor.

Casa Laris.

Schițez un zâmbet. Au venit! Anabel Lerolan s-a ținut de cuvânt.

Mă uit în jur după celelalte case, dar un șoim, apărut de nicăieri, începe să-mi dea târcoale și să zbiere ascuțit. Îi văd ghearele ca niște lame și îmi acopăr fața. Mai zbiară o dată și apoi pornește în zbor înapoi, peste câmpul de luptă, către... O, nu!

Vin rezervele lui Maven. Batalioane, legiuni. Armuri negre, armuri albastre, armuri roșii. Voi fi strivită între cele două jumătăți ale armatei lui.

Dar nu fără luptă.

Descarc fulgere roșii în jur. Îi resping pe soldați, îi fac să se îndoiască de fiecare pas pe care îl fac. Toți îmi cunosc foarte bine talentul. Toți au văzut de ce este în stare fetița cu fulgerele. Și ezită – însă o singură clipă. Suficient cât să mă pot ghemui la pământ. Cu cât ținta este mai mică, cu atât are mai multe șanse să scape neatinsă. Încleștez pumnul cel zdravăn, pregătindu-mă să-i iau pe toți cu mine.

Se întorc să se uite la mine și mulți dintre argintiii de la breșă. Iar neatenția asta le aduce pieirea. Îi străpung fulgere verzi și albe, făcând loc flăcării roșii care se îndreaptă spre mine.

Agilii ajung primii acolo și prind plasa de fulgere. Unii trag de ea, dar alții se prăbușesc, incapabili să învingă scânteile. Fulgere de furtună pârâie și cad din cer, formând un cerc protector în jurul meu. Văzut din interior, seamănă cu o colivie de curent electric, numai că este o colivie pe care eu mi-am construit-o. Pe care doar eu o controlez.

Provoc orice rege să mă mai pună acum într-o colivie.

Mă aștept să-l atragă fulgerele la mine, așa cum flacăra de lumânare atrage o molie. Mă uit după Maven prin hoarda ce se

apropie. Mă uit după o mantie roșie, o coroană din flăcări de fier. Un chip alb în marea de fețe. Ochi albaștri, capabili să străpungă munții.

Acum, avioanele Casei Laris zboară în formație chiar pe deasupra celor două grupuri de armată. În scrâșnete de metal, se despart în jurul meu, făcându-i pe soldați să o ia la goană spre adăposturi. Vreo zece, douăsprezece siluete se aruncă în gol din spatele avioanelor mai mari, plutind mai întâi în aer, apoi plonjând spre sol cu o viteză care ar zdrobi orice ființă omenească. Însă, la doar câțiva metri de sol, ridică brațele și se opresc, împrăștiind în jur țărână, cenușă, zăpadă. Și fier. Mult fier.

Evangeline și toată familia ei – inclusiv fratele și tatăl – se întorc să înfrunte armata lui Maven. Șoimul zboară în cercuri în jurul lor, zbierând în vântul puternic. Evangeline îmi aruncă o privire peste umăr.

— Sper să nu-ți faci un obicei din asta! strigă ea la mine.

Acum mă izbește oboseala în moalele capului. Pentru că, incredibil, dar adevărat, mă simt în siguranță.

Evangeline Samos a venit să mă apere.

Văd flăcări cu coada ochiului. Mă înconjoară, mă orbesc aproape. Mă împleticesc înapoi și mă lovesc de un zid de mușchi și echipament militar. Cal îmi ia ușor mâna ruptă în mâinile lui.

Și acum nu-mi mai amintesc deloc cătușele.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Evangeline

Ușile de la turnul administrativ al fortăreței Corvium sunt făcute din lemn solid, de stejar, dar balamalele și armăturile sunt din fier. Se deschid imediat în fața noastră, supunându-se înaintea Casei Regale Samos. Ne facem o intrare maiestuoasă în sala de consiliu, unde așteaptă alianța noastră încropită în grabă. Reprezentanții Montfortului și ai Gărzii Stacojii stau în stânga – simpli și umili în uniformele lor verzi. Argintiii noștri stau în dreapta, înveșmântați în culorile caselor lor. Liderii celor două grupări, respectiv premierul Davidson și regina Anabel, se uită tăcuți la noi. Anabel și-a pus acum coroana, dovedind și prin înfățișare că este regină, chiar dacă a unui rege mort de multă vreme. Coroana ei este o bandă din aur roz, bătută cu nestemate negre. Simplă. Dar tot iese în evidență. Bătrâna lovește cu degetele în tăblia mesei, etalându-și mândră verigheta. Tot din aur roz, cu o piatră roșie ca focul. Și ea, și Davidson arată ca niște fiare sălbatice care stau la pândă – nu clipesc, nu-și pierd concentrarea. Prințul Tiberias și Mare Barrow nu se află aici sau poate nu-i văd eu. Mă întreb dacă se vor așeza lângă tabăra și culorile lor.

Ferestrele sălii dau afară, unde aerul încă mai este greu de cenușă, iar câmpurile vestice sunt sufocate de noroaie, după ce au fost inundate de furtuna oribilă, care numai naturală n-a fost. Chiar și de la înălțimea asta încă se mai simte mirosul sângelui. Cred că m-am spălat pe mâini ore întregi, dar tot nu pot scăpa de izul ăla metalic. S-a agățat de mine ca o fantomă și e mult mai greu de uitat decât fețele oamenilor pe care i-am omorât pe câmpul de luptă. Mirosul metalic e mai pregnant decât oricare altul.

Deși comandanții oficiali se află deja în sală, toți ochii se îndreaptă spre conducătorul familiei noastre. Tata nu și-a pus hainele negre, ci poartă doar armura din crom, lucioasă ca o oglindă, făcută special pentru trupul lui zvelt. Rege războinic până în vârful unghiilor. Nici mama nu se lasă mai prejos.

Coroana ei cu pietre verzi se asortează perfect cu șarpele boa de culoarea smaraldului, pe care și l-a înfășurat în jurul gâtului și al umerilor ca pe un șal. Dihania se unduiește încet, reflectând lumina după-amiezii în solzii lui strălucitori. Ptolemus a urmat exemplul tatii, deși armura care îi îmbracă pieptul lat, talia subțire și picioarele suple este neagră ca petrolul. Armura mea e o combinație a celor două – straturi de crom lipite pe corp și oțel negru. Nu-i cea pe care o port în bătălii, ci este una de care am nevoie în aceste clipe. Înspăimântătoare, amenințătoare, etalând toată mândria și puterea Casei Samos.

Lângă ferestre se află patru jilțuri, asemănătoare cu niște tronuri. Ne așezăm toți ca unul, demonstrând că avem același scop. Nu contează că mie îmi vine să urlu și să-mi smulg părul din cap.

Am sentimentul că m-am trădat pe mine însămi, pentru că am lăsat să treacă zile și săptămâni fără să mă opun. Fără să crâcnesc în fața planului odios al tatii. Nu vreau să fiu regină a Nortei. Nu vreau să intru la stăpân. Dar ce vreau eu nu contează câtuși de puțin. Nimic nu va periclita mașinațiunile tatii. Nimeni nu-l refuză pe regele Volo. Cu atât mai puțin fiica sa, sânge din sângele lui. Proprietatea lui.

Când mă așez pe tronul ăsta ridicol, simt în capul pieptului o durere prea bine cunoscută. Mă străduiesc să par calmă, supusă și respectuoasă. Loială neamului meu. Este tot ce știu să fac.

N-am mai vorbit cu tata de săptămâni bune. Nu sunt capabilă decât să dau din cap atunci când îmi poruncește ceva. Mă tem că, dacă aș deschide gura, i-aș spune tot ce gândesc. Tolly a avut ideea să nu zic nimic. *Ai răbdare, Eve. Ai răbdare*. Să am răbdare ca să ce? Asta nu pricep eu. Tata nu se răzgândește niciodată. Iar regina Anabel este decisă să-și pună nepotul înapoi pe tron. Fratele meu e la fel de dezamăgit ca mine. Tot ce am făcut până acum – faptul că s-a căsătorit cu Elane, că l-am trădat pe Maven, că am sprijinit ambițiile de mărire ale tatii – am făcut doar ca să putem rămâne împreună. Și a fost în zadar. Tolly va domni în Rift, soț al fetei pe care eu o iubesc. În timp ce eu voi fi din nou livrată unui rege, ca o ladă cu muniție.

Mă bucur că Mare Barrow hotărăște să onoreze consiliul cu prezența ei. Îmi distrage atenția de la toate gândurile astea negre. Prințul Tiberias se ține de poalele ei. Am și uitat ce marionetă tristă devine el alături de roșia asta. Cum stă cu ochii

căscați și-i cerșește atenția. Instinctele lui ascuțite de militar sunt concentrate doar asupra ei, nu la ce urmează să se întâmple aici. Amândoi încă mai freamătă de la adrenalina care i-a animat în timpul asediului. Deloc de mirare. Lupta aia a fost oribilă. Barrow încă mai are sânge pe uniformă.

Amândoi se opresc pe culoarul central, împărțind în două consiliul. Chiar dacă simt efectul gestului lor, au destulă minte să n-o arate. Discuțiile celor prezenți se reduc la niște murmure sau se opresc definitiv. Toți ochii sunt ațintiți asupra lor, așteptând să vadă ce parte a sălii vor alege.

Mare reacționează prima și trece prin fața primului rând de uniforme verzi ca să ajungă lângă perete. Se sprijină de el. Iese din lumina reflectoarelor.

Prințul, regele legitim al Nortei, nu o urmează, ci se apropie de bunica lui, cu brațele deschise. Pasămite vrea s-o îmbrățișeze. Anabel este mult mai scundă decât el, iar în prezența lui chiar pare o femeie bătrână. Îl cuprinde repede în brațe. Au aceiași ochi, ca din bronz fierbinte. Regina ridică ochii la el și îi zâmbește.

Tiberias strânge la piept ultima rămășiță a familiei sale. Locul de lângă bunica lui este gol, dar nu se așază acolo. Preferă să i se alăture lui Mare, lângă perete. Își încrucișează brațele și îl țintuiește pe tata cu o privire aprinsă. Mă întreb dacă a aflat ce a pus la cale bunică-sa pentru noi doi.

Nimeni nu ocupă locul lăsat liber. Nimeni nu cutează să ia locul moștenitorului legitim al Nortei. *Preaiubitul meu logodnic*, îmi răsună în cap. Vorbele astea își bat joc de mine mai rău decât șerpii mamei.

Dintr-odată, tata mișcă scurt din mână și îl apucă pe Salin Iral de centură. Îl saltă din scaun, îl trage peste masă, îl târăște pe jos. Nu se aude niciun protest. Niciun sunet.

— Se presupune că ați fi vânători, mormăie tata din gât.

Judecând după părul lui năclăit de sudoare, îmi dau seama că Iral nu s-a deranjat să se spele după luptă. Sau poate a fost pietrificat. Nu-l condamn.

— Maiestate…

— Tu a trebuit să iei măsuri pentru ca Maven să nu ne scape. „Nu există viperă care să scape din pumnul unui mătăsos”, parcă așa mi-ai zis, nu?

Tata nici nu mai găsește de cuviință să se uite la ratatul ăla – o rușine pentru Casa și numele lui. Dar se uită mama pentru amândoi, atât cu ochii ei personali, cât și cu ochii șarpelui verde, care mă surprinde privind la el și își repede limba bifurcată în direcția mea.

Toată lumea este martoră la umilirea lui Salin. Roșiii par încă și mai murdari decât el, acoperiți de noroi și vineți de frig. Bine măcar că nu sunt beți. Generalul Laris se leagănă în scaun și soarbe cu poftă, fără să se ascundă, dintr-o butelcă prea mare pentru a fi folosită într-o asemenea companie stilată. Deși nici tata, nici mama și nici nimeni altcineva nu i-ar reproșa asta. Laris și Casa lui s-au achitat admirabil de misiunea încredințată. Avioanele lor au împrăștiat furtuna aia infernală care amenința să îngroape Corviumul sub zăpadă. Da, Casa Laris și-a demonstrat valoarea.

La fel și oamenii cu sângenou. Indiferent cât de ridicol le sună numele, aceștia au rezistat atacului ore bune. Fără sacrificiul lor, Corvium ar fi acum din nou în mâinile lui Maven. Dar uite că a dat greș a doua oară. A fost de două ori învins. Prima dată de prostime, iar acum de o armată adevărată, condusă de un rege adevărat. Mi se întoarce stomacul pe dos. Cu toate că am învins, pentru mine victoria are gust de înfrângere.

Mare se uită încruntată la scena din sala de consiliu. Tot trupul i s-a încordat ca un arc. Privirea îi aleargă de la Salin la tata și apoi se oprește asupra lui Tolly. Mă trece un fior de teamă pentru viața fratelui meu, chiar dacă mi-a promis că nu-l va ucide. Fătuca asta a dezlănțuit în Piața lui Caesar o urgie cum nu-mi mai fusese dat să văd vreodată. Și nu s-a dat bătută nici acum, pe câmpul de luptă de la Corvium, când era înconjurată de armata argintiilor. Fulgerele ei sunt mai ucigătoare decât țineam eu minte. Mă îndoiesc că ar putea s-o oprească cineva dacă s-ar hotărî să-l omoare pe Tolly chiar acum. Ar pedepsi-o după aceea, firește, dar nu ar putea să o oprească.

Am vaga senzație că nici pe ea nu o va încânta prea tare planul lui Anabel. Orice argintie îndrăgostită de un rege s-ar mulțumi cu statutul de amantă – dar nu cred că roșiii sunt în stare să conceapă una ca asta. Pentru că n-au nici cea mai vagă idee cât de importante sunt legăturile dintr-o casă sau cât de importanți sunt moștenitorii cu sânge pur. Ei își imaginează că numai dragostea contează atunci când rostești jurămintele de

cununie. Presupun că utopia asta le mai înseninează existența. Nu-și dau seama că, fără putere, fără forță, nu au nimic de apărat și nicio moștenire pe care s-o lase urmașilor. Viețile lor sunt complet lipsite de importanță, dar măcar le aparțin.

Așa cum, vreme de câteva săptămâni foarte scurte, am crezut ca proasta că-mi aparține și mie viața mea.

Pe câmpul de luptă i-am zis lui Mare Barrow să nu-și facă un obicei din a mă aștepta mereu pe mine s-o salvez. Ce ironie! Acum sper că mă va salva ea de la închisoarea din aur care mă așteaptă, că mă va salva din colivia nupțială a unui rege. Sper că furtuna ei va distruge alianța asta nenorocită înainte de a prinde rădăcini.

— … pregătește atât de fugă, cât și de atac. Agilii erau la posturile lor, la fel și camioanele și avioanele. Nici măcar nu l-am văzut pe Maven, se justifică în continuare Salin, cu mâinile ridicate deasupra capului.

Tata îl lasă să vorbească. Tata are mereu grijă să ofere oamenilor funia cu care să se spânzure.

— Acolo era și regele lacustru. Chiar el și-a condus armata în luptă.

Ochii tatii sclipesc și apoi se întunecă. Acesta este singurul indiciu al tulburării care l-a cuprins.

— Și?

— Și acum zace mort alături de ceilalți.

Salin ridică privirea la regele din oțel, aidoma unui copil care caută aprobarea unui adult. Tremură până în măduva oaselor. Mă gândesc la Iris, rămasă în Archeon, proaspătă regină pe un tron otrăvit. Acum orfană de tată, despărțită de singurul om care i-a fost alături. Puțin spus că a dat dovadă de multă tărie de caracter până acum, însă povestea asta o va șubrezi cumplit. Cred că mi-ar fi milă de ea, dacă nu ne-am afla în tabere dușmane.

Foarte încet, tata se ridică de pe tron. Pare preocupat.

— Cine l-a ucis pe regele din Ținutul Lacurilor?

Lațul se strânge.

Salin rânjește cu satisfacție.

— Eu.

Lațul plesnește, la fel și tata. Într-o clipită întinde pumnul, smulge nasturii de la tunica lui Salin și îi transformă în fuse de tors din fier. Fiecare se încolăcește în jurul gâtului lui Salin, îl

strânge, îl trage, îl obligă să se ridice în picioare. Și continuă să se înalțe, trăgându-l după ele, până când de-abia dacă mai atinge pardoseala cu vârful picioarelor.

Liderul din Montfort se lasă pe spate în scaun. Femeia de lângă el – o blondă cu trăsături foarte severe și cu cicatrice pe obraji – își strâmbă buzele într-un zâmbet disprețuitor. Mi-o amintesc de la atacul asupra Cetății Soarelui, în care fratele meu aproape și-a pierdut viața. Cal însuși a torturat-o atunci și acum luptă de aceeași parte. Femeia asta este un fel de șefă în Garda Stacojie și, dacă nu mă înșel, foarte bună prietenă cu Mare.

— Ordinele tale…, mai apucă să horcăie Salin.

Încearcă să-și desprindă firele din fier care îi strâng gâtul și-i intră în carne.

— Eu am ordonat să-l ucizi pe Maven Calore sau să-l împiedici să fugă. N-ai făcut nimic din toate astea.

— Am…

— Ai omorât un rege al unei națiuni suverane. Un aliat al Nortei care a intrat în luptă doar pentru că voia să o apere pe noua regină lacustră. Dar acum? spune tata cu dispreț, folosindu-și talentul ca să-l tragă pe Salin mai aproape. Acum le-ai dai un motiv excelent ca să ne înece pe toți. Regina din Ținutul Lacurilor nu va lăsa să treacă nepedepsită fapta ta.

Îl plesnește pe Salin peste față. Lovitura trebuie să-l facă de ocară, nu să-l rănească. Și funcționează.

— Îți iau toate titlurile și responsabilitățile. Voi, cei din Casa Iral, le puteți redistribui așa cum credeți de cuviință. Acum luați-l pe viermele ăsta din ochii mei!

Familia lui Salin îl scoate repede din sală, ca nu cumva să spună ceva ce i-ar înrăutăți și mai mult situația. Firele din fier se desprind de pe gâtul lui, iar el începe să tușească. Și să plângă. Ușile se închid și nu-i mai auzim suspinele. Penibil individ! Dar mă bucur că nu l-a omorât pe Maven. Dacă nesimțitul ăla ar fi murit astăzi, atunci n-ar mai fi existat niciun obstacol între Cal și tronul Nortei. Între Cal și mine. Măcar așa mă mai pot agăța de o fărâmă de speranță.

— Există cineva care să aibă o informație folositoare?

Tata se așază mai bine pe tron și mângâie șarpele mamei cu vârful degetului. Fiara închide ochii de plăcere. Dezgustător!

Jerald Haven are o figură de zici că vrea să se deschidă pământul și să-l înghită. Își ține ochii ațintiți doar la mâinile împreunate, rugându-se la toți zeii ca nu cumva să-l dezonoreze tata și pe el. Din fericire, îl salvează comandanta aia încruntată din Garda Stacojie. Se ridică de pe scaunul pe care-l împinge cu putere în spate.

— Informațiile noastre sunt că Maven Calore se bazează acum doar pe clarvăzători ca să se ferească de pericole. Aceștia pot vedea viitorul imediat…

Mama plesnește iritată din limbă.

— Știm ce-i ăla un clarvăzător.

— Mă bucur pentru voi, răspunde netulburată femeia.

Dacă n-ar fi tata de față și dacă nu ne-am afla într-o situație atât de precară, probabil că mama i-ar îndesa șarpele pe gât. Dar așa, strânge doar din buze și spune:

— Stăpânește-ți oamenii, domnule premier, dacă nu vrei s-o fac eu.

— Sunt general din Comandamentul Gărzii Stacojii, se rățoiește femeia.

Eu surprind zâmbetul îngâmfat al lui Mare.

— Dacă vreți să vă ajutăm, atunci trebuie să ne arătați puțin respect.

— Bineînțeles, admite mama cu eleganță și înclinând fruntea în sclipiri de nestemate. Arătăm tot respectul din lume atunci când este cazul.

Comandanta fierbe de furie. Se uită dezgustată la coroana mamei.

Reacționez imediat și bat din palme. Imediat apare o cameristă roșie a Casei Samos, cu un pahar cu vin pe o tavă. Știe ce are de făcut și se repede la mine, oferindu-mi băutura. Cu mișcări exagerat de lente, iau pocalul în mână. Și beau, dar fără să-mi dezlipesc ochii de la comandanta Gărzii. De nervi, îmi tremură degetele pe sticla gravată. În cel mai rău caz, o să-l supăr pe tata. În cel mai bun…

Sparg paharul de pardoseală. Chiar și eu tresar când aud zgomotul și îmi dau seama de implicații. Tata se stăpânește, dar văd că strânge din buze. *Credeam că mă cunoști mai bine. Să știi că nu voi ceda fără luptă*.

Fără să ezite, camerista îngenunchează ca să strângă cioburile cu mâinile goale. Și tot fără să ezite, femeia roșie sare

peste masă, stârnind un întreg balamuc. Argintiii sar în picioare, la fel și roșiii, iar Mare se desprinde de perete și se pune în calea prietenei sale.

Comandanta roșie este mai înaltă decât ea, dar Barrow reușește să o oprească.

— Cum să acceptăm așa ceva? strigă femeia la mine, arătând spre mâinile tăiate ale cameristei, din cauza cărora mirosul scârbos de sânge s-a făcut de zece ori mai intens. Cum?

Am impresia că toată lumea din sală își pune aceeași întrebare. Ambele tabere încep să vocifereze. Noi suntem case argintii, cu sânge nobil și vechi. Și ne-am aliat cu niște rebeli, niște criminali, niște servitori și niște hoți. Oricare ne-ar fi talentele, modurile noastre de viață sunt complet opuse. Țelurile noastre sunt diferite. Sala de consiliu a devenit un butoi cu pulbere. Cu puțin noroc, va exploda. Și va distruge orice plan de căsătorie. Va distruge colivia în care vor să mă închidă din nou.

Comandanta rânjește la mine peste umărul lui Mare. Ochii ei parcă ar fi două pumnale albastre. Mi-ar fi frică de ea, dacă sala asta și hainele mele n-ar fi pline de metal. Mă uit și eu la ea, cu aerul ăla de prințesă argintie, pe care ea îl detestă încă din leagăn. Camerista își termină treaba și se ridică de jos. Mâinile îi sunt pline cu așchii de sticlă. Îmi pun în gând să o trimit mai târziu pe Wren să o vindece.

— Proastă idee, îmi șoptește mama la ureche.

Mă bate ușor pe braț, iar șarpele alunecă de pe mâna ei și se încolăcește pe a mea. Are pielea lipicioasă și rece.

Strâng din dinți. Mi-e tare scârbă.

— Cum să acceptăm așa ceva?

Vocea prințului se aude peste tot haosul din jur. Mulți amuțesc șocați, inclusiv obraznica aia de comandantă roșie. Mare nu stă pe gânduri și o conduce înapoi la locul ei. Ceilalți își întorc privirile spre prințul surghiunit. Timpul care a trecut a fost îngăduitor cu Tiberias Calore. Se pare că-i priește războiul. Pare mai viu, mai plin de energie, chiar dacă tocmai a scăpat de la moarte ca prin urechile acului. Bunică-sa schițează un zâmbet discret. Mi se strânge inima. Nu-mi place expresia ei. Îmi încleștez mâinile de brațele tronului și îmi vâr unghiile în lemnul lui.

— Absolut toți cei prezenți în această sală își dau seama că am ajuns într-un punct critic.

O caută din ochi pe Mare. Ea îi dă putere. Dacă aș fi o persoană sentimentală, probabil că m-ar emoționa legătura dintre ei. Dar eu mă gândesc la Elane, pe care am lăsat-o în siguranță, în Conacul de pe Creastă. Ptolemus are nevoie de un moștenitor, așa că niciunul dintre noi n-a vrut ca ea să participe la lupta de aici. Chiar și așa, mi-aș dori să fie lângă mine. Mi-aș dori să nu trec singură prin toate astea.

Cal a studiat arta guvernării și se pricepe la discursuri. Însă nu-i la fel de talentat ca fratele său, așa că se poticnește de multe ori. Din păcate, bâlbâielile lui nu par a deranja pe nimeni.

— Toată viața lor, roșiii au fost sclavi. Asta le-a fost soarta. Au trudit pentru noi fie în mahalale, fie în palatele noastre, fie în noroaiele cătunelor de pe malurile râurilor.

Mare se aprinde la față.

— Și eu credeam că așa trebuie să fie. Că drumurile noastre prin viață fuseseră prestabilite. Am fost educat să cred că roșiii ne sunt inferiori. Că niciodată nu vor putea să ocupe un alt loc. În niciun caz, fără vărsare de sânge. În niciun caz, fără sacrificii enorme. Pe vremuri am crezut și eu că prețul este mult prea mare. Dar m-am înșelat. Iar vouă, acelora care nu sunteți de acord cu mine…

Acum îmi aruncă o privire plină de furie, care mă înspăimântă.

— … care vă credeți mai buni, care vă credeți zei pe pământ, vă spun acum că vă înșelați amarnic. Dar nu pentru că există oameni ca fetița cu fulgerele. Nu pentru că ne-am trezit brusc că avem nevoie de aliați ca să-l înfrângem pe fratele meu. Vă înșelați pur și simplu. Atâta tot. M-am născut prinț. Am avut mai multe privilegii decât oricine altcineva de aici. Am crescut înconjurat de servitori și mi s-a inoculat de mic ideea că sângele lor, de altă culoare decât al meu, este de o calitate mult inferioară. „Roșiii sunt proști; roșiii sunt incapabili să-și controleze viețile; roșiii sunt servitori din născare”. Toți am auzit cuvintele astea. Dar nu sunt decât niște minciuni. Minciuni convenabile, menite să ne facă nouă viețile mai ușoare, să ne ferească pe noi de rușine și să le facă lor traiul de nesuportat.

Se oprește lângă bunica lui.

— Iar situația asta nu mai poate fi tolerată. Nu se mai poate să trăim așa. Diferența de sânge nu trebuie să însemne divizare.

Bietul, naivul Calore! Bunica lui dă din cap aprobator, dar eu îmi aduc aminte ce-a zis când a venit la noi acasă. A zis că-l vrea pe nepot pe tron și că vrea să revenim la vechile obiceiuri.

— Domnule premier, spune Tiberias, invitându-l pe liderul Montfortului să ia cuvântul.

Bărbatul se ridică de pe scaun și își drege glasul. Este mai înalt decât mulți dintre cei prezenți, dar foarte slab. Plus că are expresia goală a unui pește mort.

— Rege Volo, îți mulțumim pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit ca să putem apăra fortăreața Corvium. Iar aici, în fața tuturor, aș dori să știu ce părere ai față de ce a spus prințul Tiberias.

— Mai exact, care este întrebarea ta, domnule premier? tună tata.

Omul nu tresare deloc. Chipul îi rămâne la fel de impenetrabil. Am senzația că individul ascunde la fel de multe secrete și ambiții ca noi toți. Ce bine ar fi fost dacă soarta mea ar fi depins de el!

— Roșu și argintiu, Maiestate. Care culoare renaște în urma acestei rebeliuni?

Un mușchi zvâcnește în obrazul palid al tatii, care își trece o mână prin barba ascuțită.

— Ambele, domnule premier. Războiul acesta este dus pentru interesele ambelor culori. Mă jur pe capetele copiilor mei.

Îți mulțumesc, tată! *Comandanta aia roșie o să sară în sus de bucurie dacă ai jurat strâmb.*

— Prințul Tiberias spune adevărul, minte tata fără să clipească. Lumea noastră s-a schimbat. Și noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Dușmanii comuni duc la formarea unor alianțe stranii, ce-i drept. Însă nimeni nu poate nega faptul că suntem aliați.

Așa cum s-a întâmplat și în cazul lui Salin, simt iar cum se strânge lațul. Numai că acum se strânge în jurul gâtului meu. Oare așa o să arate tot restul vieții mele? Vreau să fiu puternică. Pentru asta m-am antrenat și am îndurat atât de multe. Asta am crezut că îmi doresc. Însă aerul libertății a fost mult prea dulce. Am devenit dependentă de el. *Îmi pare rău, Elane. Îmi pare atât de rău.*

— Mai ai și alte întrebări în privința condițiilor, domnule premier Davidson? continuă tata. Sau putem să ne ocupăm în

continuare de planurile pentru înlăturarea de la tron a unui tiran?

— Despre ce condiții este vorba?

Vocea lui Mare mi se pare diferită acum. Este firesc. Ultima oară când am văzut-o era prizonieră, se simțea sufocată, era de nerecunoscut. Acum și-a recăpătat scânteile. Și le-a recăpătat cu vârf și-îndesat. Se uită de la tata la premier, așteptându-le răspunsul.

Tata îi explică bucuros, iar eu îmi țin respirația. *Salvează-mă, Mare Barrow*! *Dezlănțuie furtuna pe care știu că o porți în tine*! *Vrăjește-l pe prinț, așa cum faci întotdeauna*!

— Regatul Riftului își va dobândi suveranitatea odată cu înlăturarea lui Maven. Regii oțelului vor domni generații de-acum încolo. Și vor da legi în favoarea cetățenilor roșii, bineînțeles. Nu avem nici cea mai mică intenție să creăm un stat sclavagist, așa cum este Norta.

Mare nu pare deloc convinsă, dar nu spune nimic.

— Desigur că Norta va avea nevoie de un alt rege.

Acum face ochii mari. O cuprinde groaza și se uită repede la Cal. Însă prințul pare la fel de surprins ca și ea. Mare începe să clocotească de furie. Fetița cu fulgerele este mai ușor de citit decât o carte pentru copii.

Anabel se ridică maiestuoasă de pe scaun. Chipul ei ridat strălucește de satisfacție. Se întoarce spre Cal și îi pune o mână pe obraz. El este mult prea șocat ca să reacționeze în vreun fel.

— Nepotul meu este regele legitim al Nortei. Lui îi aparține tronul.

— Domnule premier…, murmură Mare, implorându-l din privire pe liderul Montfortului.

O undă de mâhnire străbate masca împietrită a lui Davidson.

— Republica Liberă Montfort se angajează să sprijine instalarea pe tronul Nortei a lui Ca…

Se întrerupe. Individul ăsta nu are deloc curaj să o privească pe Mare Barrow în ochi.

— … a regelui Tiberias.

Un val de aer fierbinte ne învăluie pe toți. Prințul este furios la culme. Lucruri mult mai îngrozitoare urmează să se producă și să ne afecteze pe toți. Sper din suflet să ardă până în temelii turnul ăsta.

— Vom cimenta alianța dintre regatul Riftului și regele legitim al Nortei în maniera tradițională, spune mama, răsucindu-mi cuțitul în rană.

Se vede că-i face plăcere. Iar eu fac eforturi disperate ca să-mi rețin lacrimile, nevăzute de nimeni.

Toată lumea îi înțelege aluzia. Cal scoate un scâncet sugrumat – sunet nedemn de un prinț, cu atât mai puțin de un rege.

— Iată că Turnirul Reginelor tot ne-a adus o mireasă pentru regele nostru.

Mama mă mângâie pe mână, pe degete, acolo unde voi purta verigheta.

Brusc, simt că mă sufoc, iar mirosul pătrunzător al sângelui îmi irită toate simțurile. Nu mă pot gândi decât la asta și mă las în voia senzațiilor care mă împiedică să reacționez așa cum îmi doresc. Încleștez maxilarele, strâng din dinți. Dacă încep să vorbesc, n-am să mă mai pot opri. *Nu mai vreau. Lăsați-mă să mă duc acasă.* Fiecare cuvânt al meu este o trădare față de Casa mea, de familia mea, de sângele meu. Scrâșnesc din dinți.

Sunt prizonieră în propriul meu trup.

Cere-i să aleagă, Mare! *Cere-i să mă respingă*!

Fetița cu fulgerele gâfâie. Și ea are multe să le strige celor de aici. Sper doar să vadă că eu nu îmi doresc această căsătorie.

— Nimeni nu s-a gândit să-mi ceară părerea, șuieră prințul, împingându-și bunica la o parte.

Ochii lui aruncă flăcări. Când și-o fi perfecționat talentul de a se uita urât la zece oameni deodată?

— Vreți să mă faceți rege… fără consimțământul meu?

Lui Anabel nu-i este teamă de flăcările lui și îi prinde iarăși obrajii în palme.

— Nu te facem nimic. Doar te ajutăm să fii ceea ce ești deja. Tatăl tău și-a dat viața pentru coroana asta și tu vrei să renunți la ea? Pentru cine? Vrei să-ți abandonezi țara? Pentru ce?

El nu răspunde.

Spune că da. Spune că da. Spune că da.

Însă îi citesc în priviri că vraja l-a cuprins deja. Puterea ne seduce pe toți și ne face orbi la ce se petrece în jur. Nici Cal nu este imun. Dimpotrivă, e mai vulnerabil decât noi. Pentru că toată viața a stat în umbra unui tron, așteptând ziua când îi va aparține. Din proprie experiență pot spune că este foarte greu

să te dezbari de asta. Și tot din proprie experiență știu că sunt puține lucruri mai plăcute decât o coroană. Mă gândesc iarăși la Elane. Oare și el se gândește la Mare?

— Am nevoie de aer, șoptește Tiberias și iese grăbit din sală.

Evident că Mare se duce după el, lăsând în urmă o cărare de scântei.

Îmi vine să mai cer un pahar cu vin. Dar mă abțin. Mare nu mai este aici ca s-o domolească pe comandanta roșie. Plus că, dacă mai beau, o să mă simt mai rău decât mă simt deja.

— Trăiască Tiberias al Șaptelea! spune Anabel.

Toți cei prezenți în sală izbucnesc în urale, exprimându-și astfel acordul. Eu doar mișc din buze. Mă simt otrăvită.

EPILOG

Își freacă furios brățările între ele, făcând să-i țâșnească scântei din încheieturile mâinilor. Însă niciuna nu ia foc. Toate scânteile lui sunt reci și vlăguite. Ineficiente. Zadarnice. Mă țin după el pe scara în spirală, până pe terasă. Habar n-am cum este priveliștea. Nu pot să mai văd altceva în afara lui Cal. Tremur din toate încheieturile.

În mine se dă o luptă între speranță și teamă. Îmi dau seama că și el este măcinat de aceleași emoții. O furtună cumplită s-a dezlănțuit în bronzul ochilor lui.

— Ai promis, șoptesc eu, încercând să-l distrug fără să mișc nici măcar un deget.

Cal se plimbă înnebunit de colo până colo. Apoi se oprește și se sprijină cu spatele de balustrada terasei. Deschide și închide disperat gura, căutându-și cuvintele. Căutând o explicație. *El nu-i Maven. Nu-i un mincinos,* mă văd eu nevoită să-mi amintesc. *Nu vrea să-ți facă una ca asta*. Nu vrea. Dar asta oare îl va opri?

— N-am crezut... ce om zdravăn la cap și-ar dori să-i fiu rege după tot ce am făcut? Fii sinceră și spune-mi dacă tu ți-ai imaginat vreodată că mă va mai lăsa cineva în preajma tronului. Am omorât argintii, Mare. Am omorât oameni de același sânge cu mine.

Își îngroapă fața în mâinile aprinse și se freacă pe obraji. De parcă ar vrea să se trezească dintr-un coșmar.

— Ai omorât și roșii. Parcă ziceai că nu-i nicio diferență.

— Diferență, nu diviziune.

Mârâi urât la el:

— Minunat discursul tău despre egalitate, dar văd că nu te-a deranjat că nenorocitul ăla de Samos vrea să-și facă un regat la fel cu acela căruia vrem noi să-i punem capăt. Nu mă minți și nu-mi spune că nu i-ai cunoscut condițiile...

Mi se stinge vocea și nu mai pot să continui. Nu pot să rostesc cuvintele acelea care mi-ar demonstra că totul este cât se poate de real.

— Știi bine că n-am avut nici cea mai vagă idee.

— Serios? ridic eu dintr-o sprânceană. Bunica ta nu ți-a destăinuit nimic? Nici măcar n-ai visat la asta?

Se uită lung la mine, incapabil să se dezică de cea mai fierbinte dorință a lui. Așa că nici măcar nu mai încearcă.

— Nu putem face nimic ca să-l oprim pe Samos. Pentru moment…

Îl pălmuiesc. Cu toată puterea. Capul îi zvâcnește într-o parte și nu se mai întoarce spre mine. Rămâne așa, privind la orizontul pe care eu refuz să-l văd.

— Nu despre Samos este vorba aici, îi spun eu cu glas gâtuit.

— N-am știut, șoptește el în adierile încă pline de cenușă ale vântului.

Din păcate pentru mine, chiar îl cred. Și îmi este mai greu să rămân furioasă. Dar fără furia asta nu-mi mai rămân decât teama și durerea.

— Chiar nu am știut, repetă el.

Lacrimi amare îmi curg pe obraji și mă detest pentru că nu mi le pot stăpâni. Tocmai ce am fost martoră la moartea a nu știu câtor oameni – pe mulți dintre ei ucigându-i cu mâna mea. Cum să plâng din cauza asta? Cum să plâng din cauza unui om care este teafăr și nevătămat?

Îl întreb cu voce spartă:

— Am ajuns la partea în care eu te rog să mă alegi pe mine?

Pentru că despre alegere este vorba. Nu trebuie decât să spună „nu”. Sau „da”. Destinele noastre vor fi dictate de un singur cuvânt.

Alege-mă pe mine! Alege zorii zilei!

Nu a ales înainte. Trebuie să aleagă acum.

Tremurând, îi apuc fața între palme și îl întorc spre mine. Nu mă poate privi. Ochii lui se concentrează asupra buzelor mele, asupra umărului meu și a cicatricei aflate la vedere în aerul cald. Atunci simt ceva rupându-se în mine.

— Nu sunt obligat să o iau de soție, murmură el. Partea asta se poate negocia.

— Ba nu. Știi că nu se poate, îl contrazic eu, râzând amar de vorbele lui absurde.

Ochii i se întunecă.

— Și, în plus, știi bine ce înseamnă căsnicia pentru noi, argintiii. Nu înseamnă nimic. Nu are nicio legătură cu ce și pentru cine simțim.

— Tu chiar crezi că m-a înfuriat ideea căsătoriei?
Furia clocotește în mine, fierbinte, sălbatică și imposibil de ignorat.
— Chiar crezi că am ambiția de a deveni regina ta sau a oricui altcuiva?
Degetele lui calde tremură și îmi rețin mâna pe care vreau să mi-o retrag.
— Mare, gândește-te la ce pot să fac. La ce fel de rege pot să devin.
— De ce ar avea cineva nevoie să fie rege? îl întreb încet, accentuând fiecare cuvânt.
Nu îmi răspunde.
Cât am fost captivă la palat, am aflat că Maven fusese creația mamei lui, care l-a transformat într-un monstru. Nimic pe lumea asta nu-l poate schimba, nici pe el, nici faptele lui din trecut. Dar și Cal a fost o creație. Cu toții am fost creați de cineva. Cu toții purtăm în noi un fir de oțel pe care nimeni și nimic nu îl poate tăia.
Pe Cal îl crezusem imun în fața tentației ademenitoare a puterii. Cât m-am înșelat!
Cal s-a născut să fie rege. Pentru asta a fost creat. Asta a fost făcut să-și dorească.
— Tiberias!
Nu l-am mai strigat niciodată pe numele lui adevărat. Nu i se potrivește deloc. Nu ni se potrivește. Dar ăsta e el.
— Alege-mă pe mine!
Îmi apucă mâinile cu blândețe și își desface degetele ca să și le împletească cu ale mele. Eu închid ochii. Îmi mai acord o ultimă clipă în care să memorez această senzație. Ca atunci, în Piedmont, când ne-a prins furtuna, vreau să ard. Vreau să ard.
— Mare, îmi șoptește el. Alege-mă tu pe mine!
Alege coroana! *Alege colivia altui rege*! *Alege să trădezi cauza pentru care ți-ai vărsat sângele*!
Îmi descopăr și eu oțelul din suflet. Doar un fir, dar indestructibil.
— Te iubesc și nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să fiu alături de tine.
Cuvintele lui par nesincere venind din partea mea.
— Nimic altceva pe lume.

Deschid încet ochii. Cal are tăria de caracter să mă privească în ei.

— Dacă suntem împreună, cred că vom reuși, murmură el, încercând să mă tragă spre el.

Dar eu nu mă mișc din loc.

— Știi ce însemni pentru mine. Fără tine n-aș mai avea nimic, aș fi singur. Nu mă părăsi!

Încep să respir cu mare greutate.

Îl sărut pentru ce ar fi putut să fie, pentru ce ar fi trebuit să fie, pentru ce va fi cu adevărat. Îl sărut acum pentru ultima oară. Buzele lui sunt ciudat de reci. Amândoi ne-am preschimbat în niște statui din gheață.

— Nu ești singur.

Speranța care i se aprinde în ochi face să-mi sângereze sufletul.

— Ai coroana.

După chinurile la care m-a supus Maven, credeam că știu ce înseamnă suferința. Credeam că știu ce înseamnă să ai inima frântă după ce mi-a spus că totul nu era decât o minciună, că el era o minciună. Însă pe vremea aceea credeam și că-l iubesc.

Acum îmi dau seama că atunci nu știam ce este iubirea. Și nici nu bănuiam cât poate să doară o inimă frântă.

Ce ar trebui să simți atunci când stai în fața omului care reprezintă întreaga ta lume și el îți spune că doar tu nu-i ajungi? Că nu ești tu alegerea lui? Ce ar trebui să simți atunci când afli că ești doar o umbră în preajma omului care este soarele tău?

— Te rog, Mare! mă imploră disperat ca un copil. Cum îți imaginai că se va sfârși toată povestea asta? Ce credeai tu că urmează să se întâmple?

În ciuda căldurii lui, eu simt că-mi îngheață tot trupul.

— Nu trebuie să faci asta.

Ba trebuie.

Mă întorc, surdă la vorbele lui. Dar nu încearcă să mă oprească. Mă lasă să plec.

Nu mai aud nimic în afară de vuietul gândurilor mele. Idei îngrozitoare, vorbe pline de ură, schiloade și diforme ca niște păsări fără aripi. Șchiopătează pe rând în mintea mea, una mai urâtă decât cealaltă. *Nu este alesul zeilor, este blestemat de zei.*

La fel suntem toți.

Mare mirare că nu mă împiedic și nu cad pe treptele turnului – mare mirare că ajung întreagă afară. Soarele este odios de strălucitor, contrastând puternic cu abisul deschis în mine. Vâr mâna în buzunarul de la uniformă și abia dacă simt că mă înțeapă ceva. Îmi dau seama imediat despre ce este vorba – cercelul. Cel pe care mi l-a dat Cal. Îmi vine să râd. Altă promisiune încălcată. Altă trădare cu ștampila Calore.

Mă apucă o dorință nebună să fug de aici. Am nevoie de Kilorn. Am nevoie de Gisa. Am nevoie să-l aud pe Shade spunându-mi că totul nu a fost decât un vis urât. Mi-i imaginez pe toți alături de mine, consolându-mă cu vorbele și mângâierile lor.

Însă o altă voce îi alungă și îmi arde măruntaiele.

Cal respectă ordinele. Nu are dreptul să aleagă.

Oftez amintindu-mi de vorbele lui Maven. Cal a ales acum. Și, în adâncul sufletului meu, alegerea lui nu mă surprinde. A fost și este un prinț. Cu suflet bun, dar fără voință. Un om care nu vrea cu adevărat să se schimbe. Coroana îi este sădită adânc în inimă și inimile nu se pot schimba.

Farley mă găsește pe o alee, privind cu ochi goi la un zid. Lacrimile mi s-au uscat de multă vreme. Este pentru prima dată când o văd că șovăie, că și-a pierdut impertinența. Se apropie foarte încet de mine și îmi pune cu grijă mâna pe umăr.

— Nici eu n-am știut pană acum, șoptește ea. Îți jur!

Omul pe care ea l-a iubit este mort. I l-a răpit altcineva. Omul pe care eu îl iubesc a decis să meargă pe alt drum. A ales tot ce urăsc eu mai tare și a respins tot ce reprezint eu. Mă întreb ce doare mai tare.

Aș vrea să o las să mă consoleze, dar observ pe altcineva în apropiere.

— Eu am știut, spune premierul Davidson pe ton de scuză.

Mă apucă iarăși furia, dar nu el este de vină pentru tot ce s-a întâmplat. Cal nu trebuia să fie de acord cu aranjamentul bunicii sale. Cal nu trebuia să mă lase să plec de lângă el.

Cal nu trebuia să se repeadă cu lăcomie la momeala din cursa pe care i-au pregătit-o.

— Dezbină și cucerește, șoptesc eu, aducându-mi aminte de cuvintele lui.

Ceața disperării mele se mai risipește și reușesc să înțeleg. Montfortul și Garda Stacojie nu ar sprijini niciodată un rege argintiu, decât dacă ar avea și alte motive.

Davidson dă din cap.

— Numai așa îi putem înfrânge.

Samos, Calore, Cygnet. Riftul, Norta, Ținutul Lacurilor. Toate aceste regate conduse de lăcomie, toate pregătite să se distrugă între ele pentru o coroană deja distrusă. Acesta este planul Montfortului. Inspir adânc și încerc să-mi revin. Încerc să-l uit pe Cal, să-l uit pe Maven, să mă concentrez doar la drumul din fața mea. Deși nu știu unde mă va duce.

De undeva din depărtare și de undeva din oasele mele se aude bubuit de tunet.

Atunci îi vom lăsa să se omoare între ei.

al treilea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

COLIVIA REGELUI

virtual project

virtual-project.eu

